

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES ÇOKSATAR SERİSİ

Disney

Ya Sindirella camdan ayakkabıyı
hiç denemeseydi?

İşte Bu Aşk

DEĞİŞTİRİLMİŞ BİR MASAL

ELIZABETH LIM

BYOU

Bana anne sevgisini tattıran Charlotte'a...

- E.L.

Birinci Bölüm

Kral George'un sarayında, evlilik çağındaki her genç kızın davet edildiği kraliyet balosu, sezonun en önemli hadisesiydi.

Sindirella, bu baloya katılacağına inanamıyordu.

Atlı araba saraya yaklaşırken pencereden bakıp içinden *tek bir dans* diye geçirdi. *Bir kerecik dans etsem... Kendi başıma olsa dahi sevineceğim. Özgürlüğün, ay ışığı altında tekrar tekrar dönmenin nasıl bir şey olduğunu hatırlamak istiyorum yalnızca.*

Saray muazzamdı, âdeta kendi içinde bir şehirdi; yalnızca arabadan indiği yeri, sarayın bahçesini keşfetmek Sindirella'nın tüm gecesini alabilirdi.

Ne var ki balo zaten saatler önce başlamıştı ve kendisi o kadar geç kalmıştı ki kapıda onu karşılayacak kimsecikler yoktu. Duvarlara yaslanıp sıralanmış düzinelerce asık suratlı muhafız haricinde giriş koridoru bile boştu. Davetiyesi yoktu, o yüzden

balo salonunu bulmak için büyük merdivenlerden çıktı, sarayı terk etmesini isterler korkusuyla salonun nerede olduğunu muhafızlara sormadı bile.

Kral'ın partisini ararken karşısına çıkan yakışıklı genç adam olmasaydı, bütün gece mutluluk içinde sarayda kaybolabilirdi.

Genç adam hafifçe eline dokunarak, "Balo salonu bu tarafta, matmazel," dedi.

Sindirella, heyecan ve şaşkınlıkla ona doğru döndü. Karşısında muhafızlardan birini göreceğini düşünmüştü ama neyse ki genç adam da konuklardan biriydi; kendisi gibi. "Ah, doğru ya... Teşekkürler!"

Yanakları alev almış gibi sımsıcaktı; bitmez tükenmez basamakları bir bir çıkarken kızarmıştı, ama kızarmaya devam ediyor gibiydi. Kim bilir nasıl da budala görünüyordu şimdi. Neden müzik sesinin geldiği yöne gitmemişti ki? Orkestranın melodileri ve Kral'ın konuklarının alçak, yoğun uğultusu fazla uzaktan gelmiyordu.

Oysa genç adam onu hiç de budala bulmuş gibi görünmüyordu. Belki de sadece görgülü davranıyordu; dimdik omuzlarının ve duruşunun açıklaması da bu olabilirdi. Yine de bakışları nazik ve şefkatliydi, genç adam eğilip selam verdiğinde, Sindirella'nın karnında ilk kez hissettiği muhteşem bir kıpırtı oldu.

Gayriihtiyari reverans yaparken bir kez daha, "Teşekkürler," dedi.

"Acaba... dans etmek ister miydiniz?"

Sindirella gözlerini kırptırdı. Hafifçe gülerek, “Aklımı mı okudunuz?” dedi. “Bu gece tek isteğim dans etmekti... o kadar uzun zamandır etmiyorum ki nasıl yapılacağını unuttuğumdan korkuyorum.”

Genç adam bunu duyunca alçak sesle güldü, aralarındaki resmiyet azalınca biraz rahatlamış görünüyordu. Bakışları kadar tatlı bir tebessüm yüzüne yayıldı ve eşlik etmek üzere kolunu Sindirella’ya uzattı. “O hâlde izin verin, size hatırlatayım.”

Sonraki birkaç dakika bulanıktı. Hoş, esrik bir bulanıklık... Ve Sindirella salonu dolduran vals parçasını, müziğin ta yüreğine dokunan inişli çıkışlı melodisini asla unutmuyacaktı.

Kavalyesinin ona nasıl baktığını da... Sanki balo salonunda ondan başka kimse yokmuş gibi. Ara sıra bir şey söylemek istercesine dudaklarını aralıyordu ama müzik öyle karşı konulmazdı ki muhtemelen bu sebepten vazgeçiyordu. Dans eden başka hiçbir çiftle çarpışmamaları bir mucizeydi; yoksa pistte onlardan başka çift yok muydu? Sindirella hiç fark etmemişti.

Vals bittiğinde Sindirella en güzel rüyadan uyanmaya hazırlandı. Orkestranın müthiş müziği yerini sohbetlerin uğultusuna bıraktı, parfümlerden bir potpuri salonun havasını yoğunlaştırırken şamdanlar insanın başını döndürecek kadar ışıltılı gibiydi.

Sindirella kavalyesinin bir bahaneyle yanından ayrılma-

sını beklerken, genç adam bilakis ona doğru eğilip, “Biraz dışarıda yürümek ister misiniz? Sizi bahçelerde gezdirmek isterim,” diye fısıldadı.

Yine aklını okumuştı. Yoksa aynı kafada mıydılar? Babası eskiden aynısını annesi için söylerdi; tanıştıkları andan itibaren birbirlerini ezelden beri tanıyormuş gibi hissettiklerini.

Saraydan çıktıkları sırada, *ya da ben böyle hissediyorum çünkü çok uzun zamandır kimseyle arkadaşlık etmedim*, diye düşündü. Serin bir rüzgâr ensesini yaladı, bir nefes çekip bahçenin taze kokusunun tadını çıkardı.

Nizami budanmış çalılara parmaklarını sürterek, “Ne kadar huzurlu,” dedi. “Balo salonundansa burada bahçede olmayı tercih ederim desem, kabalık etmiş olur muyum?”

“Neden peki?”

Gerçeği öğrenince ne düşünür acaba diye tereddüt etti. “Sanırım ağaçların ve çiçeklerin arasında kendimi daha rahat hissediyorum.” Utanarak, “Uzun zamandır bu kadar çok insanın arasında bulunmadım,” diye itiraf etti. “Pek çoğuyla nasıl sohbet edeceğimi bile bilmiyorum.”

“Baloya benimle değil de... yeni insanlarla tanışmaya mı geldiniz?”

“Daha çok, izlemeye geldim. Müziğe kulak vermek ve sarayı görmek için. Ama itiraf etmeliyim ki burası, dışarı, içeriden çok daha güzel.”

“O kadar bunaltıcı olmadığı kesin.”

Birlikte güldüler ve Sindirella karnında aynı kıpırtıyı yeniden hissetti.

“Bu geceye dair her şeyi hafızama kazımak istiyorum,” dedi genç kız. “Vals parçasını, çiçekleri, çeşmeleri...”

Kavalyesi, “Ya beni?” diye takıldı.

Sindirella gülümsedi, ama yanıt veremeyecek kadar utan-
gaçtı. Evet, ona dair her ayrıntıyı hatırlamak istiyordu. Elini,
sanki hiç bırakmak istemiyormuşçasına nazikçe fakat sımsıkı
tutuşunu; ona gülümsediğinde sırtını nasıl dikleştirdiğini;
konuşurken sesinden akan şefkati...

Oysa adını bile bilmiyordu. Karşılaştıklarında sorması
gerekirdi, tabii aklı böyle -o zaman da öyleydi- karmakarışık
olmasaydı. Ayrıca, artık dans ettikleri ve balo salonundan bu
güzel bahçeye kaçtıkları için muazzam bir maceraya birlikte
atılmışlar gibi hissediyor ve hoşbeş ederek bu büyüyü boz-
mak istemiyordu.

Üstelik, dürüstçe söylemesi gerekirse, kavalyesinin ona
nereden geldiğini sormasından da korkuyordu.

Genç adam, kızın düşüncelerinin içinde bulundukla-
rı andan uzaklaştığını sezerek, “Aklından ne geçiyor?” diye
sordu.

Sindirella, “Sadece bu gecenin bitmesini hiç istemediği-
mi düşünüyordum,” diye yanıtladı.

Genç adam biraz daha yaklaştı, bir şey söylemesini bek-
leyen Sindirella başını hafifçe yana eğdi. Ama delikanlı du-
daklarını sımsıkı kapatıp hafifçe öksürdü, bu sırada tuhaf bir
biçimde yanakları kızardı.

“Ben de istemiyorum.” Duraksadı. “Yıllardır Valors’dan
uzaktayım. Eve dönmek isteyeceğimi hiç düşünmemiştim

ama fikrim değişmeye başladı.”

“Ya? Neredeydin?”

Genç adam, Sindirella’nın bu sorunun yanıtını bilmemesine şaşırmış gibi gözlerini kırpıştırdı ama çabucak kendini toparladı. “Okumaya gitmiştim. Çok da ilgi çekici bir hikâye değil. Gel, biraz daha yürüyelim mi?”

Sindirella başıyla onayladı. “Buraya bayıldım. Kimsenin bahçede olmaması tuhaf. Sadece ikimiz mi varız?”

Genç adam, “Herkes içerde,” diye yanıtladı.

“Dans mı ediyorlar?”

“Evet... ya da Prens’le tanışmayı bekliyorlar.”

“Anlıyorum. Eh, dışarıda olduğum için mutluyum. Eskiden bizim de bir bahçemiz vardı... elbette bunun kadar görkemli değildi ama... ah!” Sindirella biraz ileride bir sıra gül ağacı gördü.

“Gül sever misin?”

“Kim sevmez?” Sindirella eteklerinin dikenlere takılmasına dikkat ederek diz çöktü. “Annem bahçesinde gül yetiştirirdi. Her sabah birlikte gül toplardık.”

Annesinin ölümünden sonra aynı geleneği babasıyla nasıl devam ettirdiklerini hatırlayıp suskunlaştı. Çiçekleri birer birer keserlerdi, hepsi öyle tazeydi ki taç yapraklarında ısıldayan çiğ damlaları, titreyen ellerinden süzölüp akardı.

Yan yana sıralanmış pembe ve beyaz gülleri işaret etti, “Sekiz tane pembe, yedi tane beyaz gül ve üç dal Cezayir me-nekşesi,” diye mırıldandı.

“Nedir bu?”

“Anneme hep götürdüğüm buket; babamın ona evlenme teklif ederken götürdüğü buketin aynısı.”

Babasının ona pek çok kez anlattığı, annesiyle sevgililik dönemlerine ait en sevdiği hikâyelerden biriydi. Asla sıkılmıyor, bir kez daha anlatmasını istemeyi hiç bırakmıyordu.

Annesi ölmeden önce, babası bu hikâyeyi anlatırken daima gülümseyip, “Annen benim gerçek aşkım,” diyerek bitirirdi.

Annesi öldükten sonra, babasının yüz ifadesi ciddileşti, alındaki derin çizgiler gölgelendi, yüzünü buruşturmamak için dişlerini sımsıkı kenetlemeye başladı. O zaman hikâye, “Annen benim gerçek aşkımdı,” diye biter oldu.

Böylece Sindirella bir zaman kipinin her şeyi nasıl değiştirebileceğini öğrendi. Buruk, alçak bir sesle, “Neredeyse unutmuşum,” dedi. “Öyle uzun zaman oldu ki...”

Genç adam, “Sekiz pembe, yedi beyaz gül ve üç dal Cezayir menekşesi,” diye tekrar etti. “Ben sana hatırlatırım.”

Sindirella bakışlarını kaldırdı, aniden kalbine bir sıcaklık yayıldı. Sadece birkaç saattir tanıdığı biri nasıl olup da ona böyle candan gelebiliyordu? Birlikte yürüyüp mermer kameyilerin ve ıslıl ıslıl göletlerin yanından geçerek tüm bahçeleri dolaşıp da merdivenlerin başında durdukları ana kadar Sindirella zamanın nasıl geçtiğini fark etmemişti.

“Bahçede henüz görmediğin ve seni gülümseteceğinden emin olduğum bir bölüm var. Biraz uzakta, yoruldu mu?”

“Hayır, hem de hiç.”

Genç adam onu bu bölüme doğru götürmeye, Sindirella da takip etmeye başladı ama bir an dönüp arkasına baktı. “Bekle. Bunun güzelliğini içime çekmek istiyorum.”

Genç adam başını yana eğdi. “İçine çekecek ne güzellik var ki orada?”

“Her şey. Kuleler, ağaçlar, pencerelerin kenarından görünen perdeler. Hatta bulutlar.” Sindirella ellerini göğsünde kavuşturup Valors’a döndü, aşağıda ışıldayan şehri izledi. “Bir de bu taraftan bakınca, manzara nasıl da güzel.”

“Daha önce hiç böyle düşünmemişim.”

Sindirella, “Her gün penceremden bakınca sarayı görüyorum ama bu açıdan görmek bambaşkaymış,” dedi. Tırabzana yaslanıp sarayın beyaz ışıltısını ve dibine serilmiş bahçeyi hayran hayran izledi. “Kim bilir bir daha ne zaman gelirim.”

Sonra basamaklardan birine oturup dizlerini kendine çekebilmek için elbisesinin katlarını düzeltti. “Eskiden buraya gelmeyi hayal ederdim. Artık hayal etmek zorunda olmadığımı düşünmek tuhaf.”

Genç adam onun oturduğundan bir basamak aşağıda diz çöktü. “Başka ne hayallerin var?”

Sindirella duraksadı. Baloya gelmeden önce bir sürü hayali vardı. Ama sadece o kadarlardı işte: hayal. Aslında, dürüst konuşması gerekirse, dilekti bunlar; başka bir hayat yaşamaya dair dilekler. Şimdiye dek evden çıkmaya bile cesaret etmemişti; bu geceye dek.

Ne var ki bunu ona söyleyemezdi.

Yavaşça, "Dünyayı biraz daha tanımak," dedi "ve insanlara yardım etmek..."

Sustu. Bu konuyu hiç enine boyuna düşünmemişti. İnsanlara yardım etmekten kastının ne olduğunu bile bilmiyordu; hem üvey annesinin evinde esirken insanlara *nasıl* yardım edebilirdi?

"Başka?"

Sindirella bilmem der gibi dudağını büktü. Balodan sonra bir daha asla biriyle bunları konuşmaya fırsatı olmayabilirdi. Eve dönüp Leydi Tremaine ve üvey kız kardeşleri için çalışmaya devam edecek, unutulup gidecekti.

Nihayet bakışlarını ellerine dikip, "Sevilmenin nasıl bir his olduğunu hatırlamak isterdim," diye itiraf etti. Bunu söylediği gibi de keşke geri alabilsem diye hayıflandı. Kulağa çok çaresizce geliyordu; kendisine bile. Ama elini tutmak ve onu tanımak için vakit ayırmak şöyle dursun, birinin ona en son ne zaman güzel bir söz ettiğini bile hatırlamıyordu.

Hor görülmeye, ya da görmezden gelinmeye dönmek zorunda olmak Sindirella'nın düşünmek isteyebileceği en son şeydi. Bu gecenin sonsuza dek sürmesini nasıl da isterdi.

Kavalyesi bir şey diyemeden çabucak, "Umutsuz olduğumu düşünmüş olmalısın," dedi.

"Hayır. Hiç de değil."

Sindirella, onun yüzüne bakmaya cesaret edemedi ama genç adam biraz daha yaklaştı, parmak uçları neredeyse bir-

birlerine değiyordu.

“Anlayabiliyorum. Bazen ben de bunu diliyorum.” İç çekti. “Annem sevginin çeşit çeşit olduğunu söylemişti. Kolsuz sevgi, öz sevgi, aile sevgisi, arkadaş sevgisi... romantik sevgi.” Duraksadı, doğru sözcükleri bulmaya çalışıyor gibiydi. “Hepsinin, insanın kalbini doldurmakta önemli bir yeri olduğunu söylerdi. Uzun zamandır insanlarla bir araya gelmediğini söylüyorsun. Benim için durum tam tersi. Etrafım insanlarla dolu ama çok azı görüyor... benim...”

Sindirella, “Kalbini mi?” diye sordu.

Genç adamın dudaklarına anlaşılmaz bir tebessüm yayıldı. Şefkatle, “Evet, kalbimi,” dedi. Sonra Sindirella’yı öptü.

Daha önce kimse onu öpmemişti, kimseyle karşılıklı bir aşk yaşamamıştı. Ama genç adamın dudakları onunkilere değdiği an içinde yıllar sonra ilk kez bir şeyler canlandı, sanki bir gül açtı. O anda, tüm dertleri, tasaları kanatlanıp uçtu, geriye uzun zamandır hissetmediğı bir coşku dalgası kaldı.

Birdenbire bir saat sesi duyuldu ve peri vaftiz annesinin sözlerini hatırlayıverdi:

Saat on ikiyi vurunca, büyü bozulacak; her şey yine eskisi gibi olacak.

Sindirella sarsıldı, öpüşmeleri yarım kaldı. “Aman Tanrım!”

“Ne oldu?”

“Gece yarısı olmuş.”

“Evet, öyle.” Sindirella ayaklanınca genç adam elini tuttu.

“Ama niçin...”

Sindirella tereddüt etti. Aklından yüzlerce yanıt geçiyordu ama ağızından tek bir söz çıktı: “Hoşça kal.”

“Hayır, hayır, dur. Şimdi gidemezsin, henüz...”

“Ah, gitmek zorundayım.” Sindirella, genç adamın elinden kurtuldu. “Lütfen. Lütfen, gitmeliyim.”

“Ama niçin?”

Saat iç sesinden de yüksek bir sesle çaldı. Ne diyebilirdi?

“Şey, ben... ah, Prens! Prens’le tanışamadım.”

“Prens mi?” Genç adam kaşlarını çattı.

“Hoşça kal.”

Var gücüyle koşarak bahçelerden ve balo salonundan geçip sadece koridordaki muhafızlara hoşça kalın demek için kısa süreliğine duraksadı. Herkes biraz daha kalmasını istiyor gibiydi ama Sindirella kimseye kulak asmadı. Camdan ayak-kabısı basamaklardan birinde ayağından çıkınca bile, dönüp almaya çalışmamanın daha iyi olacağını düşündü.

Vakit yoktu.

Kendini koltuğa atar atmaz araba saraydan uzaklaşp tepeden Valors’a kıvrılarak inen yolda ilerledi. Hayatının en uzun dakikasıydı. Işıl ışıl balo elbisesi yavaş yavaş ısıltısını kaybederken bangır bangır gece yarısını ilan eden saat sustu; Sindirella yine eski püskü giysilerine büründü, yanında atı Major ve köpeğı Bruno’yla, bir balkabağıının üzerinde oturuyordu. Yalpalayarak kendilerine doğru gelen yolcu arabasına baktı. Yolun ortasından apar topar ekildiğı anda rüzgâr gibi

geçen arabanın atlarının nalları altında balkabağı paramparça oldu.

Araba gözden kaybolunca, kendini toparlayıp zarif atlar olarak kendisine hizmet eden fareleri yerden almak üzere diz çöktü.

Baloda geçen son birkaç dakikayı zihninde tekrar tekrar yaşarken sersemlemişti. Tanıştığı o yakışıklı yabancıyla daha uzun süre kalabilmek isterdi; ah, ne budalaca bir bahaneyle yanından ayrılmıştı. Prens'le tanışmak umurunda mıydı ki? Başını iki yana salladı, utanç içindeydi.

Öyle ya da böyle, onu bir daha göreceğini hiç sanmıyordu.

Tüm bunlara rağmen, ne kadar muhteşem bir gece geçirmişti. Nihayet ıslıl ıslıl şamdanlarıyla sarayı, tüm o güzel elbiseleri ve bahçeleri görmek... Balonun romantik müziklerini kana kana dinlemek...

Karanlıkta, tek ayağında duran camdan bir ayakkabı parladı. Uzanıp çıkardı.

Tuhaftı, camdan ayakkabısı dışında her şey yok olup gitmişti.

Ayakkabıyı bağrına bastı. Bu geceden önce, hayatına sihrin hiç uğramayacağını sanıyordu. Peri vaftiz annesi olmasaydı, bunların hiçbirinin gerçekleşmesi mümkün değildi.

Gökyüzünde yanıp sönen yıldızlara baktı. Her nasılsa, peri vaftiz annesinin onu dinlediğini biliyordu. "Çok teşekkür ederim... her şey için."

Camdan ayakkabısını dikkatle cebine soktu. Ne kadar güzel bir gece olduğunu unutmamak için hiç değilse bunu saklayabilirdi.

Peri vaftiz annesinin yaptığı büyü bozulmuştu. Yarın, her şey eskisi gibi olacaktı. Üvey annesi malikânede dolanıp emirler yağdırmaya, üvey kız kardeşleri Anastasia ve Drizella da en ufak ihtiyaçları için bile ona eziyet etmeye devam edecekti ama bir parçacık da olsa mutlu olmuştu; yıllardır hissetmediği bir duyguydu.

Evden ayrılabilceğinin, gerçek olabilecek hayaller kurulabileceğinin ayırdına varmıştı. Ama bu hayallerin peşinden gidecek cesareti yoktu; henüz yoktu. Hem bu kadar çabuk, böyle muazzam bir gecenin hemen ardından olmazdı.

Fakat fark edemediği bir şey vardı; başka çaresi olmaya bilirdi.

İkinci Bölüm

Gökyüzü şafağın güzelliğiyle süsleniyor, pembemsi güneş ışınları rengârenk bulutların altına serilmiş şehri aydınlatmak için uzanıyordu. Baloya katılmak için uzaklardan gelmiş pek çok genç kız evlerine ancak giriyordu; tüm gece dans etmekten tabanları şişmiş, Prens Charles'ı bir kez bile görememenin kederi ruhlarını sarmıştı.

Normalden daha dinç uyanmış olsa da Sindirella için her zamankinden farksız bir sabahı ve üvey annesiyle üvey kız kardeşlerine kahvaltı hazırlarken kendi kendine şarkılar mırıldandı.

Anastasia ve Drizella henüz uyanmamıştı; yani Sindirella kahvaltılarını ayaklarına götürmek için merdivenleri çıkarken hâlâ uyuyorlardı. Ancak merdivenin başına vardığında, üvey annesinin apar topar odaya dalıp kızları giyinmeye zorladığını duydu.

Sindirella, Anastasia'nın odasına kahvaltı tepsisini bırakırken üçü de oradaydı ve Leydi Tremaine, "Herkes bunu konuşuyor," diyordu. "Bütün ülkenin dilinde. Çabuk olun, her an buraya gelebilir."

Drizella, "Kim gelebilir?" diye sordu.

"Grandük. Bütün gece arayıp durmuş."

Üvey kız kardeşi, "Arayıp durmuş mu?" diye tekrarladı.

"O kız; dün gece baloda ayakkabısını unutan kız. Ona deli gibi âşık olmuş diyorlar."

Anastasia esnedi. "Dük mü?"

"Hayır, hayır, hayır. Prens!"

Sindirella şaşkınlıktan hafif bir çığlık atıp tepsiyi düşürdü. *Prens mi?*

Buna inanamıyordu. Dün geceyi birlikte geçirdiği genç adamın Prens Charles'ın ta kendisi olacağı aklının ucundan bile geçmemişti.

Üstelik Aurelais tahtının varisinin balonun ertesi sabahı kendisini araması bir yana, onu tekrar görmeyi dahi hiç beklemiyordu.

"Kaldır şunu seni sakar ahmak."

Sindirella uysalca diz çöktü ama dikkati yerdeki kırık porselen parçalarından çok başka yerdeydi. Üvey annesinin bundan sonra söylediği her sözcüğü can kulağıyla dinledi.

Leydi Tremaine, "Cam ayakkabı, ellerindeki tek ipucu," diye devam etti. "Dük, ülkedeki tüm genç kızların ayakkabıyı

denemesini emretmiş. Ayağına uyan kız bulunursa, Kral'ın emriyle, o kız Prens'le evlenecekmiş."

Prens'le evlenmek.

Bunu duymak Sindirella'nın başını döndürdü. Her şey puslandı, üvey annesini de üvey kız kardeşlerini de unuttu; hatta nerede olduğunu bile. Eğer Prens kendisiyle evlenmek istediye, bu da demek oluyordu ki... Ona âşık olmuştu. Yani üvey annesinin hizmetçisi olarak çalışmak ya da çatı katında bir başına yaşamak zorunda kalmayacaktı. Özgür olacaktı.

Hiç düşünmeden kavalyesiyle -Prens'le- dans ettikleri parçayı mırıldanmaya başladı. Hayali bir orkestra kendisine eşlik ediyordu: Yaylılar dolgun bir uyumla çalışıyor, bir arp tempoya uyarak zengin bir dalga yayıyor ve üflemeliler ahenkli bir karşı melodi saçıyordu. Dük geldiğinde karşısına çıkmak üzere hazırlanmak için odasına doğru attığı her adımda kuğu gibi süzüldü. Saçlarında kir pas, önlüğünün her yerinde ekmek kırıntılarıyla Grandük'ün karşısına çıkamazdı.

Heyecandan tüm bedeni uyuşmuş gibiydi. Kendini böylesi bir umuda kaptırmayalı ne kadar uzun zaman olmuştu?

Sindirella, aynasının yanında duran tarağını alıp saçlarını taradı, tarağı saçlarının arasından her geçirişinde heyecanla ürperiyordu. Pencereden bakınca, uzakta, kuleleri ve sivri çatılarıyla Kral'ın sarayının inci gibi bembeyaz ışıltısını görebiliyordu. Kuğu gibi zarif saray, yemyeşil bir bulutun üzerinde duruyordu: karaağaç ve ladinlerin sonsuza dek sıralandığı, yeşilliğinin yanında zümrütlerin sönük kaldığı olağanüstü bir bahçe.

Acaba Prens şu an sarayda o büyük, kemerli pencerelerin birinden dışarı bakıp onun nerede olduğunu mu merak ediyordu? Camdan ayakkabının tekinin onda olduğunu öğrenince gerçekten onunla evlenecek miydi? Yeniden bir araya geldiklerinde neler olabileceğini bilmiyordu ama önemli değildi. Aslında, çok heyecanlanmıştı. Gelecekte ilk kez, gündelik ev işleri, üvey annesinin azarları, üvey kız kardeşlerinin garezi dışında bir şey bekliyordu. Hayatı değişecekti. Nihayet.

Aynaya biraz daha yaklaşıp kendine baktı, içinden *keşke iş elbisesinden başka, daha güzel bir giysim olsaydı* diye geçirdi.

Tarağını yerine koyup aynasına yansıyan pencereden dışarı baktı. Henüz Grandük ortalarda görünmüyordu. Kısa süre içinde gelmesini nasıl da istiyordu; daha ne kadar bekleyebileceğini bilemiyordu. Beklentisinin bir volkan gibi fokurdadığını hissederken kendine sarıldı.

Öyle bir dalmıştı ki Leydi Tremaine'in sarmal merdivenden tavan arasındaki odaya kadar peşinden geldiğini iş işten geçene dek fark etmemişti.

Üvey annesinin aynayı dolduran karanlık silüetiyle arkasında belirmediğini fark edince, "Olamaz," diye fısıldadı.

Leydi Tremaine'in ahşap kapıya dokunduğunu görünce korkusu katlanarak arttı. Sindirella arkasını döndü ama üvey annesi anahtarı kapıya kapattı.

"Hayır!" Sindirella odanın diğer ucuna koşup kapıyı yumruklamaya başladı. "Beni buraya kapatamazsın! Lütfen!"

Yapamazsın. Yapamazsın.”

Ne var ki Leydi Tremaine’in ayak sesleri çoktan uzaklaşmaya başlamıştı, hızlı adımlarla tavan arasından indi.

Faydası yoktu; üvey annesi geri gelmeyecekti. Kapana kısılmıştı.

Alt kattaki dış kapının açıldığını duydu. Atlar kişnedi, bir arabanın ağır tekerlekleri ahır kapısında gümbürdedi.

Grandük gelmişti.

İçi umutla doldu. Kendini toparlayıp pencereye koştu, çılgın gibi Dük’ün dikkatini çekmeye çalışıyordu.

Elini sallayarak, “Dük Hazretleri!” diye bağırdı. “Buradayım! Lütfen, yardım edin!”

Uşağı Grandük’ün arabadan inmesine yardım etti. Adamın tuhaf bir silueti vardı; zayıftı fakat göbeği şişkindi, başı da yumurta biçimindeydi. Mavi silindir şapkası siyah saçlarını örtüyor, şapkanın üzerindeki kırmızı tüy, gövdesinden geçen kırmızı kuşakla uyumlu görünüyordu. Leydi Tremaine dışarı çıkıp onu karşıladığı sırada Grandük, mecburiyetten olduğu çok belli olan bir selam verip çabucak evin kapısına yöneldi.

Sindirella bir kez daha, “Dük Hazretleri,” diye seslendi. Bu defa daha yüksek sesle.

Ne var ki Dük eve girdi.

Onu duymamıştı. Kimse duymamıştı ve duymayacaktı. Hem zaten malikânenin tavan arasına kapatılmıştı, öyle yüksekteydi ki ağaçların tepesini görebiliyordu. Bağırarak faydasızdı.

Öfkesi genzini yakıyordu ama kendini tuttu. Daha önce üvey annesinin gaddarlığını hiç sorgulamamıştı. Yıllar geçtikçe, kalbi kabuk bağlamış, Leydi Tremaine'in ve kızlarının ona yaptıklarını ve hoşlarına gittiği apaçık ortada olan kaba tavırlarını her gece affetmişti.

Oysa bugün, üvey annesi Sindirella'nın nihayet gerçek olacağına inanmaya başladığı bir hayali elinden almıştı, onu paramparça etmişti. Gerçekten de kapana kısılmıştı.

Fareler duvarlardaki deliklerinden çıkıp eteklerinin ucunu dişledi. Başka zaman olsa onları görünce gülümserdi ama gözyaşlarını tutmak için gözlerini kırıştıran Sindirella başını çevirdi.

Alçak sesle, "Yalnız kalmak istiyorum," dedi.

Anlamayan fareler etrafını sardı, minik ayakları ahşap zeminde pıtır pıtır ediyordu.

Çok uzun zamandır Bruno dışında tek yoldaşı farelerdi. Elbette üvey kız kardeşlerindense, farelerle yoldaş olmayı tercih ederdi. Dün geceye dek, babasının evinde yaşayanlardan başka biriyle konuşmamıştı; haftalar olmuştu, hatta aylar olmuş bile olabilirdi.

Aklına gelince kalbi acıdı, ne güzeldi; Charles ile sohbetleri... Prens'le... Keşke bilseydi.

Ne değiştirdi? Yine gece yarısı kaçmak zorunda kalmayacak mıydım?

Ne yanıt vereceğini bilemedi, iç geçirip nihayet farelerin gidişini, duvarlardaki deliklerde kayboluşunu izledi. Bu oda-

dan onlar kadar kolayca *kaçabilmeyi* isterdi ama fareler bir yana, kimse gelip onu kurtarmayacaktı.

Düzensizce soluk alıp kendini toparlamaya çalıştı. Eski-den gecelerce üvey annesinin ondan bu kadar nefret etmesine sebep olacak ne yaptığını düşünür dururdu. Sırf biraz sevebilmek için gururunu çiğneyip Leydi Tremaine'e itaat etme girişimleri üvey annesini daha da öfkeliendirmekten başka bir işe yaramamıştı. Sindirella, büyüdüğçe bundan vazgeçip her günü mümkün olduğunca çekilir kılmaya odaklandı.

Zaman ağır aksak geçti. Sindirella ne kadar zaman orada oturup gözyaşlarını silerek her şeyin düzeleceğine kendini ikna etmeye çalıştığını bilemiyordu. Koca bir yıl gibi uzun gelen bir sürenin ardından dış kapı tekrar açıldı.

Kalkıp pencereye gitti, Grandük'ün arabasının, babasının malikânesinin köşesini dönüp de ana yol boyunca sıralanmış meşe ağaçlarının ötesinde gözden yitişini izlerken ahşap pervaza yaslandı. Üvey annesi Dük'ü uğurlamak için dışarı çıkmamıştı ki bu da camdan ayakkabının ne Anastasi-a'nın ne de Drizella'nın ayağına uyduğu anlamına geliyordu.

Bunda şaşılacak bir şey yoktu ama Sindirella memnun da olmamıştı. Sadece rahatlamıştı.

Belki artık her şey eski hâline döner.

Dudağını büzdü; bunun gerçek olabileceğine ancak bir ahmak inanırdı.

Hiçbir şey eskisi gibi olamazdı. Üstelik yeni bir yaşamın ihtimalini tattığından -babasının ölümünden bu yana ilk

kez- üvey annesiyle üvey kardeşlerinin hizmetçiliğini yapmaya nasıl dayanabilirdi?

İç çekişini bastırıp parmaklarının arasına geçirdiği önlüğünün katlarını kuvvetle sıktı.

Her şeyi kaybetmedim diye hükmetti. Camdan ayakkabının teki hâlâ bende.

Peki, bunun ona ne gibi bir faydası olabilirdi? Uzakta, fırtına getirecek bulutlar birikirken keskin bir rüzgâr odasının duvarlarını yalayıp geçiyordu. Sindirella pencereyi kapattı ama elini cama dayayıp öylece kaldı.

Doğduğundan beri, babasının malikânesi yuvası olmuştu. Bir zamanlar güzel bir yerdi. Yüce meşe ağaçları mülkün arazisini çepeçevre sarıyor, sarmaşıklar gri boyalı duvarlara tırmanıyordu; Sindirella'nın en sevdiği yer her zaman annesiyle uzun saatler geçirdiği, çiçeklerle bezeli salıncağın bulunduğu bahçeydi.

Salıncak artık yoktu, söküleli çok olmuştu. Anıları haricinde, annesiyle babasından ona yadigâr kalan tek yer bu evdi. Leydi Tremaine yıllar önce Sindirella'nın annesine ve babasına ait şeylerin büyük bir kısmını satmıştı; portrelerini, tablolarını, kitaplarını, mobilyalarını, giysilerini... Mektuplarını da yakmıştı.

Çok uzun zaman boyunca Sindirella yüreğindeki çekip gitme dürtüsüne direnmişti. Tek bildiği yer burasıyken, nasıl gidebilirdi; sevgili anneciğiyle babacığından kalan tek şey

bu çatırken? Dışarıdaki hayatın, buradaki zulümden daha iyi olacağını nereden bilebilirdi? Kaldı ki, gidecek bir yeri de yoktu, tek başına geçimini sağlayamazdı. Beş kuruşu olmayan bir yetimin bu hayatta pek fazla seçeneği olmuyordu.

Ayrıca, Leydi Tremaine ve kızlarından başka kimsesi de yoktu. Ona kendi evinde hizmetçilik yaptırılmaları sebebiyle duyduğu onca öfkeyi bu yüzden yutmuştu. Kendini, *babam onlara yardımcı olmamı isterdi* diye telkin ediyordu.

Oysa ilk defa, bunun doğruluğunu sorgulamaya başlamıştı.

İlk defa, Leydi Tremaine'in asla onun iyiliğini düşünmeyeceğini, ne zaman biraz bile mutlu olsa o kadının bunu yok etmeye çalışacağını görüyordu.

Sanki çağırmış gibi, Sindirella tavan arasının merdivenlerinde üvey annesinin istikrarlı bir tıkırtıyla yaklaşan ayak seslerini işitti. Faka bu defa Leydi Tremaine yalnız gelmemişti.

Anastasia, "O adamın cüretine inanabiliyor musunuz?" diye huysuzlandı. "O ayakkabının benim olduğu gün gibi ortadaydı. Benim ayakkabımdı!"

Drizella, "Senin ayakkabın mı?" dedi. "Bak sen şu işe."

Anneleri azarladı. "Kızlar! Biraz saygı."

Sindirella'nın üvey kız kardeşleri sustu ama bu sessizlik kısa sürdü.

Anastasia tekrar söylenmeye başladı. Soluk soluğa kalmış bir hâlde, "Neden hepimiz ta buraya çıkmak zorundaydık ki?"

Burası çok tozlu,” dedi.

Drizella, “Bir farenin sesini duydum sanki” diye ekledi. “Anne, onu aşağı indiremez miydik? Neden ayağına gidiyoruz? Bu çok...”

“İkiniz de susun,” diye çıkıştı Leydi Tremaine. “Yeter söylendiğiniz.”

Sindirella tüm gücünü topladı. Duyduğu kadarıyla, üvey annesinin keyfi kaçmış gibiydi. Ama Sindirella korkmuyordu; ona daha fazla ne yapabilirdi ki? Grandük çoktan gitmişti ve geri gelmeyecekti. Camdan ayakkabı ayağına uyacak ve Prens’le evlenecek başka bir kız bulmaya gitmişti; kendi değil de başka bir kız.

Ayak sesleri git gide yaklaşıyordu. Leydi Tremaine, “Onun gerçek yüzünü görmenezin zamanı geldi,” dedi. “Emirlerime resmen karşı gelip evden kaçarak baloya gitti.”

Sindirella donakaldı. Üvey annesi, baloya gittiğini nereden biliyordu?

Eve onlardan çok önce gelmişti ve ertesi sabah her şey gayet normal gibiydi, en azından haberleri duyup da...

Mırıldandığı şarkı! Baloda çalınan vals parçasıydı. Sindirella’nın tüyleri ürperdi. Üvey annesi onu duymuş olabilir miydi?

Duyduysa, Leydi Tremaine camdan ayakkabılı kızın Sindirella olduğunu biliyordu; Prens’in aradığı kız.

Peşinden tavan arasına çıkıp hiçbir şey söylemeden onu odaya kilitlemesi... Taşlar birden yerine oturmuştu. Ama

Grandük gitmişti, peki şimdi başına ne gelecekti?

Sindirella kendi kendine büyük bir inançla, *baloya gittim diye* dedi, özür dilemeyeceğim.

Kilit yuvasına giren anahtar çıt diye çevrilip kapı kulpu döndüğü sırada Sindirella derin bir nefes aldı, kendini hazırladı...

Ve hiç olmadığı kadar köşeye sıkıştığını hissetti.

Üçüncü Bölüm

Ne büyük felaket!

Malloy Grandükü Ferdinand, atlı arabasının kadife, yumuşak yastıklarına yaslanıp oradan başka herhangi bir yerde olmayı diledi.

Ne yazık ki yanında duran, alt köşeleri hafifçe kıvrılmış, dürülü listeye göre hâlâ yüzlerce ev ziyaretinde bulunması gerekiyordu.

Uykuya daldığı an sıradaki eve varacaklarını bilse de gözlerini kapattı. Tek dileği, görüşeceği ailenin bir önceki kadar korkunç olmamasıydı.

Leydi Tremaine'in korkunç kızlarını hatırlamak bile tüylerini ürpertti. İki genç kadının camdan ayakkabıya ayağını sokmak için bunca uğraşması nasıl da utanç vericiydi.

“Bu benim ayakkabım!” diye birbirlerine bağırıyorlardı.
 “Hayır, benim ayakkabım.”

Ferdinand bu üç kelimeyi bir kez daha duyarsa aklını yitirecekti. Doğrusu, ertesi sabah uyanıp simsiyah saçlarının ağardığını görse şaşırmayacaktı.

Ah her şey nasıl da onur kırıcıydı!

Güneş ışınları, arabanın perdelerinin katları arasından içeri süzülüyor, bu parlaklık yüzünden Dük yüzünü buruşturuyordu. Tek gözünü açıp şöyle bir dışarı baktı. Araba, babasının şehrin en güzel meydanlarından birinde bulunan heykelinin yanında geçmek üzereydi. Valors’un en sevdiği bölgelerinden biri burasıydı ve küçük bir oğlanken Ferdinand arkadaşlarına, şehrin orta yerinde böyle saygın ve kahramanca bir heykeli olduğu için babasının nasıl da mühim biri olduğuyla böbürlenir dururdu.

“Bir gün, benim de heykelim dikilecek,” derdi.

Yani, babasının başına konmuş güvercinleri, heykelin haftalardır temizlenmemiş yüzünü gördüğünde duyduğu dehşeti varın siz hesap edin! Üstelik köpekler, heykeli çevreleyen çiçek tarhlarında ihtiyaçlarını gideriyordu!

Bu kadar meşgul olmasa, arabasından paldır küldür iner, güvercinleri kovalar, saygı yoksunu avamlara kanişlerini başka yere götürmelerini emrederdi.

Kaşlarını çatıp, “Kepazelik,” diye homurdandı. Üstelik ailesinin Aurelais için yaptığı onca fedakârlıktan sonra! Ba-

basının pislik içindeki heykeliyle en kısa sürede ilgilenmeyi aklının bir köşesine yazdı.

Devir nasıl da değişmişti. Çocukluğunda, insanlar soy-lulara *saygı* duyardı. Prens'in, soylu olsa da saraylı olmayan biriyle evlenmesinin fikri dahi dedikodulara sebep olurdu. Dahası, soyu belli olmayan bir avamla evlenmesi duyulma-mış bir şeydi!

Babası, bir önceki grandük, kesinlikle Kral'a bunun önü-ne geçmesi yönünde tavsiye verirdi; tıpkı Ferdinand'ın da yapmaya çalıştığı gibi.

Babası, On Yedi Yıl Savaşı'ndan sonra Aurelais'in eski hâline dönmesini sağlamıştı. Valors'un en önemli meyda-nında bulunan o muazzam heykeli, tüm sihirli varlıkların -prensleri ve prensesleri lanetlemek ya da kutsamak gibi saç-ma âdetleriyle siyasette haddinden fazla söz sahibi olan peri-ler mesela- ülkeden sürülmesini kolaylaştırmasının onuruna dikilmişti. Prens Charles'ın sözüm ona gerçek aşkını buldu diye kimse Ferdinand'ın heykelini dikmeyecekti.

Böyle bir kaderi hak edecek ne günah işlemişti? Neydi ona böyle avam tabakadan haberci bir oğlanmış gibi ülkenin dört bir yanını dolaştıran? Dün gecedен bu sabaha bütün vaktini, meclise sunacağı çok mühim yasalar ve bütçe plan-ları üzerinde çalışmak yerine camdan bir ayakkabı hakkında ahmakça bir fermanı okumakla geçirmişti.

Evet, Aurelais yarım asırdan fazla zamandır barış için-deydi ama hâlâ görüşülmesi gereken mühim antlaşmalar

ve mühim şahıslar vardı. İşte, Ferdinand yine dünyayı uçan bir balonla dolaşan bir mucit hakkında haberler duymuştu. Üstelik bu balona yolcu bile alabiliyordu! Diğer uluslar, dünyanın etrafında bir tur atmak için gemiler kir alıyor, önemli ticaret rotaları belirliyor ve yeni topraklar keşfediyordu.

Gel gör ki o, Aurelais Kralı'nın sağ kolu, ülkenin dört bir yanını aramaya gönderiliyordu; sahibini bulması istenen şey de bir ayakkabıydı.

Ferdinand, kucağında duran camdan ayakkabıya büyük bir nefretle baktı. Bir yanı bu şeyi arabanın penceresinden fırlatıp atmak istiyordu.

Tüm bunlar Prens'in suçuydu.

Prens Charles, önceki gece geç saatlerde onu, "Kızı korkuttun," diyerek suçlamıştı. "Adamlarını peşinden göndermeseydin, geri dönebilirdi."

Bu toy prens hayal görüyordu. Ferdinand onun yüzüne karşı bunu söylememek için kendini çok zor tutup dilini ısırırdı.

Kral da pek yardımcı olmamıştı. Ülkedeki tüm genç kızların ayakkabıyı denemesi onun fikriydi, Ferdinand da bu fikre katılıyordu. Aslında, fermanı büyük bir mutlulukla yazan da kendisiydi:

Bugünden itibaren, ülkemizin topraklarında karış karış bir arama başlatılacaktır. Bu aramanın

yegâne ve resmi amacı şudur ki; hiçbir istisna söz konusu olmaksızın ülkede yaşayan tüm genç kızlar bu camdan ayakkabıyı deneyecek, içlerinden birinin ayağına mükemmelen uyduğu tespit edilirse bu genç kızın aranan kişi olduğu ve tahtın sevgili varisi Prens Hazretleri'nin gerçek aşkı olduğu ilan edilecek.

Ancak Ferdinand, bu aramayı yapacak kişinin kendisi olacağını hiç düşünmemişti.

Kral George, oğlu söz konusu olduğunda daima mantığa aykırı kararlar verirdi. Bu, Ferdinand'a niçin evlenip çocuk sahibi olmamaktan memnuniyet duyduğunu hatırlattı. Miras bırakmanın daha zarif yolları vardı.

Genç kızı kısa süre içinde bulmak için dua etti. Çok kısa süre içinde.

Uykuya dalmamak için çabalarken elini cebine atıp gözlüğünü silmek üzere mendilini çıkarmıştı ki daha kullanamadan sürücü arabayı durdurdu.

“Geldik, ekselansları.”

Ferdinand yüzünü buruşturdu. Şapkasını alıp en ciddi ifadesini takınarak arabadan indi ve uzun adımlarla ön kapıya ilerledi. Evin penceresinde biri perdeyi aralamış dışarıyı gözetliyordu, Grandük fark edince çabucak kapattı.

Genç bir kadının, “Geldi,” diye çıkırdığını duydu. “Grandük. Benim...”

Dük, nefret ettiği sözcükleri duymadan evvel şapkasını taktı.

“...camdan ayakkabımla!”

İşkence gibi uzun bir gün onu bekliyordu.

Dördüncü Bölüm

Kapı hafif bir gıcırtyla açıldı, Sindirella üvey annesinin gelişine hazırlandı.

İçinden Leydi Tremaine'e *Ben gidiyorum*, değişini prova etti. *Bu evde bir dakika daha kalmayacağım.*

Peki ama... Nereye gidecekti? Nereye *gidebilirdi* ki? Üzerinde bu paçavralar varken hiç kimse onun, balodaki cam ayakkabılı, parlak elbiseli kız olduğuna inanmazdı.

Grandük'ü... Grandük'ü bulup ayakkabının tekini göstereceğim. Bu plandan aldığı cesaretle nefesi düzene girdi. *O zaman bana inanmaktan başka çaresi kalmayacak.*

Üvey annesinin gölgesi, Sindirella'nın odasını aydınlatan bir parçacık gün ışığını da engelleyerek kapı aralığından içeri süzüldü. Ardında, üvey kız kardeşleri dikiliyor, çıkışı kapatıyorlardı.

Sindirella, Anastasia ve Drizella'nın en son ne zaman tavandan arasına çıktığını hatırlamıyordu. Yüzlerindeki tiksintiye ve aşağılayıcı bakışlarına bakılırsa, onlar da aynı şeyi düşünüyor olmalıydı.

Drizella, "Buranın bu kadar küçük olduğunu unutmuşum," diye homurdandı. "İçeri zar zor sığıyoruz."

Anastasia, "Çok da pis," diye ekledi. "Bütün toz saçlarıma yapıştı." Kızıl lülelerinden birini omzundan aşırıp elleriyle kendini yelledi.

Leydi Tremaine'in bükük dudağını, üvey kız kardeşlerinin kalkık başlarını ve yüz çevirişlerini gören Sindirella sırtını dikleştirdi. Şu an dalga geçseler de, onu kırmalarına izin vermeyecekti.

Leydi Tremaine ifadesiz bir sesle, "Grandük gitti," dedi. "Geri de gelmeyecek."

Sindirella, "Biliyorum," diye yanıtladı.

"Güzel. Bize karşı tamamen dürüst davranmayışın dikkatimden kaçmadı." Sindirella'nın itirazını yarıda keserek sözüne devam etti, "Bu konuyu düşünüp tarttım ve seni şikâyet etmeye karar verdim."

"Şikâyet mi?" Sindirella kaşlarını çatı. Bunu hiç beklemiyordu. "Ne yaptım ki?"

Leydi Tremaine, "Ne mi yaptın?" diye tekrarladı. Kahkaha atarak kızlarına döndü. "En ufak bir fikri yokmuş gibi davranıyor."

Anastasia ve Drizella da bir fikirleri varmış gibi görünmüyorlardı ama kıs kıs güldüler.

“Baloya *böyle* gidip içeri girmeyi başarmış olamazsın. Elbiseyi kimden çaldın?”

Sindirella, “Ne?” diye bağırdı, dehşete kapılmıştı. Sakinleşmek için dudağını ısırды ama sesi titredi. “Ben... Anlamıyorum.”

Leydi Tremaine dudak bükerek, “Öyle mi?” dedi. “Elbise, küpe, araba, camdan *ayakkabılar*.”

İlk atılan Drizella oldu. “*Onun* mu? Onun olmasına imkân yok.”

“Anne!” Anastasia kollarını bağlayıp lafa karıştı. “Camdan ayakkabılı kız *o* muymuş? Ciddi olamazsın.”

“Ta kendisi.” Leydi Tremaine, keskin bakışlarını Sindirella’dan bir an olsun ayırmıyordu. “Belli ki hepimiz onu hafife almışız. Fakat çok tehlikeli bir hata yaptı.” Emredercesine elini kaldırıp kızlarına doğrulttu. “Odayı arayın.”

“Hayır!”

Sindirella üvey kız kardeşlerini durdurmak için ileri atıldı ama yetişemeyeceği kadar hızlıydılar. Drizella onu bir kenara itti, neredeyse duvara fırlattı. Kendilerinden geçmiş bir hâlde çarşafı çıkarıp Sindirella’nın yatağını şifonyerindeki makasla paramparça ettiler.

Sakin kalmaya kararlı olsa da Sindirella paniğe kapıldı. Manzara daha önce elbisesini –*annesinin* yeniden yaptığı elbisesini– paramparça ettikleri, yeşil inci kolyesini kopardıkları ve ağlatana kadar zalimce canını yaktıkları gecekiyle aynıydı. Ne zaman kötülüklerine göğüs gerekcek kadar güçlü

olduğunu düşünse, canını yakmanın başka bir yolunu mutlaka buluyorlardı.

Camdan ayakkabıyı bulmalarına izin veremezdi. Baloda geçirdiği zamana dair tek kanıtı buydu; nadir, kıymetli bir mutluluk ânının tek nişanesi. Yeni bir hayata kavuşmasını sağlayabilecek yegâne şey.

Sindirella makası Anastasia'nın elinden almaya çalışırken “Durun, yalvarırım!” diye haykırdı.

Anastasia, “Anne!” diye bağırdı.

Buz gibi parmaklar Sindirella'nın bileğini kavradı, sipsivri tırnaklar tenine battı. Üvey annesi onu çekeleyerek uzaklaştırırken, Sindirella'nın gözleri endişeyle büyüdü.

Drizella, kayıp cam ayakkabıyı bulmuştu.

“Haklıymışsın!” diye ciyakladı. “Anne, bu...”

Leydi Tremaine elini uzattı. “Buraya getir.”

Drizella söyleneni yapamadan Sindirella üvey annesinin elinden kurtulup cam ayakkabıyı kaptı.

Üvey annesinin yüzü asıldı. “Sindirella, ayakkabıyı bana ver.”

“Hayır.”

“Derhal, Sindirella.”

Sindirella kımıldamadı. Kraliyet fermanına göre Prens, baloda bulduğu camdan ayakkabı hangi kızın ayağına uyuyorsa onunla evlenecekti. Tekini Leydi Tremaine'e verirse, Anastasia veya Drizella kendisinin olduğunu iddia edip bunu saraya götürür, Prens'le dans edenin *kendisi* olduğuna dair

Kral'a yalan söylerdi. Kral bu kızları tanımasa bile -muhtemelen tanımayacaktı- cam ayakkabı, sağlam bir pazarlığın kancası olabilirdi.

Kendinden emin bir sesle tekrar etti. "Hayır."

Üvey annesi tuhaf bir sakinlikle, "Pekâlâ o zaman," dedi. "Drizella, Anastasia."

Odanın iki köşesinden gelen iki üvey kardeşi de üstüne atılınca Sindirella paniğe kapıldı, aklından bin türlü şey geçti. Ayakkabıyı onlara veremezdi. Onlar çığlık çığlığa, "Ver şunu!" diye bağırarak üzerine koşarken Sindirella aniden ne yapması gerektiğini buldu.

Camdan ayakkabıyı tüm gücüyle yukarı kaldırdı, pencereden gelen ışıktaki rengârenk camın elmas gibi parladığını gördü.

Sonra onu duvara fırlattı.

Ayakkabı bin parçaya bölündü.

Drizella, "Şu yaptığına bak!" diye bağırdı.

Sindirella soluk soluğa kalmış üvey kız kardeşini hayal meyal duyuyordu. Tuzla buz olmuş ayakkabısını görmek içini acıttı, boğazı düğüm düğüm oldu. Bu ayakkabı, balodaki genç adamı yeniden görebilmek, Leydi Tremaine'in boyunduruğundan uzakta başka bir yaşam kurabilmek için tek şansıydı. Artık ortada ayakkabı olmadığına göre...

Sindirella dişlerini sıktı. Artık ortada ayakkabı olmadığına göre, üvey annesi bunu kendi lehine kullanamazdı.

Anastasia, "Anne!" diye haykırdı. "Nasıl yapar?"

“En başta bu camdan ayakkabıyı nasıl aldığını anlamıyorum ki...”

Leydi Tremaine, “Susun!” diye sözlerini kesti. Sonra sesi ürkütücü bir sakinlikle yumuşadı. “Kızlar, dışarı çıkın lütfen.”

“Ama anne!”

“Bir daha söylemeyeceğim.”

Drizella ve Anastasia, peş peşe, öfkeyle odadan çıkıp kapıyı kapattılar. Onlar çıkınca, Leydi Tremaine cam parçalarının üzerine basıp buz gibi bakışlarını Sindirella’ya dikti.

“Pekâlâ. Bana yalan söyledin.”

“Üvey anne, nasıl olur da benim hırsızlık...”

Leydi Tremaine, “Elbiseyi ya da ayakkabıları nereden bulduğun umurumda değil,” diye sözünü kesti. “Veya baloya nasıl gittiğin.” Donuk yeşil gözlerini kıstı. “Son kez haddini aştın. Şu hâline bak; sen bir hiçsin. Yetimsin, hizmetçisin. Seni kim istesin? Prens Hazretleri’nin istemeyeceği kesin.”

Bu sözler kanına dokundu ama Sindirella sesi titremeden konuşmaya çabaladı. “Ben... Ben babamın kızıyım. Senin üvey kızınım. Bu ailenin bir ferdiyim.”

Üvey annesi sahte bir kahkaha attı. “Bu ailenin bir ferdi mi? Buna gerçekten inanıyorsan, hayal gücünün hakkını vermek lazım.”

Sindirella’nın çenesi titredi. “Benden neden bu kadar nefret ediyorsun?”

“Nefret etmek mi?” Leydi Tremaine’in gözlerinden önce bir kuşku sonra bir muziplik geçti. “Nefret etmek şöyle dursun, seni önemsemişimi düşündüren nedir?”

“Ama...”

“Seni hiç dövdüm mü Sindirella? Ya da aç bıraktım mı, insan içinde rezil ettim mi? Yetimhanedeki kızlara bunları yapıyorlar.”

Sindirella tek söz etmeden başını iki yana salladı.

“Seni buraya kilitledim çünkü bizi kandırdın. Bana ve kızlarıma yalan söyledin.”

Sindirella cesaretini toplayıp, “Ben hiçbir zaman yalan söylemedim,” diye karşı çıktı. “Her seferinde, benden ne istediysen onu yaptım. Temizledim, pişirdim ve bir kez olsun şikâyet etmedim. Senden tek istediğim, beni de kızın gibi görmendi...”

Leydi Tremaine, “Seni nasıl kızım gibi görebilirim?” diye gürlledi. Sakinleşip sözüne, “Seninle tanıştığım güne dek bir tek iş yapmamıştın. Babana ne dediğini hatırlıyor musun? ‘Babacığım! Bana anne getirmişsin.’” diye devam etti. Kaşlarını çatı. “Sanki ben getirilen bir şeymişim, satın alınan bir eşyaymışım gibi.”

Sindirella hatırlıyordu. Leydi Tremaine’i gördüğü anki heyecanıla bu sözler ağzından çıkıvermişti. Hakaret etmek gibi bir niyeti yoktu. “Seninle tanıştığım için çok mutluydum. Öyle demek...”

“Kızlarımı nasıl hor gördüğünü hatırlıyorum. Sen ve o pahalı elbiselerin, müzik derslerin. Binici giysilerin, çiçeklerin, kuşlara söylediğin o küçük şarkıların ve o *köpek*.” Leydi Tremaine alay etti. “Yaptığın ilk şey benimle alay etmek ve babanın önünde kızlarımı utandırmak olmuştu.”

“Ben farkında...”

“Elbette farkında değildin. Bilmemenin masum olmakla aynı anlama geldiğini sanıyorsun. Ben hayatımı tırnaklarımla kazıyarak kurmak zorunda kaldım. Kızlarımın bu toplumda bir yer edinmesi için didindim. Ama sen, eski giysilerimizle, Drizella’nın dişleriyle, Anastasia’nın saçlarıyla alay ettin.”

Bu suçlamaları duyunca Sindirella kaşlarını çatı. Gerçekten yapmış mıydı? Üvey annesinin eve geldiği günü çok net bir şekilde hatırlıyordu. O müzik dersindeyken gelmişlerdi, pencereden bakıp da babasının arabasını gördüğü an dersten koşarak çıkmış, düşe kalka eve gelmişti. Kimse ona Leydi Tremaine’den bahsetmemişti, o yüzden onu görmek Sindirella’yı sarsmıştı: Tam tepesindeki kalp şekilli topuzu, uzun boynu ve merhametsiz duruşu babasından daha uzun boylu görünmesine yol açıyordu. Dik yakalı, şarap kıvı bir elbise giymişti. İki yanında duran iki kızının da saçları eşit oranda bukleliydi, ikisi de gülümsemedi.

Hizmetçilerden biri merdiven altına saklanan Sindirella’nın yanından geçerken, “Soylu bir kadın,” dedi. “Her zamanki gibi koşup babanın boynuna atılmasan iyi olur. Başını dik tut, babanın misafirini reverans yaparak selamla.”

O da öyle yaptı. Ama belki de başını fazla yukarı kaldırmış ya da reverans yaparken fazla eğilmişti. Babası daha önce ondan hiç böyle katı davranışlarda bulunmasını istememişti ama Sindirella yeni annesini etkilemek istiyordu. Çok gergindi.

Sindirella selam verirken “Leydi Tremaine,” deyip yerlere kadar eğilerek reverans yaptı. Babası hafifçe güldü, onu tutup nazikçe kaldırdı.

“Buna gerek yok, Sindirella. Biz artık bir aileyiz.”

Sımsıkı sarılıp, “Ah, Babacığım!” diye bağırdı. “Bana ane getirmişsin!”

Bunca heyecanlanınca saçındaki kurdele çözülmüş, babası yeniden bağlamıştı. “Biz Leydi Tremaine ile malikâneye yerleşirken sen de Drizella ve Anastasia’ya müzik odasını gösterebilirsin?”

Saygılı ve kibar olmaya dikkat ederek yeni kız kardeşlerine, “Öğleden sonra müzik dersim vardı,” dedi. Anastasia ve Drizella’nın onu sevmesini o kadar çok istiyordu ki. “Öğretmenim yeni bir şarkı öğrenmemi istiyor. Şu an üst katta bekliyor. Benimle gelmek ister misiniz?”

Drizella, “Ben şarkı söylemek isterim,” dedi. “Anastasia flüt çalıyor.”

Üvey kız kardeşlerinin hiçbir müzikal becerisi olmadığını nereden bilebilirdi? Onları utandırmak istememişti.

Daha sonra Sindirella hizmetçileri mutfakta daha çok sohbet ederken yakalamıştı. Onu görmediler, o da özellikle dinlemek için gizlenmemişti ama konuştuklarını hiç unutmadı:

“Evin yeni hanımını hiç gözüm tutmadı. Harcamaları nasıl da takip ediyor farkında mısın? Daha az evvel bana tavuklara çok sık yem verdiğimi, tereyağını haddinden fazla

sürdüğümü söylüyordu. Korkarım ki iyi kalpli beyefendiyle sırf parası için evlenmiş.”

“Şşş böyle konuşup başını belaya sokacaksın! Merhum kocası lortmuş.”

“Doğru ama beş kuruşu yokmuş.”

“Bu doğru olamaz. Öyle olsa beyefendi...”

“Beyefendi kandırılmış, kalıbımı basarım. Lort Tremaine’in aile servetini kumarda çarçur ettiğini duydum. Savaşa çağırıldığı zaman sırf borçlularından kaçmak için gitmiş. Sonra firar etmeye çalışınca asılmış. Tam bir rezalet.”

“Böyle dedikodulara inanmamalıydın.”

“Dedikodu değil bunlar! Beyefendi ne kadar yufka yüreklidir bilirsin. Muhtemelen seyahatlerinden biri sırasında bu kadınla tanışıp ona ve kızlarına acımıştır. Ama kadın masum değil; milletin onun hakkında söylediklerinin yarısını duysan keşke! Evvela, büyükleniyor. Artık evin hanımı olduğuna göre, ben asıl samimiyetle acıyorum sevgili Sindirella...”

Hizmetçiler o anda Sindirella’yı görmüş ve daha fazla konuşmamışlardı.

Sindirella o zaman kulak misafiri olduğu konuşmanın önemini kavrayamamıştı. Babası bu dünyadan göçüp de evin idaresini Leydi Tremaine’e bıraktıktan sonra bile üvey annesinin geçmişine pek fazla kafa yormamıştı.

Üvey annesi ona ne zaman zalimlik etse, kendi kendine orada kalmasının -babasının evinde, üvey ailesiyle- dışarıda olmaktan daha iyi olacağını söyleyip durmuştu.

Peki ya bunca zamandır yanıldıysa? Üvey annesi *kurnazdı* ve hem kendisinin hem de kızlarının geleceğini güvenceye almak için hiçbir şeyden çekinmezdi. Üstelik acımasızdı. Sadece Sindirella *ne denli* acımasız olduğunu kabullenmek istemiyordu. Mutsuzluğunu gündüz düşleriyle boğarak kendini koruyup iyiymiş gibi yapıyordu. Ona ihtiyaçları varmış gibi davranıyordu.

Başını kaldırıp Leydi Tremaine'e, bir zamanlar önem verdiği her şeye sahip kadına baktı: zenginlik, statü ve akrabalarının hayranlığı. Şimdi eski bir malikânede, kızlarından başka hizmetkârı olmadan, giysilerinin masrafını karşılamak için perdeleri satmak zorunda kalacak kadar az bir parayla yaşıyordu.

Sindirella alçak sesle, "Beni yanlış anlamışsın üvey anne," dedi. "Eğer seni huzursuz eden buysa, keşke bunu yıllar önce konuşsaydık. Ne Anastasia'yı ne de Drizella'yı hor gördüm ben. Sadece, benim de bir annem olsun istemiştım, tıpkı onlar gibi. Benimki öldü..."

Leydi Tremaine, "Ölmüş babandan, ölmüş anneni yeterince dinledim ben," diye çıkıştı. "O ölünce, seni adam etme görevini ben üstlendim. Seni saygın bir kız gibi yetiştirmek için elimden gelenin en iyisini yaptım ama görüyorum ki emeklerim boşaymış." Cam parçalarını ayağıyla Sindirella'nın üzerine savurdu. "Temizle şu pisliği. Sana ne yapacağıma daha sonra karar vereceğim."

Üvey annesi arkasını döndü, Sindirella uzanamadan kapı bir kez daha şiddetle kapandı, kilit yuvasında anahtar çevrildi, odaya tıkılıp kaldı.

Kapının ardında, üvey kız kardeşlerinin sesleri merdivenlerde yankılandı.

Anastasia, "Ne yapacaksın anne?" diye sordu. "Burada kalamaz! Ya Grandük geri gelir de..."

"Farkındayım, Anastasia."

"Ş-ş-şey... onu orada sonsuza dek kilit altında tutamayız."

Leydi Tremaine, sanki Sindirella'ya duyurmak ister gibi bir perde daha yüksekte, "Onu göndereceğim," dedi.

Drizella, "Gönderecek misin?" diye tekrarladı. "Anne, bunu iyice düşündün mü? Gönderirsen, elbiselerimizi kim ütüleyecek? Kahvaltıyı kim hazırlayacak, bize kim çay getirecek, hem sonra..." Drizella aniden sustu, belli ki Leydi Tremaine ona ölümcül bir bakış atmıştı.

Ardından gelen derin sessizlikte Sindirella kapıya yanaştı, kulağını ahşaba dayadı. Nabızı kulağında uğulduyordu ama üvey annesinin ne söyleyeceğini duymalıydı.

"Uzak ülkeden gelen ve ekmeğini baş belası kızlardan kazanan bir adam var." Bilinçli bir duraksama. "Şansımız var ki bu gece kasabada olacakmış."

"Yani... onu satacak mısın?"

"Bunu kesinlikle düşüneceğim. Daha önce de düşünmüştüm. Ödemeye razı geleceği para kendimize yeni bir hizmetçi tutmaya yeter."

Sindirella nefesini tuttu, büyük bir paniğe kapılmıştı. Daha fazlasını duyabilmek için kulağını kapıya iyice bastırdı ama yalnızca Anastasia ve Drizella'nın kahkahalarının ona kadar ulaşan yankılarını yakalayabildi.

Bu çok gaddarcaydı. Dizlerinin üzerine yığılıp kendi kendine sarıldı. Bir an için camdan ayakkabısını Grandük'e gösterdiği, Prens'in huzuruna götürüldüğü ve onunla kaldıkları yerden devam ettikleri bir dünyanın hayaline kendini kaptırıvermişti. Yüreğine böylesine kök salmış yalnızlıktan kolayca kurtulabilmenin mümkün olacağını sanmıştı.

Kendi kendine, "Belki de baloya hiç gitmemeliydim," diye fısıldadı. "Öncesinde yeterince mutluydum, değil mi? Her şey yolundaymış gibi davranıyordum."

Bu sözlerinin nasıl da içler acısı olduğunu düşünüp hüznle güldü. Şimdi bile -mış gibi yapıyordu; sadece kendini yaşanacaklara hazırlıyordu.

En fenası da buna karşı koyamayacak hâlde olmasıydı.

Yapabileceği tek şey -şimdiye dek elinden gelen tek şey- beklemektir.

Beşinci Bölüm

Gün akşama döndü, uzayan gölgeler, Sindirella'nın odasının gecenin karanlık katlarında eriyip giden duvarlarını örttü. Uzakta, Kral'ın sarayının ardında ay doğuyordu.

Sindirella odada volta atıyordu; bu küçücük yerde kalmak içini bunaltmıştı. Normalde hiç böyle huzursuz olmazdı ama şimdi nereye baksa parçalanmış yatağını, yırtılmış çarşaflarını ve üvey annesiyle üvey kız kardeşlerinin odasını nasıl bir mahşer yerine çevirdiğini görüyordu. Her seferinde de onu özgürlüğünden alıkoyan kilitli ahşap kapıyla yüz yüze geliyordu.

Sayamayacağı kadar çok kez kapıyı tekmelemeye çalıştı. Sandalyesini fırlatmayı denedi ve biri elinde kırılmadan evvel tel tokasıyla kilidi açmasına ramak kalmıştı. Ama kapı duvardı. Pencereyse söz konusu olamazdı. Çok yüksekteydi, bir

şeylerden ip yapmayı başarsa bile tutunup aşağı inebileceği kadar uzun olmayacaktı.

Ta ki bitkin düşüp artık aklına başka bir şey gelmediğinden sandalyesine yığıldığı an, hatırladı. Işıl ısıt balo elbisesi, görkemli atlara dönüşen fareler, balkabağından araba, camdan ayakkabıları. Bunların hiçbirisi gerçek olamazdı, tabii o özel kişi olmasaydı...

Önce tereddütle, "Peri vaftiz anne?" diye seslendi. Fısıldar gibiydi.

Yanıt gelmedi.

Bir kez daha denedi. "Peri vaftiz anne? Lütfen bana yardım et."

Belki de peri vaftiz annesi yalnızca bir rüyadan ibaretti. Belki de her şey -balo, Prens, saray- umutsuz bir hayaldi. Belki de Sindirella yarın sabah uyanacak ve her şey eskisi gibi olacaktı.

Yo, hayır. Prens'in öpücüğü hâlâ dudaklarında tazeydi, dans ettikleri parçanın melodisi hâlâ zihninde yankılanıyordu. Hiçbiri değilse bile camdan ayakkabısının yere saçılmış parçaları, tüm bunların gerçekliğini teyit ediyordu.

Sindirella aynadaki aksine baktı. Gözleri kan çanağına dönmüş, yanakları gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Tarağıyla saç fırçası hâlâ aynasının önünde duruyordu, güzelce taranmış saçları daha birkaç saat evvel Grandük ile görüşmeyi planlarken ne kadar da mutlu olduğunu hatırlatıyordu.

Yansımasına, “Ne yapacağım?” diye sordu. Bunca yıldır aklını kaçırmamak için kendi kendine –ya da farelerle– konuşmaya alışmıştı. “Her şey daha da kötüye giderken, talihin bana güleceğine dair inancımı nasıl koruyabilirim?” Yüzünü avuçlarına gömdü. “Belki de haklıydı. Belki de elimde camdan ayakkabıyla saraya koşsam, Prens karşısında dans ettiği kızı görmeyecekti. Sadece... paçavralar içinde bir yetim görecekti.”

Güçlkle yutkundu. “Bir hiç.”

“Kimmiş bakayım hiç?” Tanıdık bir sest, berrak ve nazık.

Arkasında, bir gölge üzerinde titreyen ışıklardan bir silüet belirdi. Sindirella’nın odasında yavaş yavaş, an be an güçlenen yumuşak bir ışıltıda, gök mavisi pelerini içinde yaşlı bir kadın vücuda geldi.

Sindirella hayretle hafif bir çığlık attı. “Peri vaftiz anne.”

“Lütfen, tatlım, bana Lenore de.”

Durum bu kadar vahim olmasaydı, Sindirella onun bu gerçekçiliğine gülerdi. Ama sadece “Geldin,” dedi.

“Çağırdığını duydum...” Viran hâldeki tavan arasını işaret eden perinin gözleri hayretle büyüdü. “Neler oldu?”

Sindirella yanıt vermek için ağzını açtı ama boğazına bir yumru oturdu. “Üvey annem...” Konuşmak canını yakıyordu. Cümlesini tamamlayamadı.

“Ah, yavrucuğum.” Peri vaftiz annesi kollarını açtı, Sindirella’ya sarılıp şefkatle sırtını sıvazladı.

Geri çekildiğinde, Sindirella, Lenore’nin kaşlarını çatmış olduğunu gördü. Vaftiz annesi parçalanmış yatağa ve yastıklara

dokundu, yerde kümelenmiş cam parçalarını görünce yüzü iyiden iyiye karardı. “  vey annen, balodaki genç kızın sen olduğunu anlamış.”

“Evet... beni buraya kilitledi.”

“Ah bu kadın!” Lenore topuğunu yere vurdu. “  eytan diyor ki... ahh, en iyisi söylememek. Hiç yakışık almaz.”

Sindirella hemen, “Bana yardım edebilir misin?” diye sordu. “Beni evden gönderecek, hem de bu gece.”

“Nereye gönderecek?”

“Bilmiyorum.” Korku yavaşça Sindirella’nın sesine işliyor, sözlerini ne kadar sakince sarf etmeye   alı  rsa çalışsın sesi titriyordu. “Beni Aurelais’ten almak üzere bir adam geliyormuş. S-s-sanırım beni satacak. Yalvarırım...”

Vaftiz annesi dişlerini sıktı, nihayet konuştuğunda ise sözleri h  z  n doluydu. “Korkarım ki yardım edemem çocuğum. Üvey annenle üvey kız kardeşlerini kurbağaya çevirip seni buralardan çok uzaklara kaçırmayı her şeyden çok isterdim fakat benim sihrim böyle işlemez. Ben yalnızca seni *mutluluğa giden yola* y  nlendirebilirim.”

O nasıl olacak? Sindirella sormak istedi. Sihre ve ilk başta baloya gitmesine niçin yardım ettiğine dair vaftiz annesine sormak istediği o kadar çok soru vardı ki... Peri vaftiz annesi ilk kez ortaya çıktığında sormayı unuttuğu sorular... Ama şu an daha öncelikli meseleler vardı.

“Peki kilidi... kilidi a  abilir misin?”

“Elbette deneyebilirim.” Peri vaftiz anne kollarını sıvayıp esasını çıkardı ve kapiya doğrulttu.

Kapı sarsıldı ama açılmadı.

Lenore kaşlarını çatıp esasını sallayarak bir kez daha denedi ama bu defa yaptığı sihir geri sekip onu döne döne Sindirella’nın yatağına doğru savurdu.

Lenore kapüşonunu başına geçirdi, kara gözleri pişmanlık doluydu. Asasıyla hafif hafif avcuna vururken, “Dediğim gibi, benim güçlerimin bir sınırı var,” diye açıkladı. Bir kez daha cam parçalarına bakarken esasını sımsıkı kavradı. “Üzgünüm tatlım. Belki de ilk seferinde sana gelmemeliydim.”

“Neden?”

Peri vaftiz annesi sakince, “Benim sihrim Aurelais’te yasaklandı,” dedi. “Tabii ben seni baloya göndermek için yaptığım büyüye zaman sınırı koyarak kuralları biraz esnettim –çok akıllıyım– ama asam bir daha çok büyük bir büyü yapma riskine atılmama izin vermez.”

Sindirella, sonrasını pek de dinlemediğinden, “Sihrin yasaklandı mı?” diye tekrarladı. “Nasıl yani?”

“Yaptığım büyüün gece yarısı bozulmasının bir sebebi vardı. Ödünç alınmış bir büyüydü, çünkü Aurelais’teki tüm periler sürgüne gönderildi ve sihir yasaklandı. Grandük –şimdikininki– kendine görev edinmişti... ah, bunlar çok uzun zaman önce oldu. Sen hiç üzülme şimdi.”

“Tabii ki üzülüyorum! Buraya geldiğin için başın belaya girer mi?”

Lenore sadece, "Fazla kalmasam iyi olur," dedi. Vaftiz anesi boğazını temizledi. "Ama hiç değilse yapabileceğim bir şey var. Köpeğinle konuşabilirim."

"Bruno'yla mı?"

Kafası karışan Sindirella pencereden dışarı baktı. Buradan Bruno'yu göremiyordu ama sandık odalarından birinde, bir kilimin üzerine kıvrılıp uyurken Leydi Tremaine'in kedisi Lucifer'ı yakaladığını rüyasında görüşü gözünde canlanıyordu. Aniden büyük bir utanç duyarak, *şimdiye dek açlıktan midesi sırtına yapışmıştır* diye düşündü. Buraya kapatıldığı için bütün gün kimse ona yiyecek bir şeyler vermemişti.

Lenore kararlılıkla, "Evet, öyle yapacağım. Ona başının dertte olduğunu söyleyeceğim," dedi.

Sindirella, köpeğinin ona nasıl yardım edebileceğini pek anlayamamıştı. "Nasıl..."

Lenore kıs kıs gülüp, "Unutmadan söyleyeyim," diye devam etti, "Sanırım bunlar senin."

Önceki gece Sindirella'nın -Drizella koparmadan önce-taktığı yeşil inciler tekrar ipe dizilip kolyeye dönüşmüştü.

Lenore zümrüt rengi incileri Sindirella'nın boynuna takıp tüm samimiyetiyle, "Annenin incilerini almadan gitmene gönlüm el vermezdi," dedi.

"Ama sen nasıl..."

"Dün gece sen gittikten sonra yerde buldum. Annen incilerini sana bırakmak isterdi; hem o korkunç Drizella zaten

bunu haddinden fazla zaman elinde tuttu. Yanından hiç ayırma ki, köklerini hiç unutma.”

Sindirella hafifçe, “Unutmayacağım,” dedi. Kolyesinin kopçasını dikkatle açıp boynundan çıkardı, cebine koydu. “Teşekkür ederim.”

“Bana teşekkür etme. Keşke elimden daha fazlası gelseydi.” Peri, elini şefkatle Sindirella’nın omzuna koydu. “Cesur ol, tatlım. Mutluluğa giden yol her zaman çiçekli değildir. Artık gitmeliyim.”

Sonra parlayan ışıklar arasında yok olup gitti, Sindirella’yı bir kez daha yalnız bıraktı.

Sindirella gözlerini kırptırdı, bir gözyaşı dalgasına direnmeye çalışıyordu. “Bunu atlatabilirim,” diye fısıldadı.

Kendi kendine *korkmayacağım*, dedi. *Buradan çıkmanın bir yolunu, bir şekilde bulacağım.*

Sonra nabzını düzene sokmaya çalışarak üvey annesinin dönüşünü bekledi.

Ayak sesleri gece geç saatlerde duyuldu, Sindirella’nın beklediğinden çok daha geç bir saatti. Yatağında uyuyakalmıştı ama tavan arasına çıkan merdivenlere gümbür gümbür atılan adımları duyunca sıçrayıp uyandı.

Mumunu yakana dek üvey annesi sakın ve kendine hâkim bir tavırla kapıya dikilmişti.

“Görüyorum ki uyanıksın. Güzel. Ziyaretçin var.” Leydi

Tremaine arkasını döndü. "Bay Laverre!"

Kalın boyunlu, zalim bakışlı, kaba saba bir adam eşikte belirince Sindirella soluğunu zor verdi.

Bay Laverre'in elinden bir kangal urgan sarkıyordu ve dudaklarında gaddar bir tebessüm vardı. "Kız bu mu?" diye hırıldadı.

"Evet. İşine yarar mı?"

Bay Laverre Sindirella'yı baştan ayağa süzdü. "Uygun fiyata satılır. Hatta gayet uygun."

Bay Laverre kandilini yere koyup elini cebine attı, Leydi Tremaine'e sikke dolu ağır bir kese uzattı.

Sindirella, "Hayır, lütfen," diye yalvardı. "Yapma!"

Ama Leydi Tremaine onu duymazdan gelip keseyi cebe indirdi. "Umarım onu çok uzaklara götürürsün."

"Aklımda bir yer var. Aurelais'ten o kadar uzakta ki haritada bile yer almaz."

Leydi Tremaine hafifçe gülümsedi. "Çok ahlaksız bir çocuktur. Ondan sonuna kadar faydalanarak çalıştıracakları bir ev bul. Hatta iyisi mi onu madende çalıştır. Daha iyisini hak etmiyor." Memnuniyet dolu bir baş selamı verip odadan ayrıldı, Sindirella'yı Bay Laverre ile yalnız bıraktı.

Sindirella bir köşeye çekildi, arkasına uzattığı elleriyle kendini Bay Laverre'den korumasına yarayacak bir şey, *herhangi bir şey* bulmak için çılgınca sağı solu yokluyordu. Saç fırçasını kavradı, adam üzerine doğru gelince var gücüyle fırlattı.

Bay Laverre saç fırçasını bir vuruşta bir kenara fırlatıp Sindirella'yı kollarından yakaladı. Sindirella direndi, yerdeki cam birikintisine doğru atıldı ama adam urganı etrafına sarmadan ancak birkaç cam parçası alabilmişti. Adam Sindirella'nın hem kollarını iki yanına hem de bileklerini birbirine sıkıca bağladı.

"Bırak gideyim!" Sindirella haykırdı. "Bırak..."

Bay Laverre eliyle Sindirella'nın ağzını kapattı. "Endişelenme, sonsuza kadar sürmez. Senin gibi bir kız eninde sonunda borcunu öder."

Sindirella tepeden turnağa dehşete bulanmış, tüm kasları korkuyla kasılmıştı.

"Elindeki ne senin?" Bay Laverre, Sindirella'nın elini açmaya çalıştı. "Bir parça cam beni durduramaz kızım."

Cam parçasını elinden alamadan Sindirella Bay Laverre'in kaburgasına dirseğiyle sağlam bir darbe indirdi. Adam geriye doğru sendeledi, camdan ayakkabıdan artakalanların üstüne basınca haykırdı. Sindirella kaçmaya başladı, merdivenlerden döne döne aşağı iniyordu. Ama kollarına bağlı urgan dengesini kaybetmesine sebep oluyordu, Bay Laverre yetişip belinden kavradığı gibi onu omzuna atmadan önce çok fazla uzaklaşamamıştı.

"Güzel çaba, kızım." Sindirella'nın başına bir yastık kılıfı geçirdi. "Ama yetmez."

Sindirella çırpındı, elindeki cam parçasını bir silah olarak kullanmaya çalıştı ama boşuna çabalıyordu. Eli kolu

bağlıydı, onu esir alan adama tekme atmaya çalıştığı her seferinde ayakları duvarlara vurdu. Bay Laverre'in botlarının önce merdivenlerde, sonra koridorda ve sonra da salonda yankılanan her gümbürtüsü kulaklarında gök gürültüsü gibi patladı.

Giriş kapısı açılıp da yastık kılıfından geçen buz gibi rüzgâr yanaklarını ısırınca, Bruno'nun havladığını duydu.

"Bruno!"

Kan tazısı çoktan koşmaya başlamıştı. Sindirella'ya doğru koşup Bay Laverre'e saldırmak için atladı. Ama adam, arabasından atlara vurduğu kamçıyı kaptığı gibi Bruno'ya vurdu, köpeği bir su birikintisine savurdu. Bruno inlerken Bay Laverre Sindirella'yı zorla arabaya bindirdi.

"Deh!" diye bağırdı. Atların sırtında kamçısı şakladı, tekerlekler dönmeye başlayınca Sindirella çılgın gibi bir sağa bir sola yuvarlandı.

Cam parçası elinden düştü, tekrar alabilmek için çırpındı. Parmaklarının ucuyla yakaladı, sıkarken avucu kesilse de dişini sıkıp acıya direndi.

Keskindi. Hatta bağlarından kurtulmasına yetecek keskinlikteydi. Yepyeni bir cesaretle cam parçasını keskin olmayan tarafından tutup ipleri kesmeye başladı.

Öyle kolay bir iş değildi. Araba ne zaman bir tümsekten geçse cam parçasının elinden düşmesine ramak kalıyordu. Nihayet kalın ipler gevşeyip de elleri serbest kalınca yastık kılıfını başından çıkardı.

Etrafında, arabanın, ondan önce buraya tıkılan biri çırpınırken turnaklamış gibi görünen yırtık pırtık döşemelerinden başka hiçbir şey yoktu. Kapı dışarıdan sürgülüydü ama pencere...

Aceleyle Bruno'dan kurtulmaya çalıştığı sırada Bay Laverre pencereyi doğru dürüst kapatmamıştı. Arabayı döven hırçın rüzgâr, pencereyi biraz daha aralamış, ahşap çerçeve bir ileri bir geri sallandıkça gıcırdıyordu.

Arabanın içine yağmur doldu. Fırtına gittikçe şiddetlenmişti, yağmurun tıptısı artık durmaksızın tavanı döven bir gürültüye dönüşmüştü. Bay Laverre'in atları güçlü rüzgâra direnmeye çalışırken yavaşlayıp keskin bir dönemeçten dönmeye hazırlandı.

Sindirella, *fırsat bu fırsat* diye düşünüp pencereye atıldı.

Araba tekrar hızlanmaya başlayınca Sindirella gerisin geri savruldu. Ayaklarının altından zemin kayıyor, tekerleklerin her dönüşünde arabanın içinde oradan oraya savruluyor, dengesini sağlamakta güçlük çekiyordu. Sabit durabilmek için koltuğun altına tutundu.

Korkudan elleri titriyor, tuttuğu yeri sıkmaktan sivrilen kemiklerinin olduğu kısımlar bembeyaz görünüyordu. Cesaretini topladı, arabanın öbür ucuna gidip açık pencereye tutundu. Yağmur şakaklarını dövüyor, çılgın rüzgâr sanki arabayı savurup atmakla tehdit edercesine canına okuyordu.

Üç deyince.

Bir.

İki.

Üç. Zıplamaya çalıştı ama atlar yola düşmüş kırık bir sandığa takılıp sendeleyince araba aniden sağa kırdı. Kapılardan biri pat diye açıldı, o tarafa savrulan Sindirella açık kapıdan yola fırladı.

Çığlık atmamayı başaramamıştı. Bereket versin ki yağmurun şiddetinden yere düşerken attığı çığlık duyulmamıştı. Yanlamasına düştüğünden bacakları sert çakıllara sürtmüştü. Arabanın tekerleklerinden üstüne başına çamur sıçramış, soğuk hava bir tokat gibi yüzünde patlamıştı.

Sindirella son sürat geçip giden bir başka arabanın altında kalmaktan son anda kurtulup çatlayan kaburgalarının acısına direnerek kendini yolun kıyısına attı. Sürünerek bir köşeye çekilip nefesini tutarak Bay Laverre'in çakıllı yollarda ağır aksak ilerleyen arabasının dönemeçte gözden yitmesini izledi.

Orada öylece, tir tir titreyip dişleri birbirine çarparak, hep ya Bay Laverre kaçtığını anlarsa diye korkarak bekledi. Uzunca bir süre geçip de araba dönmeyince, nihayet harekete geçti.

Her bir kasını yavaş yavaş çalıştırıp kendini toparladı. En ufak bir harekette canı yanıyordu. Kaburgaları, sırtı, elleri... Dizleri çiziklerle, kesiklerle doluydu, parmakları kanıyordu. Ama özgürdü.

Birden, tanıdık bir inilti duydu ve sırlıklam, tüylü bir yaratık bacaklarına süründü.

"Bruno!"

Sindirella onu gördüğüne hiç bu kadar çok sevinmemiş-

ti. “Evden buraya kadar peşimden gelmişsin! Sen nasıl da kocaya yürekli, cesur bir köpeksin.”

Bu tanıdık yüzü görmek içini rahatlattı, köpeğe sarıldı. Birlikte doğrulup civarda onlara acıyacak birilerini bulma umuduyla avare dolaştılar. Ama sokaklar boştu, bunda şaşılacak bir şey yoktu elbette çünkü akli başında hiç kimse böyle fırtınalı bir yağmurda dışarı çıkmazdı. Yağmurdan sokak lambaları sönmüş, önlerinde uzanan yolun her bir santimetresi karanlığa gömülmüştü.

Tüm evlerin kapıları sürgülü, tüm dükkânlar kapalıydı. Bu saatte yardım edecek birini bulmak mümkün değildi, hele de böyle bir havada. Yağmur aralıksız yağıyordu, beklemek zorundaydılar; fırtına dinene ya da şafak sökene dek... Hangisi daha önce olursa.

Kapalı bir dükkânın önündeki bir tentenin altına sığındılar. Sindirella defalarca kapıyı çaldı ama kimse açmadı. Vitrinden bakınca içeride muhteşem bir camekânda sergilenen, rozet yapraklı pembe çiçeklerle ve şeker kaplı meyvelerle süslenmiş kat kat pastalar, çikolata kaplı kurabiyeler ve içi reçel dolu tereyağlı hamur işleri görünüyordu.

Açlıktan midesi guruldayınca yüzünü buruşturarak, “Buraya gel, Bruno,” dedi. Dükkânın tuğla duvarına yaslanıp köpeğini de tentenin altına soktu. “Bu gece burada uyuyalım.”

Bruno’ya sıkıca sarılıp güm güm atan kendi kalbinin yakınında durmaksızın çarpan küçük kalbi dinledi. Yavaş yavaş

şakaklarındaki zonklama dindi, içindeki acı hafifledi.

“Ah, Bruno, özür dilerim.”

Köpeği, ondan niçin özür dilediğini anlamamış gibi yüzüne baktı.

“Senin şimdi evde sıcacık yatağında, mis gibi yemeğini yiyor olman gerekirdi.” Kulaklarını okşadı. “Sıcacık bir kâse süt içiyor ya da Lucifer’ı mutfaktan kovalıyor olabilirdin.” Köpeğe biraz daha sarılıp sıcacık kürküne yüzünü gömdü. “Ama iyi ki yanımdasın, her zamanki gibi bana sadıksın. Teşekkür ederim, Bruno.”

Artık dehşet içinde değildi ama hâlâ korkuyordu. Yüreğinde yeni korkular peyda olmuştu. Maddi korkular, karnının dinmek bilmez gurultusuyla, sırsıklam ıslatan yağmurla, yırtık pırtık gömleğinin önleyemediği, kemiklerine işleyen ayazla vücut bulanlar...

Yarın neler getirecekti? Sindirella ürperirken düşündü. Ne parası, ne ailesi ne de gidecek bir yeri vardı. Camdan ayakkabısı olmadan saray muhafızlarının onu kapıdan çevireceğine emindi. Üzerinde paçavralarla, alnındaki çürükler ve kollarındaki çiziklerle, baloda Prens’le dans eden kızın o olduğuna kim inanırdı? Tüm ülkenin aradığı genç kızın o olduğuna kim inanırdı?

Kesin olan bir şey vardı: Yiyecek bir şeyler ve başını sokacak bir yer bulmazsa, Bruno’yla bir başlarına çok uzun süre hayatta kalamayacaklardı.

Hep bundan korkmuştu. Üvey annesinin yanından ayrılmaya dair ne zaman gizli gizli hayal kursa, gerçeklere gözleri-

ni açmasına sebep olan yegâne şey bu korkuydu.

Çocukken üvey annesi, “Dünya çok zalim, acımasız bir yer,” derdi. “Başını sokacak bir çatı verdiğim için bana şükretmelisin. Dışarıda bir başına kalsan nasıl geçineceksin? Senin gibi dünyadan bihaber biri, istenmeyen, yetim, yalnız biri nasıl geçinir?”

Bu sözler aklından çıkmadı. Korkunç ama doğru sözlerdi; *sahiden* bir başınaydı ve hiçbir gerçek hayat tecrübesi yoktu. Tek başına nasıl bir hayat kurabilirdi?

Kendi kendine *Bay Laverre’e esir düşmekten iyidir* diye hatırlattı. *Her türlü, öylesinden daha iyidir.*

Bakışlarını kaldırıp fırtına şiddetlenirken bile ışıltısından bir şey kaybetmeyen Ay’ı uzun uzun seyretti. Yağmur gözüne girmesin diye elini siper edip başını kuzeye çevirdi. Orada, şehrin diğer ucunda Kral’ın sarayı görünüyordu.

Bir keresinde babası, şehrin neresinden bakılırsa bakılsın, sarayın görülebildiği söylemişti. Şimdi, evde gördüğünden farklı bir cephesini görüyordu ama saray hâlâ göz kamaştırıyordu. Ona bakarken dalıp giderek, içeri girmenin ne muhteşem, mermer salonlarında dans etmenin ne müthiş bir şey olacağını hayal ederek kaç saat geçirmişti?

Eh, artık biliyordu.

Baloya gitmeyi böyle yürekten istediğine zerre kadar pişman değildi. Pişmanlık duyduğu tek şey, çok saf davranmak ve Grandük’ün *onu* aradığını öğrendiğinde o tatlı umudun içinde filizlenmesine izin vermektir. Bir an için Prens’le tekrar buluş-

manın mutluluğa ve daha iyi bir yaşama açılan kapının anah-tarı olabileceğini düşünüp kendini kandırmıştı.

Ne var ki buraya kadardı.

Peki ya buradan nereye gidecekti?

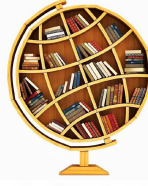
Hayal kırıklığı içini kemiriyordu. Peri vaftiz annesini tekrar çağırmayı deneyebilirdi ama... Lenore sihrinin yasak-landığını söylemişti. Sindirella peri vaftiz annesini tehlikeye atamazdı.

Büyük bir ciddiyetle, *bu işi tek başıma halledeceğim* diye düşündü. *Sürekli bir başkasının beni kurtarmasına bel bağ-layamam.*

Bruno'nun başını okşarken duyulacak kadar yüksek ses-le, "Yarın," diye fısıldadı. "Yarından itibaren, bir daha asla böyle çaresizliğe kapılmayacağım. Fırtına dindiği gibi yepyeni bir hayata başlıyoruz. Sen ve ben."

Yüreğinde bu sözün ağırlığıyla Bruno'yu sarıp soğuktan ve dinmek bilmeyen yağmurdan korunmak için tentenin altı-na biraz daha sokuldu.

Uzun süre sonra nihayet uykuya daldı.

Altıncı Bölüm

Bruno'nun canhıraş havlamasıyla Sindirella rüyalarından uyandı.

Doğrulamaya başladı ama günün parlak ışıkları gözlerini sımsıkı kapatmasına neden oldu. Genellikle odasına böyle doğrudan güneş vurmazdı.

Uzakta biri, "Gelme peşimden!" diye bağırdı, sesi rahatsız olmuş gibi değil de üzgünmüş gibi çıkıyordu.

Sindirella uykulu hâliyle, *Tuhaf*, diye düşündü, *bu ne Anastasia'nın ne de Drizella'nın sesine benziyor.*

"Hayır, hayır, o taraftan gidemem. İşe kesin geç kalırım o taraf... ısırma eteğimi. Yapma!"

Hâlâ rüya gördüğüne gayet emin bir hâlde Sindirella koluyla gözlerini kapattı, kalkıp yine üvey kız kardeşlerine kahvaltı hazırlamak zorunda kalmadan önce uyuduğu her sa-

niyenin tadına vardı. Esnemesini bastırıp vücudunu gerince eklemleri yatağının yüzeyindeki kaskatı pamuklara değil de sert çakıl taşlarına sürttü.

Aniden sıçrayıp doğrulan Sindirella, çevresine bakıp neler olduğunu anlamaya çalıştı. Güneş hâlâ gözlerini kamaştırıyordu, görebildiği tek şey kusursuz maviliğiyle parlak, bulutsuz gökyüzüydü. Diğer her şey bulanmış, güneş ışınlarından bembeyaz beneklerle bezenip dönmeye başlamıştı.

“Bruno!” diye bağırdı. Nereye gitmişti? Endişesi sesinden anlaşılacak kadar artmıştı. “Bruno?”

Hemen arkasında birinin hayretten hafifçe çığlık attığını duydu. “Aman Tanrım! Küçük hanım! Küçük hanım, iyi misiniz?”

Sindirella, genç kadının az önce duyduğu sesini tanıyıp kalktı.

Bruno kızın eteklerinin arkasından çıkıp Sindirella’nın yanına seğirtti.

“Ah, şükürler olsun sizin köpeğinizmiş! Sokak köpeği diye endişelenmişim, çok havlıyordu.” Kız hemen yanına diz çöküp ağzına kadar düzgünce katlanmış kumaşlarla, makara makara iplikle ve bir makasla dolu bir sepeti kenara koydu. Sindirella onun terzi olduğunu anladı.

“Eteğime yapışıp sürüklediği yere gidene kadar peşimi bırakmadı. Sebebini şimdi anladım, akıllı köpek.” Terzi Sindirella’yı şöyle bir süzdü, ela gözleri endişe doluydu. “İyi misiniz? Ayağa kalkabilecek hâlde misiniz?”

Sokakta uyuduğu için Sindirella'nın sırtı ağrıyor, Bay Laverre'in arabasının köşesine vurduğu başı hâlâ zonkluyordu ama şimdiden biraz hafiflemişti. "Evet, iyiyim."

Genç terzi Sindirella'nın koluna girip ayakları üzerine kalkması için onu bir hamlede çekti. "Şansınız varmış ki işe geç kaldım. Yoksa sizi kim bilir kimler bulurdu!"

Sindirella arkaya doğru sendelerken "Teşekkür ederim," dedi.

Terzi aniden kaşlarını kaldırıp tekerlekleri korkutucu bir hızla dönen araba yanlarından rüzgâr gibi geçmeden önce Sindirella'yı kaldırırma çıkardı.

Sindirella soluğunu düzene sokunca, "Sanırım çok erken söyledim," dedi. "Sokakta olduğumu bile bilmiyordum."

Terzi, "Gözün kulağın açık olmalı," diye fırça attı. "Ezilebilirdin!" Kaşlarını çatı. "Hem senin gibi bir kız niçin sokakta uyur ki?"

Sindirella güç bela gülümseyerek, "Uzun hikâye," diye yanıtladı. "Yardımanın için tekrar teşekkür ederim. Gitmen gereken bir yer varsa, seni daha fazla alıkoymak istemem."

Terzinin yüz ifadesi yumuşadı, dükkânlardan birinin tepesindeki saate baktı. "Sanırım her hâlükârda geç kalacağım. Hem senin, birkaç budala lorttan ya da leydiden daha çok yardıma ihtiyacın var gibi." Koyu kestane saçının bir bukle-sini yüzünden çekti. Uzun boyluydu, gülümsediği zaman sağ yanağında bir gamze belirliyordu.

"Geç kaldığım zamanlarda aksiliğim tutar, o yüzden ka-

balık ettiysem lütfen bağışla. Haydi, baştan alalım. Ben Louisa.”

“Sindirella.”

“Sindirella mı?” Louisa hayretle kaşlarını kaldırdı. “Daha önce hiç böyle bir isim duymadım ve ben kasabadaki kızların çoğunu tanırım.”

Sindirella bilmem dercesine dudağını büzüp yıllardır üvey annesine hizmetçilik yaptığını ve kendi evinde resmen esir olduğunu nasıl açıklayacağını bilemeyerek önlüğünün köşelerini kıvırdı.

Sadece, “Pek fazla dışarı çıkmam,” dedi.

Louisa kuru bir sesle, “Ben de onu soracaktım,” dedi. “Nerede olduğunu bile bilmiyor gibisin.” Birden eliyle ağzını kapadı. “Bu kadar kaba bir yorum olacağını düşünmemiştim. Annem hep düşüncelerimi kendime saklamam gerektiğini söyler. Irmına teyzem de öyle diyor ama düşüncelerim bu kadar kuvvetliken saklamak çok zor.” Louisa yüzünü buruşturdu. “Sana kim Sindirella adını koydu?”

“Asıl adım Ella, annemin adı Gabrielle. Ama kimse bana yıllardır bu adla seslenmiyor.”

Louisa, “Sindirella’yı sevdim,” dedi. “Hoş, bir anlam veremedim ama farklı bir isim olduğunu itiraf etmeliyim.”¹

Sindirella, “Eskiden mutfaktaki şöminenin önüne kıvrılıp babamın seyahatten dönmesini beklerdim,” diye açıkladı.

¹ Orijinali Cinderella olan isim, kül, kömür tozu anlamına gelen *cinder* kelimesi ve kahramanın kendi ismi olan Ella’nın birleşiminden oluşuyor. (ed. n.)

“Bazen uyuyakaldığımdan üstüm başım külle kaplanırdı. Bir kere beni öyle bulup temizledikten sonra babam bana hep Sindirella demeye başladı.”

“Sindirella” babasının sevgi ifadesiydi. Fakat babasının ölümünden sonra üvey annesi ve üvey kız kardeşleri bu adı yalnızca dalga geçmek için kullandı.

Louisa, “Şimdi de seyahatte mi?” diye sordu. “Seni çok merak etmiştir.”

“Hayır.” Sindirella’nın sesi titredi. “Seyahatte değil. Babam... öldü. Yıllar önce.”

Louisa kendi ağzına hafif bir tokat vurdu. “Özür dilerim. Bak görüyorsun işte, yine en yanlış şeyi söyledim.”

“Çok uzun zaman önceydi. Bilemezdin.”

“Hiç değilse gidecek bir yerin var mı? Bir evin ya da ailen?”

Sindirella sustu. Ne söyleyebilirdi? Son on yıldır babasının evinde esir hayatı yaşadığını, zalim bir üvey anneyle iki üvey kız kardeşe hizmetçilik etmeye zorlandığını mı?

Babasının evine geri dönmek istese bile, yapamazdı. Bir gece önce olanlardan sonra mümkün değildi.

Alçak sesle, “Hayır,” dedi. “Beni merak etme. İşe gitmelisin. Zaten seni yeterince alıkoydum.”

Louisa Sindirella’nın yüzünü şöyle bir süzüp alnını işaret etti. “Morarmış.”

“Önemli bir şey değil. Dün gece oldu. Başımı arabaya çarptım.”

“Arabaya mı?” diye tekrarladı, telaşlanmıştı. “Ne yapıyordun da...”

Sokakta bir saat sesi yankılandı, Louisa’nın sorusu yarıda kesildi. Fırlayıp kalktı, sepetini öyle bir hızla yerden aldı ki kolunda sağa sola sallandı. “Ulu Tanrım, saat yedi olmuş bile!”

Bu ses, sarayın saat kulesinden yankılanıp her sabah Sindirella’yı uyandıran sestti. Saate, “Yaşlı Mızıkçı,” derdi. Ama ilk kez bu sesi yatağından duymuyordu; tavan arasındaki ufacık odasında şehrin uyanışını izlemiyordu. Valors’un orta yerindeydi.

Bunu fark edince nedense boğazı düğümlendi; şehirde olmayı nasıl da özlemişti. Sadece kendini bu hâlde –kendi evinden atılıp Leydi Tremaine tarafından satılmış– burada bulmayı hiç beklemiyordu.

Sindirella çan sesleri arasında, “Git hadi,” dedi. Titrek nefesiyle iç geçirdi. “Bana bir şey olmaz. Yanımda Bruno var.”

“Seni bırakmaya gönlüm razı gelmiyor ama ben gerçekten... ah, olamaz!” Louisa birden bağırdı. Bruno elbisesinin bir parçasını kemiriyordu. “Üniformam!”

Sindirella, “Bruno,” diye fırça attı. Yapma dercesine çık çık edip Louisa’ya döndü. “Arkası yırtılmış. Çok özür dilerim. Ama yanında iğne iplik varsa, onarmana yardım edebilirim.”

Louisa hasar tespiti yapmaya çalışırken, “Sorun değil,” dedi. “Seni bulayım diye dikkatimi çekmeye çalışıyordu. İdare edebilirim. Boşuna terzi kızı değilim ya!”

Sindirella gülerek, “Terzi kızının bile sırtında gözü olmalı ki bu yırtığı dikebilsin,” diye üsteledi. “Arkana bakınca görebiliyor musun ki?”

Louisa görebilmek için başını çevirdi. “Haklısın.” Terzinin yüzünü bir endişe bürüdü. “Eteğimde yırtıkla saraya gidersem beni eve gönderirler.”

Bunu duyan Sindirella sıçradı. “Saray mı?”

“Ben orada çalışıyorum.”

Sindirella’nın kalbi tekledi. Duygularını gizlemek için hemen başını eğip Louisa’nın eteğine baktı, yeni arkadaşının uzattığı iğneyle ipliği aldı. “Çok becerikli olmalısın.”

“Hah.” Sindirella dikebilsin diye Louisa eteğini gerdirdi. “Annemin Tekstilkent’te ufak bir terzi dükkânı var. Çocukluğumdan beri yanında çalışıyorum ama hâlâ sarayın en yavaş terzisi benim.”

Sindirella, Louisa’nın eteğini tamamen onarmayı bitirene dek konuşmadı. “İş görür mü?”

“Ah, harika olmuş. Sen de gayet iyi bir terzisin.”

Sindirella az kalsın, *Eskiden üvey kız kardeşlerimin giysilerini dikerdim* diyecekken kendini tuttu. Bay Laverre’in ve onu o adama hizmetçi olarak satmaya çalışan üvey annesinin anısı hâlâ tazeydi. En iyisi onlardan bahsetmemekti, sadece onu bulmalarından korktuğundan değil, ayrıca üvey annesinin zalimliği hâlâ canını yakıyordu.

Louisa hayranlıkla, “Ne kadar özenli,” dedi. Sonra bakınca, tereddüt etti. “Ellerin titriyor.”

“Öyle mi?” Sindirella ellerini cebine soktu. “Biraz üşüdüm herhâlde.”

“Ulu Tanrım, palton dahi yok mu?” Louisa kaşlarını çat-tı, sonra sepetindeki kumaş toplarından birini açıp Sindirel-la’nın sırtına attı. “Sokaklara nasıl düştüğünü bana anlatmak zorunda değilsin ama... doğruyu söyle. Gidecek hiçbir yerin yok, değil mi?”

Sindirella yavaşça başını salladı. Açlıktan midesi burul-du, karnının gurultusuna engel olamadı.

“Biliyordum! Benimle gelsene? Aşçılardan sana bir tas sıcak çorba getirmesini isterim. Galiba bugün soğan çorbası var, hem ben de çok severim.” Louisa duraksadı, Sindirel-la’nın kirli elbisesine ve üzerine bağladığı önlüğe baktı. “Bel-ki sana iş bile buluruz.”

“Sarayda mı?”

“Yok, tabakhanede. Tabi ki sarayda!” Sindirella’nın göz-leri büyüyünce Louisa kıkırdadı, korktuğunu değil de heye-canlandığını sanıyordu. “İnsan bizzat temizleyince sarayı o kadar da ihtişamlı bulmuyor. Ama kayıp prensesi yana yakıla aradıklarından, kimse biz hizmetkârlara pek dikkat etmiyor. Irmina teyzeyi sana hiç değilse birkaç günlük iş vermeye ikna edeceğime eminim.”

Sindirella yutkundu. Sarayda Prens Charles yaşıyordu ama kendisi de ahmak değildi. Ona rastlama ihtimali belki milyonda birdi. Ama yine de... Belki, olur da onu tekrar gö-rürse, hizmetkâr kılığındayken bile, Prens onu tanıyabilirdi.

Bu ihtimali hemen zihninden kovdu. *Neler düşünüyorum ben, hayatımda bir kez gördüğüm almak bir prensle kurduğum bir hayale mi bel bağlıyorum?* Prens'e beslediği hisleri mantığıyla söndürmeye çalışarak derin bir nefes aldı. *Sarayda çalışmak arayıp da bulamayacağım türden bir fırsat. Hem para kazanırım hem de üvey annemden kaçabileceğim bir yaşantım olur. Beklediğim yepyeni başlangıç önümde duruyor.*

Louisa, "Eee?" diye sordu. "Ne diyorsun?"

Sindirella neredeyse ikna olmuştu ama sonra ikisine de suratsızca bakan Bruno'yu hatırlayıverdi. "Ya Bruno ne olacak?"

Louisa, kan tazısına endişeyle baktı. "Onu hizmetkârların kaldığı bölüme gizlice sokmaya çalışırım ama gizlemek zorundayız. İrmina teyze hayvanlardan pek hazzetmez."

Böylece karar verilmişti, Sindirella yeni arkadaşı Louisa'nın peşinden bir daha görebileceğine asla inanmadığı yere doğru yola koyuldu.

Saraya.

Yedinci Bölüm

“Huzurlarınızda Aurelais tahtının varisi, saygıdeğer Prens Hazretleri Kral III. George-Louis Philippe’in oğlu, Veliaht Prens Charles Maximilian Alexander...”

Charles genellikle içeri girmek için kraliyet tellalının sözünü bitirmesini beklerdi ama bu sabah adamı doğru dürüst duymuyordu.

Kraliyet ailesine özel yemek salonuna hışımla girdi. İçeri girince babasının bademli kekler, fırından yeni çıkmış hamur işleri ve ahududu reçeliyle sakince kahvaltı ettiğini, Grandük’ün de elindeki bir fermanı sesli okuduğunu gördü.

Ferdinand, “Böylelikle yüz yirmi üç hane ediyor, majesteleri,” diye bildirdi. “Hiçbir genç kız, ayakkabının ucunu dahi ayağına geçiremedi. Böyle giderse, bu aramanın beyhude olduğu ve aranan genç kızın bulunama...”

Charles'ı fark eden Dük, fermanı katladı. "Gününüz aydın olsun ekselansları."

Bir dizi telaşlı hizmetçi Charles'ın peşi sıra geldi. Başka bir zaman olsa kahvaltıya beklenmedik teşrifıyla ortalığı velveleye verdiği için esef duyardı. Ama bugün öyle bir gün değildi.

Oğlunu görünce Kral George'un yüzü aydınlandı. "Günaydın oğlum. Otur, otur."

Prens alelacele bir reverans yapmayı başarıp, "Günaydın baba," diye yanıtladı. Bir hizmetçi, oturması için çabucak bir sandalye çekti ama o oturmadı. Onun yerine gözlerini Grandük'e dikti. "Camdan ayakkabıyla ilgili en ufak bir gelişmenin tarafıma bildirilmesi hususunu açıkça ifade ettiğimi sanıyordum."

Dük rahatça, "Saat yedi buçuk, ekselansları," diye yanıtladı. "Zaten bekleyebileceğimiz kadar bekledik."

Her zamanki gibi Ferdinand'ın her şeye bir bahanesi vardı, ama o soğukkanlı havasının altında bugün epey bir uykusuzluk olduğu Charles'ın gözünden kaçmadı. Grandük'ün gözlerinin etrafı koyu renk halkalarla gölgelenmiş, her daim jilet gibi ütülü üniformasının etekleri kırıışmıştı. Belli ki, rahat bir uyku uyumamıştı.

Charles da aynı durumdaydı. Aslında, gözünü bile kırpmamıştı.

Nasıl yapabilirdi? En son isteyebileceği şey, gelin adayını Ferdinand'ın bulmasıydı. Charles onu bizzat aramak iste-

mişti. Ne yazık ki, babası bu görevi Grandük'e vermekte ısrar etmişti.

Ferdinand bu ülkenin en becerikli adamıdır. Onu bulacak, demişti.

Onu.

Adını dahi bilmemek Charles'ı kahrediyordu. Herkes ona ya "gizemli genç kız" ya "kaçak prenses" ya da doğrudan "camdan ayakkabılı kız" diyordu.

Onun gözünde, tüm bunlardan çok öteydi. *Kalbini çalan* kızdı. Hatta belki *gerçek aşkıydı*. Onu yeniden görene dek, bundan emin olamayacaktı.

"Onu buldun mu?" diye sordu.

"Üzgünüm fakat hayır, ekselansları." Ferdinand mendiline burnunu silerken diğer eliyle hizmetçilere çıkmalarını işaret etti.

Charles bunun ne anlama geldiğini biliyordu. *Bunlar devlet meseleleri, yalnız hükümdar bilmeli.*

Bu da, henüz vermediği kötü haberler var demekti.

Hizmetçiler odadan çıkınca Dük oturduğu yerde doğruldu. "Her yeri aradım. Yer yarılmış kız içine girmiş."

Charles'ın korktuğu başına gelmişti. "Bildirinize devam edin lütfen."

"Nasıl isterseniz ekselansları." Ferdinand fermanını okumaya döndü. "Dün şafak vaktinden gecenin karanlığına, Valors'un birinci ve ikinci bölgelerinde yüz yirmi üç hane aran-

mıştır. Hiçbirinde candan ayakkabılı genç kız yaşamamaktadır. Korkarım ki bu aramaya son vermeli...”

Charles, “Yalnızca bir günlük aramanın sonunda mı?” diye sözünü kesti.

“Evet. Birinci ve ikinci bölgede etraflı bir soruşturma yürüttüm ve...”

“Valors’un *dokuz* bölgesi var, üstelik yüz yirmi üçten çok daha fazla sayıda hane var.”

“Yalnızca yüz yirmi üç *soylu* hane var.”

Charles çenesini sıkıp dişlerinin arasından, “Gayet net bir emir verdiğimi düşünüyordum,” dedi. “*Her* ev. Hem soylu *hem* halktan.”

Dük kaşlarını çattı. “A-a-ama ekselansları, eğer kız halktan biriye...”

Charles davetiyede yazanı tekrar ederek, “Evlilik çağına gelmiş *tüm* genç kızlar davetliydi, öyle değil mi?” dedi. “O hâlde kız bir kontes, bir çiftçi ya da bulaşıkçı bile olabilir. Aramanıza *herkesi* dâhil edin.”

Dük, “Korkarım ki bu mümkün değil,” dedi. “Bu sabah mühim devlet meselelerinin görüşüleceği bir meclis toplantısı var. Muhakkak katılmam gerekiyor. Majesteleri, sizce de öyle değil mi?”

Konuşulanlardan ziyade tabağındaki yumurtalarla ilgilenen Kral, “Hı?” dedi. “Ha. Evet. Mühim devlet meseleleri. Herkes arandı.”

Charles babasına bakıp, *bu sabah dikkati dağınık gibi* diye düşündü. “Hayır, ben aramanıza *herkesi* dâhil edin dedim. Eğer onu aramaya bizzat çıkabilseydim...”

Ferdinand, “Söz konusu bile olamaz,” diyerek Prens’in sözünü kesti. “Ekselansları, böyle bir şey ne yakışık alır ne de böyle bir arama için sizin Valors’a inmeniz güvenli ola...”

“Babama söyledim, size değil.”

Nihayet kulak veren Kral, “Ferdinand haklı,” dedi. “Bir Prens birini aramaya bizzat çıkıp kaçak bir prensesi bulmak için her kapıyı çalmaz!”

“Bu öyle bir...”

“Ayrıca halan Genevieve bu sabah saraya geldi ve öğle yemeğini seninle birlikte yemek istiyor.”

Prens irkildi. Bu ismi yıllardır duymamıştı. “Genevieve halam mı geldi?”

“Ben ne dedim, aksini mi söyledim?”

Charles dişlerini sıkınca damarı seğirdi. Babasının niçin bu kadar dalgın olduğunu şimdi anlıyordu. Orlanne Düşesi, halası, neredeyse on yıldır ziyarete gelmemişti; doğrusu, saraya son gelişinde bir daha asla gelmeyeceğine yemin edip gitmişti. Babasıyla geçinemedikleri herkesçe bilinen bir gerçektir ama ona ne kadar büyük bir saygı beslediğine bakılınca, Charles bunun sebebini bir türlü anlayamıyordu.

Charles, “Şimdi nerede?” diye sordu.

“Hâlâ uyuyor. Yani umarım uyuyordur.” Kral George tabağında kalan hamur işlerini mideye indirdi. Çiğnerken

şiddetle öksürmeye başladı, yüzünden yavaş yavaş kan çekiliyordu.

Grandük yerinden fırlayıp, “Aman Tanrım!” diye bağırdı. Elindeki fermanla Kral’ın sırtına vurdu ama böyle yapması sadece öksürüğün şiddetlenmesine yol açtı. O sırada Kral’ın yüzü korkunç derecede morarmıştı.

Charles babasının arkasına geçti, sandalyesinden kaldırıp göğsünü sıkarken Dük en yakındaki zili çaldı.

“Majestelerine yardım edin! Boğuluyor!”

Tam hizmetkârlar bağıra çağıra içeri girerken, hamur işi ağzından fırlayıp masaya düştü.

“Nefes al, baba, nefes al.”

Kral yakasını çekiştirdi, tekrar soluk alabiliyordu.

Dük, “Majesteleri,” dedi “bu hafta üçüncü kez oluyor. Siz...”

Kral George homurdandı, Dük’e susmasını işaret ediyordu. “Bir şeyim yok benim. Çayımı çok hızlı içmişim hepsi bu. Bana şekeri uzatır mısın?”

“Baba, bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin? Az önce boğuluyordun.”

Charles daha fazla itiraz edemeden Dük boyun eğip bir kaşık dolusu şekeri Kral’a getirdi. George sandalyesine yaslandı, yüzüne memnuniyet dolu bir tebessüm yayıldı.

Charles’ın babası koca bir yudum daha içince Ferdinand, “Belki de bugünkü meclis toplantısına katılmasanız daha iyi olacak majesteleri,” dedi. Dük, Charles’ın en çok iğrendiği

tonla konuşuyordu, haddinden fazla kibar, bir iş çevirdiğini haddinden fazla açık eden bir tondu bu. Ama ne iş çeviriyordu?

“Toplantıya katılmamak mı?”

“Evet. Doktorun tavsiyesi...”

Kral, Grandük’e ölümcül bir bakış attı. “Meclis toplantısına katılabilirim, eksik olma.”

“Ama majesteleri...”

Charles neler olup bittiğini anlamadan ikisine de baka kaldı. “Doktorun tavsiyesi neydi baba?”

“Tüm bu balo düzenleme işleri benim gibi genç bir adamın kaldıramayacağı şeylermiş, falan filan.” Kral George sandalyesine yaslandı, nefes verirken bir kahkaha patlattı. “Ne bilir ki o?”

Grandük onları izliyordu, hafifçe gülümsedi. Bu görüntü Charles’in hoşuna gitmedi.

Ferdinand’a, “Sizin Valors’u aramaya devam etmeniz gerekmiyor mu?” diye sordu.

“Madem ekselansları ısrar ediyor, o hâlde ben de aramaya devam edeceğim; fakat meclis toplantısından *sonra*. Bugün oylanacak önemli yasalar var ve majesteleri benim fikrime epey ehemmiyet verir.”

Charles kaşlarını çattı. “Önemli yasalar mı? Baba, istersen senin yerine...”

Ferdinand nazikçe, “Yo, yo, Düşes ile öğle yemeği randevunuza geç kalmamalısınız,” diye söze karıştı. “Şimdi izninizle bugünkü meclis toplantısında sunacağım finansal tabloyu

hazırlamalıyım.” Elindeki fermanı rulo yapıp kapattı, koltuğunun altına sıkıştırdı, Kral’ı selamlayıp reverans yaptı.

Sonra kapı kapandı, Prens babasıyla yalnız kaldı.

Charles, Grandük’e dair kuşkularından söz etmek üzere ağzını açmıştı ki babası ondan önce davrandı: “Niçin çattın kaşlarını oğlum? Ferdinand’ın bu kadar üstüne gitme. Elin-den gelenin en iyisini yapıyor.”

“Ona güvenmiyorum.”

“Nedenmiş o? Camdan ayakkabılı kızı bulmak için tüm ülkeyi arayarak sana büyük bir iyilik yapıyor.”

Charles yüzünü buruşturmamaya çalıştı. Grandük, bu dünyada borçlanmak isteyebileceği son kişiydi.

“Senin şu genç kız, ne de tuhaf.” Kral içten bir kahkaha attı. “Ömrüm boyunca pek çok şey duydum ama camdan ayakkabıyı hiç duymamıştım. Neşelen evlat. Onu bulacağız. Cam üstünde koşarak ne kadar uzağa gidebilir ki? Üstelik tek ayakkabıyla!”

Charles gerginliğini yavaş yavaş üzerinden attı, gülümsemeden edemedi. Babasının kahkahasını duyunca Kraliyet Üniversitesi’nde okuduğu zamanlarda hasret kaldığı adamı hatırladı: küçükken onu dizinde hoplatan ve bulduğu en ufak bir fırsatta vaktini oğluyla geçiren neşeli, enerjik babasını. Kral’ın omuzları çöktü, kahkahası kuru, amansız bir öksürüğe dönüştü.

Charles paniğe kapıldı. “Baba!”

Kral George göğsünü tutuyor, yumruğuyla bağrına vuruyordu. Öksürüğü hırıltılı bir inlemeye dönüşüvermişti. Sonra zar zor bir kahkaha attı.

“Bir şey yok, evlat.” Elindeki kruvasanı Charles’a doğru sallayıp çay fincanını tekrar eline aldı. “Esprime gülerken tıkanırım.”

“Hiç de tıkanmışsın gibi gelmedi bana...”

Kral kupkuru bir sesle, “Tanrı biliyor ya Genevieve buradayken hiçbir şeye gülemeyeceğim,” deyiverdi. “Halan en son güldüğünde, saçım vardı benim!” Kel kafasını sıvazladı. “Onu neden gönderdim sanıyorsun? Tansiyonumu oynatıyor. Uykularımı da kaçırıyor!”

Oysa halasını babası göndermemiştir. Charles’ın hatırladığı kadarıyla Genevieve halası kendi isteğiyle gitmişti. Bundan başka bir şey bilmiyordu; babası bu konunun açılmasından hiçbir zaman hazzetmemiştir, kendisi de asla açmazdı.

“Ee, orada öylece dikilmeye devam mı edeceksin yoksa kahvaltıda bana eşlik edecek misin?”

Charles, “Başka bir zaman,” dedi. Babasının düpedüz konuyu değiştirmeye çalıştığını hissediyordu.

Kral öksürdü. “Pekâlâ, o hâlde. Öğle yemeğine tam vakitinde teşrif etmeyi ihmal etme. Genevieve’den sana terbiye vermediğime dair nutuk dinlemek istemem.”

“Geleceğim.” Charles kapıya yöneldi, sonra durdu, gerilmişti.

“Ne oldu evlat?”

Charles, “Şu meclis toplantısı meselesi,” dedi. “Katılmak isterim. Ferdinand’la yaptığın günlük toplantılara da katılmak istiyorum.”

“Ya...” Kral tılandı. Dirseğini siper edip öksürdü.

“Elbette katılacaksın Charles. Vakti gelince. Önce senin saraya yerleşmene odaklanalım...”

“Yerleştim ben.”

“O zaman Ferdinand senin kızı bulana dek bekleyelim, bulunca konuşuruz. Tamam mı? Bu mesele çözüldükten sonra meclise doğru dürüst katılman senin için en iyisi olacak.” Kral yumuşak koltuğunda arkasına yaslandı. “O zaman daha mutlu da olacaksın.”

“Pekâlâ, baba.” Prens eğilip selam verdi. “Afiyet olsun.”

Charles çıkarken babasının kâhyasının kapının önünde dolaştığını fark etti.

Alçak sesle, “Saygıdeğer kâhya, bugün kraliyet doktorunun babamı tekrar görmesini sağlar mısınız?”

Yaşlı adam bu soruya şaşırılmış gibi gözlerini kırıştırdı. Fakat eğitilmiş ve becerikli bir hizmetkâr olduğundan hemen şaşkınlığını gizleyip başını eğdi. “Emredersiniz ekselansları.”

“Teşekkürler, saygıdeğer kâhya.” Charles babasının sağlığına dair endişelerini az da olsa hafifleterek yürümeye devam etti ama nereye gittiğini bilmiyordu.

Bahçeye çıkabilirdi. Bir önceki günün neredeyse tamamını bahçede onu bulmasına yardımcı olabilecek herhangi bir şey hatırlayabilir mi diye onunla yürüdüğü yerlerde tek-

rar yürüyerek geçirmişti. Hatırlamamıştı ama belki bugün farklı olurdu.

Ferdinand'ın rapor vermek üzere dönmesini beklemekten daha iyiydi.

Üç koridor sonra Charles aceleyle Kral'ın odasına giden doktorla karşılaştı.

Kendi kendine, "Çok çabuk oldu," dedi. "Doktor Coste! Babamı görmeye mi gidiyorsunuz?"

"Ah evet ekselansları." Doktor arkasını dönünce, kolunun altında, Ferdinand'ın mührü olan bir parşömen parçası göründü.

Tuhaftı. Ferdinand kraliyet doktorundan ne istemişti?

"Sağlığından endişeliyim. Ben uzaktayken de bu kadar hasta mıydı?"

"Kralımız, majesteleri, turp gibi!" Doktor Coste haddinden fazla bir neşeyle yanıtladı. "İştahı gayet yerinde ve durdurak bilmeyecek kadar enerjik. Daha fazla hareket etmesini tavsiye *etmiştim*, belki her sabah bahçede yürüyüşe çıkmalı ama majesteleri, ekselanslarının bu ay Kraliyet Üniversitesi'nden dönüşü için öyle heyecanlıydı ki henüz tavsiyemi uygulamadı."

"Emin misiniz? Öksürüğü tedirgin ediciydi."

Doktor, "Daha önce de olmuştu," diye teminat verdi. "Muhtemelen majesteleri toz gibi şeylere hassasiyet geliştiriyor; onun yaşında biri için alışılmadık bir durum değildir. Bir

o, bir de tansiyonu biraz yükseldi... ama bir haftalık güzel bir dinlenceden iyisi yoktur. Endişelenmeyiniz.”

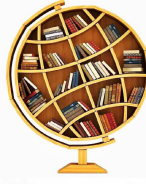
Charles, “Anlıyorum,” diye yanıtladı. Babası da aynı söylemişti. “Pekâlâ, yapabileceğiniz bir şey varsa...”

Doktor Coste sakalını sıvazladı. “Grandük’ün akşamları meclis toplantıları sonrası majestelerini ziyaret etmeyi sevdiğini biliyorum fakat babanızın akşam yemeğinden sonra çay içmemesini tavsiye ederim. Bir gece deliksiz uyursa öksürük nöbetleri azalabilir. Gerekirse uyku ilacı reçete edebilirim.”

Charles’ın endişesi bir nebze olsun azalmıştı. “Teşekkürler, Doktor Coste. Buyurun lütfen.”

Sıkıdığı yumruklarını gevşeten Prens ahırlara gitti. Hayallerini süsleyen kızı aramaya yardım etmek için saraydan çıkmasına izin verilmiyor olabilirdi ama saray bahçelerinde atıyla tempolu bir tur atmak kafasını toparlamasına yardımcı olabilirdi.

Yalnızca birkaç saatliğine olsa bile.

Sekizinci Bölüm

Sabah saat tam yedi buçukta Valors şehri güne başladı. Dük-kân sahipleri birer birer kapılarını açtı, yerleri süpürüp vit-rinlerinin önünü temizlemek için sokağa kova kova su döktü. Parlak sarı ve mor tenteler kiremit çatılardan sarkıyor, buz gi-bi havaya ekmek, portakal ve balık kokuları karışıyordu. Ara-balar daracık ara sokaklardan fırlayıp ana yolda uğulduyor, meydanlardaki çeşmeler şakırdarak canlanıyordu.

Sindirella Louisa'nın peşinden şehrin içine doğru ilerler-ken gördüklerini şaşkınlıkla izledi. Baktığı her yerde insanlar vardı. Annelerinin eline yapışmış çocuklar, sabah yürüyüşü-ne çıkmış çiftler ve günün ilk meyve ve sebzelerini seçmek için pazar yerine sıralanmış yaşlı hanımlar. Sindirella'nın yü-reğinin en derinine kazınmış yıllar süren yalnızlık yavaş yavaş azalıyordu.

Leydi Tremaine ile yaşadığı yıllarda tüm bunları özlemişti. Hizmetçilerle pazara gitmek, yeni insanlarla tanışmak ve yaşıtı kızlarla sohbet etmek, kaybolana dek babasıyla şehrin sokaklarında dolaşmak... Neler yapabileceğine dair hayaller kurmak... Kendine bir an için ümit etme izni verdi. Belki bir gün tıpkı az önce yanından geçtiği gibi bir çiçekçi dükkânı açar, annesinin yetiştirdikleri gibi onun da kendi gül bahçesi olurdu.

Gitgide artan kalabalıkta yolu gösteren Louisa, "Haydi," dedi. "Meydandan çıkınca saraya giden kestirmeye sapabiliriz."

Kral'ın evine bakınca Sindirella'nın midesi buruldu. Yakınlardaki bir tepeyi taçlandıran saray öyle yakındı ki, kulelerde dalgalanan bayrakların üzerine işlenmiş aslan figürlerini ve ana kapıya giden yolun iki yanını süsleyen pembe gülleri görebiliyordu.

Az sonra yine saraya girecekti.

Louisa hayran hayran baktığını fark edince, "Muhteşem değil mi?" diye sordu. "İçi çok daha muhteşem. Göreceksin."

Sindirella görmüştü ama sadece başıyla onayladı. Hem zaten ne diyecekti ki? Daha iki gece önce atlı arabaya dönüşen büyülü bir balkabağıyla yıldızların aydınlattığı dönemeçten geçtiğini mi?

Odasının penceresinden, masallardan fırlamış bir tablo gibi görünüyordu, gerçek insanların yaşadığı bir yer gibi değil. Kalbinin nasıl da yerinden çıkacak gibi çarptığını, atların

kaldırımı döven ve an be an onu saraya yaklaştıran nal seslerini nasıl dinlediğini hâlâ anımsıyordu.

Oranın zambaklar, güller ve adını bilmediği pek çok çiçeğin kokusuyla dolu havası bile daha bir güzeldi; yeni sulanmış çim, çakıl taşı, at kılı ve gaz yağı kokusu. Cennet gibi kokuyordu.

Valors sokakları öyle kokmuyordu. Ezilmiş portakallar, çürümüş sebzeler ve arabaların çamur lekeleriyle dolu kırık tekerlekleri yollara saçılmıştı. Louisa sürekli konuşurken hem işe geç kalmaktan dem vurup hem Sindirella'ya sarayda nasıl davranması gerektiğini öğütüyordu. Sindirella ise tuhaf renkli pek çok su birikintisinden, yığınla at pisliğinden ve kırık şarap şişelerinden kaçınmaya odaklanmıştı.

Farkına bile varmadan Louisa'nın peşinden saraya çıkan yokuşu tırmanmaya başladı.

Louisa balo gecesi on ikiyi vuran saat kulesini işaret ederek, "Eğer kaybolursan," dedi "saat kulesine git. Saray tam bir labirent gibidir ve her yerden görebileceğin en yüksek kule saat kulesidir. Mor laleleri görünce sola dönüp çit boyunca ilerle. Hizmetçilerin bölümü demir kapının hemen ardında."

Sindirella, sarmaşık kaplı duvarlara parmaklarını sürerken "Mor laleler," diye tekrarladı, "demir kapının arkası. Kolaymış."

Yanında yürüyen Bruno hırladı; çalılardan arasından fırlayan bir sokak kedisini görmüştü.

Louisa, “Şimdi hatırladım,” diye ekledi. “Şimdilik köpeğini burada bırakmak zorundayız.” Bruno’nun altından geçip saklanabileceği kadar esnemiş çitleri işaret etti. “Ben onu öğle yemeği vaktinde gizlice içeri sokarım.”

Sindirella tamam dercesine başını sallarken Louisa onu süzüp başını hafifçe yana eğdi. “Biraz dur bakalım. İrmina teyze dış görünüş konusunda titizdir.” Kendi saçından birkaç tel toka çıkarıp Sindirella’nın atkuyruğu yaptığı saçını sıkı bir topuza çevirdi. “İşte. Bu iş görür.”

İlerideki, dört muhafız tarafından korunan kapıyı işaret etti. Sindirella’nın koluna girip, “Tek kelime etme. Bir adım arkamdan yürü, gülümse ve ben ne yaparsam onu yap.”

Sindirella’nın yeni arkadaşı uzun adımlarla muhafızlara doğru yürüdü, hoş bir tebessümle hepsini selamladı. “Francis, Theodore, Jules, Jean, günaydın.”

Birer birer Louisa’nın bulaşıcı tebessümüne karşılık verdiler. “Günaydın, Louisa. Yine geç mi kaldın?”

Louisa parmağını dudağına götürüp sus işareti yaptı. “İrmina teyze birkaç dakika geç kaldığımızı fark etmez umarım.”

“Her zamanki gibi şanslısın.”

“Saray hâlâ kargaşa içinde mi?” Louisa rahat bir nefes aldı. “Ben de öyle düşünmüştüm.”

“O birkaç dakikalık gecikmen yarım saati bulmadan acele etsen iyi olur. Saat neredeyse sekize geliyor.”

Kenara çekilip Louisa’ya yol verdiler ama son anda dördüncü muhafız Sindirella’yı durdurdu.

“Belgeleriniz, hanımefendi?”

Louisa, “Yeni hizmetçi o,” diye araya girdi. “Belgeleri daha çıkmadı.”

“Yeni hizmetçi mi?”

“Evet, şeyin... yeni prensesin hizmetine verilecek.”

Bu sözleri duyan Sindirella irkildi, vücudundaki tüm kan başına hücum etti. Bereket versin ki o sırada muhafızların hiçbiri ona bakmıyordu.

Louisa, “Sabahki bildiriği hiç mi duymadınız?” diyordu. “Prens hazretlerinin hayatının aşkını aradığından söz edeni?”

Muhafız gözlerini kısıtı. “Hizmetçilere yapılan sabah bildirimlerini bizim dinlemediğimizi sen de biliyorsun ve ekselanslarının yeni bir hizmetçi tuttuğunu hiç sanmıyorum.”

Louisa, “Yeni bir prensesimiz olacak, öyle değil mi?” diye çıkıştı. “O hâlde sarayda yeni bir hizmetçiye ihtiyaç olduğu apaçık ortada. Haydi, bırakın girsin. Zaten yeterince geç kaldım ve Irmına teyze nasıldır sen de biliyorsun...” Ellerini yalvarır gibi birleştirdi.

“Gidin, fikrimiz değişmeden acele edin.”

Muhafızların duyamayacağı kadar uzaklaştıkları an Louisa Sindirella’nın elini sıkıp hafif bir çığlık attı. “Gördün mü? O kadar da zor olmadı. Zorlu kısım asıl şimdi başlıyor... Irmına teyze. Sen ona *Madam* Irmına diyeceksin.”

“Sorumlu o mu?”

“Evet, Bezler ve Çiçekler’den sorumludur.”

“Bezler ve Çiçekler mi?”

“Hizmetçilerle terzilerin olduğu bölüme böyle deriz. Üniformalarımızı orada giyer, görevimize orada başlar, yemeğimizi de orada yeriz. Hatta vardiyalarına göre bazı kızlar orada yaşar.” Koridorun sola sapan kısmını işaret etti. “Bu taraftan Görünüşler ve Yemekler kanadına gidilir. Tüm kâhyalar, uşaklar, şefler ve daha bir sürü kişi o bölümdedir.”

Sindirella kıkırdadı. “Bu isimleri kim koydu?”

“Bilmem. Ben buraya gelmeden çok önce de böyle deniyormuş.” Louisa onu krem rengi brokar desenli duvar kâğıtlarıyla kaplı uzun bir koridordan geçirdi. Artık o kadar hızlı konuşuyordu ki Sindirella söylediklerini tam anlayamıyordu. “Ama bunlar resmî isimler değil, dikkatini çekerim, üst kademelerdeki odaların isimleri gibi resmî değil. Kehribar Kabul Salonu, Batılı Aynalar Salonu, Zümrüt Dinlenme Salonu, Kraliyet Daireleri. Sadece hizmetçiler, Bezler ve Çiçekler ile Görünüşler ve Yemekler der. Yukarıya görevlendirildiğin zaman soylular alt kademedan bahsedecekler; alt kademedan kasıtları *burası*.”

Alt kademe. Üst kademe. Sindirella bunu anlayabiliyordu. Üst kademelerde beyefendiler ve hanımefendiler yaşıyordu; tıpkı üvey annesi ve üvey kız kardeşlerinin kaldığı kat gibi. Alt kademeler mutfak, kiler, tavuk kümesi, ahırdı; Sindirella’nın çalışırken tüm gününü geçirdiği yerler.

Saraya geri dönmüş olabilirdi, ama buranın da alt kademesinde olmak Prens’e tavan arasındaki odasında olduğu kadar uzak olmakla eşdeğer gelmişti.

Ana salon göründü. Sarayın bu kısmı, Sindirella'nın balo sırasında gördüğü kısına hiç mi hiç benzemiyordu. Doğrusu, burası ona evini anımsattı: damalı karolar, bordo duvar kâğıtlarıyla kaplı ahşap bölmeler ve üzerinde ince vazolar içinde laleler olan gümüş rengi masalar. Duvarın bir köşesinde bir dizi bronz, dikkat çekici haber zili bile vardı.

Louisa çabucak duvardaki upuzun kâğıt parçasını işaret edip, "Kayıtlar," dedi, "günlük işlerimizi ve çalışma saatlerimizi takip etmek için tutulur. Her sabah kahvaltıya geldiğinde ismini yazarsın. Yani, birinin özel hizmetçisi olmadığın sürece böyledir. Öylesi düşman başına."

"Nasıl yani?"

"Tüm kraliyet mensuplarının özel hizmetçisi var, oralarda bir değişiklik olması mümkün değil. Ama ziyaretçiler gelince işler değişiyor. Genellikle kendi maiyetindekileri getirirler; nedimeler, uşaklar, hizmetçi kızlar. Hâlbuki Kral misafirperver davranıp kendi çalışanlarını konukların hizmetine görevlendirir. Babam bu geleneğin, eskiden kurulan komplo-ları engellemek için olduğunu söyler." Omuz silkti. "Mesele şu ki, özel hizmetçiler, efendilerinin her türlü arzusunu yerine getirmekle yükümlüdür."

Sindirella, "Benim için sorun olmaz," dedi.

"Başına neler gelebileceğinden haberin yok." Louisa ürperdi. "Söylenenlere göre Düşes en son buraya geldiğinde saraydaki suyu içmemiş, sadece Bonclare Dağı'nda akan nehirlerden onun için getirilen suyu içmiş. Özel hizmetçisi

biraz su bulabilmek için Valors'taki her bir lorta tek tek mektup yazmak zorunda kalmış. Çayını kaynar sıcaklıkta ister ve istediği gibi gelmezse insanın başından aşağı döker; bir defa hizmetçisine sabah onu uyandırması için kafeste tarla kuşu getirmesini emretmiş çünkü kızın sesi çok tizmiş! Şansın var, ona kimin hizmet edeceğini belirlemek için dün aramızda çöp çektik... ama..."

Louisa sözünü bitiremeden, tok bir ses sohbetlerini böldü.

"Görüyorum ki yine geç kalmışsın."

Louisa'nın birden sırtını dikleştirdiğini fark edince Sindirella, *Bu kadın Madam Irmına olmalı* diye düşündü.

Louisa Sindirella'yı koridora itekleyip, "Bekle burada," diye fısıldadı.

Gölgelere saklanıp sırtını duvara dayayan Sindirella, belli etmeden onları gözetledi. Madam Irmına, yeğeninin ne kadar uzun boylu olduğundan pay biçerek hayal ettiğinden daha kısa boyluydu ama baston yutmuş gibi dimdik sırtıyla Louisa'nın tepesine dikilmişçesine bir duruşu vardı. Her şeyi kusursuzdu: Saçlarını özenle, tek bir tel bile fişkırmayan derli toplu, yusuvarlak bir topuz yapmıştı ve önlüğü Sindirella'nın ömründe gördüğü en beyaz, en temiz kumaş parçasıydı.

Kızdırmaya cüret edilecek bir kadın değildi.

"Bu ay üç oldu Louisa."

"Evet biliyorum. Dün gece geç saatlere kadar anneme yardım ettim ve..."

“Bahane yok. Kuralları biliyorsun.”

Louisa sustu. “Özür dilerim. Bir daha olmayacak.”

“Yeğenimsin diye kurallara uymamak gibi bir ayrıcalık elde edebileceğini sanma sakın. Son seferinde seni uyarmıştım...”

Louisa, “İnsaf et, Irmına teyze,” diye sözünü kesti. “Babam...”

“Nefesini tüketme. Bunları çok dinledim. Baban sen doğduğundan beri burada ve senin de hayalin hep onunla burada çalışmak oldu.” Irmına terslendi. “Eğer gerçekten hayalin buysa, vakitlice gel.”

“Dün gece annemin dükkânında yapılması gereken bir sürü iş vardı. Bugün iki katı çalışacağım...”

“O nasıl olacak? Koskoca sarayın en yavaş terzisi sensin...”

“Evet, ama en sağlam dikişler benimkiler diye yavaşım.”

“Senin gibi dili pabuç kadar olan başka kimse de yok.” Irmına dik dik baktı. “Kural kuraldır. Senden tek istediğim işe vaktinde gelmen, ailemden biri olduğun için sana müsamaha falan da gösteremem.”

Sindirella, “Benim yüzümden geç kaldı,” diyerek öne çıktı. “Lütfen benim yüzümden onu cezalandırmayın.”

Louisa dudaklarını kıpırdatarak, *Hayır* dedi, ellerini sallayıp gitmesini söylemeye çalışıyordu. “Koridora dön,” diye fısıldadı.

Ne var ki iş işten geçmişti.

Madam Irmına dönüp ona baktı. “Sen de kimsin?”

“Sindirella, efendim.”

Irmına’nın sert yüzünde kaşları iki mızrak gibi çatıldı.

“Benimle çalışan kızların içinde Sindirella yok.”

Louisa, “Onu ben getirdim,” dedi. “Eğer yeni prenses gelirse daha fazla çalışana ihtiyacımız olacak ve bu kız da gayet iyi bir terzi...”

Madam hırçın bir sesle, “Sen kim oluyorsun da iyi terzi-likten anlıyorsun peki?” dedi. “Bu sarayda kimin çalışacağına ben karar veririm ve bir başka terziye ihtiyacımız yok.”

“Gidecek başka hiçbir yeri yok. Onu sokakta buldum.”

“Ne? Sokak ha!” Irmına dehşet içindeydi. “Her gördüğün kaçağı öylece saraya getiremezsin. Uzun bir mülakat süreci var. Öyle herkes majestelerinin hizmetine girmeye uygun değildir. Referans istenir, soruşturulur.”

Sindirella, “Ne olur,” diye yalvardı. “Gidecek başka yerim yok. Yemek pişirir, temizlik yapar, dikiş diker...”

“Saray burası.” Madam Irmına burun kıvırdı. “Yemek pişirebilen, temizlik yapabilen ve dikiş dikebilen herkesi işe alacak olsaydık, kasabanın tavernasından bir hizmetçi kız seçiverirdik.”

Louisa bir kez daha, “İnsaf et, Irmına teyze,” dedi.

Irmına, “Bana *Madam* diyeceksin,” diye çıkıştı. “Kural kuraldır. Buradan gitmesi gerek. Kesinlikle yerimiz yok. Sana

gelince Louisa, sana iki çift laf etmemin vakti gelmiş de geçiyor bile. Annenin hatırı olmasaydı...”

Sözünü bitiremeden Madam Irmına'nın arkasındaki bir çan çalındı. Sindirella oraya doğru baktı, her birinin ipi farklı bir renkteki düzinelerce çanla dolu duvarı yeniden fark etti. Çalan çan üst sıradakilerden biriydi, ipi de mavi renkliydi.

Tüm hizmetkârlar kabul salonunda upuzun bir sıraya geçmek üzere koşuşturdu. Bir çift çizmeden çıkan ayak sesleri koridor boyunca yankılandı, uzun boylu bir siluet yaklaştı.

“Bu patırtı ne?” Yepyeni bir ses duyuldu. Soylu ve bezgindi.

Louisa dirseğiyle Sindirella'yı dürtüp sıranın en sonunda, yanında durmasını işaret etti. Sindirella kendini toplayıp herkesin yaptığı gibi başını eğdi. Ama son anda çok meraklanıp bu ziyaretçinin kim olabileceğini ve neler olup bittiğini anlamak için yan gözle baktı.

Hizmetkârların katının kapısı açılır açılmaz şaşkınlıktan hafif bir çığlık attı.

Gelen Grandük'tü.

Onu baloda sadece kısa bir an için sonra bir kez de malikâneyi ziyaret ettiğinde görmüştü. Siyah saçları pürüzsüzce taranmıştı, ceketinin cebinden sarkan altın zincirin ucunda bir gözlük sallanıyor, mavi apoletleri yürürken hafifçe hopluyordu.

Yorgun görünüyordu. Gözleri kanlanmış, bıyığı düzleşmiş ve birbirine karışmıştı.

Louisa, Sindirella'nın bilmediğini düşünerek, "Kendisi Grandük," diye fısıldadı. "Kral'ın sırdaşı ve danışmanı. Kimileri onun Aurelais'in en güçlü adamı olduğunu söylüyor."

Sindirella fısıltıyla, "Kral'dan sonra herhâlde?" diye sordu ama Louisa yanıt veremedi.

Madam Irmina, Dük Hazretleri diye terslendi. "Sizi beklemiyordum."

Grandük hizmetçi kızların sırasını baştan sona dudak bükerek süzdü. "Kargaşa, ayıbın öncülüdür," dedi. "Sizden daha iyi bir iş çıkarmanızı beklemiştim Madam Irmina. Kızlarınız terbiye nedir unutmuş gibi."

Salondaki tüm genç kızlar aynı anda reverans yaptı. Bu hareket Grandük'ü teskin etmiş gibi görünmüyordu, hatta alay edercesine burnunu çekti.

Louisa, "Şu gizemli prenses balodan sonra ortadan kaybolduğundan beri aksiliği üzerinde," diye fısıldadı.

Sindirella gizemli "prens" lafını duyar duymaz gerilip biraz daha dik durdu. "Neden?"

"Prens kaçarken ayakkabısının tekini düşürmüş. Camdan bir ayakkabıymış diye duydum. Prens'in elinde prensese dair bir tek o varmış, o yüzden de Aurelais'i karış karış arayıp kızı bulması için Grandük'ü görevlendirmiş." Louisa sessizce iç çekti. "Fena hâlde romantik. Diyorlar ki, Prens onu bulmak için dünyanın öbür ucuna dahi gidermiş. Dük, geceden sabaha her yeri aradı ama henüz şansı dönmedi. Kendisinin

çıkagelmemiş olması *tuhaf* gerçi fakat bulunması çok sürmez. Yani, düşünüyorum da, Prens'le *ben* evlenecek olsam, çıkar gelirdim. Bahse girerim ki Dük bugün yeniden aramaya çıkacak."

Sindirella, "Onu bulamazsa ne olacak?" diye mırıldandı.

"Kral'ın keyfine göre değişir." Louisa biraz daha eğilip sesini daha da alçalttı. "İyi günündeyse muhtemelen Dük'ü sertçe uyarır. Ama majesteleri son zamanlarda fazla asabi ve Prens'in derhal bir eş seçmesinde ısrarcı; bunun bir memleket meselesi olduğunu söylüyor. O yüzden ne olacağını kim bilebilir?"

Sindirella bunları ilk kez duyuyordu ama şaşırmaması gerekse de bunda şaşılabilecek bir şey yoktu. Evlilik çağına gelmiş tüm genç kızların davet edildiği bir balonun tek bir amacı olabilirdi: Prens'e bir eş bulmak. Onunla sırf bu yüzden mi dans etmişti; babasını memnun etmek için mi? Prens'in tüm bunlar hakkında ne düşündüğünü merak etti.

Grandük yüksek sesle, "Öhöm," dedi, bu azar Louisa ve Sindirella'yı hedef alıyordu.

Louisa'nın yanakları alev almış gibi kızardı, başını daha da eğdi. Sindirella da aynısını yaptı.

Dük, Sindirella'nın önünde durup, "Seni tanımıyorum," dedi.

Louisa, "Kendisi stajyer, Dük Hazretleri," dedi.

"Stajyer mi?" Çenesini Madam Irmına'dan yana çe-

virdi. “Düşes’in özel hizmetkârı olarak işe aldığınız kız mı bu?”

Madam Irmına ödü kopmuş bir hâlde, “Ah,” dedi. “Bu sabah görevlendirdiğimi kovdu mu ki?”

Grandük, “Genevieve’in yaptıklarını anlamaya çalışarak vakit kaybetme,” diye yanıtladı. “O kadında zerre kadar mantık yok, tam bir çılgın, tıpkı kocası gibi. Ne yazık, o da meclisten men edildi.” Sindirella’ya döndü. “Gel bakalım, senin çoktan yukarı çıkmış olman gerekiyordu.”

“Ama ben hiç...”

“Aa!” Grandük’ün gözleri büyüdü, sanki onu ilk kez görüyordu. Üstüne başına bakıp yüzünü buruşturdu. “Altınımız mı bitti? Biri şunun üstüne başına düzgün giysiler bulsun. Genevieve’e paçavralar içinde bir hizmetkâr gönderirsem bir daha ömrümün sonuna kadar herkese bunu anlatır.”

Sindirella’yı itekleyip özel bir odaya sokan Madame Irmına, “Louisa, benimle gel,” diye bağırdı. Odanın bir duvarı baştan başa tıpatıp aynı şifonyerlerle kaplıydı. “Şanslı günündesin herhâlde.”

Çekmecelerden birini açıp Sindirella’nın eline eflatun bir kuşakla bir önlük tutuşturdu. “Üstünü değiştirdikten sonra bunu tak. Umarım yakın zamanda banyo yapmışsındır. Herhâlde bir önemi de olmayacaktır çünkü zaten bu görevde çok kalmayacaksın. Louisa! Bu kıza bir özel hizmetli kıyafeti ver. Peruğu unutma sakın.”

Sindirella tek kaşını kaldırdı. Peruk mu?

Louisa fısıltıyla, “Haydi gel,” deyip onu çalışanların soyunma odasına götürürken Madam Irmına Grandük’ün yanına döndü.

Louisa neredeyse üzgün bir tonla, “Sana tek kelime etme demiştim,” dedi. “Düşes’in özel hizmetkârı olacaksın şimdi.”

“Madam Irmına seni kovacak.”

Louisa, “Irmına teyzem benim kanımdan,” diye açıkladı. “Tehdit savurmaya bayılır ama görüldüğü kadar taş kalpli değildir. Ondan korkuyor gibi numara yaptığın sürece yani.”

Sindirella, Leydi Tremaine ile yaşadıklarının nahoş hatırasını bastırarak, “Bu konuda tecrübeliyim,” diye mırıldandı. Madam Irmına üvey annesinin yarısı kadar bile kötü görünmüyordu.

Louisa manşetleri ve yakaları fırfırlı, gül rengi bir elbiseyi bulmak için dolabın altını üstüne getirdikten sonra, “Al bakalım,” dedi. Yüzünü buruşturdu. “Biliyorum, korkunç bir şey. Ben tasarlamadım.”

Sindirella yeni üniformayı başından geçirdi.

Eflatun kuşağa dokunup, “Bu ne için?” diye sordu.

“Kuşağın renginden kimin hizmetinde olduğunu anlarız. Mesela sen, Düşes’in hizmetkârısın. Duvardaki çağrı çanının ipi de aynı renktir.” Louisa kuşağı Sindirella’nın belinin kenarına iğneleyip onu aynaya doğru döndürdü. “Son bir şey kaldı.”

Bir kez daha çekmecelerden birini alt üst edip nihayet biraz yıpranmış gibi görünen, beyaz bukleli bir peruk buldu.

Sindirella peruğu başına takarken Louisa aceleyle fildişi rengi bukleleri düzeltti. “Başına biraz büyük geldi ama şimdilik idare eder. Tüm hizmetçiler peruk takar. Acele et, Dük bekliyor.”

Sindirella yanına dönünce şöyle üstünkörü bakan Dük, “Ah, böyle daha katlanılır olmuş,” dedi. “Madam Irmına, bir daha böyle bir şey yaşanmasın. Genevieve’in hizmetine vereceğimiz her kızı bizzat kontrol edemeyecek kadar vaktim kıymetli benim.”

“Çok özür diliyorum ekselansları.”

“Derhal Düşes’in odasına gönderin. Benim gitmem gerek.”

Irmına Sindirella’nın boynunu tutup eğerek, “Aşağı baksana kızım,” diye söylendi. “Ne zaman önemli birinin huzurundaysan, üç adım geriden takip edeceksin. Sana soru sorulmadıkça konuşmayacaksın, anladın mı?”

Sindirella, “Evet,” diye mırıldandı.

Arkalarından Grandük’ün boğazını temizlediği duyuldu. “Tekrar düşündüm de, sen...” umursamazca Sindirella’yı işaret etti, “benimle gel. Seni Düşes’in yanına ben götüreceğim.”

Başını eğen Sindirella bakışlarını yerden kaldırmamaya çalıştı ama sürekli sağa sola gözü kayıyordu.

Onu bulmak için malikâneye gelen adam buydu. Yapma-

sı gereken tek şey, camdan ayakkabıyı denemesine izin vermesini istemektir.

Dük, kolunun altında saten bir kurdeleyle gevşekçe bağlanmış, rulo hâlinde bir kâğıt demeti taşıyordu. Adres listesi gibi görünüyordu; büyük olasılıkla bugün kayıp prensesi ararken ziyaret ettiği hanelerin adresleriydi.

Onu ararken.

Sindirella, “Onu bulabildiniz mi?” diye sorarak aralarındaki kesif sessizliği doldurdu.

Dalgınlığına denk gelince yerinden sıçrayan Dük sert sert baktı. İzin almadan onunla konuşmaya cüret ettiğinden mi yoksa nahoş bir meseleyi deştüğünden mi bilemedi ama sormadan da edememişti.

“Kimi?”

Sindirella bir nefes çekip cesaretini topladı. “Camdan ayakkabılı kıızı.”

“Yüce Tanrım, hayır. Bulmuş olsaydım bu sabahki meclis toplantısı iptal edilmezdi ve ben de...” Birden sustu, yavaş yavaş ilerlerken yüzü taş kesmişti.

İçinden bir ses, *söyle ona* diye ısrar ediyordu. *Baloda Prens’le dans eden kız benim de ona.*

Sindirella söylemek için ağzını açtı ama sözcükleri bir soru cümlesine dönüştü.

“Her genç kız camdan ayakkabıyı deneyebilir mi?”

Bezgince, “Evlilik çağına gelmiş her genç kız,” dedi beriki, sanki bu deyiş beynine kazınmıştı.

“Yani mesela... benim gibi biri?”

Dük ters ters baktı. “Hayır. Sen kraliyet çatısı altında hizmetkârsın. Böyle bir şey olamaz. İmkânsız. Oldu olacak avam takımı Kraliyet Meclisi’nde yer alsın, öyle mi?”

Sindirella incindi, geri çekildi. Ona, *aradığın kız benim. Aramayı bırakabilirsin*, demeyi her şeyden çok istiyordu.

Ne var ki bunu yapacak cesareti kendinde bulamadı. Neticede, kanıt gösterebileceği camdan ayakkabı kırılmıştı. Adamın ona güldüğünü duyar gibiydi. *Güzel hayal, genç bayan; hele bir düşünün, hizmetkârlıktan prensesliğe...* Sonra onu kovardı ve bir daha asla saraya giremezdi.

Dahası, peri vaftiz annesinin *Benim sihrim Aurelais’te yasaklandı* derken nasıl huzursuzlandığını unutamıyordu.

Grandük camdan ayakkabıyı denemesine *gerçekten* izin verse bile onun gibi bir adam o güzel balo giysisini, camdan ayakkabıları, pahalı arabayı ve atları nereden bulduğunu mutlaka soracaktı. Ya yanıtı (büyü) Lenore’nin başına bela açsa ne olacaktı? Bu iyi olmazdı. Böyle bir riske giremezdi.

Bekleyip Prens’i bulmaya çalışmak zorundaydı. Prens Charles onu hatırlayacak ve sonra her şey yerli yerini bulacaktı.

Bir yanı da, *Veya kendine ve Bruno’ya yepyeni bir hayat kurmaya odaklanırsın* diyordu. *Yeni tanıştığın bir adamla bir gece dans ettikten sonra büyük hayallere kendini kaptırmazsın.*

Gergin gergin reverans yaptı. “Özür dilerim Dük Hazretleri.”

“Tabi. Tabi.” Dük şapkasını çıkarıp sallayarak kendini serinletti. Yeniden konuşmaya başladığında, ses tonu neredeyse özür diler gibiydi. “Zor bir gün geçirdim genç bayan. Böyle tuhaf sorularla beni daha fazla sıkmayınız.”

Sindirella başıyla onayladıktan sonra Dük yürümeye devam etti. “Normalde rütbece üstünüz olanlara böyle uygunsuz soru sormak affedilemez. Ama sendeki merak bana lazım.”

Sindirella anlamamış gibi bakmış olacak ki Dük sözlerine, “Gerektiğinde tüm açıklamalar yapılacak,” diye devam etti.

Neredeyse tavana değecek kadar yüksek, altın yaldızlı bir kapının önünde durdu. Sindirella ancak o zaman hizmetkârların bölümünden çıktıklarının farkına varabildi: Buradaki gümüş renkli püskülleri olan bordo halılar yumuşacıktı, kubeli tavanlara Aurelais’in ilk kralları ve kraliçelerini gösteren tarihi sahneler resmedilmişti ve kapılar altın kaplamalı kulp-larla süslüydü.

“Tekrar hoş geldiniz Dük Hazretleri.” Sağdaki muhafız kapıyı açtı, Dük ofisine doğru uygun adım ilerledi.

“Çabuk ol evladım,” dedi. “Ben meşgul bir adamım ve bugün ilgilenmem gereken çok fazla devlet meselesi var.”

Sindirella aceleyle içeri girdi, Dük’ün çalışma masasının önünde ne yapacağını bilemeden dikildi kaldı. İnsan başını

ne tarafa çevirse, Dük'ün görkemli portreleriyle karşılaşır-
du ve tuhaf bir şekilde bu durum adamı ufacık gösteriyor gi-
biydi.

“Pekâlâ, Düşes Genevieve Kral'ın kız kardeşi ve sen de
ona hizmet etmek gibi çok mühim bir görev üstlendin.” Dük
göz ucuyla kapı kapalı mı diye kontrol etti. Daha alçak sesle
konuşmaya devam etti. “Onu gözünün önünden bir an bile
aydırmamanı istiyorum. Düşes'le ilgili her şeyi bana bildire-
ceksin; sabah kahvaltıda ne yedi, ne söyledi, tüm gün ne yap-
tı. Her şeyi.”

Sindirella, hisleri çehresinden okunmasın diye çok uğ-
raştı. *Niçin?* diye sormak istiyordu.

“Ben bugün camdan ayakkabılı kayıp genç kızı aramak
üzere dışarıda olacağım, fakat döndüğümde günlük rapo-
runu bekliyorum. Yeterince açık bir şekilde anlatabildim
mi?”

“Evet, Dük Hazretleri.”

“Fevkalade. Haydi, git bakalım artık.” Masasındaki ziller-
den birini çaldı ve birkaç saniye sonra parlak kadife ceket giy-
miş, beyaz bukleli peruk takmış bir görevli odaya giriverdi.

Dük, “Arabamı hazırlat,” diye buyurdu “ve bu genç ba-
yanı konduğumuz ekselanslarının katına götür.”

Dük'ün hizmetkârı yan gözle Sindirella'ya baktı, göre-
vini hiç de kıskanmadığı bu bakıştan belli oluyordu. Onu
çabucak, şöyle baştan ayağa süzdükten sonra tıpkı Madam

Irmina'nın yaptığı gibi burnunu çekti; o bile, Sindirella'nın burada uzun süre kalabileceğini düşünmüyordu.

Sindirella'nın midesi buruldu. Bir şekilde hepsini haksız çıkarması gerekiyordu.

Dokuzuncu Bölüm

Saray gerçekten de bir labirent gibi salonlarla doluydu ama Dük'ün hizmetkârı Sindirella'ya etrafı gezdirmeye tenezzül etmedi. Zaten Sindirella da ona yetişmek için öyle büyük bir çaba sarf ediyordu ki Düşes'in odasının kapısına varana dek nereye gittiklerinin farkına bile varamamıştı.

Kılavuzu sadece, "Seni bekliyor," deyip onu hemen bir başına bırakarak gitti.

"Bir dakika, kapıyı..."

Dük'ün hizmetkârı çoktan köşeyi dönüp kaybolmuştu.

"...çalacak mıyım? Sindirella önüne dönünce, Düşes'in odasının iki yanında duvar gibi birer muhafız bekleyen devasa kapılarıyla baş başa kaldı.

Muhafızlara, "Size sormadan içeri girmem mi gerekiyor?" diye sordu.

Yanıt gelmedi.

Grandük, *bana Düşes'le ilgili her şeyi bildireceksin* diye buyurmuştu.

Sindirella dudağını ısırды. Bu, pek de kraliyet hizmetkârlarına verilen bir görev gibi gelmemişti.

Cesaretini toplayıp altın yaldızlı kapı tokmağını tuttu, hafifçe vurdu. Sonra kapı kulpunu kavrayıp çevirdi, Düşes'in odasına elinden geldiğince sessiz bir şekilde girdi.

"Çok hızlı oldu," diyen kulak tırmalayan bir ses, Sindirella'yı ürküttü. "Sıradaki kurbanım sensin, öyle mi?"

Orlanne Düşesi, Sindirella'nın önündeki yazı masasına oturdu. Kır saçları ensesinde topuz yapılmış, elbisesinin menekşe rengiyle ve yeşil dikişleriyle uyumlu zümrüt ve ametist taşlı saç tokalarıyla süslenmişti. Giysilerindeki zarafet yüzünde görülmüyordu; bilenmiş bıçak ucu gibi keskin, gri gözleri, uzun ve dar çehresiyle bir kuş tüyünü andırıyordu.

Sindirella reverans yaparken, "Özür dilerim Düşes Hazretleri" dedi. "Ben şey..."

Düşes, "*Bağışlayın lütfen, ekselansları,*" diye düzeltti. "O Ferdinand'ın aksine, ben kraliyet ailesinin bir ferdiyim." Önündeki kitabı şiddetle kapatıp burnundan soludu. "Bana daha doğru dürüst hitap etmeyi bile beceremeyen bir kız göndermişler. Tam da George'un işi bu. Nasıl da dikkatsiz!"

Sindirella oturma odasının ortasına doğru birkaç adım daha attıktan sonra ikinci kez özür dilemeye hazırlanırken

Düşes yazı masasının yanında duran bastonunu kapıp ayaklandı.

Kral'ın kız kardeşi, "Hahya basma," diye bağırdı. Sindirella'ya tiksinererek baktı, keskin bakışları ellerindeki çizikleri, başına tam oturmayan peruğunun altında gizlenen şakaklarındaki morlukları yakaladı. "Leş gibi kokuyorsun. Yağmurda mı kaldın?"

Sindirella'nın yanaklarını ateş bastı. "Dün gece fırtına vardı ekselansları ve ben sadece..."

"Sus." Düşes, eldivenli elini kaldırdı. "Daha fazla dinlemek istemiyorum. Kovuldun."

Sindirella, titremesini durdurmak için alt dudağını ısırdı. Madam Irmına, bu sarayda uzun süre kalamayacağına dair onu uyarmıştı. Ama o bile beş dakikadan daha uzun bir süre dayanacağını düşünmüş olmalıydı.

"Senin benim hizmetkârım olmaya uygun olduğunu düşünen her kimse giderken ona da istifasını vermesini söylesin."

"Ama ekselansları..."

"Dışarı dedim. Sağır mısınız?" Düşes en yakınındaki masaya uzanıp gümüş bir çağrı çanını aldı ve "Ben şu George'a bir çeki düzen verene kadar bekle bakalım. Şaka falan mı zannediyor bunu? Ne cüretle çalışanları bana böyle..."

Sindirella, "Ah, Madam Irmına'yı suçlayamazsınız!" diye haykırdı.

"Ne dedin sen?"

Derin bir nefes çekti. "Onun hatası değildi. Kral'ın da."

Düşes elindeki çanı avcuyla kapatıp çıkardığı sesi susturdu. "Elbette kardeşimin hatası değil. Hizmetkârların işe alımıyla ilgilenecek vakti mi var sanıyorsun? Kraliyet hizmetkârlarıyla Ferdinand ilgilenir."

Sindirella umutsuzca, "Lütfen benim yüzümden kimseyi kovmayın," dedi. "Şimdi gidiyorum, Madam Irmına size derhal yeni bir hizmetçi kız gönderir." Üzgün üzgün reverans yapıp kapıya yöneldi.

"Dur. Fikrimi değiştirdim." Düşes bastonunu yere vurdu, Sindirella sebebini anlamamıştı. "Eeh, korkaklık etme. Gel buraya da sana şöyle iyice bir bakayım."

Sindirella, aklının ne kadar karıştığını gizleyip halılara basmadan dikkatlice yürümeye çalışarak Düşes'in yanına geri döndü.

Kral'ın kız kardeşi, "Hmm," dedi, düşünüyordu. "Elbisen bir beden büyük, hele şu peruk... olmaz! Resmen kafandan düşüyor." Düşes iç geçirdi. "Eh, o kadar da rahatsız etmiyor kokun. Bu gece iyice yıkan. Güzelce ama anlaşıldı mı?"

"Ah, elbette efendim..."

"Şşşt. Daha bitirmedim. Hizmetkârımın saray adabını pek bilmemesi beni gücendirmeliydi, ama sanıyorum ki Ferdinand beni sinir etmek için her seferinde daha beter yöntemler buluyor." Düşes Genevieve birden öfkeyle baktı.

“Beni aşagılamak için seni bilerek gönderdi değil mi? Pekâlâ, seni geri gönderip ona istediğini vermeyeceğim.”

Düşes Sindirella’nın etrafında döndü, çatık kaşlarla onu baştan ayağa süzdü. “Güzel bir kızsın aslında, değil mi? Işıl ışıl gözler, neşeli hâller, samimi bir çehre. Kraliyet hizmetkârlarının toy bir üyesi olduğun besbelli. Sırf bu yüzden seni daha çok seveceğimi sanma sakın. Sırf bu yüzden sana daha çok güveneceğimi aklından bile geçirme. Ama görünüşe göre seni hizmetkârım olarak kabul etmekten başka çarem yok değil mi? Bir saat sonra öğle yemeğine teşrif edeceğim ve bunun için giyinirken yardıma ihtiyacım olacak.”

İncecik kaşları kuşkuyla çatıldı. “Bir hanımefediyi nasıl giydireceğini biliyorsun herhâlde, değil mi? Yüce Tanrım, üstüne başına bakınca bu sorunun yanıtını duymak isteyeceğimi pek sanmıyorum.”

Sindirella tereddüt etti. Çok kez üvey kız kardeşlerine narin giysiler giydirdiği olmuştu ama bir Düşes’in giysileri Drizella’nın ya da Anastasia’nın ömründe giydiği her şeyden çok daha çetrefil ve şık olurdu.

Dürüstçe, “Bilmiyorum efendim,” diye yanıtladı.

“Bilmiyor musun?”

“Daha önce hiçbir Düşes’e hizmet etmedim.”

Kral’ın kız kardeşi küçümseyerek, “Yok canım,” dedi. “Çabucak öğrensen iyi olur. Yoksa öğle yemeği bitmeden kapı dışarı edeceğim seni.”

“Peki efendim.”

Düşes sözlerine ders verir bir tonla, “Ben senden yanıt beklemedikçe, ha heykel durmuş ha sen durmuşsun önümde,” diye devam etti. “Saraydaki tüm hizmetkârlar görünmez olmak zorundadır. Hiçbiri görülmemeli, duyulmamalı, hatta fark bile edilmemelidir. Kulağını aç da dinle, kardeşimin sarayında rezalet çıkarmak istemiyorum.”

“Anlıyorum.”

“Güzel.” Düşes yeniden öfkeyle soluyup koltuğun üzerine asılmış kürklü etolü almak için uzun adımlarla yatak odasına gitti. “Bu nasıl sence?”

“O mu?” Sindirella etole bakarken yüzünü buruşturmamak için kendini zorladı. Saraydaki son modadan haberi olmayabilirdi ama gördüğü en korkunç etol olduğunu söylemek için bir kez bakması da yeterdi.

“Söylesene kızım.”

“Doğrusunu isterseniz ekselansları... size pek yakışmıyor. Bundan ziyade, sade bir pelerin öneririm; tuvaletinizin dikişlerine uyacak bir zümrüt yeşili örneğin.”

Düşes Genevieve’in ince dudakları şaşkınlıkla kıvrıldı. “Yakışmıyor, değil mi? Hoş, Leydi Alarna olsa üzerimde muhteşem durduğunu söylerdi. Evet, kardeşimin sarayında bu hep böyle. Herkes herkese sadece duymak istediklerini söylüyor.”

Etolü yatağının üzerine atıp şöyle bir saate baktı. “O hâlde bambaşka bir kostüm ayarlamamız gerekecek. Bu yüzden öğle yemeğine geç kalacaksam da kalayım, ne yapalım. Kar-

deşim bekleyebilir. Kadınlar hep erkekleri bekliyor ya, bir ke-
re de tam aksi olsun, değişiklik olur.”

Sindirella başını yana eğdi, Düşes’in Kral’a bu kadar say-
gısızlık etmesine çok şaşırmıştı. Ama bu durumu sorgulama-
dı. “Peki efendim.”

Sindirella, yeni bir kostüm seçmesine yardım ederken
Düşes hırçın bir tonla, “Bana en az üç hizmetkâr tahsis edil-
meli,” dedi. “Yeterli çalışanları yoktur tabi.” Mendilini pen-
cereden dışarı, saray bahçesinde karıncalar gibi sağa sola
koşturup duran hizmetçi kızlara doğru salladı. “Sence *hepsi*
birden neyle meşgul?”

Sindirella bu soruyu yanıtlaması gerekip gerekmediğın-
den emin olamadı. “İçeri giriyorlar, efendim. Toz almak, par-
latmak, süpürmek ve...”

Düşes, “Tanrı bilir başka neler için,” diye sözünü kesti.
“Şamdanların günde iki kez silinmesine, camların da iki sa-
atte bir temizlenmesine ne gerek var bilmem.” Odasına göz
gezdirip kollarını kavuşturdu. “Yazı masamın tozu doğru dü-
rüst *alınsaydı*, daha iyi olabilirdi gerçi. Bir düğmeyi yanlış
ilikledin hizmetkâr.”

Sindirella alt dudağını ısırıldı. Normalde hiç bu kadar
dikkatsiz değildi. Yıllarca üvey annesinin sıkı denetiminde
yaşammasının ardından, hem hızlı hem becerikli olmayı öğren-
mişti. Sinirleri laçka olmaya başlamıştı.

Düşes, “Yeter,” dedi. “Devamını kendim iliklerim. Çık.”

Sindirella gözlerini kırıştırdı. “Efendim?”

Kral'ın kız kardeşi, "Nesini anlamadın hizmetkâr?" diye çıkıştı. "Öğle yemeğine davetliyim ve doğru dürüst tanımadığım pis kızın tekinin odamda dolaşmasını istemiyorum, o yüzden çık dışarı. Hem günün geri kalanında avare gibi dolaşmaya niyetim yok. George'la en fazla bir saat yemek yemeye katlanabilirim ve kafamdaki saat tıkır tıkır işler benim. İşim bitmeden geri dönmemiş olursan seni temelli kovmaktan başka çarem kalmayacak."

Sindirella rahat bir nefes aldı. "Anlıyorum. Peki efendim."

"Kimin hizmetkârı olduğunu soran olursa, benim değil sin ona göre."

"Anlaşıldı efendim."

Sindirella'nın nereye gideceğine dair en ufak bir fikri yoktu. Bir saat, sarayın labirent gibi koridorlarını, bekleme odalarını ve iç bahçelerini keşfetmeye yetecek bir süre değildi.

Fazla uzaklaşmamanın en iyisi olacağına hükmedip düşesin katından çıkıp ilerledi, pek çok portrenin sergilendiğı uzun bir salonun önünde durdu.

Hemen solunda Kral ve Düşes'in çocukken resmedilmiş bir portresi asılıydı. Genevieve küçük kardeşini kucağına almış, George onun koluna yapışmış hâldeyken, dudaklarına yarım yamalak bir tebessüm yerleşmişti. Bir başka tabloda ikisi de yaşça biraz daha büyükken, saray bahçelerindeki bir çeşmenin önünde, aynı midillinin sırtında resmedilmişti.

Düşes'in gözlerinde haylaz bir pırıltı, yüzünde kocaman bir gülümseme vardı; Sindirella şimdiki sert kadının böyle gülümsediğini hayal bile edemedi.

Düşes'i beş altı yaşlarında bir kız çocuğu olarak görmek Sindirella'yı gülümsetti.

Kral ve kız kardeşi, eskiden çok yakınmış sanki. Acaba ne değişti?

İç çekip yanından geçtiği her portrede Kral'ın biraz daha büyüdüğünü görerek koridorda ilerlemeye başladı. Salonun tam ortasındaki portrelere gelince, Kral George'un yanında soylu, genç bir kadın belirdi.

Kraliçe.

Portresini çizen her kimse, Kraliçe'nin bakışlarındaki keskinliği resmetmeyi başarmıştı, çünkü öyle keskin bir bakıştı ki, Sindirella daha dikkatli incelemek için durunca az kalsın reverans yapacaktı.

Tabloya doğru eğilip Kraliçe'yi inceledi. Saçları oğlunkı, Prens'inki gibi kuzguniydi, gözleri koyu renkliydi fakat pırıl pırıldı.

"Sabah gezisinden mi döndünüz ekselansları?"

Sindirella arkasına şöyle bir bakınca az kalsın kalbi duracaktı. Salonun diğer ucunda Prens duruyordu!

Uzun salonda Sindirella'ya doğru yaklaşırken Prens'in kaşları iyice çatıldı; rahatsız olmuş gibi görünüyordu. Hizmetkârı ona yetişebilmek için resmen koşmak zorunda kalmıştı.

Sindirella telaş içinde, *reverans yapmalı mıyım?* diye düşündü. Prens yanından geçmeden evvel karar vermesi gerekiyordu.

Alelacele reverans yaptı. Bakışlarını kaldırıp yüzüne bakmaması, sorulmadıkça tek bir söz dahi etmemesi gerektiğini biliyordu. Ama kendini tutamadı.

Yüzüne baktı.

Onu yeniden görünce anılar zihnine doluştu. Dans etmek nasıl da müthişti; onca yıldan sonra ilk kez! Gözlerini kapattığında hâlâ balo salonunun kokusunu duyabiliyordu: yüzlerce davetlinin birbirine karışmış parfümüyle pırıl pırıl zeminden gelen çok hafif bir limon kokusu. Topuklu ayakkabılarının altındaki yakut rengi halının yumuşaklığını hissedebiliyor, balo salonunun yüksek tavanlarında yankılanan o muhteşem vals parçasını duyabiliyordu.

Prens'in ona ne kadar nazik davrandığını da hatırlıyordu. Onda, krallığın veliahdından beklediği kabalığın zerresi bile yoktu; muhtemelen bu yüzden onun Prens olduğunu hiç anlamamıştı.

Bir de öpüşmeleri...

Bunu hatırlayınca bile Sindirella'nın yüzüne ateş bastı.

Ekselansları... Az kalsın diyecekti bunu ama kendini tuttu. *Ekselansları, ne? Ekselansları ben kaçak prenses. Sadece, gerçekten prenses değilim. Ben bir garip Sindirella'yım.*

Dilini ısırdı. Bunu yapamazdı.

Neden olmasındı?

Bu sorunun yanıtını bilemeden, Prens yanından geçerken öylece izledi.

Prens'in üzerindeki resmî giysileri değildi, manşetleri ve yakaları incecik gümüş rengi sırmalı, lacivert bir takım elbise giymişti. Ceketini hiçbir madalya süslemiyor, omuzlarında hiçbir apolet görünmüyordu. Fakat Sindirella onu bu kılıkta, manşetine bulaşmış çamur lekesi ve pantolonunun yan tarafına yapışmış bir parça samanla daha çok beğendiğini fark etti.

Bu hâliyle, kasabada karşılaşılabileceği genç bir adama ne kadar da benziyordu. Onun aslında bir prens olduğunu neredeyse unutmuştu.

Neredeyse.

Prens Charles koridorun diğer ucuna varmak üzereyken birden durdu. Dönüp yürüdüğü yolu geri geldi ve Sindirella'nın karşısına dikildi; Sindirella nefesini tuttu, nabızı kulaklarında gümbürdüyordu.

Prens ona gülümsedi ve kara gözlerinden bir pırıltı geçti; onu tanıdığına dair bir kıvılcım.

Sindirella'nın kalbi kanatlandı.

Prens alçak sesle, "Sen," dedi. Eflatun kuşağını işaret etti. "Genevieve halamın yeni hizmetkârı olmalısın."

Sindirella, yanlış duyduğundan gayet emin bir şekilde gözlerini kırptırırken Prens konuşmasını sürdürdü.

"Hoş geldin. Halama çok kıymet veririm ve burada rahat etmesini sağlarsan çok memnun olurum."

Hayal kırıklığı içinde dudaklarını araladı. Sözcükleri bulmaya çabalarken tekrar reverans yaptı. Daha Sindirella bir şeyler söylemeyi başaramadan Prens Charles iyi günler dileyip gitti.

Sindirella, onun koridorda gözden yitişini izlerken, “Emredersiniz ekselansları,” diye fısıldadı.

İçine yavaş yavaş bir sıkıntı çökerken boğazında bir şeyler düğümlendi. Prens’in onu tanıyacağından çok emindi. Peruk mu engel olmuştu?

Neden çıkarmadım ki? Neden hiçbir şey söylemedim?

Göğsünde kabaran üzüntüyü bastırmaya çalışarak nefes aldı. Peruğu çıkarmadan da onu tanıyacağını düşünmüştü. Belki de... Belki de zaten aşk değildi bu. Belki de yalnızca babası evlenmesini istiyor diye onu arıyordu.

Ne fark eder? diye kendi kendini azarladı. *Bu benim mutlu olmak için hep istediğim bir fırsattı. Üvey annemden kurtuldum ve sarayda yepyeni bir hayatım var. Bu yeni hayatı riske atıp kalbimi tanımadığım bir oğlanın –prens olsun ya da olmasın– ayaklarının altına sermek ahmaklık olurdu.*

Prens Charles’a dair tüm düşüncelerini bir kenara bırakıp, *ona bir daha bakmayacağım* diye karar verdi. Düşes’in hizmetkârı olarak çalışmaya, bir prensle evlenmekten çok daha fazla ihtiyacı vardı. Kendini saraydaki görevine adayacaktı. O zaman kendisi için yepyeni hayaller kurabilirdi; dünyanın başka yerlerini görmek ve başkalarına yardım edebilmek gibi hayaller.

Mesela peri vaftiz annesine.

Kaşlarını çatıp kendi kendine mırıldandı. “Onu tekrar gördüğümde sihrinin bu ülkede yasak olduğunu söylerken ne kast ettiğini sormam gerek.”

Ne var ki Lenore’yi bir daha ne zaman göreceğini hiç bilmiyordu; sarayda çalışırken peri vaftiz annesini çağıramazdı. Sihir yasağına dair söylediklerinin –ya da *söylemediklerinin*– ardından mümkün değildi. Hele de Grandük sürekli etrafında dolaşıp rapor vermesini beklerken.

Dük’ün portresi, asılı durduğu yerden Sindirella’ya bakarken birden içine büyük bir korku yayıldı. Düşes Genevieve’e hizmet ederek geçirdiği bir saat boyunca onu öğle yemeği için giydirmekten başka bir şey yapmamıştı. Dük, kendisine tam olarak neyi rapor etmesini bekliyordu? Giyim zevklerinin neler olduğunu mu? Neyli çay sevdiğini mi?

Sindirella, gerçekten ne istediğini kendi başına anlamak zorunda kalmamak için dua etti.

Onuncu Bölüm

Prens Charles, öğle yemeğine geç kalışına sebep gösterebilecek bir şey –yahut *biri*– olsun istedi. Kendi kendine mırıldanarak her biri diğerinden daha da beter bir sürü mazeret saydı.

“Bağışla lütfen Genevieve hala. Sabah at binmeye çıktığımda atım bir çite takılıp düştü. Benim hatam... Dikkatim dağılmıştı.”

“Bağışla lütfen Genevieve hala. Okuduğum kitaba öyle bir dalmışım ki saatin öğleyi vurduğunu fark etmemişim. Hangi kitap mı? Şey... adını hatırlayamıyorum.”

Başını iki yana sallayıp bir daha denedi “Bağışla lütfen Genevieve hala. Saraydan o kadar uzaklaşmışım ki kayboldum. Nerede miydim? Bahçede... Güller açmış mı diye bakmak istemiştim.”

Kendi kendini ayıplarcasına başını salladı. *Kayboldun ha? Saray bahçesinde, orayı keşfetmekle çocukluğunun tüm boş vakitlerini geçirdiğin bahçede mi? Üstelik her daim seni gözleyen en az beş muhafız varken?*

Söylediği her şey bahaneydi ama daha kötüsü, hiçbiri sağlam yalanlar bile değildi ve kendisi de bunun farkındaydı. Atının dizginlerini seyise verip saraya döndü, halasıyla babasının onu beklediği yemek salonuna gitti.

Açık söylemek gerekirse, saatin gayet farkındaydı. Saray bahçelerinin en ucuna, tepenin sessiz ve şehri gören bir kısmına kadar at sürmüştü. Her zamanki gibi erken dönüp binici giysilerini değiştirmesi için kâhyasından yardım almak yerine son ana dek orada kalıp baharın taze havasını ciğerlerine çekerek Valors'un uçsuz bucaksız topraklarını izledi.

Buradan uzakta beş yıl geçirmesine rağmen, saray bahçelerindeki her bir patikanın kıvrımını ve her bir koruyu avucunun içi gibi biliyordu. Saraydan çıkmak, parfüm kokan salonlardan, portrelerden onları izleyen atalarının bakışlarından ve omzuna yüklenen sorumluluklardan uzaklaşmak nasıl da iyi gelmişti.

Sarayın etrafını çeviren ulu ağaçların ve budanmış çalılının onu içeri hapseden ve herkesi dışarıda bırakan duvarlar olduğunu bir an için bile olsa unutmak nasıl da iyi hissettirmişti.

Nerede olduğunun ayırdına tamamiyle varmadan yürürken, sonunda kendini yemek salonuna giden son dönemeçte

buluverdi. Altın yaldızlı melek figürleri ve zeytin dallarıyla süslü, krem rengi boyanmış kanatlı kapılar hafifçe aralık duruyordu; Charles babasının içeriden gelen pürüzlü sesini güçlükle duydu. Bir de halasının sesi...

Genevieve halasını hayal kırıklığına uğratmamak için acele etse iyi olacaktı.

Adımlarını hızlandırıp ilerlerken solunda genç bir kadının reverans yaptı, daha önce hiç görmediği bir hizmetkârdı. Belinde eflatun bir kuşak vardı, başındaki peruğun biraz bol olduğu belliydi. Gözlerinin rengi, bugüne dek gördüğü en berrak maviydi.

Salam vermek üzere durdu, yeni gelen hizmetkârlara hoş geldin demek için hep biraz vakit ayırırdı ama alelacele bir şeyler söyledi; Genevieve halasını bekletmek istemiyordu.

Fakat yanından ayrılır ayrılmaz, yeni kızla biraz daha sohbet etmediğine pişman oldu.

Onda farklı bir şey vardı... Gözlerinin maviliği Charles'ın aklına kazınmıştı. Charles bir şeyler söyledikten sonra o gözlere bir parça hüznün çöktü, Prens sebebini merak etti. Bir yanı, geri dönüp kızı gülümsetmek istiyordu.

Aklına delice bir ihtimal geldi. Hiç mantıklı değildi ama bir türlü de bunu aklından silip atamıyordu. Kız o kadar tanıdık gelmişti ki...

Hayır, o olamazdı.

Herhâlde kuşak yüzünden diye hükmetti. Hizmetkârların hiçbiri eflatun rengi kuşak takmazdı, çok uzun yıllardır

halası bu rengi kullanırdı. Evet evet, kuşak yüzünden öyle gelmişti.

Kararını verip hizmetkârların yemek salonuna girip çıkmak için kullandığı duvardaki gizli panele yöneldi. Karşılaştığı ilk kişi tam da aradığı kişiydi.

“Madam Irmına, bir konuda bana yardım edebilirsiniz diye umuyordum.”

“Ne demek, elbette ekselansları.” Madamın yüzünde güller açtı.

“Teşekkür ederim.” Charles boğazını temizledi. “Halama hizmet eden yeni kız,” diye konuşmaya başladı, bu sohbetten ne öğrenebileceğini tam olarak bilmiyordu ama sormaktan da kendini alamadı. “İsmi nedir?”

“Yeni kızın mı?” Madam Irmına başını yana eğdi. “Neden söz ettiğinizi bilemiyorum ekselansları.”

“O kız... o kız bana birini anımsatıyor.” Prens başını iki yana salladı. “Boş verin, sadece...”

“Ah, Louisa’nın tutup getirdiği sokak çocuğundan söz ediyor olmalısınız. Evet, bu sabah halanızın hizmetine atandı.”

“Ya.” Prens, kendi sesindeki heyecanı fark edince, toparlanmak için tekrar boğazını temizledi. “Sanırım öyle. Fakat sokak çocuğu derken, tam olarak ne demek istiyordunuz?”

Madam Irmına bir an soğukkanlılığını yitirir gibi oldu, sıkı topuzundan çıkışan bir tutam saçı kulağının arkasına sı-

kıstırdı. “Dilim sürçtü, ekselansları. Yeğenim kızı bu sabah getirdi. Gidecek başka yeri yoktu.”

Charles, “Bu sabah,” diye tekrarladı. “Daha yeni geldi.”

“Evet. Yeni geldi. Sanıyorum ki yetim, zavalılık.”

İç çekti. Gidecek başka yeri olmayan bir yetim... Babası ve Dük, aradığı gizemli genç kızın soylu olduğuna çok emindi, ama kızın samimiyeti ve onunla konuşurkenki içtenliği, sarayda tanıştığı hiçbir hanımefendininkine benzemiyordu. Yine de sağduyusu, *beş kuruşu olmayan bir yetim, dans ettiğim camdan ayakkabılı ve ay ışığı gibi parlayan açık mavi elbiseli genç kız olamaz* diye buyuruyordu.

Fakat o gözler... O gözleri daha önce bir yerde gördüğüne dair inancını bir türlü aklından silip atamıyordu.

“Yardımanız için teşekkürler.”

Madam Irmına reverans yaptı. “Benim için bir zevk, ekselansları. Şimdiye dek bunu size bizzat söyleme fırsatı bulamamıştım lakin hizmetkârların hepsi üniversiteden döndüğünüz için pek mutlu.”

Charles, “Ben de dönmeyi dört gözle beklemiştim,” diye yanıtladı. Başıyla hafifçe, minnettar bir selam verdi. “Şimdi, müsaadenizle.”

Yalan değildi, en azından tam olarak. Saraya dönmeyi ve babasını görmeyi dört gözle beklemişti. Ama döndüğü için mutlu muydu? Bundan o kadar da emin değildi.

Aurelais Kraliyet Üniversitesi’nde geçen dört yıl, onu değiştirmişti. Sarayda değil öğrenci yurdunda kalmıştı ve ders

aldığı profesörler ona unvanıyla değil adıyla hitap etmişti. Sınıf arkadaşları arkasından konuşuyor, babasının yakınlarıdaki malikânelerinden birinde kalmak yerine öğrenci yurduna yerleşmesine ve kâhyasını geri göndermesine burun kıvırıyordu ama Charles bunları hiç dert etmemişti. Her an her yerde kraliyet ailesindeki konumunu hatırlamak zorunda kalmamak hoşuna gitmişti.

Balodaki kız, şimdiye dek tanıştığı insanlar içinde sırf Aurelais'in veliaht prensi olduğu için değil de onu *o olduğu için* tanımak isteyen ilk kişiydi. Kız onun prens olduğunu bilmiyordu ve Charles bunun nasıl rahatlatıcı bir his olduğunu, onunla içten bir sohbet etmenin nasıl da güzel olduğunu aklından çıkaramıyordu.

Genç kız onun unvanıyla hiç ilgilenmemişti, Charles da kızın unvanıyla ilgilenmiyordu. Her ne ise, *her kimse*, ona sırlıslıkla âşık olmuştu.

Ne var ki kız ortadan kaybolmuştu ve Charles onu bir daha göremeyeceğini düşünerek her geçen gün ümidini kaybediyordu.

Grandük, balo gecesi adamlarını kızın arabasını takip etmek üzere gönderdikten sonra, "Genç kadın sırra kadem bastı," diye bildirmişti. Sonra da kısa bir duraklamanın –ki Prens bunun Dük'ün gizlemeye bile tenezzül etmediği bir keyif olduğunu fark etmişti– ardından, "Prens hazretleriyle evlenmek isteseydi, kaçmaması gerekmez miydi sizce de?" demişti.

Ferdinand'ın bu sözleri Charles'ın aklından hiç çıkmamıştı. Bu sözler doğruysa ne olacaktı? Kızın, saat gece yarısını vurduğu için balodan apar topar ayrıldığına inanmak istemişti çünkü ona böyle söylemişti ama ya *onun yüzünden* gittiyse?

Yemek salonunun kapıları açıldı ve içeriden tanıdık bir ses duyuldu. "Charles!"

Prens Charles başını kaldırıp gülümsedi, kalbi yepyeni bir umutla ve kararlılıkla dolmuştu.

Hayallerinin prensesini bulmasına yardım edebilecek biri varsa, o da Genevieve halasıydı.

On Birinci Bölüm

Sindirella, ne kadar uğraştıysa da, Prens Charles ile ikinci karşılaşmasını unutamadı.

Boş kaldığı her an, kısa sohbetlerini aklından geçirdi. Prens ona bir şeyler söylemeyi bıraktığı an kalbinin nasıl güm güm attığını unutamıyordu. Kendisini tanımadığını fark ettiğinde de nasıl hayal kırıklığına uğradığını... Ne zaman hatırlasa, hâlâ canını acıtıyordu bu.

Kendi kendine, “Cevabını aldın işte,” dedi. “Seni hatırlamıyor. O zaman sen de onu düşünmeyi bırakmalısın.”

Söylemesi kolaydı. Böyle olmasının tek yolu, Charles’ı düşünecek boş vaktinin olmamasıydı.

Bir sonraki hafta, Düşes’in yeni hizmetkârı olarak şafak vaktinden akşam çöküp iyice koyulana kadar çalışarak kendini görevine adadı. Kraliyet hizmetkârı olmak yorucuydu; Sin-

dirella üç yerine tek bir hanımefendiye hizmet etmenin daha kolay olacağını sanmıştı fakat saray üvey annesinin evinden çok daha büyüktü. Düşes'in çayını mutfaktan odasına getirmek bile çeyrek saatine mal oluyordu.

Üstelik Genevieve titiz ve talepkâr bir hanımefendiydi ve çok az şey onu memnun ediyordu.

"Yakam kıvrılmış" derdi. Bir dakika sonra da, "Saçım dağılmış. Baştan yapmak zorundasın."

Ya da... "Sol yanağımdaki allık sağdakinden daha koyu renkte. Bir şeyi de düzgün yapamaz mısın sen?"

Kahvaltıdan önce de, "Çayımın tam olarak dört dakika boyunca demlenmesini istemiştım. Üç değil, beş değil. *Dört*. Daha fazla demlenince çok sert oluyor."

Bu da yetmezmiş gibi Sindirella, Düşes'in banyosunu hazırlamakla, çamaşırlarını yıkamakla, perdeleri ütölemekle, halıların tozunu silmekle ve hanımının mücevherlerini ıslıl ıslıl olana dek parlatmakla görevlendirilmişti. Düşes Genevieve, kendisine hizmet etmek üzere en az üç kızın hazır olmasına alışmıştı ama başka hiçbir hizmetkâr Sindirella'nın yardımına koşmadı.

Yine de Sindirella bunu dert etmedi. Düşes Genevieve haşın ve tuhaftı; her ne kadar Sindirella'yı sık sık beceriksizlikle itham etse de Leydi Tremaine kadar kötü kalpli değildi. Belki de Sindirella'nın bu kadını sevmesini sağlayan, saraydaki portre galerisinde haylazca sırtıttığı portrelerini görmesi

ya da onun duymadığını düşündüğü anlarda romanlarına dâ-
lâp kendi kendine kıkırdadığını duymasıydı.

Üvey annesi hiç kitap okumazdı; hatta Sindirella'yı ne za-
man bir şeyler okurken bulsa kitabı orta yerinden yırtıp sonra
da yakardı. Sindirella sarayda Düşes Genevieve'in romanla-
rından birkaç parça okuyabilmiş, çok uzak bir macerada bir-
kaç dakikalığına mest olmuştu. Böyle nefes kesici hikâyeler
okuyan hiç kimsenin *o kadar da* kötü olamayacağından emin-
di.

Ayrıca, fazladan çalışmak günlerin daha hızlı geçmesi-
ni sağlıyordu. Sarayda kalmayı başardığı her gün, başının
üstünde bir çatı ve üç öğün sıcak yemek demekti; artan ye-
mekleri Louisa'yla birlikte hep gecenin geç saatlerinde gizlice
Bruno'ya veriyorlardı.

Yine de tüm bunlar Prens'le aynı çatı altında yaşamakta
olduğu gerçeğini değiştirmiyordu.

Sindirella, Düşes'in topuzuna, sıkı tutsun diye inci kak-
malı bir firkete takarken iç çekerek *Prens* diye düşündü. *Ne-
den hâlâ onu düşündüğümü bilmiyorum bile. Belki de sadece
hayaline âşığım, tıpkı onun da benim hayalime âşık olduğu
gibi. O kadar ki, gerçek beni tanımadı bile.*

Sindirella, elbisesinin sırtındaki düğmeleri iliklemeyi
bitirdiğinde Düşes, "Bugün yüzün asık gibi," dedi. "Sorun
nedir?"

Sindirella, "Hiçbir sorun yok, efendim," diye mırıldandı.

"Eee, o zaman ne bu hâl? Tanrı aşkına, eğlenceli bir şey dahi söyleyemez misin? Hepiniz ne kadar sıkıcısınız."

Genevieve iç çekip tuvalet masasının üzerindeki bir kitaba uzandı. "Bunca yıldır niçin bu saraydan uzak durduğumu hatırlamaya başlıyorum. Burası can sıkıntısının başkenti."

"Ekselansları nakış işi getirmemi ister mi acaba? Dikiş odasında çalışan bir arkadaşım var, bir şeyler getirebilir..."

"Nakış mı?" Genevieve bakışlarını kitabından kaldırdı. "Tanrım, hayır, sen beni ne sanıyorsun? Annem mi?" Kaşlarını çatıp ellerini kütüphaneye doğru salladı. "Bana yeni bir kitap getir. Yok, iki olsun. Macera türünde olmasına dikkat et; içinde korsanlar, kelle uçurmalar ve bunun gibi daha birçok şey olsun."

Sindirella tek kaşını kaldırmamak için kendini zorladı. "Elbette, ekselansları."

"O yaşlı ukala Martin oradaysa, Sırtık Ginny için alıyorum dersin." Düşes bunu ifadesiz bir şekilde söylemeye çalışsa da, belli belirsiz gülümsedi. Sonra dudaklarını çabucak ince, sert bir çizgi hâline getirdi. "Ne istediğimi o bilir."

Sırtık Ginny mi? "Emredersiniz, ekselansları."

"Hâlâ ne diye dikiliyorsun orada? Seni kovmadığıma pişman etme beni."

Sindirella aceleyle Düşes'in odasından çıktı.

Kütüphaneye giderken birkaç kez yanlış yerden döndü ve kendini hizmetçilerin bölümünde buldu. Oradayken gidip

Bruno'ya bakıvermenin bir zararı olmayacağına hükmetti. Louisa'yla ikisi, Bruno'ya saklanacak bir yer bulmuş, mutfaktan atıştırmalık kaçırıp sırayla ona götürüyordu. Sindirella, Bruno'nun uslu durduğunu ve hiçbir hayvanı kovalamaya...

Irmina, hizmetçilerin katına pişman bakışlı, kahverengi bir kan tazısını sürüklerken, "Bu iti tavukları avlarken yakaladım!" dedi.

Boynuna kalın, deri bir tasma bağlanmış Bruno sızlandı.

Sindirella Bruno'ya koşarak, "O benim!" diye bağırdı.

Madam Irmina, Bruno'nun tasmağını daha sıkı kavrayarak, "Senin mi?" diye gürledi. "Neden şaşırmadım acaba?"

Korku, Sindirella'nın içine diken gibi battı. "Lütfen," diye yalvardı. "Uslu bir köpektir. Gidecek hiçbir yeri yok."

"Sarayda evcil hayvan beslemek yasak. Ya o gider ya da ikiniz birden gidirsiniz."

Sindirella, "Ah, ne olur," dedi. "Bruno çocukluğumdan beri benimle ve o..."

Irmina dişlerini sıktı. "Lafımı ikiletecek misin?"

Sindirella bir kez daha yalvaracaktı ki arkasından sert bir ses duyuldu: "Burada neler oluyor?"

Konuşanın kim olduğunu derhal anlayan Sindirella reverans yaptı.

Irmina, Düşes'in beklenmeyen gelişiyile şaşkınlığa uğrayıp, "Ekselansları," diye söze girerek anlaşılmaz bir şeyler söyledi. Arkasında duran Bruno hurlayıp elbisesinin etekleri-

nı ısırdı. Irmına Bruno'yu hafifçe tekmeleyip iterek arkadaki kiler odalarından birine kilitledi.

Boğazını temizledi, sesinin tınısı yumuşak ve içten bir hâl aldı. "Sizi burada görmek ne büyük şeref. Bağışlamanızı istirham ederim; sizi beklemiyordum."

Genevieve memnuniyetsizce homurdandı. "Niçin bekleyecekmişsin ki? Ne gelişimi ne de gidişimi ilan etme alışkanlığım yoktur benim."

Irmına ustalıkla konuyu değiştirip, "Bu güzel ziyaretinizi neye borçluyuz Düşesim?" diye sordu.

"Kitabımın gelmesi neden bu kadar uzun sürdü diye merak ediyordum. Muhafızlar hizmetkârımın Kraliyet Kütüphanesi yerine burada olduğunu bildirdiğinde yaşadığım hoşnutsuzluğu bir düşünün!"

Madam Irmına belli belirsiz burnunu çekince Sindirella paniğe kapılmamaya çalıştı.

"Bağışlayın lütfen ekselansları..."

Sindirella'yı kışkıştırmaya başlayan Madam Irmına, "Bu kızın saraydan kovulması meselesini halledeceğim," diyerek araya girdi. "Gel benimle, *itini de* al, bizi utandırmadan..."

"Hayır, yalvarırım!" Sindirella dönüp kolunu Madam Irmına'nın pençesinden kurtardı. Bruno'yu kilerden azat etti, Bruno kapıya doğru ilerlediği sırada Düşes, köpeğin tasmaşına bağlı kayışa bastı.

"Dur!" diye emretti ve Bruno durunca Sindirella çok şaşırdı. "Şimdi, anlat derdini."

Heyecanlanıp şaşırان Sindirella, doğruyu söylemekten başka çaresi olmadığını gördü. “Köpeğim Bruno’ya bir bakmak istemiştim. Görüyorsunuz, ikimiz de burada yeniyiz ve onun gidecek hiçbir yeri yok, o yüzden...”

Madam Irmına tekrar Sindirella’nın koluna uzanıp, “Sarayda hayvanların dolaşması yasaktır,” diyerek sözünü kesti. “Sizi huzursuz ettiği için af diliyorum ekselansları. Bu kızın saraydan derhal ayrıl...”

Düşes Irmına’nın sözünü kesip, “Ona ben bakacağım,” dedi.

Şaşkınlıktan taş kesen Madam Irmına gözlerini kırptırdı. “Affedersiniz, Düşesim?”

“Ona ben bakacağım dedim. İt, köpek... Boris, artık adı her neyse.” Genevieve olanlara kulak kabartan diğer hizmetkârlara ters ters baktı ve herkes aceleyle işinin başına döndü. “Şu anlamsız yuları sök boynundan.”

“E-e-emredersiniz ekselansları.”

“Hayvanlarla bir arada olmayı sizin gibilerle bir arada olmaya niçin tercih ettiğimi hatırlattığınız için teşekkür ederim. Hizmetkârlar, lortlar, krallar... hepiniz aynısınız. Ağz dalaşı eden ahmaklar... Gel, Bruno.” Genevieve kan tazısını eliyle çağırdı, sonra yüzüklerle bezeli diğer elini Sindirella’ya salladı. “Sen de kütüphaneye gidip kitabımı getir. Çabuk ol.”

Sindirella, yüreği ağzında, “Elbette ekselansları,” dedi. “Teşekkür ederim.”

“Teşekkür etmek için acele etme. Sırf sıkıntıdan itini kurtarmaya karar verdim. Erkek kardeşim ve yeğenim, canımı sıkmaktan başka bir şey yapmazken buralar pek de iyi gelmiyor bana.”

Sindirella, irkildiğini Düşes’in görmemiş olmasını umdu. *Canını sıkmak mı?*

“Hâlâ niçin dikiliyorsun orada? Sen kitabı getirirken bir fincan taze çay istiyorum. Unutma, iki top şeker ve bir damla süt.” Genevieve Bruno’ya döndü. “Şu hâline bak, gördüğüm en sıska köpeksin.” Ellerini çırpıttıktan sonra sert bir sesle Madam Irmina’ya hitap etti. “Bruno’nun güzel bir ziyafet çekmesini sağla. Şu kemiklerinin üzerinde biraz et görmek istiyorum.”

Madam Irmina, aceleyle isteği yerine getirmeye koyuldu.

Düşes mırıldayarak Bruno’ya, “Semirteceğim seni çelimsiz canavar,” dedi. Burnunu kırıstırıp köpeğin kürkünden bir tavuk tüyünü çekip aldı. “Bir güzel yıkanmanı da sağlayacağım tabi.”

Gülümsemesini gizleyen Sindirella, Düşes’in istediği gibi bir kitap getirmek üzere kütüphaneye yöneldi. Genevieve köpeklere düşkünse herkesin söylediği kadar ıslah edilmez olamazdı.

Yarım saat sonra Sindirella, Düşes Genevieve’in odasına nefes nefese fakat kütüphanecinin hevesle önerdiği bir kucak dolusu romanla döndü.

Düşünceleri hızla akıyordu. Kütüphaneden odaya dönerken en üstteki kitabın kapağını gizlice kaldırmış, kendine engel olamamıştı. Kitabın adı *Geçkin Rüzgâr'ın Korsanları ve Efsunlu Orman*'di.

Efsunlu kelimesi dikkatini çekmişti. Peri vaftiz annesiyle tanışmadan önce sihrin, büyülerin ve lanetlerin çok eskide kaldığını, artık yalnızca küçük çocuklara anlatılan masallarda, ya da böyle romanlarda hüküm sürdüğünü düşünürdü. Fakat bundan daha fazlası var gibi görünüyordu. Dalgın dalgın sayfaları çevirirken birinin köşesinin kıvrılmış olduğunu fark etti.

Düşes'e sayfaları kıvrılmış bir kitap vermek yakışık almazdı. Sindirella o sayfayı açtı ve el yazısıyla yazılmış bir mesajla karşılaştı:

*Büyüyü geri getirmeliyiz. Belki 36 gemi ve
47 korsan yardımcı olabilir*

– Sanat

Mesajın geri kalanı lekelenmişti. Hiçbir anlam ifade etmiyordu.

Sindirella durdu. Bu mesaj ne anlama geliyor olabilirdi ve bunu oraya kim yazmıştı? Ne bu kitapta ne de ödünç aldığı diğer kitaplarda başka bir mesaj vardı.

Sindirella mesajı daha fazla inceleme şansı bulamadan Genevieve geldi.

Kitapları alıp, “Ver bakalım şunları,” dedi. Düşes kitaplara göz ucuyla bakıverdi. Hepsini yazı masasının bir kenarına

itti ve küçük salonundaki sırmalı ipek kumaştan dinlenme koltuğuna uzandı.

“Bu köpeğin nesi var?” diye sordu.

Sindirella kitabı aceleyle bir kenara bırakıp, “Ne manada ekselansları?”

“Onu çukurdan çıkarıp buraya, sarayın en görkemli katlarından birine getirdim, ama tek yaptığı kederle kapıya bakıp durmak. Hiç anlamıyorum.”

“Şu an nerede?” Sindirella sorar sormaz Bruno yatak odasının kapısını tırmalamaya başladı.

Genevieve kapıyı açtı ve Bruno resmen Sindirella’nın kucağına atladı.

Yanında kim olduğunu unutan Sindirella ona sarıldı, tüylerini okşadı ve kulaklarını kaşıdı.

“Öhhöm.”

Düşes sert bir ifadeyle onları izliyordu. Çabucak toparlanan Sindirella, Bruno’yu Düşes’e doğru hafifçe itekledi.

Genevieve sarkık kulaklarından birini okşadıktan sonra tereddüdü son bulan Bruno, gördüğü ilginin tadını çıkarmaya başladı. Düşes elini çekti. “En son ne zaman yıkanmıştı?”

Sindirella yanıt veremedi Düşes parmaklarını salladı. “Hayır, söyleme. Bilmesem daha iyi. Hiç biti yok şükür ki. Bu gece yıkanmasını sağla.”

“Emredersiniz efendim.”

Düşes Genevieve Bruno’yu tekrar severken iç çekti. “Biliyor musun, en son köpeğimin olduğu zamanın üzerinden

yıllar geçti. Bu melez köpeği bu kadar sevimli bulacağımı hiç düşünmemiştim ama bir çırpıda sevdiriyor kendini.”

Bu, Düşes’in dudaklarına zarafetle konan ilk gülümseme değildi ama daha önce de olduğu gibi yüzü çabucak sert bir ifadeye büründü. “Bu hayvan sana nasıl geldi?”

Sindirella, “Onu babamla evimizin önündeki sokakta bulmuştuk,” dedi. “Dokuz yaşındaydım ve annem henüz vefat etmişti.” Boğazı düğümlendi. “Yalnız görünüyordu, tıpkı babamla benim gibi, biz de onu eve aldık.”

Genevieve, “Keşke George bir köpek sahiplenseydi,” diye memnuniyetsizce homurdandı. “Gerçi ayaklarını yalayan bir sürü başka hayvanı var sanıyorum.”

“Af buyurun efendim?”

“Ah, tüm o seçkinler ve meclisteki lortlardan söz ediyorum. Özellikle de Grandük’ten. Ama gerçek bir köpek George’a iyi gelebilirdi. Charles için de iyi olurdu tabi.”

Sindirella, Prens’in sözü geçince derin bir nefes aldı. “Niçin?”

Düşes dalgın dalgın, “Onun da küçük bir çocukken anesi öldü de ondan,” dedi. Haddinden fazla şey anlattığını aniden fark etmiş gibi boğazını temizledi. “Peki, adı neden Bruno?”

“Babam seçmişti. Kürkü gibi “kahverengi” anlamına geldiğini söylemişti. Ama aynı zamanda “koruyucu” demekmiş. Başta onu sahiplenme niyetinde değildik. Ama öyle aç ve üzgün bir hâlde geldi ki onu aldık ve karnı doyunca babam da

ben de ondan ayrılamadık.” Sindirella Bruno’ya gülümsedi. “O günden beri benim en sevimli dostum oldu. Hem de en sadık koruyucum.”

Düşes, “Köpekleri insanlardan daha çok severim,” dedi. “İnsanı insanlar kadar derin hayal kırıklıklarına uğratmazlar; tam da bu yüzden.” Burnunu çekti. “Altı çocuğum var, biliyorsundur, fakat kocam üç yıl önce öldü. İyi kalpli, becerikli, ağzında gümüş kaşıkla ya da başında taçla büyümemiş bir adamdı. Oysa çocuklarım...” Ürperdi.

“Arthur mülkünü en büyük oğlumuza değil de bana miras bıraktı. Duyulmuş şey değil! Çocuklarım beni sever fakat artık nadiren ziyaretime geliyorlar. Servetimizi hayır işleriyle ve fakir fikir adamlarıyla senli benli olup çarçur ettiğimi söylüyorlar. İşte görüyorsun ya, daima çevremde insanlar olsa da bazen çok yalnızım.”

Sindirella, ifade edebileceğinden çok daha fazlasını anlamıştı. Düşes’e yakınlık duydu ve Dük’ün ondan neden bu denli nefret ettiğini merak etmeye başladı. “O hâlde niçin buraya daha sık gelmiyorsunuz?”

“George’u ziyarete mi?” Genevieve omzunu neşeyle silk-ti fakat yüz ifadesi çabucak kasvetli bir hâl aldı. “Belki de gelmeliydim. Charles okulu yüzünden hep uzaktaydı ve sanırım Arthur’u meclisten dışladığı için George’u hiç affetmedim. Gördüğün gibi yıllarca kin tutabilen biriyim ve bir daha geri dönmemeye yemin ederek gitmiştim.”

Bir daha dönmemeye yemin etmek mi? Sindirella merakını dizginlemek için dudağını ısırıldı. Bu ne anlama geliyordu?

“Fakat işte buradayım, saraya geri döndüm.” Genevieve boğazını temizledi. “Söyle bakalım, baban ne iş yapar?”

Sindirella hazin bir sesle, “Babam uzun zaman önce vefat etti,” dedi.

“Anlıyorum. Annenle babanı çok özleyor olmalısın.”

Sindirella boğazındaki düğümü bastırıp, “Her gün,” diye itiraf etti. Ebeveyninin yasını tutmak için kendine izin verişinden bu yana çok uzun zaman geçmişti. Üvey annesiyle yaşadığı sırada Leydi Tremaine onu bir sürü işle öyle meşgul etmişti ki babasını ya da annesini yâd etmeye pek vakti kalmamıştı. Fakat şimdi, onları her zamankinden daha çok özleyordu.

Sindirella, “Annemi pek hatırlamıyorum,” diye söze başlayıp “ama her gece içinde bülbül geçen bir ninni söylerdi,” dedi.

“Baban tekrar evlendi mi?”

Sindirella dikkatle, “Evet,” dedi. “Üvey annemin iki kızı var.”

“Hah, işte sorunun kaynağını bulduk. Onların gölgesinde kaldın değil mi?”

Sindirella başıyla belli belirsiz onayladı.

Genevieve, “Zavallı Charles,” diye mırıldandı. “O da çok uzun zamandır bir başına.”

“Bir başına mı?”

“Kardeşim onunla pek vakit geçirmedim. Bu durumu düzeltmek istediğini düşünüyorum.”

“Nasıl?”

Saklaması gereken bir şeyi açık ettiğini fark ettiği anda Genevieve’in yüzündeki şefkat birdenbire taş kesti.

“Bağışlayın lütfen ekselansları. Size bunu sormama...”

Genevieve şefkatle Sindirella’nın sözünü kesti. “Sır tutabilir misin?”

Sindirella şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. “Evet.”

“Kardeşim, genç bir adam değil artık. Hükümdarlık etmekten yoruldu ve tacını devretmeyi düşünüyor.”

“Prens... Charles’a mı?”

“Charles bunu henüz bilmiyor fakat George neden onun bir eş bulup aile kurmasında bu kadar ısrarcı sanıyorsun; elbette tacın sahibi belli olsun ve komşu krallıklardan hiçbiri en ufak bir zayıflık sezmesin diye.”

Sindirella sessiz kaldı. Ne diyeceğini bilemedi.

“George benim gelmemi bu yüzden istedi. Ah, Charles’a ve müstakbel gelinine, kral ve kraliçe olarak yeni görevlerine alışmalarında yardım etmem için olduğunu söylüyor, ama bence nihayet kocama yaptıklarından pişman oldu. Tabi bunun için asla özür dilemeyecektir. O da benim gibi gururludur.”

Sindirella bir kez daha dikkat kesildi. *Orlanne Dükü ile Kral arasında neler oldu?* diye düşündü.

“Bunu henüz kimse bilmiyor; ne Charles ne de Grandük. Kardeşim hazır olana kadar gizli kalması çok önemli. Yine de, içimden bir ses, benim saraya dönüşümden pay biçerek Ferdinand’ın bir şeylerden şüphelendiğini söylüyor.”

Dük’ün ondan Düşes hakkında muhbirlik yapmasını istediğini hatırlayan Sindirella ürktü. Artık, Genevieve keşke ona hiçbir şey anlatmamış olsaydı diye düşünüyordu. “Size Dük’ün bir şeylerden şüphelendiğini düşündüren nedir?”

“Ferdinand sinsî, yaşlı bir tilkidir. Hep öyleydi. Bunca yıldır en güvenilir danışmanı olarak Kral’a yara bandı gibi başka niçin yapışsın? George hep bir parça çocuksuydu ve Ferdinand nüfuzunu artırmak için onu kullandı. O adama katlanamıyorum.”

“Bunu bana niçin anlatıyorsunuz?”

Düşes kapalı yelpazesini alıp kaygısızca avucuna vurdu. “İnsan sarrafıyım. Keşke kardeşim de öyle olsaydı. Sadece dürüst bir havan var diyeyim; bir de ilk başta sandığımdan daha keskin gözlerin.” Düşes, en yakınındaki masanın üzerinde parmaklarını gezdirdi. “Tek bir toz zerresi dahi yok.”

“Ah.” Sindirella bu iltifattan bir parça gurur duydu. Tek söylediği, “Görevim bu,” oldu.

“Bunu anlamış olmana sevindim tatlım. Gerçi kimse sana kitaplarımı yeniden düzenlemenî söylemedi.”

Düşes’in sesinde incecik bir itham seziliyordu ve Sindirella nasıl yanıtlayacağını bilemedi. “Bağışlayın lütfen efendim. Ben...”

“Hizmetkârlarımın çoğu kitapları vazoya çiçek koyar gibi rengine ve boyutuna göre düzenlerdi fakat sen bunu içeriğine ve yazarına göre yapmışsın. Okumamış olsan yapamazdın.”

Sindirella yutkundu. “Hiçbirini okuyacak vaktim olmadı efendim... ama birkaçına şöyle bir göz atmaktan kendimi alamadım.”

“Hangileri? Korsanların maceraları mı? Boş ver, sordum say. Sarayda bir kütüphane olmasının sebebi var, değil mi ya?”

“Bağışlayın lütfen.”

“Kitap bunlar tatlım, günlük değil. Bir suç işlersen ben sana *söylerim*. Senden önceki kızı mektuplarımı okurken yakaladım. Oracıkta kovdum. Sen şimdiye dek sınavını verdin.” Düşes Genevieve duraksadı. “Yeri gelmişken, adın ne senin?”

Son birkaç gündür Düşes ona sadece “kız” diye seslenmişti. Nihayet adını sorduğunda da Sindirella’nın âdeta dili tutuldu. “Adım... adım, Sindirella.”

Genevieve, “Sindirella,” diye yineledi. “Tuhaf bir isim ama sen bunun farkındasındır zaten.” Esnemesini bastırıp burnunu çekti. “Şu işe bak, saat dört mü oldu? Seninle ve itinle o kadar uzun süredir aylaklık ediyorum ki öğle sonrası uykumu kaçırdım. Onca uzun seyahatten sonra uyumam imkânsızdı. Şuradan, yazı masamdan uyku ilacımı ver bana.”

Sindirella itaatkârca cam şişeyi kavrayıp Düşes’in yönlendirmelerine uydu:

“Çayıma üç damla. Biraz da limon sık ki tesiri perçinlensin. Hayır kızım! Dört damla oldu o, sayı saymayı mı bilmiyorsun?”

“Bağışlayın lütfen ekselansları.”

Genevieve çay fincanını dudaklarına götürerek, “Eh, fazladan bir damla beni öldürmez sanırım,” dedi. Bir yudum aldı ve kısıp gözleri, neredeyse anında uykudan kapanmaya başladı. “George bunu her gece nasıl içiyor bilmiyorum.”

Çayı bitirip fincanı Sindirella’ya uzattı.

“Şimdi git. Öğleden sonrası uykumu almam gerek. Tam bir saat sonra burada ol, duydun mu? Taze bir demlik çay isterim, biraz bisküvi de fena olmaz. Bir de Külkızı, kütüphaneye gidecek olursan o çokbilmiş görevlilere, almak istediğin kitapların benim için olduğunu söyle. Böylece çok fazla soru sormazlar.”

“Emredersiniz ekselansları. Teşekkür ederim.”

Sindirella Düşes’in masasındaki gümüş tepsilerden birini aldı, boş çay demliğini üzerine koydu ve sessizce odadan çıktı. Fakat dışarı adımını atar atmaz, Dük’ün hizmetkârıyla çarpıştılar.

“Ah, özür dilerim!” dedi ama adam çabucak gözden kayboldu.

Elindeki tepsiye bakınca az önce orada olmayan, mühürlü bir mektup gördü.

Mektubu açıp okumadan önce kalbi gümbür gümbür atar hâlde koridoru bitirip muhafızların meraklı bakışlarından uzaklaşana dek bekledi.

Bildirimini beklemekteyim. Derhal gelip beni gör.

On İkinci Bölüm

Sindirella, Grandük ile tekrar görüşmekten korku ve endişe duyuyordu; Dük'ün konutuna vardığında endişesi daha da arttı.

Sorularını elinden gelen en iyi şekilde savuşturacaktı. Hepsi bu kadardı.

Grandük, hizmetçilerin bölümündeki çalışma odasında değildi, bu yüzden görevliler Sindirella'yı Dük'ün konutuna gönderdi. Burası Düşes'inkinden bile daha büyüktü ve her yer yanmış balmumu ve yıpranmış deri kokuyordu. Sindirella, oturma odasından geçip duvarları Dük'ün atalarının portreleriyle bezenmiş kısa bir koridora doğru kokuyu takip etti. Koridorun sonunda hafifçe aralık bırakılmış bir kapı vardı, yaklaştıkça kâğıda değen kalemin çılgınca hışırtısı daha da yükseldi.

Bir iki yudum almak dışında hiç dokunulmamış gibi görünen bir fincan çayıyla, kâğıt yığınlarının arkasına gömülmüş Grandük, yazı masasına dökülen güneş ışığına doğru eğilmiş, sırtı kamburlaşmış, bir kâğıda bir şeyler karalıyordu. Dük'ü son görüşünde düzgünce arkaya taranmış siyah saçları alnına dağılmış, bıyığının uçları kıvrılmıştı.

Sindirella sessizce çalışma odasına süzüldü; yün halı, ayak seslerini boğuyordu. Yavaşça döşeme zemine geçti.

Dük başını bile kaldırmadı.

Dakikalar uzayıp gitti ve nihayet Sindirella boğazını temizledi. "Dük Hazretleri, beni emretmişsiniz."

Dük'ün dolma kalemi hokkaya vurup tıkırdadı. "Ah, sen geldin demek." Kırmızı bir balmumu çubuğunu yazı masasının üzerinde yanan tek mumun alevine tuttu, sonra önündeki belgeye mühür basıp bir kenara koydu.

"Nihayet. Haberlerle dolup taşıyor olmalısın, evladım. Anlat bakalım, neler söyleyeceksin?"

Sindirella'nın aklında iki önemli bilgi yer etmişti. Fakat Düşes'in ona Grandük Ferdinand hakkında söylediklerini hatırladı: o çok kıymetli unvanının ötesinde yaşlı sinsi bir tilki, güvenilmeyecek bir adam oluşu.

Sindirella dudağını büzdü. "Tam olarak ne bildirebilirim emin değilim Dük Hazretleri."

"Emin değil misin?" Grandük Sindirella'yı kuşkuyla süzdü. "Düşesi gözlemleyecek o kadar vaktin oldu. Sana her şeyi duymak istediğimi söylemiştim."

“Günde üç kez, dört dakika demlenmiş çayını içer...”

“Çay içme alışkanlıkları umurumda değil!”

“Bağışlayın Dük Hazretleri. Bana hiç tam olarak neyi *umursadığınızı* söylemediniz.”

Grandük öfkeyle baktı. “Bu görevi sana verenin ben olduğumu hatırlatmam mı gerekiyor? Verdiğim gibi alıveririm.”

Bu görüşmeden bir an önce azat edilmeyi büyük bir istekle umarak çabucak, “Bağışlayın lütfen Dük Hazretleri,” dedi.

Grandük sabırsızca, “Düşes’in hâlinde her zamankinden farklı hiçbir şey yok mu?” diye sordu. “Bütün vaktini ne yaparak geçiriyor? Mektup yazıp uzun yürüyüşlere çıkarak mı?”

“Okuyor, Dük Hazretleri.”

“Ne okuyor?”

“Roman. Çoğunlukla korsan maceraları.”

Dük yüksek sesle homurdandı. “Düzenbaz. Anlat artık, bundan daha fazlası vardır. Ellerini ovuşturup duruyorsun.”

Sindirella hemen ellerini iki yanına bıraktı. Ne yaptığının farkına bile varmamıştı.

“Düşes’ten bir şey öğrenmişsin. Kıymetli bir bilgi... Söyle şunu evladım, bütün gün bekleyemem.”

“Ben...” Sindirella, *bir şeyler uydur*, diye düşünerek kendini zorladı. *Herhangi bir şey*.

Fakat aklına gerçeklerden başka bir şey gelmiyordu: Kral, tacından vazgeçmeyi planlıyordu.

Dük sinirli sinirli soluk aldıktan sonra ses tonunu yumuşattı. “Tamam, sorun yok tatlım. Otur, otur. Ödünü kopardım, değil mi?”

Dük, yazı masasının karşısındaki yumuşak koltuklardan birini gösterdi ama Sindirella dikilmeye devam etti.

“Bana anlatabilirsin. Ülkemizi önemsemiyor musun? Ülkemizin güçlü ve güvenli kalmasını sağlamak benim görevim. Kral’ın kız kardeşi yerel halkla sohbet etmekle ve toplumumuzun geleceğini güvence altına almak için meclisten geçen yasalara karşı gelmekle çok vakit harcıyor. Sana bir şey söylediyse, bunu benimle paylaşmak da senin görevin. Aurelais’e borcun.”

Dük bunları o kadar ikna edici bir şekilde söyledi ki Sindirella neredeyse inanacaktı. Neredeyse.

“T-teşekkürler Dük Hazretleri,” diye kekeleydi “fakat Düşes’le konuştuklarımız çaydan, köpeğim Bruno’dan ve kütüphaneden hangi kitapları istediğinden ibaret.”

Uzun uzun iç geçirdikten sonra Grandük ellerini kavuşturup kucağına koydu. “Ekselanslarının bir müşkülü mü var? Dün bir hekim, Düşes’in konutundan çıkarken görülmüş.”

Sindirella başını hafifçe yana yatırdı. “Bilmiyorum. Hekimi görmedim.”

Ferdinand, “Sadece meraktan soruyorum” diye directti. “Sihhati mi bozuldu?”

Bu soru Sindirella’ya yeterince masum geldi. “Ah, hayır. Düşes’in sıhhati yerinde,” diye yanıtladı. “Fakat uyumakta

biraz güçlük çekiyor... uyku ilacı kullanıyor.”

Dük büyük bir ilgiyle öne eğildi. “Anlamadım?”

Sindirella, “Uyku ilacı,” diye yineledi. Biraz telaşla, “Kral’la yemek yediği her öğleden sonra. Kralımızın bizzat kullandığı ilaçla aynı,” diye ekledi.

Grandük çenesini sıvazlayarak, “Kral’ın artık benimle niçin çay içmediği anlaşılıyor,” diye homurdandı. “İlginç.”

Uyku ilacı kullanmak Sindirella’ya Düşes’in yaşındaki bir kadın için son derece normal gibi gelmişti; Kral için de. Dük’ün bu konuyla niçin bu kadar ilgilendiğine anlam veremedi.

“Öyle ürkek durmana gerek yok Sindirella. Düşes güçlü bir kadın, evet, fakat çalkantılı bir geçmişi oldu ve erkek kardeşine karşı derin bir hınç beslemesine şaşırırmam; bana ve merhum babama da.”

“Ama niçin?”

“Bir hadise yaşandı, duymuşsundur...” Dük kaşlarını çattı, nahoş bir şeyi hatırlamış gibiydi. “Ülkeyi tehlikeye atan, Düşes ile ilgili bir hadise yaşandı ve böyle bir şeyin bir daha gerçekleşmesini önlemek benim görevimdi. Genevieve’e güven olmaz. Anlaşıldı mı?”

“Anlaşıldı, Dük Hazretleri.”

Dük, “Güzel,” dedi. “Aferin sana Sindirella. Aferin. Dikkate değer başka bir şey öğrenirsen derhal benim yanıma gel. Şimdi çıkabilirsin.”

Dük'ün sözünü tekrarlamasına gerek kalmadan Sindirella odadan çıktı, yalnız kaldığı an rahat bir oh çekti.

Ne tuhaf adam diye düşündü. Ne kadar uğraşsa da, Düşes'in uyku ilacı kullandığını öğrenince niçin o kadar şaşırdığına akıl sır erdiremedi. Hiç değilse, *asıl* gerçeği bilmesinden iyiydi; Kral George'un, tacını oğluna devretmeyi düşündüğünü...

Ya da herkesin aradığı gizemli prensesin *ta kendisi* olduğunu...

Sindirella perdeleri açıp hanımının yataktan çıkmasına yardım etmek için konuta vardığında Düşes çoktan uyanmıştı.

Haddini aşıp tamamen Grandük'ün sorgusundan etkilenerek, "Sihhatiniz yerinde mi, ekselansları?" diye sordu.

Genevieve, "Münasebetsiz bir soru bu," diyerek kızdı. "Bir hanımefendiye hastalığını sormanın yakışsız olduğunu öğretmediler mi sana?"

"Bağışlayın lütfen ekselansları, fakat düşündüm ki... Size yardımcı olabilmeyi umuyordum."

Genevieve çayına attığı şekeri karıştırırken, "Peh! Senin bana yardımcı olabileceğin hiçbir şey yok," dedi.

Sindirella kaygıyla, "Niçin uyuyamıyorsunuz?" diye sordu. "Kâbus mu görüyorsunuz?"

Düşes alay etti. "Gerçekten öğrenmek mi istiyorsun?"

"Evet."

“Pekâlâ, bu seni hiç ilgilendirmez kızım. Sohbet sona ermiştir.”

Düşes’in sert ses tonundan irkilen Sindirella, anladığını göstermek için başını eğdi.

“Bu akşam yemeğinde kardeşime eşlik edeceğim. Döndüğümde fazladan bir demlik daha çay ve bir tabak çörek olsun. Yarın sabah daha dinç olmalıyım. Charles ülkeyi dolaşmak için en berbat saati seçti.”

Sindirella’nın kalbi tekledi. “Prens Charles mı?”

“Charles adında başka yeğenim var da ben mi bilmiyorum?” Düşes şalını omuzlarına sarıp bastonuna uzandı. “Bütün hizmetçi kızlar yeğenime bayılıyor. Umarım sen de onlardan biri değilsindir.”

Sindirella birdenbire boğazına yerleşen düğümü bastırıp, “Münasip olamam ekselansları,” dedi.

“Hep ahmak atalarımın koyduğu ahmakça yasalar yüzünden böyle. Dünya değişiyor Kulkızı, herkes; tekrar söylüyorum, herkes, aklına koyarsa kendini bir yere getirebilir. Ah, şimdi genç olmak vardı!”

“Bir hizmetçinin prenses olabileceğini mi düşünüyorsunuz?”

“Benim kocamın ailesi zengin değildi ama kocam akıllıydı, becerikliydi. İş konusunda çok başarılıydı ve Aurelais’in en zenginlerinden biri oldu. Herkes aklına koyduğu sürece bir yerlere gelebilir.” Düşes, Sindirella’yı süzdü. “Seni ileriye

götürecek şey, Külkızı, çalışkanlık ve sebatır. Yeğenime bayılmak değil.”

Sindirella tebessümüne engel oldu. “Evet, ekselansları.”

“Güzel. Hem sen yeğenime o kadar da bayılmazdın zaten. O kullanışsız ayakkabıları giyen budala prenses uğruna bir süredir öyle efkârlı ki. Kızın adını bile bilmiyor.”

Sindirella dudağını ısırды ve farkına varmadan önünde duran çiçekleri yeniden düzenlemeye başladı. Prens’in baloda dans ettiği kıza âşık olduğunu ilan etmesi ve hâlâ onu arıyor olması Sindirella’nın kalbini ısıtsa da, divanhanenin önünde onu tanımayışını unutamıyordu.

Üvey annesinin sözleri Sindirella’nın zihninde yankılandı. *Şu hâline bak; sen bir hiçsin. Yetimsin, hizmetçisin. Seni kim istesin? Prens Hazretleri’nin istemeyeceği kesin.*

“Genç Charles’ın duygusal heveslerinin suçlusu erkek kardeşim. George hep duygusal biriydi, ilk görüşte aşka inanan türden. Bu da balo düzenlemesinin sebebini açıklıyor.” Genevieve iç çekti. “Charles’ı, gelini olacak kıızı böyle bir yolla seçmeye zorlamak, tüm kadınların sarayda kendini sergilemesine imkân vermek... Aşk böyle olmaz. Aşk zaman ister. Kraliçe hayattayken George daha mantıklı davranırdı.”

Sindirella, “Kraliçe nasıl biriydi?” diye sordu.

“İyi kalpli olduğu kadar güzeldi de; kardeşime çok fazlaydı.” Genevieve kıkırdadı. Sonra yüzünü kasvet бүрүdü. “Çok genç yaşta öldü...” Düşes’in sesi çatallandı, sonra çabucak

kendini toparladı. “Her neyse, şu hâlde Charles’ın gizemli aşkını bulmanın tek yolu bir balo daha düzenlemek olacak!”

Sindirella, Düşes’le göz göze gelmek zorunda kalmamak için düzenlediği çiçeklere odaklanmış gibi davrandı. “Ama böyle bir şey olmayacak, değil mi?”

“Elbette hayır.” Genevieve yüzünü buruşturdu. “Sırf Charles şu cam ayakkabılı kızı bulsun diye bir balo daha düzenlenir mi hiç! Ne gülünç fikir! Gerçi sen konuyu açınca, *George* böyle bir fikre kapılmadan ona biraz akıl vermemin iyi olacağını fark ettim. Bana şans dile. Bu sarayda herkes bir parça huzur bulsun istiyorsak, şansa ihtiyacım olacak.”

Sindirella belli belirsiz bir sesle, “İyi şanslar,” dedi.

Düşes çıktıktan sonra Sindirella yığılrcasına pelüş halıya oturdu. Üvey annesinin gözünde “yetim” ve “bir hiç” olmanın üstüne bir de diğer herkesin gözünde “şu cam ayakkabılı kız” olmuştu.

O artık kimdi? Kraliyet ailesine tabi olsa da, hâlâ bir hizmetçiydi; çalışmasının karşılığında ücretini de alıyordu. Saygın bir mesleği vardı; pek çoklarının hayalini kurduğu, Sindirella’nın gurur duyduğu bir meslek; ama yine de...

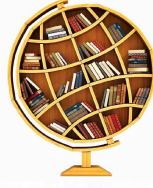
Fısıltıyla, “Mutlu değilim,” dedi. Bir kez daha, daha yüksek sesle söyledi. “Mutlu olmadım, uzun zamandır olmadım.”

Bunu kendine nihayet itiraf etmek ne kadar da tuhaf bir rahatlık vermişti. Yıllarca Leydi Tremaine’in onu sokağa atmasından korkarak üvey annesi ve üvey kız kardeşlerine yalandan gülümseyip hizmetçileri olarak çalışmaktan mem-

nunmuş gibi davranmasının ardından, kırık kalbi sadece bir iki haftada iyileşemezdi. İyileşmesi zaman alacaktı.

Prens'le tanışmak onu mutlu *etmişti* ama o mutluluk geçiciydi. Kendisi için daha gerçek bir şeye ihtiyacı vardı: Bir amaca.

Sindirella, Düşes'in odasının kapısını ardından yavaşça kapatınca derin bir oh çekti. Aklında bir şey vardı.

On Üçüncü Bölüm

Malloy Grandükü Ferdinand, göğsünü saran parlak kırmızı kuşağı düzelterip giysisinin kolundaki bir toz zerresini hafifçe silkti. Cam ayakkabılı kızı bulmak için bu anlamsız arayışı hâlâ bitmediğine göre, Prens'i mantığına kulak vermeye ikna edebilmeyi umuyordu.

Emin olamıyordu. Fakat elbette elinden geleni ardına koymayacaktı.

Gün yavaş yavaş ağarmakta, parlak güneş ışıkları sarayın kemerli pencerelerinden geçerek içeri dolmaktaydı.

Ferdinand, yakasını düzelttikten sonra Charles'ın, genç Prens'in silüetine dikkat çekecek kadar benzeyen kâhyasına döndü. "Neyi bekliyorsun kâhya? Geldiğimi bildirsene."

Temkinli genç adam asker edasıyla kenara çekilip açmadan önce Prens'in odasının kapısını üç kez tıklattı. Son-

ra gür sesle, "Prens Hazretleri, Grandük geldi." diye haber verdi.

Ferdinand, Prens'i güneşli pencereye yüzünü dönmüş, mermer bir sütuna yaslanmış hâlde abuk sabuk bir felsefe kitabı okurken görünce şaşırdı. Bu asilin dikkatini cezbeden kitabın adını okuyamadı ama Kraliyet Üniversitesi'nde eğitim görmek için saraydan ayrılmadan önce Prens Charles, vaktinin çoğunu özel öğretmenlerinden kaçarak ve saray çalışanlarına şakalar yaparak geçirirdi. Onun bilimsel bir kitaba bu kadar erken bir saatte kendini kaptırdığını görmek Ferdinand'ı şaşırtmış ve endişelendirmişti.

Saraydan uzakta geçirdiği yıllar Prens'i değiştirmiş, Aurelais'i daha geniş çapta keşfetmek ona monarşinin değişime nasıl da muhtaç olduğuna dair açıkça fikir vermişti. Halktan kimseleri meclise davet etmek, sınıf değil hüner odaklı bir ödüllendirme sistemi kurmak ya da düşkünlerin de varlık sahibi olabilmesi için soylulardan vergi almak gibi fikirler; yani, Ferdinand'ın onaylamayacağından emin olduğu fikirler.

Grandük, "Öhhöm," diye söze girdi.

Kitabına kendini kaptırmış olan Prens, sayfayı çevirdi.

Ferdinand'ın çenesindeki bir kas seğirdi. *Şu gençler son günlerde ne kadar saygısız*, diye düşündü. *Akılları ne kadar kolay çeliniyor.*

Dük yine de rahatsızlığını belli edecek hiçbir harekette bulunmadı, aksine, yüzüne bir tebessüm yapıştırdı. Tanrı biliyordu ya, Kral'ın gözdesi olmak isteyen, hırslı her insanın

uyusal bir dalkavukluk ifadesi takınabilmek için hareketlerini kontrol etmekte usta olması gerekirdi. Tanrı şahidi olsun ki, Ferdinand bu işte ustaydı.

Ayrıca Prens'in, camdan ayakkabının sahibini bulmayı başaramadığı için kendisine kızgın olduğunun farkındaydı. Açıkçası, Kral'a bu arayışın beyhude ve sona ermiş olduğunu bildirdikten sonra Charles'ın yüzüne öyle perişan ve ümitsiz bir ifade yerleşmişti ki Ferdinand bu gencin hükümdar olmaya hiç de uygun olmadığına kanaat getirmişti. Son üç gün boyunca Prens, kızı bulmayı saplantı hâline getirmişti; öyle bir saplantıydı ki, bir gün kız oradan geçerken görürse diye kahrolası ayakkabının camdan bir kutuda sarayın dışında sergilenmesini emretmişti.

Gülünç bir fikirdi. Ferdinand bunu duyduğunda neredeyse yüksek sesle gülecekti. Kral'ın parasını savunma hatları inşa etmek ya da komşu ülkelerle ilişkiler geliştirmek için harcamanın çok daha iyi olacağı gün gibi ortadaydı, fakat Prens'in ciddi olduğunu fark ettiği anda Ferdinand itirazını dile getirmeye cüret etmedi. Bunu yapmayacak kadar akıllıydı.

Oğlanın, meclisin nazarında itibar kaybetmesine izin vermek daha iyiydi. Meclis de Ferdinand'ın gördüğü gibi Charles'ın tacı devralmaya kesinlikle uygun olmadığını görsündü. Bu sırada Grandük kendi emellerini gerçekleştirmek için plan yapabiliyordu.

Bu sabahki ziyaretinden başlayarak...

Çabucak reverans yaptı. “Prens Hazretleri, benimle bu görüşmeyi yapmayı kabul ettiğiniz için minnettarım.”

Kederli bakışlarını kitabından sadece kısa bir an için ayırıp Grandük’e bakan Prens, “Ne vardı?” dedi.

“Ekselansları, hizmetimden memnun olmadığınızı görüyorum.” Sözcükler Ferdinand’ın ağzında kekremesi bir tat bıraktı, bu nahoş tadın, sesine de sirayet etmesinden korkarak bir perde daha yüksekte konuşmaya başladı. “Camdan ayakkabılı kızı bulmayı başaramadığım için sizden af dilemek istemiştim.”

“Af dilemek mi?” Prens’in sesi bıçak gibiydi. “Neden bilmem, burada bulunmanızın tek sebebi bu değil gibi geliyor bana.”

“Yapmayın ekselansları, çok sinirli olduğunuzun farkındayım; yani bana ve tüm bu huzursuz edici olaylara...” Sesi gitgide alçalan Ferdinand sözlerine devam edemedi. İşin doğrusu, bu dönemde en çok huzursuz olan *kendisiydi*. Şu anda, arayışının sonuca bağlanışından günler sonra bile, gözlerini kapattığında zihninde canlanan tek şey, genç kızların ayaklarıydı. Kulağında yankılanan tek ses, “Benim ayakkabım! Benim ayakkabım!” diyen cırlak çığlıklardı.

Her yerde ayaklar... Kâbuslara malzeme olacak türdendi. Büyük ayaklar, küçük ayaklar, ayak başparmakları ve topuklar, nasırlar ve ayak bilekleri...

Grandük, tebessümünü daha da parlattı. “Geçmiş geçmişte bırakamaz mıyız?”

Ricası, Prens'i insafa getirmeye pek yardımcı olmadı, fakat en azından Charles kitabını kapatıp kenara koydu. "Ne istiyorsunuz?"

Ferdinand bir soluk aldı; ne zaman önemli, duraksamadan söylenmesi gereken bir şey söyleyecek olsa aldığı türden derin bir soluk. "Babanız ve ben, veliaht prens olduğunuzu, aydınlık ülkemizin tek varisi olduğunuzu size hatırlatmak istedik ekselansları. Öyle ki, ülkenizin ve halkınızın iyiliği için evlenmeyi düşünmek sizin bu ülkeye borcu..."

Prens yumruğunu masaya vurdu. "Bu sözleri daha fazla dinlemek istemiyorum."

Ferdinand, "Fakat ekselansları," diye directti, "babanız memnun olurdu. Son zamanlarda epey perişan durumda, etrafta kimse yokken böyle tabi, sizi endişelendirmek istemiyor."

Charles tereddüt etti. "Neden perişan durumda?"

Hah, işte şimdi Prens'i ağına düşürmüştü!

Ferdinand buna yanıt vermek yerine yanında getirdiği pek çok portreden birini açıp göstererek, "Lourdes Prensesi'nin eşsiz bir güzelliği var," dedi. "Bir de, duydum ki..."

Charles Ferdinand'ın sözünü kesip, "Neden perişan durumda?" diye yineledi. "Ferdinand, senin seçtiğin bir kızla evlenmem için babamı bana karşı bir tuzak olarak kullanıyorsan..."

"Efendim, asla böyle bir şey yapmam!"

“O hâlde bunu babam bana bizzat söylesin. Senden nasihat alacak değilim.”

Ferdinand yatıştırıcı bir sesle, “Bu, ülkenize hizmet etmeniz için bir fırsat, ekselansları,” dedi. “Aurelais artık, eskiden olduğu kadar güçlü değil. Geleceği düşünmelisiniz.”

“Bunu babamın ağzından duyduktan sonra düşünürüm, senden değil.”

Ferdinand çenesini mengeneyle sıkıştırılmış gibi kapattı. Tekrar konuştuğunda sesi cılız ve gergindi. “Nasıl arzu ederseniz, ekselansları. Huzurdan çekilmemin ne zaman istendiğini anlarım; müsaadenizle.”

Dük zoraki bir reverans yaptı, sonra odadan hışımla çıktı.

Prens’in duyamayacağı bir sesle, “Şu gençler yok mu,” diye söylendi. “Bu ülkenin sonu bunların elinden gelecek.”

Çenesini sıkmaktan dişleri gıcırdayan Ferdinand, sarayın koridorlarında ilerlerken çalışma odasına vardığı ana dek her adımı biraz daha kaygılandı.

Yaptığı ilk şey Kral’ın sıhhatine dair Dr. Coste’nin raporuna bakmak oldu.

Majestelerinin sıhhatinde çok az değişme görülmüştür. Geçtiğimiz kış mevsiminde mustarip olduğu romatizmaları tamamen iyileşmiş ve son zamanlardaki uykusuzluğu gibi sıhhatindeki küçük değişiklikler sıkıntıya bağlanmıştır. Kaygılarınızı ve majestelerinin artık bir köşede

dinlenmesi gerektiğine dair önerinizi ölçüp tartmış bulunmaktayım Dük Hazretleri, fakat şu sıralar kralımızın Kraliyet Meclisi'ne teşrif etmekten el çekmesinin zaruri olmadığını bilmekten mutluluk duyacağınızı düşünmekteyim. Aksine, böyle bir faaliyet sıhhatinin daha iyiye git...

Ferdinand, kâğıdı buruşturup yumruğunu sıktı. Sıkıntıymış! Bu ahmak hekimler ne bilirdi ki? Majestelerinin meclise katılmayı bırakmasının *tam* zamanıydı. Hem zaten, Kral George toplantılara herhangi bir katkıda bulunmayı bırakalı çok oluyordu.

Şimdi de majesteleri, akşam yemeğinden sonra onunla çay içmeyi reddediyordu. "Senin siyaset hakkında durmadan gevezelik etmeni dinlemediğim zaman kim bilir ne kadar iyi uyuyacağım? Git Charles'la konuş. Meclisle haşır neşir olmaya daha gönüllü artık."

Charles, tabii ya!

Prens'in üniversiteden dönüşü, Ferdinand'ın aylar boyuncailmekilmek işlediği planına köstek olmuştu. Şimdi Kral birdenbire emekli olacak olsa, Charles yönetimi devralmaya hazır olacaktı. Prens'in Ferdinand'dan hoşlanmadığı bu kadar barizken, Kral'ın en güvenilir danışmanı ve sırdaşı olma gücünü onun elinden alabilirdi.

Böyle bir şey katiyen olamazdı. Ferdinand, buna izin veremeyecekti. Her şey bir kenara, Grandük, dikkatle kurulmuş

planların adamıydı. Meclisteki yükselişini kısmen soyadına borçluydu; fakat aynı zamanda Kraliyet Meclisi'nin saygısını kazanması yıllarca titiz bir yönetim ve özenle kurulmuş ittifaklar gerektirmişti.

Planlarına hız vermek zorunda kalabilirdi. Fakat kimseyi kuşkulandırmadan, saman altından su yürütmeyi nasıl baş-
racaktı? Kral ile akşam çayı faslı, entrikalarının temelini yavaş yavaş atabilmesine olanak veren mükemmel bir fırsattı ancak artık böyle bir seçenек söz konusu değildi. Ayrıca, harekete geçme anını belirleyecek tek kişi kendisiydi. Ferdinand, parmak uçlarıyla masaya vurdu.

Doktorun raporunda *son zamanlardaki uykusuzluğu* yazıyordu. Kralın uykuya dalabilmek için uyku ilacı kullandığı doğru muydu? Öyleyse, Ferdinand tam da aradığı fırsatı yakalayabilirdi.

Genevieve'in yeni hizmetkârı farkında olmadan çok önemli bir bilgiyi açık etmişti. Genç kadın, *Düşes uyku ilacı kullanıyor* demişti. *Kralımızın kullandığı ilaçla aynı.*

Uyku ilacı, bir başkasının hizmetçi kızı saraya almanın karşılığı olarak muhtemelen kabul etmeyeceği, önemsiz bir bilgiydi.

Oysa saray sınırları içinde yıllarca dikkatli bir gözlem yaptıktan sonra Ferdinand, en önemsiz görünen bilgilerin çoğu zaman durumu onun lehine çevirebileceğini öğrenmişti.

Üstelik içinden bir ses, uyku ilacı meselesinin onun ekmeğine bol bol yağ süreceğini söylüyordu.

On Dördüncü Bölüm

Ferdinand nihayet gidince, Charles rahat bir nefes aldı. Bu adamdan hiçbir zaman hoşlanmamıştı ve üniversiteden eve döndüğünden beri ondan daha da hoşlanmaz olmuştu.

Ne kadar uğraşsa da, babasının Grandük'e bu kadar çok güvenmesine anlam veremiyordu.

Dalgin dalgın, *belki de bazı şeylerin muamma olması gerekiyordur* diye düşündü, *camdan ayakkabılı kızım kimliği gibi...*

Charles ellerini yumruk yapıp beline koydu. Bu kızı aramanın beyhude olması konusunda Ferdinand'ın haklı olması ihtimalinden hiç hoşlanmamıştı.

Odasının kapısına hafifçe vurulunca düşünceleri bölündü.

Kâhyası Pierre, "Ekselansları?" diye seslendi.

“Ne var?”

“Halanız, Düşes, efendim. Kendisi, güneydeki iç bahçe-
de sizi bekliyor.”

Charles bunu unutmamıştı fakat zamanın nasıl geçtiğinin farkında değildi. Son zamanlarda bu sık sık başına geliyordu.

Charles, Pierre’e, “Şapkamı ve okul ceketimi getir lütfen,” dedi. Bir an sonra, “Tekrar düşündüm de, kendim alırım,” diye ekledi.

Okul ceketini dediği, üzerine oturmayan, saraydan uzak-
tayken her gün giydiği, kruvaze bir ceket; çok da seviyordu.
Bu ceket, altından düğmeleri veya apoletleri, ya da tertemiz
yapmak için bir ordu çamaşırcının uğraşmasını gerektirecek
kadar beyaz olmayan tek giysisiydi. Yazı masasının yanındaki
ahşap bir peyke² üzerinde, görünmesin diye çevresine nizami
dizilmiş iki kitap yığınının arasında, güzelce katlanmış hâlde
duruyordu.

Charles, iki kolunu da ceketin hafifçe yıpranmış kolların-
dan geçirdi. Ceketin astarındaki deliklerin ipek kumaş parça-
larıyla yamanmış olması ve yıpranmış yün kumaşının yıkanıp
ütülenmiş olması onu gülümsetti. En azından, terzileri, tüm
düğmeleri değiştirmekten ya da yerleşmiş çay ve kahve leke-
lerini çıkarmaktan alıkoymayı başarmıştı!

Bu ceket, bir saat boyunca Aurelais’in veliaht prensi
olarak tanınmadan şehirde dolaşamayacağı üzerine bir ar-

² Genellikle eski evlerde ve eski kahvelerde bulunan, tahtadan yapılmış,
alçak ve duvara bitişik durumda sedir. (çev. n.)

kadaşıyla girdiği iddiada kazanmıştı. Biri nihayet reverans yaptığında, altmış beş dakika boyunca tanınmadan dolaşmayı başarmıştı. Artık en değerli eşyalarından biri buydu ve ne zaman tanınmak istemese bu ceketı giyyordu. Dürüst olması gerekirse, aslında çoğu zaman tanınmak istemiyordu.

Charles, Pierre'in hafifçe kalkan kaşını görmezden gelip güneydeki iç avluya doğru yola çıktı. Bu sabah Genevieve halasını Valors turuna çıkarmak için söz vermişti fakat bunu veliaht prens kimliğiyle yapacağının sözünü vermemişti. Hayır, bugün sadece halasının yeğeni, Charles olacaktı.

İçinden bir ses, babasının anlamadığı, *anlayamadığı* bu isteğini, Genevieve halasının anlayacağını söylüyordu. Halası ondan şehri gezdirmesini istediğinde, bu yüzden reddedememişti.

Charles, o günkü gezi için kraliyet hangarındaki tüm atlı arabalar içinden en sıradan görüneni, yolculuk ederken dikkat çekmek istemedikleri zamanlarda babasıyla kullandıkları arabayı vazifelendirdi. Herhangi bir tacirin arabası kadar sade, ailesinin kraliyet armasını taşıyan hiçbir bayrağı ve kapılarında hanedan armasını bulunmayan bir arabaydı.

Beklendiği üzere Genevieve halası çoktan arabaya binmişti; mücevherli tacı, yolcu vagonunda sabah güneşiyle ısıldıyordu. Charles'ı görünce yelpazesini ona doğru salladı.

Kupkuru bir sesle, "Dakikliğini babandan almışsın," dedi. Charles'ı baştan ayağı süzdü. "Moda anlayışını da seyislerden."

Prens, "Günaydın, Genevieve hala," diye selam verdi. Düşes'in yanındaki boş koltuğa şöyle bir baktı; bir yanı, onunla tekrar görüşebilmek için halasının hizmetkârını getirmiş olmasını umuyordu. Fakat halası yalnızdı. Elbette yalnız olacaktı!

O hâlde Charles'ın kalbi, o mavi gözlü kızı tekrar görmeyin beklentisiyle niçin bir anlığına teklemiştir?

Çabucak kendini toparlayıp reverans yaptı. "Özür dileirim, Genevieve hala. Belli ki sizi yine beklettim."

Genevieve ayıplarcasına cık cık etti. "Artık bunu alışkanlık hâline getiriyorsun Charles. Önce saraya geldiğim günkü öğle yemeği, şimdi de bu. Bir yanı, geri dönüp uykumu tamamlamaya meyilli." Savurduğu tehdidin Charles'a tesir etmesini bekledi. Prens yanıt veremedi, sözlerine, "Neyse ki bugün Valors'ta dolaşmak için güzel bir gün ve hizmetkârımı öğle yemeğine dek azat ettim," diye devam etti.

Charles hafifçe başını kaldırdı, az kalsın hizmetkârın nereye gittiğini soracaktı.

"Haydi, bin arabaya. Vakit de benim yaşıma gibi geçip gidiyor."

Prens, tebessüm edip uysalca arabaya bindi ve şoföre yola çıkması için işaret verdi.

Atlar harekete geçip araba sarsılınca halası, oturduğu koltuğun kenarına sıkıca tutundu ve yelpazesini çat diye kapattı. "Beni bu balkabağından bozma arabaya bindirmek senin fikrin miydi, yoksa babanın mı?"

“Benim fikrimdi, Genevieve hala. Tanınmazsak şehri her yönüyle görebileceğimizi düşündüm. Rahat edemediyseniz başka bir arabaya geçebiliriz.”

“Hayır.” Halasının mücevherli tacını başından çıkarıp bir kenara atması Charles’ı çok şaşırttı. “Ne zaman taksam kafa derimi çiziyor zaten. Ayrıca sen halktan biri gibi giyiniyorsan ben etrafta Düşes gibi dolaşamam.”

Charles tebessümünü gizleyerek arkasına yaslandı. Halasını her zaman sevmesi boşuna değildi.

“Nasıl da büyüdün, canım benim.” Genevieve Charles’ın omuzlarına hafifçe vurdu. “Dalyan gibi bir delikanlısın. Yakışıklılığını annenden almış olmalısın. Tanrı biliyor ya bunun kaynağı George olamaz.”

Prens kendini tutamayıp kahkaha attı. “Seni özlemişim Genevieve hala.”

“Ben de seni özledim.” Yeğenine bakarken Genevieve’in yüzündeki keskinlik yumuşadı. İç geçirdi. “Ne tuhaf, bir kukla gibi sürekli diken üstünde yaşamamak için saraydan ayrıldım ama şimdi geri döndüm ve daha sık ziyarete gelmediğime hayıflanıyorum. En sevdiğim yeğenim, seninle geçirebileceğimiz zamanları nasıl da ıskaladım...”

“Bildiğim kadarıyla, halacığım, benden başka yeğeniniz yok.”

Düşes kollarını kavuşturup Charles’a sert sert baktı. “Seni ne kadar çok sevsem de Charles, böyle geç kalman, müstakbel krala yakışmayan bir şey.” Charles bir şey diyemeden

Genevieve elini kaldırdı. “Saray dedikodularından öğrendiğime göre karşılıksız bir aşkın acısından mustaripsin. Kara sevdaya tutulmuş olmak saygısızlığın bahanesi olamaz, anlıyor musun?”

“Evet, Genevieve hala. Özür dilerim. Tüm samimiyetimle. Sadece... kaybolmuş gibi hissediyorum kendimi. Sanki alnıma yazılmış kadınla karşılaştım ve sonra yer yarıldı da o içine girdi.”

Bu itirafın ardından Düşes biraz yumuşadı; yüzündeki ifade, yanaklarını yusuvarlak kılan ve Charles’a belli belirsiz de olsa babasını anımsatan bir gülümsemeye dönüştü.

Düşes hafifçe Charles’a doğru eğilerek gözlerinde hınzır bir pırıltıyla, “Ne mene bir şey bakalım şu kız?” diye sordu. “Meraklı zihinler bilmek ister; bana ondan bahset Charles. Ülkedeki her kızı elde edebilirsin; hatta dünyadaki her kızı! Bu kıza niçin bu kadar tutuldun? Birdenbire ortadan kaybolması ne kadar kaba bir davranış!”

Halasının sorularıyla içinin ferahladığını hissedip şaşırان Charles, duraksadı. Hiç kimseye *ondan* bahsetmemişti; en azından hislerini açmamıştı. Belki de, düşüncelerini yoluna koyabilmek için ihtiyacı olan buydu; balodan beri zihnini kaplayan o sisi dağıtmak.

Charles nihayet, “Diğer kızlar sadece prenses olabilmek için benimle evlenmek isterdi,” diye yanıtladı. “Ama o... o benim Prens olduğumu bile bilmiyordu.”

Genevieve bunu duyunca yüzünü buruşturdu. "Hanımların çoğu hiçbir şey bilmiyormuş gibi davranır, Charles. Cilve yapmaktır bu..."

Charles, "O yapmıyordu," diye diretti. "O yapmıyordu." Sırtını yasladığı kapitone koltuğa dikilmiş düğmelerden birini çekti. "Öyle samimi, öyle kibardı ki... Adını bile öğrenemedim. Bir hayalden öte olmadığından endişelenmeye başlıyorum artık."

Genevieve, "Hayaller, ardında camdan ayakkabı bırakmaz," diye mantıklı bir yanıt verdi. "Yeri gelmişken, balo şöyle dursun, camdan ayakkabı giymek kimin aklına gelir ki?"

Prens, "Söyledim ya," dedi, "o farklı."

Halası iç çekti. "Umutsuz bir vakasın Charles. Görüyorum ki seni bu sevdadan vazgeçirmek mümkün değil, o yüzden başka bir şey konuşalım. Anladığım kadarıyla okulunu başarıyla tamamlamışsın."

Charles, kayıtsızca, "Oldukça iyiydi," diye yanıtladı. "Resmî nezaket kuralları ve dans etmek yerine felsefeyi, tarihi ve siyaseti öğrenmek bana çok iyi geldi."

Genevieve, kocası Arthur'un bir zamanlar Kraliyet Üniversitesi'nde öğretim üyesi olduğundan uzun uzun bahsederken Charles pencereden dışarı dalıp gitti. Bir hafta önce, üniversiteden eve dönüş yolunda, memleketinin hemen hemen hiç değişmemiş olmasına çok şaşırmişti. Meşe ağaçları, sayfiyelerin eteklerini süsleyen geniş çayırlar, sıralı tuğladan evler ve asilzadelerin yaşadığı mülkler, saraya giden rüzgârlı

yol... Fakat aynı zamanda, gözüne ne kadar da değişmiş gelmişlerdi.

Tam olarak tarif edemese de, artık daha fazlasını görüyordu. Ülke topraklarının yanı sıra insanlarını da fark etmişti. Şüphesiz, üniversitede gördüğü dersler sırasında öğrendikleri, zihnini tecrübeli ve bilgili bir kralınki gibi şekillendirmişti fakat hükümdarlık bu kadarıyla sınırlı değildi.

Prens, şoföre yavaşlamasını söyledi.

Plandaki ani değişiklikten irkilen halası, “Ne oluyor?” diye sordu.

Charles kapıyı açıp halasının arabadan inmesine yardım etti. Vakit hâlâ erkendi ve kimse Charles’a dönüp ikinci kez bakmadı, fakat tek tük bakışlar Genevieve’e yönelmişti. Dışarıda uzun süre duramayacaklardı. “Çocukluğumun neredeyse tamamını sarayın duvarları ardında geçirdim. Üniversiteye gitmek, dünyanın geri kalanını görmek üzere elde ettiğim ilk fırsattı.”

“Ne gördün peki?”

Köşeyi dönüp kavisli bir yolda ilerledikleri sırada Charles hüzünlü bir sesle konuştu. “Yoksulluk. İnsanımız açlıktan harap olmuş. Gidecek hiçbir yeri olmayan yetimler ve dilerler...” Prens elini pantolon cebine atıp altın bir sikke çıkardı. “Artık bunları başkentte de görüyorum. Daha önce hiç fark etmemiştim.”

Charles, *yanımda yiyecek bir şeyler getirseydim* diye hayıflanarak altın sikkeyi çocuğuyla uyuyan bir annenin yanı-

na bıraktı. Fakat bu da iş görürdü. Bu sadece bir başlangıçtı. Babasının güvenini kazandığında, daha fazlasını yapabiliirdi. Çok daha fazlasını.

Arabaya döndüklerinde halası düşünceli düşünceli Charles'ı süzdü. "Uzaklara gitmek seni hakikaten değiştirmiş."

"Kocanızın yoksulların şartlarını iyileştirmeyi çok önem-sediğine dair söylentiler duydum Genevieve hala. Babamın onu bu yüzden uzaklaştırdığını... Niçin... bunu niçin yap-tı?"

Genevieve sertçe, "Babanın onu uzaklaştırma sebebi bu değildi," diye kestirip attı. "Bu konudan bahsetmek istemiyo-rum; geçmişte kalması daha iyi."

"Affedersin hala."

"Birinin benden af dilemesi gerekiyorsa, o da Ferdi-nand'dır, sen değil."

Halası daha fazlasını anlatmayınca Charles yavaşça konu-yu değiştirdi. "Grandük'ü benim de gözüm tutmuyor. Lour-des Prensesi'yle evlenmemi istiyor. Savaş tehlikesi altında olsaydık, bunu gerçekten düşünebilirdim. Fakat korkarım ki, Ferdinand'ın asıl niyeti Aurelais'in gücünü Lourdes'e kadar genişletmek."

Charles sözlerini sürdürdü, "Babamla birlikte, vatandaş-larımız için bu ülkeyi ilerletmeye çalışmalıyız, sınırlarımızı ge-nişletmeye değil. Devir değişiyor. Ben üniversitede okurken, ara sıra, kimse fark etmeden şehre iner insanları gözlemler-dim. Mutsuz olduklarını, kimisinin başını sokacak bir çatıya

gücünün zar zor yettiğini, diğerlerinin sokaklarda dilendiğini görünce nasıl şaşırmıştım. İsyanlar da çıkmıştı; asilzadelere karşı, Ferdinand'ın hiçbir zaman gerçekliğini kabul etmediği isyanlar... Ülkemizin kendi içinde baş gösteren sorunlara meclis eğilmeyecekse, o hâlde bunu ben yapmalıyım.”

Genevieve usulca, “Sen ne yapardın?” diye sordu.

Prens, “İşin zor kısmı da bu, değil mi?” diye itiraf etti. “Grandük gibi güçlü adamlar bana düşman kesilecek ve doğal olarak insanlar onları baskılayan yönetimin başında olduğum için benden hoşlanmayacak. Ama ben onlara yardım etmek istiyorum. Gerçekten istiyorum.”

Genevieve, “Annenle baban, senin gibi bir oğulları olduğu için ne kadar şanslı,” dedi. “Çocuk sahibi olabilmek için yıllarca uğraştılar, biliyorsun.”

O doğmadan önce, iki kız kardeşi ve üç erkek kardeşi ölmüştü. Charles kardeşlerinin hiçbirini görmemişti ve hekimler, sıhhatini ve ilerleyen yaşını sebep göstererek altıncı kez çocuk doğurmaya çalışmaması için annesine çok yalvarmıştı. Kraliçe sonuna kadar direnmişti fakat Charles'ı doğururken sıhhati kötüledi.

Tanıdık bir suçluluk dalgası Charles'ın ruhunu kapladı, zar zor yutkunarak başını pencereden yana çevirdi.

Halası Charles'ın koluna dokundu. “Baban sadece senin iyiliğini istiyor. Yalnız olmanı istemiyor.”

“Anlıyorum, fakat eve henüz döndüm. Evlenmem için niçin bu kadar acele ettiğini bilmiyorum.”

Genevieve duraksadı, sonra pencereleri kapatıp sesini alçalttı. "George tacını devretmeyi düşünüyor."

Bu itiraf genç prensi baştan ayağa sarstı. Şaşkınlığını, gözlerini kırıştıtararak gizledi. "Ne?"

"Söylemem gerekenden çok daha fazlasını söyledim zaten. Doğru zaman geldiğinde, kendisi sana söyleyecektir." Genevieve kaşlarını çatı. "Bunu kimseye söylemesen iyi olur Charles. Grandük'e güvenmiyorum. Onun bu bilgiyi nasıl kullanacağını ancak Tanrı bilir. Tacın el değiştirmesi daima belirsiz ve çalkantılı bir dönemi beraberinde getirir. Dük'ün bu durumdan faydalanıp daha fazla güç elde etmek için lortları kışkırtması muhtemeldir."

"Böyle bir şey olmadan onu görevden azlederim."

"O kadar kolay olmayacaktır. Ferdinand çok nüfuzlu bir adam. Asilzadeler ona büyük bir saygı ve güven duyuyor."

"İnsanları kendi çıkarına göre yönlendiren bir adam o. Böyle olduğunu babama ne zaman söylemeye çalışsam bana inanmaktan kaçınıyor."

"Babanı suçlamamalısın. Ferdinand senin ömründen daha uzun süredir babanın arkadaşı. Aurelais'i yöneterek geçen kırk yıl, her insanı yorar ve Grandük bundan faydalandı." Genevieve'in yüzü asıldı. "Mesele şu ki, güvendiğin insanları etrafına toplamalısın."

"Size güveniyorum, Genevieve hala."

Düşes kasvetle, "Ben babandan bile yaşlıyım," dedi. "Ne o ne de ben sonsuza dek burada olacağız."

Charles kolunu arabanın kapısına koyup ufka baktı, güneşe bakarak kendini cezalandırdı. Gözlerindeki sızlamayı, göz kapaklarını kırıştıtararak savuşturdu. “Haklısınız. Ama henüz... henüz hazır olmadığımndan endişeliyim. *Hiçbir zaman* hazır olmayacağımndan endişeliyim.”

“Gönlünden geçen ne?”

“Bilmiyorum.”

“Bilmiyorsun?” Genevieve bir müddet sustu, tekrar konuşmaya başladığında ses tonu daha şefkatliydi: “Şu meşhur camdan ayakkabı hangi kızın ayağına uyarsa onunla evleneceğine dair söz verdiğini duydum. Epey ihtiyatsız bir beyan, değil mi Charles?”

Prens iç çekti. “Bildiriği babam ve Ferdinand yazdı. Seçme şansım yoktu... Ayrıca, ne yapmam gerekirdi ki Genevieve hala? Kızın peşini mi bıraksaydım?”

“Sana öğüt vermeye çalışmıyorum ama o ayakkabı herhangi bir kızın ayağına uyabilir. *Herhangi* birinin.”

Charles öfkeyle, “Prenses ya da bulaşıkçı olması umurunda değildi,” dedi. Grandük’ün bu konuda ne düşündüğünü zaten biliyordu ve âşık olduğu kızın “avam tabakasından biri” olabileceğine dair birinin daha nutuk çekmesine ihtiyacı yoktu.

Genevieve *hayır* dercesine dilini şaklatıp, “Onu kast etmemiştim,” dedi. Daha detaylı anlatabilmek için, “Camdan bir ayakkabının ayağa uyması, ne kişiliğin ne de uyumun göstergesi olabilir. Ülkedeki tüm bekâr genç kızların seninle ev-

lenmek istediğini muhakkak biliyorsundur. Biri, sırf camdan ayakkabı ayağına uysun diye başparmağını kesebilir. Böyle bir söz vermek seni sevmediğin, tanıştığın kız numarası yapan biriyle evlenmeye mahkûm edebilir.”

“Ne demek istediğinizi anlıyorum Genevieve hala.” Charles başını eğdi. “Bu, babamın fikriydi ama ben de karşı çıkmadım. Ahmaklık ettim. Bunu şimdi anlıyorum.”

“Aşk, insanın aklını başından alır.” Genevieve başını yana yatırdı. “Bu konuda tıpkı babana çekmişsin. George annene çok âşıktı, biliyorsun. Annen halktan biri değildi fakat asilzadelerin tümü bir ev olsa, annen dış kapının kulpu gibiydi. Annemle babam bu birlikteliği onaylamadı ama George onunla evlenmek için kıyametleri kopardı.”

“Bilmiyordum.”

“Bugünün şartlarına göre, baban tam bir romantik.” Genevieve zoraki gülümsedi. “Tuhaftır ki, annemle babam o zamana dek, hep asi evlat *ben* olacağım sanmıştı.”

Charles, halasının gençliğine dair hikâyeler duymuştu. Bir keresinde babasının pantolonunu aşırıp kraliyet çayırında nasıl dolaştığına, büyükannesini felç geçirmesine ramak kalacak kadar üzdüğüne dair hikâyeler... Altın bir kolyeden sapan yapıp ona müstakbel kral kadar zeki olmadığını söyleyen özel öğretmenine bununla inciler fırlattığına dair hikâyeler...

Sarayı son ziyaretinden beri, Charles’ın babası Genevieve halasından nadiren bahsetmiş, konusu açıldığında da

ondan hep buruk bir hüznle söz etmişti. Prens, Kral ile kız kardeşi arasında ne yaşandığını bilmiyordu ve sormaya da hiç cesaret etmemişti.

“Mutsuz muydunuz, Genevieve hala?”

“Hayır, hayır. Aksine, kocamı çok seviyordum. Fakat onunla saraydan ve tüm bunlardan sıyrılma şansım olsun diye evlendim. Kenara fırlattığı mücevherli tacı işaret etti. “Onunla özgürlüğüm için, hayatımın ayaklarıma serilmemesi ihtimali için evlenmişim. Çok az kral ve kraliçe sevdiğiyle evlenme lüksünü elde etmiştir. Baban sana bu fırsatı tanıdığı için şanslısın.”

“Biliyorum.”

“O hâlde?”

Genç prensin kaşları çatıldı, arabanın kapısını sıkıca kavradı. “Sanki yer yarıldı da içine girdi; hiç var olmamış gibi. Kızın kim olduğunu kimse bilmiyor ve kimse onu daha önce görmemiş.”

Genevieve, “Ortaya çıkmaması tuhaf,” diye itiraf etti. “Senin prens olduğunu kızın bilmediğini söylemiştin, değil mi?”

Charles o geceyi tekrar düşününce, çekip gitmeden hemen önce kızın prensle tanışmadığını söyleyişini hatırladı. “Evet, ona söylemeye çalışmamdan kısa bir süre sonra ortadan kayboldu.”

“Eminim artık öğrenmiştir.” Genevieve yelpazesini açıp kendini serinletti. “Belki de bir balo daha *düzenlemeliyiz*.”

“Genevieve hala, lütfen alay etmeyin.”

“Şahsen, böyle merasimlerden hoşlanmam. Tanrı biliyor ya bunlar korkunç birer zaman ve para israfıdır.” Genevieve duraksadı. “Fakat babanın arada sırada çok parlak fikirleri olur. Bir önceki balo ülkede evlilik çağına gelmiş her genç kıza açtı. Bunun önemini gerçekten anlıyor musun Charles?”

Charles, “Bunu düşünmemiştim,” diye kabul etti. “Son zamanlara dek düşünmemiştim.”

“Ferdinand bundan hiç hoşlanmamıştır, seni temin ederim. Köylülerin soylularla sohbet etmek için çok az fırsatı oluyor. Ferdinand gibi adamlar buna müsaade etmez.” Düşes bıkkınlıkla iç çekti. “Başka bir balo düzenlemek gerçek bir çözüm getirebilir. Belki âşık olduğun kız bu baloya da gelir.”

“Pek sanmıyorum. Temelli ortadan kaybolduğundan korkuyorum.”

Düşes, “İnsanlar öylece ortadan kaybolmaz,” dedi. “Şu-
raya yazıyorum, biraz olsun akı varsa, baloya gelecektir. *Sen-*
de biraz olsun akıl varsa da, sırf aptal bir ayakkabı ayağına
uydu diye değil, gerçekten senin için doğru kişi olduğundan
emin olursun. Bu seferki maskeli balo olacak.”

“Üzgünüm ama anlayamadım. Niçin maskeli balo?”

Genevieve ellerini kavuşturdu. “Çünkü, sevgili yeğenim, bu kız söylediğin kadar muhteşem, kibar ve güzel olsa bile, güzelliğine değil ona vurulduğuna emin ol istiyorum. Ne dersin?”

Prens iç çekip, “Başka şansım var mı ki?” dedi. Fakat zor da olsa halasına gülümsedi. “Babam hep ondan daha zeki olduğunuzu söyler.”

Genevieve gözlerinde bir parıltıyla, “Hah şunu bileydi!” dedi. “Bugüne dek söylediği en akıllıca cümle olabilir. Bunu ona kesinlikle hatırlatacağım.”

Düşes, dışarıdaki insanlara el sallamak için arabanın penceresini açtı. “Ayrıca, baban beni resmî olarak meclise geri çağırmadı. Bana bir balo borçlu.”

“Sizin balolardan hoşlanmadığınız düşünülürse, babam bu isteğinizden kuşkulamayacak mı Genevieve hala?”

“Babanın bunu hatırlayacağını sanmıyorum. Her hâlükârda, eski düşmanlarıma hâlâ hayatta ve iyi olduğumu hatırlatmak için meclise tekrar takdim edilmek hoş olacaktır.”

Şaşkına dönen Charles, halasına bakıp başını iki yana salladı. “O hâlde baloyu ben düzenleyeceğim. Fakat yalnızca ülkeye geri dönüşünüzü kutlamak için. Sizi görmemin üzerinden uzun yıllar geçti.”

“Ah, ne güzel! Birinin şerefine balo düzenlemeyi önermek uygunsuz kaçır fakat babanla bu konuyu konuşacağım. Eskiden, benim fikirlerimi kendi fikriymiş gibi benimsemesini sağlamakta çok iyiydim. Göreceksin. Âşık olduğun kız da o baloda olacak; bundan eminim.”

Charles, Düşes’in haklı olmasını umut etti.

On Beşinci Bölüm

Düşes öğle yemeğinden önce görevinin başına dönmesini emrettiğinden Sindirella hızlı adımlarla kraliyet kütüphanesine yöneldi.

Şimdiye dek buraya birkaç kez gelmişti fakat bu ziyaretler hep Düşes'e kitap almak içindi, kendine kitap almak için hiç gelmemişti.

Kütüphane sarayın güney kanadında, sadece portrelerin değil kraliyetin sanat anlayışını yansıtan çok çeşitli sanat eserlerinin de sergilendiği uzun bir koridorun bitimindeydi; burada porselen vazolar, kuş ve ağaç heykelleri, özenle dokunmuş duvar kilimleri ve mücevher kakmalı biblolar vardı.

Sindirella, duvarlardaki portrelere göz atarak koridor boyunca ilerledi. Kral'ın ve merhum Kraliçe'nin pek çok portresinin yanı sıra Grandük'ün yaşlanmış hâli gibi görünen bir adamın haddinden fazla portresi vardı; Sindirella şimdiki

Grandük'ün babası *herhâlde* diye düşündü. Bu adamın portrelerinin çoğu, diğerlerinden daha yeni görünüyordu; sanki daha önce orada asılı olanların yerini doldurmak için asılmışlardı.

Hemen sonra, görkemli bir atın sırtında, gülümsemeden bakan genç Prens Charles'ın portresine rastladı.

Sindirella, kendi kendine kıkırdarak Prens'in portresine, "Çok ciddi görünüyorsunuz," dedi. Fakat ufak kahkahası bir an sonra sönüverdi. Her nasılsa, ressam, Charles'ın sevgi dolu gözlerindeki derinliği tuvale aktarmayı başarmıştı. Bu portrede en fazla yedi yaşında olmalıydı, Düşes'in söylediğine göre, annesini kaybettiği yaşta.

Sindirella'nın içinde, bir dizi duygu, buruk hislerle karıştı ama o, kütüphaneye girdiği an bunları bir kenara itti.

Heyecanını dizginlemeyi başaramadan, yüksek sesle, "Hangi kitapları istemeliyim?" dedi. "Ekselanslarının okumaya doyamadığı şu korsan maceralarından birini mi? Yoksa bahçıvanlık üzerine bir kitap mı? Ya da sanat üzerine? Bir gün anneciğimle babacığımın portresini çizmeyi çok isterdim... hem güzel bir tarih kitabına dalıp gitmeyeli de çok uzun zaman oldu. Saray kütüphanesinde kraliyet bahçelerinin nasıl düzenlendiğine ya da saray mimarisinin nasıl planlandığına dair bir sürü kitap olmalı. Ya da..."

Zihninde aniden bir şimşek çaktı: *Sihir*. Sihre ve peri vafiz annesinin ima ettiği karmaşaya dair daha çok şey öğrenebileceği bir yer varsa, burası olmalıydı.

"Ginny için birkaç cilt daha mı alacaksın?" Kütüphane görevlisi Bay Ravel, aşağı düşen gözlüklerini itip masasında

okuduğu her neyse, okumaya devam etti. “Böyle yapmaya devam ederse, saraydan ayrıldığı zaman, aldığı kitapları kütüphaneye geri taşımak için yük arabası lazım olacak. Pekâlâ, bugün ne istedi?”

Sindirella, “Sihir tarihi hakkında elinizde ne kadar kitap varsa almak istiyorum,” dedi.

Bay Ravel bakışlarını okuduğu sayfadan aniden kaldırdı. “Pardon?”

“Dedim ki, elinizde...”

“Tamam, tamam, dediğini duydum.” Bay Ravel arkasına doğru tedirgin bir bakış attı; birinin duymuş olabileceğinden endişelenmiş gibi görünüyordu. Sonra da Sindirella’ya dik dik bakıp huysuzca, “Ginny ondan bir şey sakladığımı mı düşünüyor? O konuda bulabildiğim tüm kitapları, sürgün edilmeden önce kocasına verdiğimi Düşes’e söylemiştim. Diğer her şey imha edildi: tablolar, kitaplar, her şey.”

Sindirella böyle bir şey duymayı beklemiyordu. “İmha mı edildi? Ama neden?” Yutkundu. “Yasak olduğu için mi?”

“Elbette, seni ahmak çocuk!”

“Ama neden... neden yasak?”

Bay Ravel alay etti. “Sanıyorum ki sihrin sebep olduğu tehlikeleri hatırlamayacak kadar küçüksün; prensimizin ya da prensesimizin daha doğarken kötücül bir peri tarafından lanetlenmemesi için hep dua ederdik. Meclis, sihri yasaklamak için yıllarca uğraştı ve bu yasak sayesinde artık hepimiz güvendedeyiz.”

Bu konuşma kulağa ezberlenmiş gibi geliyordu, Bay Ravel'in söylemesi *beklenen* bir konuşma gibiydi. Sindirella, "Eğer bir peri gizlice Aurelais'e geri dönüp sihrini kullanırsa ne olur peki?" diye sordu.

"Kesinlikle infaz edilir!"

Sindirella çığlık atar gibi, "İnfaz mı?" dedi. "Fakat sihrin pek çok faydası olabilir. Kral niçin..."

Kütüphane görevlisi, "Şşşşt!" diye azarladı. "Yeter bu kadar sorduğun. Bu konuda konuşmamız bile doğru değil. Sen beni kovdurmaya mı çalışıyorsun? Hizmet ettiğin hanımefendiye, görevime kıymet verdiğimi ve bu konuda bir daha tek kelime duymak istemediğimi söyle."

Kütüphane görevlisinin bu çıkışından elem duyan Sindirella, "Elbette..." dedi. "Elbette efendim."

"Âlâ. Diyeceğin başka bir şey yoksa... Ah, hoş geldiniz."

Bir grup genç kız kütüphaneye girince Bay Ravel'in dikkati onlara yöneldi ve bu sırada Sindirella kütüphaneye doğru süzüldü. Rafların arasında kaybolduğu an derin bir oh çekti.

Demek doğrudu: Sihir *yasaklanmıştı*.

Yani Lenore, Sindirella'nın baloya gitmesine yardım ederek kendi canını tehlikeye mi atmıştı?

Sindirella, her şeyi anlamlandırmaya çalışırken, düşünceleri zihninde durmaksızın akıyordu. Soracak o kadar çok sorusu vardı ki...

Sonraki bir saati, kütüphanede, gizemli sihir arşivinden geriye kalanları aramakla geçirdi. Fakat Bay Ravel'in söylediği gibi, her şey imha edilmişti. Ki bu durum, Sindirella'nın,

sihir niçin bu kadar tehlikeliymiş de bu konudaki kitaplar bile yok edilmiş diye merak etmesine sebep oldu.

Yorulan ve tam da vazgeçmek üzere olan Sindirella, birden Genevieve için ödünç aldığı kitapta yazan esrarengiz mesajı hatırladı.

Büyüyü geri getirmeliyiz. Belki 36 gemi ve 47 korsan yardımcı olabilir

– Sanat

Bu sayılar bir şey ifade ediyor olmalıydı. Otuz altı gemi ve kırk yedi korsan... Kütüphanedeki rafların ve raflardaki kitapların sırası olabilir miydi? Bir de şu sanat kelimesi... Sanat tarihi dizisinde bir ipucu bulabilir miydi? Denemeye değerdi.

Sindirella kendi kendine, "Ayrıca," diye mırıldandı, "eskiden Aurelais'te periler vardıysa, o hâlde *her şeyi* ortadan kaldırmış olamazlar. Bir şey olmalı; büyüye atıfta bulunan, resim ya da heykel sanatı üzerine bir kitap belki."

Ne yazık ki, sanat dizisindeki kitapları iyice incelemesine rağmen hiçbir şey bulamadı. Otuz altıncı raftaki kırk yedinci kitap, ortaçağda iğne işi serisinin bir cildi idi. Kırk yedinci raftaki otuz altıncı büyük cilt ise renk kullanmadan resim yapmak üzerine bir kitaptı. Genellikle Düşes için roman ödünç aldığı kurgu bölümüne döndüğünde, arayışından vazgeçmek üzereydi. Kendine göre bir kitap bulamadıysa, en azından Genevieve'e yeni bir kitap götürürdü.

Rafları gözden geçirirken, esrarengiz mesajdaki otuz altı sayısının seksen altı olup olamayacağını düşündü. Ne de olsa, çok eski ve lekeli bir mesajdı... İşte! Seksen altıncı raftaki

kırk yedinci kitap gözüne çarptı. İki kalın cilt arasına sıkıştırılmış, ince ve dizideki en son kitaplardan biri sayılırdı.

Korsanların Tarihi Duvar Kilimleri

Sindirella'nın kalbi yerinden çıkacak gibi oldu. "Bu kitap buraya ait gibi görünmüyor."

Kitabın sırtının altı ve üst kısmı yanmış, sayfalarının büyük çoğunluğu koparılıp atılmıştı. Fakat Sindirella, kapağını kapatıp pes etmek üzereyken, kitabın sırt kısmından gelen bir hışırtı duydu. Dikkatle içine baktı ve sımsıkı bir rulo haline getirilmiş bir kâğıt bulup çıkardı.

Parşömenin üzerinde *Sanat* yazan bir etiket vardı. Çok eski olduğundan çok dayanıksızdı ve Sindirella'nın parmak uçlarının değdiği yerler kırıştı.

Hayır, bu parşömen falan değildi, düşesin okuduklarına çok benzeyen bir macera romanından koparılmış bir sayfaydı. Köşeye bir not yazılmıştı:

Yarın, dehlizdeki yol ayrımında buluşalım.

Ferdinand, yasak koymaya çalışıyor.

– Ginny

Bunu yazan, Düşes Genevieve olabilir miydi? Diğer kitapta rastladığı mesajda da –Sanat... Bu, Düşes'in kocası Arthur'un mahlasıydı!³

3 Burada bir kelime oyunu var. Sanat sözcüğünün İngilizcesi olan *art*, Düşes'in kocası Arthur'un isminin kısaltması aynı zamanda. Sindirella, Sanat'ın Arthur'un mahlası olduğunu böylelikle anlıyor. (ed. n.)

Sindirella bu notu tekrar tekrar okudu, bulduğu şeye inanamıyordu. Büyüye dair arşivleri imha ettiren Grandük müydü? Ferdinand, büyüye yasak getiren babasına yardım mı etmişti?

Taşlar yavaş yavaş yerine oturdu. Genevieve ile Grandük arasındaki düşmanlığa sebep olan şey, büyü olmalıydı; Ferdinand'ın Sindirella'dan Düşes hakkında muhbirlik yapmasını isteme sebebi de bu muydu?

Bu sorgulamaya devam etmesine fırsat vermeyen yaklaşan ayak seslerini duyunca Sindirella paniğe kapılıp sıçradı. Elinden gelen en çabuk şekilde notu rulo haline getirip kitabın içine geri koydu.

"Sindirella! Burada ne arıyorsun sen?"

Louisa ve iki başka saray terzisi ona bakıyordu; Sindirella, Gisele ve Victoria'yı Bezler ve Çiçekler'den hatırladı; onların hemen ardından kraliyet kütüphanesi görevlisi geldi.

"Ben... Sadece Düşes'e birkaç kitap alıyordum."

Bay Ravel, "Sen!" diye bağırdı. "Senin kraliyet arşivlerinde başıboş dolaşman yasak! Gittiğini sanmıştım..."

Sindirella çabucak, "İşim bitti," dedi.

Louisa, Sindirella'yı kolundan tutup, "Bizim de bitti," dedi. "Yardımcı olduğunuz için teşekkürler!"

Kızlar kütüphaneden alelacele çıkınca Louisa gülme krizine girdi. "Ne kadar sinirlendiğini gördün mü? 'Senin kraliyet arşivlerinde başıboş dolaşman yasak.'"

Victoria, "Nasıl da peşimize takıldı!" diye ekledi.

“Kıymetli kitaplarını çalacağız sanki.”

Sindirella da güldü. “Siz üçünüz kütüphaneye niçin gelmiştiniz?”

“Baş terzi, Düşes Genevieve’e dikilecek bir elbise için birkaç model bulmamızı istemişti. Mutlaka bir gün saraya döndüğü için ziyafet verecek, bu merasim için bir elbise isteyecek olursa bizim de hazır olmamız gerek.”

“Sindirella, sen onun hizmetkârsın. Belki sen bize yardımcı olabilirsin.”

Portrelerle bezeli koridordan bir kez daha geçtikleri sırada Sindirella, “Olabilirim,” diye mırıldandı. Fakat bu defa gözü, brokar duvar kâğıdında güneşten yer yer solmuş, bir zamanlar buraları bazı tabloların doldurduğu boşluklara takıldı. Önceki Grandük’ün portrelerinin çerçeveleri, hepsinin içinde en nizamsız olanlardı; Sindirella, Bay Ravel’in büyüyle ilgili tüm tabloların imha edildiğinden bahsedişini hatırladı. Daha önce bu koridorda ne vardı ki? Kraliyet ailesinin peri vaftiz ebeveyninin portreleri mi?

Louisa, omzuna dokunup, “Sindirella?” dedi.

“Özür dilerim, aklım başka yerdeydi.”

Arkadaşı soğuk bir sesle, “Fark ettim,” dedi. “Gündüz düşlerinde kaybolmak gibi bir alışkanlığın var.”

Sindirella, “Düşes siyah bir elbise giymek isteyecektir,” dedi. “Ondan pek fazla söz etmese de, hâlâ kocasının yasını tutuyor.”

Gisele, “Öyle mi dersin?” dedi. “Kocasını öldüğü için şükreliyor sanırdım. Düşes’in saraydan gitmesinin sebebi kocasıydı.”

Sindirella, "Kocasının niçin sürgüne gönderildiğini biliyor musun?" diye sordu.

Victoria omzunu silkti. "Kralla anlaşılmadıkları bir şey yüzünden."

Louisa, muhafızların duymadığından emin olmak için etrafı kolaçan ederek, "Bu konuda konuşmamak üzere yazısız bir kural var," dedi. "Babam eskiden Orlanne Dükü'ne hizmet ederdi... ben küçük bir kız çocuğuyken, ama olan bitene dair hiçbir zaman tek kelime etmedi. Irmina teyzem bile bu konuda konuşmayacaktır."

Sindirella, "Niçin?" diye sordu.

"Sarayın her yerinde casuslar olduğunu söyleyeyim, sen anla... ayrıca bundan çok daha önemsiz meseleler yüzünden insanlar kovuldu."

Terziler, Düşes Genevieve'in saraya dönüş ziyafetinde ne giymesi gerektiği konusuna geri dönerken Sindirella konuşulanları yarım yamalak dinledi.

İçinden bir ses, söz konusu "casusların" Grandük'e hizmet ettiğini söylüyordu. Geçmiş denen yapbozun parçalarını birleştirmeye başlayıp Aurelais'te büyüünün yasaklanmasındaki payının yanı sıra Orlanne Dükü ve Düşesi'yle rahatsız edici ilişkisini göz önünde bulundurarak, bir dahaki sefere Ferdinand kendisini çağırdığında, Sindirella'nın, ne söylediğine özellikle dikkat etmesi gerekecekti.

Bir de, peri vaftiz annesinden Ferdinand'ın hiçbir zaman haberdar olmadığından emin olması...

On Altıncı Bölüm

Ferdinand, Düşes Genevieve'in Ana Meclis Salonu'na beklenmedik ziyaretinden hoşlanmamıştı. En azından Düşes, meclis oturumu son bulana dek bekleyecek kadar görgülüydü fakat oturumdan sonraki o kıymetli vakit, Ferdinand'ın Kral'ın tüm dikkatini cezbedebildiği ve meclisteki rakiplerinin Kral'ın aklına sokmaya çalıştığı tüm münasebetsiz fikirleri savuşturabildiği bir vakitti.

Düşes salona girdiği anda, mücevher kakmalı tacındaki sivri zümrütler gibi parlayan gözleriyle Ferdinand'a ters ters baktı. Yüzünde kendinden emin, yapmacık bir gülümseme vardı.

Tanrı biliyor ya, bu kadından nasıl da nefret ediyordu.

Ne var ki yine de, Ferdinand, bu nefreti göstermemesi gerektiğini iyi biliyordu. Ağzı kulaklarına varıncaya dek gülüm-

seddi. "Ekselansları, doğrusu, sizi beklemiyorduk."

Kral'ın başı birdenbire doğruldu, şaşkın yüz ifadesi, Ferdinand'ın duygularını yansıtıyordu.

Genevieve tiksintisini gizlemeyen bir tavırla yelpazesini Dük'e sallayarak, "Sadece beş dakika istirahat ediyorum," dedi.

Yoğun bir parfüm kokusu tüm duyularına saldırınca Ferdinand öksürdü. "Affedersiniz. Majesteleriyle devlet meseleleri üzerine istişare etmemiz gerekiyor. Meclis oturumuyla ilgili gözden geçireceğimiz pek çok şey var ve..."

Genevieve, Grandük'ün cümlesini, "Ve hükümdarınız, sizinle ağız dalaşına giren vekilleri saatlerce dinledikten sonra biraz mola verebilir," diye tamamladı. Yorgunluktan göz kapakları ağırlaşan ve esnemesini bastırmaya çalışan Kral George'a döndü. Hakikaten de dinlenmeye ihtiyacı var gibi görünüyordu.

Gel gör ki Ferdinand, Orlanne Düşesi'ne boyun eğeceğine ölürdü daha iyi! "Korkarım ki işler böyle yürümüyor. Grandük olarak..."

"Kral'ın *ablası* olarak, ısrar ediyorum. Kardeşimle görüşmem gereken acil meseleler var. *Aile* meselesi."

Bunu duyan George, merakla kalın kaşlarından birini kaldırdı. Ferdinand'a kardeşleri yalnız bırakmasını ima ederek başını sallayıp, "Çık, çık!" dedi.

"Fakat efendimiz, bir mesele var, antlaşmamız..."

"O mesele bekleyebilir. Daha sonra gel, Ferdinand."

Yüzünü buruşturmamak için kendini tutan Ferdinand, reverans yapıp arkasını döndü, kapıya doğru yavaş ve kendinden emin adımlarla ilerledi. Kapı ardından gümbürdeyerek kapandıktan sonra öfkeyle bıyığını çekiştirdi.

Bu kadın yok mu!

Kral'ın dikkatine nail olmaya ne hakkı vardı? Yıllardır saraydan uzaktaydı; şimdi salına salına meclise girip Ferdinand'ın tırnaklarıyla kazıyarak kazandığı itibarı elinden mi alacaktı? Bu böyle olamazdı.

Kapıdaki muhafızlara en amirane bakışını atıp Genevieve'in Kral'a ne söylediğini duyabilmek için anahtar deliğine eğilince, onlar da derhal bakışlarını başka yöne çevirdi.

Heyhat. Şirret kadın, alçak sesle konuşacak kadar kurnazdı.

Beklemek tam bir ıstıraptı. Cep saatinde tik tak ederek akıp giden saniyeleri saydı, sonra da pes edip mendilini çıkarmak üzere elini cebine attı.

Bütün ceplerini tek tek yoklarken, "Lanet olsun, nerede bu kahrolası şey?" diye homurdandı. Mendilini ararken elini soktuğu ceplerinden birindeki bir delikten parmağı geçiverince küfretti. Onarmaları için terzilere götürmesi gerekecekti.

Ardındaki kapı açıldı ve Genevieve dışarı süzüldü. İnsanı çileden çıkaracak kadar keyifli görünüyordu.

"Kardeşim sizi bekliyor."

Ferdinand doğruldu, hafif bir homurtuyla apoletlerinin püsküllerini düzelterip uygun adım salona girdi.

İçeri girdiğinde, Kral'ı, tahtında oturmuş biri kız biri oğlan iki porselen bibloyla oynar hâlde buldu. Bu, mükemmeldi. Ferdinand, kaldıkları yerden devam etmek istedi; Prens Charles'ın evliliği meselesi.

Nihayet mendilini bulunca, gözlüğünü ovarak silmeye başladı. "Az önce, görüşmemiz bölünmeden önce söylemekte olduğum gibi, efendimiz, ben sadece ülkemiz için en iyisi ne olacaksa onu yapmaya çalışıyorum."

"Ülke için en iyisi oğlumun evlenmesidir."

"Katılıyorum. Fakat doğru kızla evlenmesi gerekir."

"Peh! Doğru kız ha! Şu soy zırvaları! Birbirlerini mutlu ettikleri sürece, Charles'ın kiminle evlendiğinin ne önemi var ki?"

Grandük kaşlarını çatı. "Böyle demek istemediniz her hâlde."

Kral, "Başka bir balo düzenlemenin zamanı geldi," diye bildirdi. "Charles o gizemli kızı unutsun diye bir maskeli balo."

Ferdinand'ın çatık kaşları daha da çatıldı, "Efendimiz, zaten bir balo düzenlemenizin üzerinden çok geçmedi!" diye ünledi. Bir balo daha düzenlemenin ne kadara mal olacağını ve bütçeyi dengelemek için verdiği emekleri çoktan düşünmeye başlamıştı. Kral'ın fikrini değiştirmesi ve bunu çabucak yapması gerekiyordu; George bir şeye ikna olmayagörsün, inatçı yaşlı adam o işin peşini bırakmazdı. "Prens'in istikbalinden endişeliyseniz, münasip prenseslerden oluşturduğum listeyi gözden geçirmez..."

“Prenses falan yok artık. Benim barış antlaşmalarıyla, başlık parasıyla falan boşa harcayacak vaktim yok. Senin endişen paraysa, o baloda yaparsak, düğün masraflarından ne kadar çok tasarruf edeceğimizi düşün.”

“Kastettiğim bu değildi, efendimiz.”

“O hâlde bir balo daha düzenlemek için bundan âlâ vakit mi var? Şarap varilleri açıldı, her yer çoktan pırıl pırıl temizlendi.”

“Peki ama... nasıl ilan edeceğiz?”

“İlan mı?” Kral George öksürdü, kalın beyaz kaşları çatıldı. “Kral benim, öyle değil mi? Bir şey ilan etmemiz gerekmiyor.”

Ferdinand yüzünü buruşturup kollarını kavuşturdu. Kral bu fikirde haddinden fazla ısrarcıydı. Genellikle, Ferdinand’ın önerilerini hiç değilse biraz düşünüp tartardı. Fakat Charles döndüğünden beri, bir de Genevieve başlarına musallat olduğundan beri her şey yavaş yavaş rayından çıkıyordu.

“Bu *onun* fikri, değil mi?” Ferdinand, sesindeki huzursuzluğu yumuşatamadığını fark etti.

Kral, Ferdinand’a kulak asmamıştı. “Elbette! Ablamı saraya kabul etmenin bir balo düzenlemekten daha güzel yolu mu var? Hem Charles da gerçek aşkıyla tanışmak için bir şans daha yakalamış olur.”

Ferdinand, George’un sesinde anlaşılması güç bir gerginlik sezdi fakat geçen ayki hâlinden daha iyi görünüyordu.

Oğlu eve dönünce yüzüne renk gelmiş, hareketleri de daha dinçleşmişti. Tabii bir de inadı alevlenmişti.

Ferdinand harekete geçmek için en uygun zamanı bekleyecekti. İhtiyatla.

O zaman gelene dek, dikkat çekmek istediği daha önemli meseleler vardı. “Belki de, efendimiz, Prens’in Lourdes Prensesi ile izdivacını gerçekleştirmeyi denememiz daha iyi olacaktır.”

“Bizim kararımızla mı? Bunun Genevieve’in başına neler getirdiğini hatırlarsın. Ayrıca, Lourdes kraliyet ailesine tahammül etmek mümkün değil.”

“Doğru, fakat eminim ki, güzelce açıkladığımızda Prens de bunun makul olduğunu anlayacaktır.”

“Peh, makulmüş! Camdan ayakkabılı bir kız için yanıp tutuşan genç bir adam, makul ne demek umursar mı?”

“Hayır, efendimiz, fakat...”

“Hem sen benim planımın işe yarayabileceğini hiç mi düşünmedin? Bir kez işe yaradıysa, bir kez daha yarayabilir.” Kral George ellerini kavuşturup birbirine sürttü. “Yapmamız gereken tek şey, en güzel ortamı hazırlayıp doğru kızları davet etmek.”

Ferdinand’ın yüzü karardı, “Fakat niçin maskeli balo?”

“Genevieve, kızın güzelliğinden sarhoş olmazsa oğlanın gerçek aşkını daha kolay bulacağını düşünüyor.” Kral George öksürdü. “Ablam, daima gerçekçidir.”

“Efendimiz, siz iyi misiniz?”

Kral, “Bir şeyim yok!” diye gürlledi. “Bana soru sorma, ne emrettiysem onu yap.”

Sakin ol, Ferdinand. Charles evlenmek üzereyken Kral ölürse, Prens’in senin seçtiğin kızla evlenmesini sağlamalısın; seçtiğin için meclisin sana teşekkür edeceği kızla.

“Bir balo daha düzenlemenin çözüm getireceğini düşünmüyorum. Charles’a biraz zaman verin, o kızı unutacaktır. Sonra da munasip bir prensesle izdivacını gerçekleştirebiliriz; komşu ülkelerin prenseslerinden biri...”

Kral, “Balo düzenlenecek,” diye sözünü kesti. “Bu senin son şansın Ferdinand. Beni bir kez daha hayal kırıklığına uğratma.”

“Elbette, majesteleri.” Grandük hızlıca reverans yaptı fakat Kral’a sırtını döner dönmez yüzünü buruşturdu. İşler, planladığı gibi gitmiyordu. Hem de hiç.

Saraydaki konutuna döndüğünde Ferdinand çalışma odasındaki koltuğa kendini atıp yazı masasına parmaklarını vurdu. Kral ahmakça davranıp onunkini değil de Genevieve’in önerisini dinlemek istiyorsa, o zaman daha sıkı önlemler almak gerekecekti. Dük, hazırlıklarını, en kötü ihtimale göre yapmalıydı: Tacı devraldığı zaman Charles’ın Ferdinand’ı meclisten azledip yerine üniversitede tanıştığı, aşırı uçları savunan ahmağın birini koyması muhtemeldi.

Ferdinand nüfuzunu sağlamlaştırmalı ve bunu derhal yapmalıydı. Charles’ı Lourdes Prensesi’yle evlenme tuzağına düşürmeyi başarabilirse, Kral onu cömertçe ödüllendirebi-

lır, hatta belki onu Lourdes elçisi yapmakta ısrar edebilirdi. Meclis, böylesi arzu edilen bir kraliyet evliliğinin mimarı olduğu için onu yere göğe sığdıramayabilirdi; makamı kesinleşmiş, gücü ise alt edilmesi imkânsız bir hâl almış olurdu; Charles'ın bile alt edemeyeceği bir güç...

Ne var ki her şeyden önce Ferdinand'ın saray içindeki kaynaklarından kapsamlı bir rapor alması gerekiyordu. Hayır, "kaynaklar" demek doğru olmazdı. Onlara 'gayriihtiyari casus' demeyi tercih ederdi.

Huzuruna çağıracağı ilk casus, o iri ve masum gözlü hizmetçi kız olacaktı: Sindirella.

On Yedinci Bölüm

Grandük, tek camlı gözlüğüyle onu süzerken Sindirella, ondan korkmadığı için Ferdinand'ın biraz hoşnutsuz olduğunu hissetti.

Tabii ki, Dük ile görüşecek olmaktan korkmuştu, fakat Dük'ün kendisinden korkmuyordu ve korkuyormuş gibi davranmayacaktı. Hayatı boyunca gerçekten korktuğu tek kişi üvey annesiydi, ama Leydi Tremaine ile geçirdiği o yıllar artık geçmişte kalmıştı.

“Hanım kız, lafı dolandırmaya hiç gerek görmüyorum. Seni buraya çok mühim bir devlet meselesi sebebiyle çağırttım.” Grandük parmaklarını altın yaldızlı yazı masasına vurdu. “Genevieve'den, kıymetli herhangi bir bilgi edinebildin mi?”

Sindirella, oturduğu koltukta doğruldu, Dük'ün gözlerine bakmak için başını kaldırdı. “Ne demek istediğinizi anlamıyorum Dük Hazretleri. Ben çoğu zaman ekselanslarının

saçlarını tarıyor ve elbiselerini giymesine yardım ediyorum. Önemli meseleler hakkında benimle konuşmuyor.”

“Seninle konuşması *gerekmiyor*. Ben seni bu yüzden onun şahsi hizmetine atadım.” Dük Sindirella’ya ters ters baktı. “Başkalarıyla sohbetlerine kulak misafiri olmak, mektuplarını okumak, saraya giriş çıkışlarını takip etmek için her türlü fırsatın var. Mesela, Düşes Prens’le birlikte şehir turundayken hainliğine kanıt olabilecek herhangi bir şey bulmak için konutunu aramış olmalıydın!”

Sindirella kaşlarını çatıp, “Hainlik mi?” diye tekrarladı. Böyle diyerek kast ettiği şey *büyük* müydü? İhtiyatla, “Efendim,” dedi, “Kral’ın kız kardeşi niçin hain olsun ki?”

Grandük, koltuğundaki yumuşak yastığa sırtını iyice dayayıp yanıtlamadan önce upuzun parmaklarını daha bir sivriltti. “Kocası yüzünden! O adam, o serveti dolap çevirmekten başka hangi yolla elde etti sanıyorsun? Orlanne Dükü’nün Aurelais’in düşmanlarına devlet sırlarını sızdırıp bu ülkeyi müttefikleri arasında zayıf düşürdüğünü herkes bilir. Tüm bunları yaparken bir yandan da Kral George’a bu ülkeyi yıkılmanın eşiğine sürükleyen tavsiyeler vermişti.”

“Ne tür tavsiyeler?”

“Ne önemi var? Düşes bir hainle evlendi.”

Sindirella, “Hanımefendi, bir iş adamıyla evlendiğini söylemişti,” dedi.

Dük’ün keskin bakışları âdeta bir kılıca dönüştü. “Demek ki seninle *konuşuyormuş*.”

Sindirella oturduğu yerde büzülünce, Ferdinand avuçlarını

masaya bastırıp öne eğildi. “Prens’i etkilediği gibi seni de etkilemeye çalışıyor. Doğru, kocası varlıklı bir iş adamıydı; ihanetiyle neredeyse krallığı deviren bir iş adamı. Düşesin sana söylediği her şey yalan. Sana kocası hakkına başka ne *söyledi*, evladım?”

Sindirella başka bir şey söylememeye kararlı bir hâlde, “Hiçbir şey,” dedi.

Ferdinand bezginlikle iç çekti. “Onun doğru söylediğine inandığın için seni suçlayamam. Senin gibi toy, sıradan bir hizmetçi kızın, Genevieve’in ne kadar sinsi olduğunu idrak etmesine imkân yok; o yüzden, ben anlatayım:

Orlanne Dükü, gençken gelecek vaat eden biriydi; öyle ki, Kral George’un babası Kral Philip onu hükümdarın danışmanlığını yapmak üzere Valors’a çağırmıştı. İlkeli biri olduğu için Kral ona şövalyelik unvanı bile verdi; sonra da Arthur, hükümdara ihanet etti.”

Sindirella daha fazla sessiz kalamadı. “Hükümdara *nasıl* ihanet etti?” *Büyüyü destekleyerek mi?* diye devam etmemek için dilini ısırması gerekti.

“Genevieve’in bunca yıldır niçin Aurelais dışında yaşadığını sanıyorsun? Çünkü kocası, sağduyusunu, Kral’ı tahtından indirmeyi denemesine yol açacak kadar yerle bir eden hainleri etrafına topladı. O adamın infaz edilmesi gerekirdi, fakat senin hanımın kocasını kurtarmayı başardı. Böyle yapınca, kendisi de Aurelais’ten sürgün edildi. Bu durum, Kral’ın onu saraya geri çağırdığı geçen haftaya dek böyleydi.”

Dük, Sindirella’nın dikkatini ve işbirliğini kazandığından eminmiş gibi bıyığını burdu. “Sen, Sindirella, bundan

daha fazlasını, majestelerinin o kadını niçin geri çağırdığını öğreneceksin. Muvaffak olursan, bu saraydaki yerinin kalıcı olmasını sağlayacağım. Olamazsan, eh..." Sözlerinin etkisini artırmak için sözlerine kısa bir ara verdi. "Anlaşıldı mı?"

Sindirella dudağını büzdü, içinde duygulardan mürekkep bir fırtına vardı. Dük'ün tehdidi nihayet onu *korkutmuştu*; tam da burada mutlu hissetmeye, doğan her günü gündüz düşlerine tutunarak atlatmak için kendini zorladığı ıstırap dolu hayatının hatıraları nihayet zihninden silinmeye başlamıştı. Keza, bir zalimin hizmetinden çıkıp diğerinin hizmetine girerse, vicdan azabı çekmeden nasıl yaşayabilirdi? Genevieve'in hizmetkârı olarak çalışmaya kendini adasa bile, Düşes saraydan ayrılınca bu durum değişebilirdi. Önünde sonunda, geçimini kazanmanın başka bir yolunu bulmak zorunda kalacaktı.

Sindirella alçak sesle, "Bunu yapabileceğimi sanmıyorum," dedi. "Düşes Genevieve bana nazik davrandı, onu ihbar etmeyeceğim."

Dük'ün yüzü asıldı. Yakasını düzeltip oturduğu koltukta doğruldu. "Anlıyorum."

Sindirella kalkmaya hazırlanıp, "Şimdi müsaade ederseniz Dük Hazretleri," dedi, "Görevimin başına..."

Grandük, "O kadar çabuk değil," diyerek sözünü kesti. "Yaptığım en cömert teklifi bir kez daha düşünüp tartmanı öneririm, genç bayan. Düşün ki, arkadaşın Louisa ve onun sevgili teyzesi de aniden saraydan kovulmasın."

Sindirella donakaldı. "Louisa mı?"

Dük bıyığını çekiştirip, “Evet,” diye yanıtladı.

“Gerçi, niçin bu kadarıyla sınırlı kalsın ki? Eminim sana babasının da sarayda çalıştığından söz etmiştir. Sanıyorum ki seyis kendisi. Şu anki görevinin, onun yerine daha genç, daha dinç bir adama teklif edilmesi ne üzücü olurdu. Ayrıca annesi de Tekstilkent’te, kirasını güç bela ödediği, mütevazı bir kıyafet dükkânı işletiyor. Louisa seni kraliyet çatısı altına getirmekle büyük bir iyilik etti fakat bu iyilik, ailesinin felaketi olabilir.”

Ferdinand, gözlüğüne dikkatle baktı, sonra paltosunun eteğiyle camını silip tekrar taktı. “Sadakatinin muhataplarını büyük bir dikkatle tartmanı öneririm.”

Sindirella’nın iki yana bıraktığı elleri titredi. Gördüğü her şey sallanıp dönmeye başlamıştı; Dük’ün yazı masasının kenarına tutundu. Louisa’nın kovulmasına sebep olamazdı.

“Ee? Tekrar düşünecek misin?”

Sindirella fısıltıyla, “Evet, Dük Hazretleri,” dedi.

Dük’ün keyfi yerine geldi, kesik kesik konuşmasının yerini yavaş yavaş neşeli bir ton alıyordu. “Çok güzel. Bir dahaki görüşmemizde muhakkak anlatacak daha çok şeyin olsun. Unutma canım, Kral’ın kız kardeşi hakkında casusluk yaparken yakalanırsan, ne yazık ki yardımına koşamayacağım. O yüzden, temkini elden bırakma.”

Sindirella dilini yutmuş gibi başıyla onayladı.

“Üç gün sonra seni tekrar çağırtacağım.”

Üç gün.

Sindirella aklı başından gitmiş hâlde yürüdü, ayakları onu Düşes'in konutuna kendiliğinden götürdü. Her adımında, nabızı kulaklarında gümbürdedi.

Şimdi ne yapmalıydı?

Yanıt gün gibi açıktı. Kral'ın en güvenilir danışmanı olmak gibi bir parlak bir namı olsa da, Sindirella Grandük'e güvenmemişti. Lenore'nin soydaşlarının sürgüne gönderilmesinde parmağı olduğunu bile bile, Ferdinand'a nasıl yardım edebilirdi ki?

Peki ya Louisa'nın saraydaki görevi ne olacaktı? Sindirella yumruklarını sıktı.

Beni tekrar çağırdığında Dük'e ne anlatacağım? Düşes hakkında neler öğrendiğimi sorduğunda ne yanıt vereceğim?

Düşes'in konutuna giderken, portrelerin sergilendiği koridordan aceleyle geçti; fakat bu defa Düşes'inkilere odaklanmıştı. En sonuncusu, Genevieve ve çalışkan görünümlü kocası ile üç çocuklarının bir arada resmedildiği portreydi. Koridorda sergilenenler arasında Orlanne Dükü'nün olduğu tek portre buydu. Gülümsemesi içtendi, göğüs cebinde eflatun bir mendil vardı, karısının yelpazeşiyle aynı renkteydi.

Sindirella'nın kuşağı gibi eflatun.

Boynunu uzatıp Dük'ün arkasında resmedilen kitapların sırtlarındaki isimleri okumaya çalıştı. Kelimelerin çoğu, düzgünce seçemeyeceği kadar küçük yazılmıştı fakat kitaplardan birinin sırtındaki *efsunlar* kelimesini çözebilmişti...

"Sindirella, Sindirella!"

Louisa, koridorun diğer ucundan ona doğru aceleyle geldi. Arkadaşı nefes nefese kalmış, yanakları da heyecandan kızarmıştı.

“İrmina teyzem bizi derhal Bezler ve Çiçekler’e çağırıyor. Acil bir bildiriyle ilgili bir durummuş.”

“Neler oluyor?”

“Henüz bir söylentiden ibaret, ama...” Louisa’nın ela gözleri heyecanla parladı, “diyorlar ki Kral bir balo daha düzenleyecekmiş!”

Bir balo daha mı? Bu haberle Sindirella’nın kaşları çatıldı. Yani Prens, onu aramaktan vaz mı geçmişti? Evlenecek yeni bir aday mı arıyordu?

“Sen git,” dedi, “Benim... benim gelmeden önce Düşes için halletmem gereken birkaç işim var.”

Louisa hizmetçilerin bölümüne dönerken Sindirella kendi kendine, *neşelen* biraz dedi. *Bir balo daha düzenleniyorsa kime ne ki? Sen kendine yeni bir hayat kurmak için buradasın, Prens’e üzülmek için değil.*

Prens’i tekrar görmeyi ne kadar istese de.

Söylentiler ne olursa olsun, bir balo daha düzenlense de düzenlenmese de, Sindirella bu konuyu bir daha düşünmeyecekti. Şu an en önemli şey Düşes Genevieve’i korumanın ve Louisa’nın saraydaki işini kaybetmemesine yardım etmenin bir yolunu bulmaktı.

Üstelik tüm bunlar, kendini Grandük Ferdinand’ın dört yanını saran ağından kurtarmasına bağlıydı.

On Sekizinci Bölüm

Çoğu merasimde Ferdinand'ın görmek isteyebileceği son kişi Orlanne Düşesi Genevieve olurdu fakat bugün, gözleri onu arıyordu. Bir şeyler öğrenmesi gerekiyordu ve o iri gözlü hizmetçi kızın bunu kısa sürede onun için elde edebileceğine itimadı yoktu. Şansı vardı ki, Kral'ın kız kardeşini nasıl sinirlendireceğini biliyordu.

Genevieve, buz gibi bir karşılamayla, "Seni çay içmeye davet ettiğimi hatırlamıyorum Ferdinand," dedi.

"O hâlde bir fincan kahve alırım, teşekkürler." Grandük parmaklarını şıklatınca en yakındaki hizmetçi taze bir demlik kapıp getirmek için aceleyle harekete geçti.

Genevieve, tam karşısına oturmakta olan Ferdinand'a ters ters baktı. "Kastettiğim şey bu değildi."

Ferdinand'ın kahvesi hemen geldi. Bacak bacak üstüne atıp, fincanından bir yudum almadan önce kahveyi kokladı.

“Ne istiyorsun?”

Ferdinand, nezaketle, “Her zamanki gibi açık sözlüsünüz,” dedi. “Söylemeden geçemeyeceğim, bunca yıl sonra bile değişmediğinizi görmek hoşuma gitti. Sizinle sadece sohbet etmek istiyordum, Genevieve. Mecliste son kez buluşunuzun üzerinden çok zaman geçti ve Charles'ın kayıp gelin adayı telaşı yüzünden geri dönüşünüzü usulünce kutlama fırsatı bulamadım.”

Genevieve, gözlerini kısıp Ferdinand'a bakarken çay kaşığına öfkeyle çevirip çayında küçük bir fırtına yarattı. “Siz, dönüşümü mü kutlayacaktınız? Sizin mi yoksa bir engereğin mi varlığı daha zehirli olurdu bilemiyorum.”

Ferdinand sözlerini, “Bize ne oldu hiç anlamadım,” diye sürdürdü. “Eskiden arkadaştık, hatırlamıyor musunuz?”

“Hayır, hatırlamıyorum.”

Grandük, “Birbirimize hiçbir zaman güvenmemiş olabiliriz fakat daima saygı duyduk,” diye ekledi. “En üzücüsü de, artık böyle olmadığını seziyorum.”

“İkiyüzlü alçaklara güvenemem. Keşke kardeşim de senin özünü benim gördüğüm gibi görse.”

Ferdinand gözlerini kırıştırdı. “Beni yaraladın, Genevieve.”

“Sen bana ancak ‘ekselansları’ diyebilirsin.”

“Bu rütbe oyununu bir kenara bırakalım. Yoksa sana, unvanını benim sayemde koruyabildiğini hatırlatmam gerekecek.”

Genevieve istihzayla, "Senin sayende mi?" dedi. "Benim kocam, senin *yüzünden* utanç içinde öldü. Çocuklarım *senin yüzünden* Aurelais'ten sürgün edildi ve doğuştan gelen hakları ellerinden alındı."

Ferdinand rahat bir tavırla, "Çok daha kötüsü olabilirdi," dedi. "Çok az kişi sürgün hayatını Kral tarafından tahsis edilen bir mülkte geçirme şerefine nail olur. Bak, artık döndün ve insanların çoğu ne büyük bir hainlik ettiğini unuttu. Görünüşe bakılırsa, Kral bile."

Düşes serinkanlılığını korumakta çok zorlanıyordu; Ferdinand onun yüzünün nasıl gerildiğini, nabzının hızlanıp boynunda görülecek kadar şiddetlendiğini fark etti. Genevieve eldiveninin parmaklarını teker teker çıkardı, konuşmaya başladığında sesi duygusuz ve direngendi. "Bana şantaj yapmaya çalışıyorsan Ferdinand, durma, yap. Meclisteki herhangi birinin benim hakkımda ne düşündüğü umurumda değil. Hele kardeşimin ne düşündüğü, zerre kadar bile değil."

"Yeğeninin ne düşündüğü bile mi? Toy Charles üzerindeki etkin, kabul edilemez derecede. Senin inançlarının, bu ulusun geleceğine nasıl bir tehdit oluşturduğunu idrak etmiyor."

Takdir etmek gerekirdi ki, Genevieve hiç ürkmedi. "Aurelas'i umursamadığımı ima etmeye mi cüret ediyorsun sen? Ailem bu ülkeyi yüzyıllar boyunca yönetti. Seninkiler buraya gelmeden önce benim atalarım bu ülkeyi kanıyla, gözyaşıyla kurup bu toprakları büyüttü."

“Böyle düşünen tek kişi ben değilim. Çok uzun zamandır kraliyet çatısından uzaktasın ama şimdi güle oynaya saraya döndün ve Kral’ın kız kardeşi rütbeni geri mi istiyorsun? Niçin şimdi, Genevieve?”

Düşes çay fincanını çat diye tabağa koydu. “Haneme yerleştirdiğin küçük casusuna neden sormuyorsun bunu?”

Ferdinand kahvesini püskürttü. Derhal mendilini çıkarıp sümkürdü, ardından Genevieve’in gözlerine baktı, vücudu gerilmişti. “Ne demek istiyorsun?”

“Masum numarası yapmaya çalışma. Hizmetkârımın senin casuslarından biri olduğunu biliyorum.”

“O saf kızcağız mı?” Ferdinand alınmış gibi davranıp tükürükler saçarak konuşmaya başladı. “Köyden başka yerde bir gün bile geçirmemiş gibi görünüyor. Onu tutmaya tenez-zül etmezdim.”

“Evet, tam da bu yüzden onu seçtin. Fakat maalesef ki, senin özünü görecekt kadar zeki bir kız o; koyun postu giymiş bir kurt olduğunu biliyor. Üstelik kurtlardan da korkmuyor.”

Kalın kaşlarından birini kaldırdı. “Demek korkmuyor? Hem o genç bayan nerede?”

“Külkızı kütüphanede, bana bir roman ödünç alıyor.”

“Kitap mı?”

“Evet, Ferdinand. Senin aksine, benim tuzak kurmak ve kurnazlık yapmaktan başka hobilerim var.”

“Evet, tümüyle hatırlıyorum. Seninkiler daha çok üçkâğıtçılık ve vatan hainliğinden mürekkep.”

“Seni terbiyesiz!”

Genevieve’i öfkeliendirmeyi başarmıştı fakat onu ağına düşürmesi için dikkatle ilerlemesi gerekiyordu. Ellerini bağlayıp kucagına koydu. En yumuşak, en bilmiş ses tonuyla, “Bunca yılın ardından, asla dönmeyeceğine herkesin şahitliğinde yemin ettikten sonra, gelmenin bir sebebi olmalı.”

“Yeğenimin üniversiteden döndüğünü haber aldım. Onu görmek istedim.”

Ferdinand, ona inanmadı, tek bir an bile. Kral George’un kız kardeşi becerikli bir hilekârdı ve şüphe uyandıracak kadar çabuk itiraz etmişti.

“Bunun doğru olmadığını ikimiz de biliyoruz.” Ferdinand bilerek es verdi. “Kral’ın danışmanı *ve* meclisin güvendiği kişi benim, bunu unutmuş gibisin. Majestelerinin tacını Charles’a devretmeyi düşündüğünün farkındayım. Sen de bu sebepten buradasın.”

Genevieve’in yüzünden okunan korku belli belirsizdi ama Ferdinand’ın gözünden kaçmadı. Düşes artık ne kadar inkâr etse de, Dük, gerçeği ortaya çıkardığını biliyordu.

Genevieve dudaklarını sımsıkı kapattı. “Charles’ın kendine bir eş seçmesine yardım etmek için buradayım.”

Ferdinand, “Bir prensesle evlenmesi gerekiyor,” dedi. “Tercihen, Aurelais’e komşu ülkelerden birinin prensesiyle; mesela Lourdes. Kral George kırk yıldır yönetimde. Charles ne tür bir hükümdara dönüşürse dönüşsün, bir devirden diğerine geçiş zorlu olacaktır. Düşmanlarımız, en ufak bir zayıf-

lık sezip bundan istifade etmesin diye Lourdes ile müttefiklik kurup mevkiimizi sağlamlaştırmalıyız.”

Genevieve sakince, “Aurelais neredeyse yarım yüzyıldır barış içinde,” dedi. “Birdenbire sınırlarımızı gözleyen düşmanlarımız olduğunu düşünmene sebep olan nedir?”

“Barış içindeyiz çünkü babam hep tetikteydi ve ben bu ülkeyi koruma görevini ondan devralıp sürdürdüm. Korduk; sihir gibi şeytan icatlarını ülkeye sokmaya çalışan kocan gibi adamlardan ve... ve...”

Genevieve küçümseyerek, “Daha güçlü bir orta sınıftan mı?” dedi. “İstirap içinde gibisin Ferdinand. Sihir olsa da olmasa da, insanlar her geçen gün güçleniyor.”

“Ayaklanmalar bastırılacaktır. Sihrin beraberinde getirebileceği kargaşa ve istikrarsızlığın yanında bunlar önemsiz meselelerden başka bir şey değil. Periler doğaüstü yetenekleri, iyicil ve saygın gördükleri kişilere yardım etmeleri sebebiyle kendilerini kanundan üstün görüyor.”

“Doğru, fakat periler prensleri ve dükleri kutsarsa sorun olmuyor.”

“Rütbe hiyerarşisi düzeni sağlar. Köylüler sihirli asalarla sorunlarını çözüverecek koruyucu perileri hak etmiyor.”

“Artık gitsen iyi olur.”

Grandük bunu duymazdan geldi. “Merhum kocan ve sen, Prens’i üniversiteye gönderme fikrini Kral’ın aklına soktuğunuzda Aurelais’in geleceğini lanetlemiş olabilirsiniz.”

Genevieve Grandük'ü azarladı. "Aurelais'in geleceğini lanetlemek ha? Sen kaçınıcı yüzyılda yaşadığını sanıyorsun? Devir değişiyor."

"Evet, tam da bu yüzden, tedbiri elden bırakmamamız lazım. Şuraya yazıyorum, Charles genç ve idealist biri; bir de edindiği 'ülkeyi içten güçlendirmek' ve 'halka yetki vermek' gibi fikirler Aurelais'in sonunu getirecek. Tıpkı kocanın bu hükümdarlığı yerle bir etmesine ramak kalması gibi."

Genevieve dişlerini sıktı. Dar çehresi, öfkeden gerim gerim gerilmişti. "Ziyaretin tadını kaçırdın Ferdinand. Kahven soğudu."

"Elbette. Elbette." En dostane sesiyle "Yarın geceki balo-yu dört gözle bekliyorum, ekselansları. İyi günler."

Ferdinand reverans yaptı fakat Düşes buna karşılık vermedi.

Vermemesi daha iyiydi. Günün geri kalanında o kadar öfkeli olacaktı ki Ferdinand'ı görmezden gelmek dışında başka bir şey yapmak istemeyecekti. Genevieve yarınki maskeli balo için peçete renklerine ve parça seçimlerine karar verirken, Ferdinand da kendi hazırlıklarını yapacaktı.

Bu ülkenin geleceğini ve en önemlisi, ülke içinde kendi makamını emniyete alacak hazırlıklar...

On Dokuzuncu Bölüm

Sindirella hizmetçilerin katına geldiğinde kalabalığın içine zar zor girdi. Heyecanla çene çalan o kadar çok kız vardı ki, salonun öbür ucundan kendisine el sallayan Louisa'yı güç bela bulabildi.

“Bir balo daha! İnanabiliyor musun?”

“Bu sadece daha çok çalışmamız gerektiği anlamına geliyor. Madam bizim katılmamıza asla izin vermeyecek. İlkine bile katılmamıza izin vermemişti ki buna...”

Sindirella kalabalığın arasından Louisa'nın yanına kulaklarını tıkaması mümkün olsaydı diye hayıflanarak daha hızlı ilerledi. Gündüz düşlerinde kaybolup gitmeyi ne çok isterdi. Kulağına çalınan her konuşmada Prens'in bahsi geçiyordu:

“Kendine yeni bir eş adayı aradığını duydum.”

“Camdan ayakkabılı kızdan vaz mı geçmiş yani?”

Bu soruya verilecek cevabı duymamak için kendini hızla ileri atan Sindirella derhal kendine bir fırça attı. *Prens yeni bir eş adayı arıyorsa bundan bana ne ki? Ondan bir şey talep edebilecek durumda değilim.*

“Dikkat!” diyen Madam Irmına’nın sesi salonda yankılandı. “Bir duyuru yapacağım.”

Hizmetkârların uğultusu bıçak gibi kesildi. Kadınlar susup madamın ne söyleyeceğini dinlemek üzere duvar kenarına sıralandı; Sindirella da Louisa’nın yanına koştu.

“Pek çoğunuz çoktan haberi almış olabilirsiniz, dolayısıyla bu, sadece bir teyit duyurusu olacak.” Irmına ani, derin bir soluk aldı. “Bir balo daha düzenlenecek. Yarın gece.”

Kızların çoğu, duyduklarına inanmakta güçlük çekerek, “Yarın gece mi?” diye tekrarladı. “Ama daha...”

“İtiraz yok. Kral’ın emri üzere, bu balo, bir öncekinden daha da görkemli olmak zorunda. Ne yazık ki, bunun ne demek olduğunu biliyorsunuz.”

Biri, “Tüm gece sarayda kalacağız demek oluyor,” diye itiraz etti. “Gümüşleri parlatacak, yerleri sileceğiz.”

Irmına sertçe, “Kral’a karşı göreviniz budur,” dedi. “Karşı çıkan herkese çift vardiya yazılacak ve bu ay bitene dek yevmiyesinin yarısı ödenecek.” İnce kaşlarından birini kaldırıp kızları süzdü, sanki *cesaretiniz varsa itiraz edin* der gibiydi. Sonra iç çekti. “Bunun beklenmedik bir durum olduğunun ve herkese fazladan sorumluluk yükleneceğinin farkındayım, fakat teselli olur mu bilmem ama bu balo ekselansları, Orlan-

ne Düşesi Genevieve şerefine düzenlenecek. Üstelik... maskeli bir balo olacak.”

Düşes’in şerefine düzenlenecek maskeli bir balo mu? Sindirella meraklandı.

Düşes Genevieve, Kral’a bir balo daha düzenlenmesini önermek konusunda fikrini mi değiştirmişti? Kendisinin Aurelais’e dönüşünü kutlamak için düzenlenecek bir balodan hiç bahsetmemişti; özellikle de bu kadar kısa bir sürede. Yine de, Kral’ın kız kardeşi dün gecedan beri asabi ve huzursuzdu. Sindirella, Düşes’in canının neye sıkıldığını merak etmişti.

Louisa Sindirella’yı dirseğiyle dürterek, “Suratın bir dilim küflü peynir yemiş gibi,” dedi.

Sindirella belli belirsiz bir sesle, “Öyle mi?” dedi.

“Rahatlasan iyi olur. Düşes’in hizmetkârı olarak temizliğe, dikiş işlerine ya da yemek pişirmeye yardım etmen gerekmiyor. Sadece hanımını süsleyip püsleyecek, tüm abartılı isteklerini karşılayacak ve saçına en uygun maskeyi bulmak için Valors’un altını üstüne getirmesine yardım edeceksin.”

Arkadaşının şaka yaptığını Sindirella sonradan anladı.

Louisa, omzuna dokundu. “Düşes’in geçimsiz davranabildiğini duydum. Herhangi bir konuda yardıma ihtiyacın olursa haberim olsun.”

Sindirella, “O kadar da kötü değil,” diye yanıtladı. Louisa kuşkuyla bakınca Sindirella ısrar etti, “Gerçekten.”

Madam Irmina, “Kimse hayallere kapılmadan şunu anlamanızı isterim,” diye devam etti, “baloya gizlice katılmaya

çalışan her kim olursa olsun, işine derhal son verilecektir.” Salondaki herkese sert sert baktı. “Geçen seferki kadar hoşgörülü davranmayacağım.”

Louisa, “Oyunbozan Teyze,” diye homurdandı. Sindirella’ya dönüp fısıltıyla, “Merak etme, katılmanın bir yolunu bulacağız,” dedi.

“Gitmek gibi bir niyetim yok.”

“Ne?”

Sindirella yanıt veremeden, Irmına, “Hepiniz görevlerinizin başına,” diye duyurdu. Sonra da dönüp ikisine baktı. “Sen hariç, Sindirella. İki çift lafım var.”

Sindirella, Irmına’nın ne isteyebileceğini kestiremedi, gözlerini kırıştırdı.

Irmına, “Öhöm,” deyip Sindirella farkına varıp da kuşağının kırıştığını görene kadar dik dik baktı. Sözlerine devam etmeden önce, kuşağını düzeltmesini bekledi. “Düşündüğümden daha uzun süre dayandın ve görünüşe göre ekselansları senin yetkin bir kraliyet hizmetkârı olduğunu düşünüyor. Burada çalışmaya devam edebileceğine karar verdim; en azından ekselanslarının ziyareti sona ereceğe dek.”

“Ah, teşekkür ederim!” Sindirella ellerini kavuşturdu, az kalsın Louisa’nın teyzesine sarılacaktı. Uzun süreli bir görev değildi ama hiç değilse bir başlangıçtı. Para kazanmaya devam edebilir, dikkatlice biriktirirse, günün birinde Louisa’nın annesi gibi bir dükkân açmayı bile başarabilirdi.

“Bana teşekkür etme.” Madam Irmına gülümsemedi ama kaşlarını da çatmadı. Sindirella, bu da bir gelişmedir, diye dü-

şündü. “Görevini layığıyla yerine getir ve hiçbir zarara sebep olma. Bakışların yerde, kulağın çanlarda olsun, anlaşıldı mı?”

Düşes, bu anı bekliyormuş gibi çağrı çanını çaldı, çan gü-rültüyle duvara çarptı.

“Haydi, sen git artık. Düşesi memnun et ki kızlarıma maskeli balodan önce fazladan görev vermesin.”

Sindirella, Madam Irmına’nın ona duyduğu güveni keş-fetmenin hafifliğiyle, “Deneyeceğim,” dedi.

Ne yazık ki, Sindirella kraliyet katına döndüğünde, Düşes’in keyfi düzelmiş gibi görünmüyordu.

Genevieve burnundan soluyarak, “Sonunda geldin,” de-di. “Seni bulmak için arama ekibi göndermek zorunda kala-cağım sandım.”

“Bağışlayın lütfen, hanımım. Madam Irmına, personel toplantısı için bizleri çağırmıştı.”

“Açıklama yapmanı istemedim. Çabuk davran yeter.”

Sindirella ürkmüş bir kedi gibi sindi. Orlanne Düşesi’yle nasıl bir yakınlık kurduysa, artık bundan eser kalmadığı aşikârdı; sebebi her neyse, Kral’ın kız kardeşi onu sinirlendi-ren bir şeye dalıp gitmişti.

“Saat geç oluyor, üstelik senin yarından önce halletmen gereken çok iş var.”

Sindirella Genevieve’in oturma odasının dört bir yanına saçılmış çay fincanlarını ve boş tabakları toplarken, “Bir elbi-se denemek ister misiniz hanımım?” diye sordu.

“Elbise mi? Ne için?”

“Yarın geceki balo için. Madam Irmına bizlere bu balonun sizin şerefimize düzenleneceğini söyledi; ben de elbisenizi önden prova etmek isteyebileceğinizi düşünmüş...”

“Şimdi olmaz, Külkızı. Elbise denemek istediğim zamanı ben sana söylerim. Buna sen karar veremezsin.”

Sindirella konuyu değiştirmenin iyi olacağını düşünerek, “Dünkü şehir geziniz güzel geçti mi?” dedi.

Az kalsın “Prens’le” diye ekleyecekti ki dilini ısırıldı.

Genevieve burnuna pudra sürdükten sonra pudra kutusunu şak diye kapattı. “Serbest olduğun o sabah *sen* ne yaptın Külkızı?”

Sindirella, “Ben mi?” diye kekeledi. “Ben... kütüphaneye gittim.”

“Niçin? Ben senden kitap istemedim.”

“Kendim için, hanımım.” Sindirella dilini ısırıldı. Düşesi ne kadar sevse de, peri vaftiz annesine yardım edebilmek için sihir hakkında daha fazla şey öğrenmeye çalıştığını söylemeye cüret edemedi. “Artık sarayda çalıştığıma göre, Aurelais tarihi ve koridorlarda gördüğüm portrelerde resmedilen kişiler hakkında daha fazla şey öğrenmek istedim.”

“Peh. Aile tarihim okunmaya değmez.”

“Sizi huzursuz eden bu mu, hanımım?”

“Beni huzursuz eden şey, beni ilgilendirir. Düş yakamdan. Hayır, dur.” İç çekti. “Kızdığım kişi *sen* değilsin.”

Sindirella, *Grandük mü o zaman?* diye düşündü. Ama sormaya cesaret edemedi.

“Geçen on yılın ardından, sarayda bir şeylerin değişmiş olacağını sanmıştım. Doğrusu, bu çatının altındaki herkesin terbiyesiz ve dar görüşlü olduğunu bilseydim, asla dönmezdim. George bile... ah, birbirimize karşı her zaman içten davranmışızdır fakat geçmişimiz etrafından dolandığımız bir kuyu gibiydi, sanki hiç yaşanmamış gibi.”

“Belki de onunla bu konuda konuşmalısınız.”

“Konuşmalıyım.” Kasvetli bir tebessüm etti. “Fakat gurur, daima en iyi kozum olmuştur benim; George’un da. Önemli olduğundan değil ama tartışmayı kimin başlattığını bile hatırlamıyorum. Şükürler olsun ki Charles annesine daha çok benziyor. Bir gün iyi bir koca ve baba olacak.”

Sindirella’nın kalbi tekledi ama tek kelime etmedi.

Düşes, “O günler yakında,” diye ekledi. “George oğlunun evlenmesini çok istiyor. Belki yarın gece Charles biriyle tanışır.”

Sindirella başını kaldırıp Düşes’e baktı. Cesaretini toplayıp, “Sizce camdan ayakkabılı kız geri dönecek mi? Yani, sizce... *geri dönmeli mi?*” diye sordu.

Düşes yüzünü buruşturdu. “Bana sorarsan, yeğenimin o kızı bir daha asla görmemesi en hayırlısı olur.”

Bu sözler Sindirella’yı yaraladı. Ama Düşes’i nasıl suçlayabilirdi ki? Ona göre, *herkese göre*, balodaki herkesin dikkatini çekip Prens’in kalbini çalan, ay ışığı mavisi bir elbise ve camdan ayakkabılar giyen ve bir türlü bulunamayan genç kızın kimliği tam bir sırdı. Bundan daha büyük bir muamma

da, kızın -Sindirella'nın- Prens'i kalbi kırık bir hâlde bırakıp niçin ortadan kaybolduğu meselesiydi.

Louisa bile kaçak prensese çok şaşırmıştı. Şaşırmış ve aynı zamanda kuşkulandı.

Bir akşamüzeri, hizmetçilerin katında, onarması gereken giysileri bitirmesine yardım ettiği sırada Louisa, "Çok zengin ve mevki sahibi biri olmalı," demişti. "Başka kim Aurelais Prens'iyle evlenme fırsatından kaçır ki?"

Sindirella arkadaşını, "Belki de söylediklerinin ikisi de değildir," diye ikna etmeye çalışmıştı. "Belki de sadece, senin benim gibi, hayatında bir kez olsun kraliyet balosuna gitme şansı elde edebilmiş bir kızdır."

Louisa konuyu bir terzi gibi ele alıp, "Senin benim gibi kızların o kadar hoş, özellikle de vücuduna o kadar güzel oturan elbisesi olamaz," diye mantıklı bir yorum yaptı.

"Biri ödünç vermiş olabilir."

"Hah!" Louisa o an başını yana eğip biraz düşündü. "Diyelim ki haklısın. Diyelim ki kaçak prenses senin benim gibi sıradan bir kız. Korktuğu için kaçmıştır belki."

"Korktuğu için mi?"

"Tek mantıklı açıklaması bu olabilir. Mesela Prens bana âşık olsa... inanılmaz derecede heyecanlanırdım ama işte, bunun başka bir anlama gelebileceğini düşünecek kadar da saf değilim. Bir prens ancak bir prensesle evlenir, saraydaki bir terzi parçasıyla değil."

Sindirella, verecek bir yanıt bulamayınca sadece başıyla onayladı, boynu kaskatı dururken sadece başı hareket ediyordu.

Oysa o gerçeği biliyordu. Peri vaftiz annesinin söyledikleri yüzünden kaçmıştı; bu büyü süreliydi, saat gece yarısını vurduğunda muhteşem giysileri ve atlı arabası paçavralara ve balkabağına dönüşecekti.

Yine de, gece yarısından sonra orada kalsaydı, neler olurdu diye birçok kez düşünmüştü. Charles onu olduğu gibi kabul eder miydi, yoksa paçavralar içinde görünce küçümser miydi?

Louisa, *korkmuş* olması konusunda belki de haklıydı. Belki de, yanıtı öğrenmek istememişti. Böylesi, Prens'in sevgiyle andığı bir hatıradan ibaret olması, daha iyiydi. Kendini koruması gerekmişti; zaten bir ömür yetecek kadar ıstırap çekmişti.

Sindirella dikkatini tekrar gardırobunda kaybolmuş, saraya gelirken getirdiği çok sayıda kaliteli giysiyi karıştıran Düşes'e yöneltti.

Sindirella'nın zihninde biriken düşüncelerden habersiz Genevieve, "Herkes bu kıza fena kafayı takmış," dedi. "Bir balo daha düzenlemek için bir başka sebep. Charles'ın önüne bakması ve o omurgasız cam ayakkabılı kızı unutması gerek."

Sindirella, öfkeden yanakları kızarıırken, "Omurgasız mı?" diye tekrarladı. "Niçin onun omurgasız olduğunu düşünüyorsunuz?"

"Yeğenimden kaçan bir kız, bir sır saklıyor olmalı."

Sindirella temkinle, “Peki ya onun yeğeniniz olduğunu bilmiyorsa?” diye sordu.

Genevieve tek kaşını kuşkuyla kaldırdı. “Öyle olsa da fark etmez. Aurelais’in müstakbel prensesi sır saklayamaz. Mükemmellikten bir adım geride olsa, kraliyet meclisi onu çiğ çiğ yer. İnan bana, *ben* bilirim. Müstakbel prenses tam bir cesaret, zarafet ve erdem timsali olmalıdır. Bunun gibi kaçıp giden ve ortaya çıkmayı reddeden bir prenses bu üç özelliğin zerresini dahi taşımıyordur.”

“Eminim geçerli bir mazereti vardır.”

Düşes, gardırobundan koyu zümrüt yeşili bir elbise çıkarırken, “Neye istersen ona inan,” dedi. “Maskeli balodan önce bunun yakası onarılmış olsun. Prova yapmam gerekmiyor; ben bu elbiseyi sen daha doğmamışken de giyiyordum ve hâlâ üzerime tam oluyor.”

Sindirella elbiseyi katlayıp küçük bir sandığa koyarken tereddüt etti. “Prens o kızı seviyor mu sizce?”

Düşes umursamaz bir tavırla, “Bence kızın hayaline âşık,” diye yanıtlayınca, bu sözler Sindirella’nın korkularını harladı. “O kız bu seferki baloya gelecek olursa, eminim Charles oracıkta evlenme teklif edecektir ama sırf George onu zorluyor diye.”

Zorluyor diye mi? Sindirella’nın kulakları fena hâlde çınlamaya başladı, sözcükler zihninde durmaksızın yankılanıyordu. Sakinleşmek için derin bir nefes aldı. “Yani... ne demek istiyorsunuz?”

“Kraliyet fermanını da baloyu da kardeşim hazırladı. George, Charles’ın bir eş bulması için o kadar acele ediyor ki

camdan ayakkabı ayağına uyan kızla evlenebileceğine dair yeğenime söz verdi. Doğrusu, bu kız hakkında bildiklerimden hareketle, böyle bir birlikteliğin ne Charles için ne de Aurela-is için iyi olacağını düşünüyorum.”

Sindirella’nın küçük sandığı sımsıkı tutan elleri titredi, sesinin de titrememesi için çok uğraşması gerekti. “Anlıyorum. O hâlde umalım da yarınki baloda ortaya çıkmasın.”

Elinden gelen en çabuk şekilde reverans yapıp Düşes’in seslenişine aldırmadan aceleyle odadan çıktı.

“Külkızı, seninle işim bitmemiştir!”

Sindirella nefessiz kalmış gibiydi. Her şey birdenbire üstüne gelmişti ve biraz temiz hava almaya, Düşes’in sözlerini zihninden atmaya çok ihtiyacı vardı.

Yaşadığı hayal kırıklığı kalbini acıtmış ve ne kadar uğraşsa da, üvey annesi ne zaman canını yaksa yaptığı gibi, duygularını mantıklı bir sebeple silip atamamıştı. Bu yeni bir şeydi, Charles’ın sarayda onu tanımadığı zaman duyduğu acıdan daha şiddetliydi.

Balonun tamamen Charles’a eş bulmak için düzenlenen bir tezgâh olduğunu, onun birini seçmeye *mecbur bırakılmaktan* başka bir amacı olmadığı öğrenmek... Hayır, mesele- nin şaşırtıcı kısmı bu değildi; *yaralayıcı* yanı bu değildi.

Canını yakan, Charles’ın onu sadece *birini* seçmek zorunda olduğu için seçmiş olmasıydı. Şimdi de, bir balo daha düzenlenirse, dikkatini çeken ilk kızı seçerdi. Belki de o gece

paylaştıklarını fazla ciddiye almıştı... Peki ama Prens onu hiç mi önemsememişti?

Elbette, ortada Prens'in onu tanımaması gerçeği vardı. Charles'ın, tamamen bir yabancıymış gibi, koridorda ona arkasını dönüp hızla uzaklaşarak gözden kaybolduğunu görmenin acısı, içinde hâlâ tazeydi.

Sindirella'nın nabızı şakaklarında zonkladı, Düşes'in elbisesini koyduğu küçük sandığı daha sıkı kavradı.

Onu seviyor muydu? Sevdliğini sanmıştı fakat üvey annesinin boyunduruğu altındayken kaç tane genç adamla tanışmıştı ki? Hiç.

Prens, ilkti. O kadar etkileyiciydi, sanki sağa sola koşturulacak ya da hor görülecek bir hizmetçi değil de, dünyanın en önemli insanıymış gibi o kadar büyük bir ilgiyle anlattıklarını dinliyordu ki... Sindirella, uysal tebessümüne ve içten bakışlarına gönlünü kaptırmıştı ve şimdi hâlâ onu düşünüyordu.

Prens'in de kendisi gibi özel bir şey paylaştıklarını hissetmesini beklemekle belki de toyluk etmişti. Doğruyu söylemek gerekirse, Prens'in sadece bir kez gördüğü biriyle evlenmesi ahmakça olurdu. Üstelik Sindirella prenses nasıl olunur hiç bilmiyordu. Üvey annesinin üzerinden bir an bile ayırmadığı zalim bakışlarının hapsinde yıllarca yaşamıştı; hayatının geri kalanını ülkesindeki herkesin nazarında geçirmesine gerek yoktu.

Sindirella sarayın pencerelerinden birinin önünde durup avucunu soğuk cama dayadı.

Dışarıda, bahçeler insanı çağırıyordu. Ay ışığından bir pelerine bürünmüş hâlde nefes kesiciydiler. Çalıdan çitler, loş lamba ışığı altında gizli bir senfoniye eşlik eder gibi hışırdıyor, mermer çardaklar inci gibi bembeyaz parlıyordu.

Vakit, kimsenin gelip geçmeyeceği kadar geç olmuştu. Odasına gitmeden önce kestirme yoldan ilerleyip tekrar bir tur atabilirdi. Açık havada olmak yeniden berrak düşünebilmesine yardımcı olabilirdi.

Sindirella, derin bir iç çektikten sonra pencereden uzaklaşıp bahçelere açılan iki kanatlı kapıya yöneldi. Muhafızın kapıyı açmasını bekledi fakat muhafız Sindirella'nın bakışlarına keskin bir yanıt verdi.

Sindirella kapıdan geçmeye çalıştığı an, muhafız önüne dikildi.

“Burada ne işin var?”

Sindirella gözlerini kırptırdı, muhafızın ona niçin bu kadar sert bir tonla soru sorduğunu anlayamamıştı. “Hizmetçilerin katına bahçelerden geçerek gitmek istedim.”

Muhafız, hayatında duyduğu en ahmakça sözleri etmiş gibi Sindirella'ya dik dik baktı.

“Hizmetçilerin, açık izni olmadıkça kraliyet bahçelerine girmesi yasaktır.”

Sindirella bir adım geriledi. “Yani tüm bahçeler mi yasak? Çalışanlara bile mi? Ama bahçeler saraydan bile büyük.”

Muhafız, “Saray sen aylak aylak gezesin diye yapılmadı,” diye azarladı. “Uyulması gereken kurallar var. Saygı gösterilmesi gereken gelenekler var.”

Sindirella başını kaldırdı, fakat tartışmanın faydasız olduğunu biliyordu. Başka bir şey demeden dönüp kendi odasına doğru yürüdü, kalbindeki ağrı öncesinden daha da yoğundu.

Doğayla iç içe olmak daima keyfini yerine getirirdi. Bir zamanlar aile mülklerinin bahçesinde gururla ve sevgiyle yetişen çiçeklerin bakımını yapmakta annesine yardım ederek büyümüştü. Fakat üvey annesi, babasının tuttuğu çalışanları masrafları kısmak için kovduktan sonra tüm bahçe tarumar olmuştu.

Leydi Tremaine, "Bahçeyi kim ne yapsın?" derdi. "Çiçekleri satamıyoruz. Bırak kurusunlar."

Sindirella, annesinin gül ağaçlarını ve lalelerini sulamak için güneşten önce uyanıp elinden geldiğince bahçeyi canlı tutmaya çalışmıştı. Fakat bir sabah, üvey annesinin kedisi Lucifer'in bahçenin her yerini talan ettiğini gördü.

Eskiden olsa, bunun için kediyi suçlardı. Fakat şimdi, işin aslını biliyordu. Annesinin bahçesinin Sindirella için ne kadar önemli olduğunu bilen Leydi Tremaine, Lucifer'ı çiçeklere saldırсын diye serbest bırakmış olmalıydı. Sindirella Lucifer'in marifetini fark edene kadar bahçe çoktan talan olmuş, Leydi Tremaine de bahçedeki "pisliği" temizlemesini emretmişti. Üvey annesi, oraya bir daha bahçe yapılamasın diye, hemen ertesi gün alanı tuğlalarla kaplattı.

Bunca yıl geçmesine rağmen, bu hatıra hâlâ canını yakıyordu; Sindirella bunu aklından çıkardı. Üvey annesi, Sindirella'nın hayatının bir saniyesini daha hak etmiyordu; düşüncelerinde bile.

Çok geçmeden, odasına döndü. Düşes'in elbisesini bir kenara koyup yorgun ayaklarını biraz dinlendirmek için yatağına oturdu. Saraydaki iş yükü, üvey annesi ve üvey kız kardeşleriyle yaşadığı evdeki kadar ağır değildi ama Sindirella bir süredir iyi uyuyamıyordu.

Leydi Tremaine ile geçen mutsuz yılları boyunca ne çok şeyden mahrum kalmıştı; artık özgür olduğundan yapmak istediği çok fazla şey vardı. *Yapabileceği* çok fazla şey vardı. Dünyayı görmek, kendisi kadar yalnız ve kapana kısılmış hissedenlere yardım etmek istemişti. Her gününü, kendini gülmsemeye zorlayarak geçirmek istemiyordu; onu gerçekten güldürecek, gerçekten mutlu edecek şeyin ne olduğunu bulmak istiyordu. Her şeyin özüne inmek istiyordu; görmezden gelmek değil, hakikati öğrenmek!

Yanaklarından süzülen gözyaşlarını silip derin bir nefes aldı ve sonra yatağından kalktı. Düşes Genevieve, ona ne olduğunu merak ediyor olmalıydı.

Sindirella aynadaki aksine baktı. "Artık yalnız değilim. Louisa var, saraydaki diğer kızlar, hatta Düşes Genevieve..."

Öyleyse neden hâlâ ağlıyorum?

Çünkü ne zaman bir şey için, bir zerre mutluluk için umut beslemeye kalksa, yıldız tozu misali avuçlarından kayıp gitmişti. Annesine ve babasına ait bir şeyden ne zaman zevk alsa, Leydi Tremaine o şeyi satmış ya da yok etmişti. Grandük, kayıp prensesi yani Sindirella'yı saraya götürmek üzere ararken evlerine geldiğinde Leydi Tremaine onu çatı katın-

daki odaya kilitlemişti. Nihayet birinin onu sevebileceğine dair bir umudu olduğunda, bunun yalnızca daha büyük bir planın parçası olduğu ortaya çıkmıştı.

Yaşadığı mutluluk, bir kez olsun gece yarısından sonra da sürececek miydi?

Gözlerindeki kızarıklığı gidermek için yüzünü yıkadığı sırada arkasından bir gölge geçti. Karanlığın içinde sıcacık bir ışık belirdi, o kadar parlaktı ki, tüm odasını aydınlattı.

Çok korkan Sindirella arkasına dönünce peri vaftiz annesinin ona baktığını gördü.

Yaşlı kadını kucaklayıp, "Peri vaftiz anne!" diye hafif bir cıglık attı.

"Üzülme bakalım." Lenore Sindirella'nın saçlarını okşadı. "Ağladığınızı işittim ve üzüntünüzü hissettim..." Sihirli değneğini çıkardı. "O hissetti. Niçin ağlıyorsun tatlım?"

Sindirella çabucak, "Hiç," dedi. Lenore kaşını kaldırıncaya iç çekip, "Gittiğim balonun sırf Prens bir eş bulsun diye düzenlenmiş bir tezgâhtan ibaret olduğunu öğrendim," diye açıkladı. "Şimdi bir balo daha düzenleniyor."

"Bu harika bir haber değil mi? Onu tekrar görebilirsin."

Sindirella yutkundu, boğazında taş gibi bir yumru peyda olmuştu. "Hayır, baloya gitmem yasak. Hem gitmek de istemiyorum zaten. Saçma bir balo ve ben... geçmişimin o kısmını geride bırakmak istiyorum."

"Sana bunun saçma bir balo olduğunu düşündüren nedir?"

Sindirella, bu soruyu yanıtlamadan, “Artık sarayda çalışıyorum,” diyerek sözlerini sürdürdü. “Kendi hayatımı idame ettirmek üzere üvey annemin boyunduruğundan da kurtuldum,” derken sesinden bir parça gurur okunuyordu. “Onunla bir daha rast gelmek istemem.”

Lenore’nin gergin omuzları yavaşça gevşedi. “Ah evladım,” diye mırıldandı, “ondan korkmana hiç gerek yok.”

“Biliyorum ama...” Sindirella dudağını büktü. Artık üvey annesinden söz etmek istemiyordu; peri vaftiz annesine soracağı çok fazla soru vardı. “Bir hayalim daha var. Diğer insanlara yardım etmek üzerine. Senin yaptığın gibi.”

“Benim yaptığım gibi mi?”

“Bana sihrin yasaklandığını söylemiştin ve kraliyet arşivlerine girdiğimde kütüphane görevlisi sihirle ilgili her şeyin yok edildiğini söyledi. Ah, peri vaftiz anne, geçen tüm o yıllarda ne oldu? Sihir ve büyüye... ve sana, ne oldu?”

Lenore iç çekip kendini toparlamak için biraz duraksadı. Sonra gözlerinde bir parça hüznle Sindirella’ya baktı. “Ben senin yaşındayken Aurelais’te pek çok peri vardı. Çoğu iyi perilerdi; biz peri vaftiz ebeveynler, bir zamanlar insanların dünyasında ülkeler arasındaki barışı korumaya yardımcı olmak için sihrini kullanan görevlilerdik. Fakat birkaç kötücül peri de vardı, lanetleri ve kötü büyüleriyle fenalıklara sebep olmuşlardı. Onlar yüzünden Aurelais halkı biz perilere topyekûn güvenmez oldu. Durum öyle kötü bir hâl aldı ki, insanlar bizi

avlamaya ve öldürmeye başladı.” Lenore güçlükle yutkundu, bunu gören Sindirella onu sakinleştirmek için sarıldı.

“Bilmiyordum,” dedi.

“Bilemezdin. Kral’ın danışman meclisi, ülkenin her yerinden sihrin varlığını yok etmek için elinden geleni ardına koymadı. Çoğu insan, sihrin nasıl bir şey olduğunu bile çoktan unuttu.”

“Herkesin senin gibi bir peri vaftiz annesi mi vardı?”

Lenore, “Herkesin değil,” diye yanıtladı. “Fakat diğer insanlar soydaşlarımı avlamaya başladığında bile senin büyükanne bana iyi davranmıştı. Aurelais’te kalabilmem için beni saklamıştı ve anneni doğurduğunda, Gabrielle’i koruyup peri vaftiz anneliğini yaparak bu iyiliğini karşılıksız bırakmamaya ant içmiştim; aramızdaki, öylesine kurulmuş bir bağ değildi. Ne yazık ki, her şey daha da kötüye gittiğinden ülkeden ayrılmaktan başka çarem kalmamıştı. Nihayet geri dönecek cesareti topladığımda ise Gabrielle büyümüş, kendi kızını doğurmuştu.”

“Hâlâ tehlikede misin? Burada olmanda bir sakınca var mı? Başın belaya girsin istemem peri vaftiz anne.”

“Ah, evladım.” Lenore hüznle güldü, bu soruyu yanıtsız bıraktı. “Ailene çok şey borçluyum... En çok pişmanlık duyduğum şey, annenin ihtiyacı varken yanında olamayışımı.”

Peri vaftiz annesi anlatmaya devam ederken Sindirella soluğunu tuttu.

“Sen Gabrielle için dünyalara bedeldin. Sen doğduktan sonra nihayet sonsuza dek mutlu yaşayacağı döneme girdiğini düşünmüştüm. Bu hatamdan dolayı kendimi asla affetmeyeceğim. Diğer ülkelerde yeni vaftiz çocuklar bulabileceğimi, annenin kalbimdeki yerini doldurabileceklerini düşünmekle ettiğim hata...”

Sindirella şefkatle, “Senin bir suçun yoktu,” dedi. “Bu ülkeden ayrılmaya zorladılar seni.”

Lenore, “Korkaklık ettim,” dedi. “Asamı kaybetmekten korkuyordum. Sihir, insanın bir parçası oluveriyor. Biz periler, olanlardan çok önce ülkeyi terk etmeye karar vermiştik, aksi hâlde asalarımızı kaybedecektik... ya da daha kötüsü olacaktı. O yüzden gittik. *Ben*, sihir henüz yasaklanmamışken gittim. Diğerleri o kadar şanslı değildi, hiçbir hazırlık yapmadan evlerini, sevdiklerini terk etmek zorunda kaldılar.”

Lenore kapüşonunu çıkarıp omuzlarına bıraktı. “Yıllar sonra, biricik Gabrielle’imi eskisi gibi duymamaya başladım. Onu görmek için kısa bir ziyarete yetecek kadar sihir ödünç almıştım. Heyhat, döndüğüm gibi annenin çok hasta olduğunu öğrendim. Hastalık sana da bulaşmasın diye babanın seni evden uzaklaştırdığı gün geri dönmüştüm. Kalabildiğim kadar uzun süre annenin yanında kaldım fakat yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Ve ilk defa, bunca insanın niçin sihrimden rahatsız olduğunu anladım.”

“Niçin?”

“Çünkü sihir, birinin kaderine sadece yardım edebilir, onu değiştirmez.”

Sindirella’nın nefesi daraldı. “Annemin kaderi de...”

“Evet çocuğum. Korkarım ki öyleydi.” Lenore ıslanan gözlerini silmek için başını çevirdi. “Gabrielle vefat ettikten sonra öyle bir yas içindeydim ki yıllarca babanın mülkünü ziyaret etmedim. Mülkünüzden yayılan, bir örtü gibi her yanı kaplayan karanlığın sebebinin, yaşanan bir kaybın ardından gelen kaçınılmaz hüznün olduğuna kendimi ikna etmiştim. Bundan çok daha fazlası olduğunu çok geç öğrendim. Şimdi, o korkunç kadının boyunduruğunda geçirdiğin yıllar için kendimi suçluyorum.”

Üvey annesi.

Sindirella iç çekti. Yumruklarını sıktı, Leydi Tremaine’in zalimliğine katlanarak geçirdiği onca yılı düşününce öfkesi kabarıyordu. Bir de, ülkedekilerin sihre dair saptırılmış düşünceleri yüzünden peri vaftiz annesinin olanlara katlanmak zorunda kaldığı onca yıl vardı.

Sindirella, peri vaftiz annesinin ellerini tutup, “Senin suçun değildi,” dedi. “Hem benim için hem de ailem için hayal edebileceğimizden çok daha fazlasını yaptın zaten. Artık daha iyi bir yerdeyim.”

Lenore belli belirsiz bir sesle, “Evet,” dedi. “Fakat unutma, mutlu olmak sadece gülümsemek değildir. Mutlu değilsen, zorla olamazsın.”

Bu sözler Sindirella'nın kalbini acıttı. "Keşke bunu daha önce fark edebilseydim."

Lenore, Sindirella'nın ellerini sıktı. "Seni mutlu eden neyse onu yap Sindirella. Senin adına bunu yürekten istiyorum. Yanına ilk gelişimde bunu yapmana yardımcı olmayı ummuştum. Güzel bir elbise giyip yeni arkadaşlarınla o maskeli baloya git, tüm gece dans et. Kraliyet bahçelerine gizlice gir, ay ışığı altında çayını iç. Valors sokaklarında kaybol, kazandığın paranın bir kısmını her sabah baktığında seni mutlu edecek bir şeye harca. Küçük mutluluklar bile kutlanmaya değer, onlar sana daha büyük mutlulukların kapısını açacaktır."

Sindirella, "*Sana* yardım etmek istiyorum," dedi. "Sihrin Aurelais'e geri dönmesini istiyorum."

Lenore başını hüznle iki yana salladı. "Bunun için bir mucize olması gerekir."

"Bir keresinde bana mucizelerin zaman aldığını söylemiştin."

"Bu öyle olmayabilir."

Sindirella pes etmeyecekti. "Grandük perilerden niçin bu kadar nefret ediyor? Kral sizleri niçin Aurelais'ten sürdü?"

"Bu başka bir zaman anlatılacak bir hikâye Sindirella." Peri vaftiz annesi Sindirella'nın omzuna hafifçe vurduktan sonra asasını bir kez salladı ve yavaşça kaybolmaya başladı.

“Kendi mutluluğuna odaklan. Kendi mucizeni bul.”

Sindirella, “Ama...” diyebildi.

Lenore hüzünlü bir tebessümle onu susturdu. Sonra Sindirella’nın alnına hafifçe dokunup gözden kayboldu.

Yirminci Bölüm

Sindirella, ertesi sabah Lenore'yle konuştuklarını düşünmeden duramadı. Fakat elbette ki, görev beklemezdi ve terzilerin o geceki maskeli balo hazırlıklarıyla meşgul olduğunu biliyordu; o yüzden erken bir vakitte Düşes Genevieve'in elbisesini son rötuşlar için Louisa'ya götürdü.

Sindirella atölyeye girdiğinde hafif bir çığlık attı. Yerlere saçılmış kumaş parçaları, yarım yamalak giydirilmiş terzi mankenleri, makaralarından sökülüp düğüm düğüm olmuş kurdeleler vardı. O hengâmenin ortasında Louisa öyle bir telaş içindeydi ki Sindirella'nın geldiğini fark etmedi.

Sindirella, "Herkes nerede?" diye sordu.

"Diğer terzileri mi kast ediyorsun?" Louisa'nın dudaklarının arasından dikiş ipi sarkıyor, her bir parmağında yüksükler parlıyordu. "Provadalar. Bunu Düşes mi gönderdi?"

“Yakasının onarılmasını istedi.” Sindirella elbiseyi Louisa’ya uzattı. “Sen neden burada tek başınasın?”

“Kalmak zorundayım. Tüm lortlar üniformalarının ütülenmesini, tüm leydiler elbiselerinin etek uçlarının dikilmesini ve korselerinin daraltılmasını istedi. Böyle daha bir sürü şey işte.” Louisa elinin tersiyle gözlerini ovuşturdu. “Kıdemi en düşük olan benim, o yüzden de temizlik ve onarım işleri bana kaldı. Bu durumda, tüm işleri balo başlayana dek bitirmem için bana sekiz çift el lazım.”

Sindirella, sıraya dizilmiş süslü giysilere şöyle bir baktı. Elbiselerden bazıları, Kral George’un hükümrانlığının ilk dönemlerinde moda olan robadan kesimdeydi fakat büyük bir çoğunluğunun beli normal, boyunluklar ve saç bantlarıyla uyumlu olacak kolları karpuz modeldi. Bu model ona tanıdık geliyordu...

Louisa kupkuru bir sesle, “Görüyorum ki ‘gizemli prenses etkisi’ni keşfetmişsin,” dedi.

Sindirella aniden arkadaşına döndü. “Ne?”

“Baksana, camdan ayakkabılı kız tarzı moda olmuş.”

Sindirella’nın öfkeden yanakları kızardı. “Ne yani, *onun gibi* giyinmeye mi çalışıyorlar?”

“Evet, ama içlerinden herhangi birini Prens’in fark etmesine yarayacağını sanmıyorum.” Louisa gözlerini devirdi. “Hele de böyle umutsuz bir aşkın pençesindeyken.”

Louisa’nın sesindeki alay, Sindirella’yı şaşırttı. “O zaman bunca zahmet niye?”

“Ne var ki?” Louisa omuz silkti. “Hepsi zengin, bir balo elbisesi daha diktirmek onlar için masraf mı? Bu bir piyango bileti, Prens’in kalbini çalmak için bir fırsat. Onlara hak verir gibiyim; sadece bir kez karşılaştılarsa, buna aşk denebilir mi? Böyle şeyler ancak peri masallarında olur; ‘sonra sonsuza dek mutlu yaşadılar’” Gözlerini kırıştıran Louisa, onarmakta olduğu elbisenin kolunu sallayıp kendini serinletti sonra da oturduğu sandalyede bayılmış numarası yaptı. Birdenbire doğruldu. “Gerçek hayat böyle değildir. Gerçek hayatta, Prens Charles’ın her akşam yemeğinden sonra nefesinin korkunç derecede soğan koktuğunu, sırtının kıllı benlerle kaplı olduğunu ya da köpekleri sevmediğini öğrenirsin.”

Sindirella gülümsese mi kaşlarını mı çatsa bilemeyerek, “Umarım köpekleri seviyordur,” dedi.

“İflah olmaz bir romantik değilsin de nesin acaba?” Louisa güldü. İğnesini iğnedenliğe batırıp onarmayı henüz bitirdiği giysiyi katlamaya başladı. “Tamam tamam, belki de öyle değildir. Ama ben ilk görüşte aşka inanmam, sen inanır mısın?”

“Bence böyle bir şey olabiliyor.”

“Muhtemelen Kral da senin gibi düşünüyor. Terziler arasında tüm bu tantananın aslında Prens’e yeni bir eş bulabilmek için olduğuna dair bir iddia var.”

Sindirella yere yığılmış bir parça pembe sateni alıp kat yerlerine haddinden fazla bir dikkatle baktı. “Zaten herkes böyle düşünmüyor mu?”

Louisa omuz silkti. “Kraliyet ailesinin neyin peşinde olduğunu kim bilebilir ki? Ben asla bilemem. Geçen gece, vakit gece yarısını epey geçmişken bile eve dönemedim; o zaman bile şafak sökene kadar dikiş işlerinde anneme yardım ettim.” Parmaklarından birindeki bandajı çekti. “Maskeli balo için elbise siparişleri sel gibi geliyor.”

Sindirella, sepetlerin birinden açık mavi bir pantolonu alıp, “Yardım edebilirim,” diye önerdi.

“Senin Düşes’e hizmet etmen gerekmiyor mu?”

“Vakit erken. Hâlâ uykusundadır.”

“Pekâlâ, o zaman şunları hallet bakalım.” Louisa ona bir pantolonu resmen fırlattı. “Acil bir sipariş bu. Ben Düşes’in elbisesinin yakasını onaracağım.”

Sindirella köşedeki üç bacaklı taburelerden birini çekip pantolonu kucağına serdi. Paçalardan birine, sol cebinin onarılması gerektiğini belirten bir not iğnelenmişti.

Gayet kolay bir işti. Sindirella uzanıp bir iğneyle bir makara mavi renkte iplik aldı. Pantolonun ceplerini yokladığı sırada bir iki mendil ve boş bir enfiye kutusu yere düştü. Sindirella bunları dikkatlice bir kenara koyup işine devam etti ama gördü ki, pantolonun bir sürü gizli cebi vardı. Birinde boş, ufak bir cam şişe duruyordu.

Pantolonu ters yüz edip “Kimin bu?” diye sordu.

“Bilmiyorum. Kraliyet ailesinden birinin olmadığı sürece, bize giysilerin kime ait olduğunu genellikle söylemezler. Böyle cepleri olan bir pantolon gayet sıradan

birinindir.” Louisa sinsice sırttı. “Soyluların, yelpazelerini ve gizli aşk mektuplarını muhafaza etmek için her türlü cebe ihtiyacı olur.”

“Gizli aşk mektupları mı? Şaka yapıyorsun, değil mi?”

Louisa güldü. “Soylular bütün gün ne yapıyor sanıyorsun? Bizim gibi para kazanmak için saçlarını süpürge etmek zorunda değil onlar.”

Sindirella, “Kral çalışıyor,” dedi, “Grandük de.” *Casusluk ve entrikacılık yapmaya “iş” denirse tabii.*

“Doğru, fakat diğer herkes balolara gitmekle ve dedikodu yapmakla meşgul.” Louisa Düşes’in elbisesine arzuyla bakıp iç çekti. “Ne kadar, ne kadar güzel bir elbise.”

Elbisenin kollarından birinin dikişinin üzerinden bir dişi inci geçiyordu, Louisa ne yapması gerektiğini düşünürken çenesini ovuşturdu. “Sadece buradaki dantel bile bizim on beş günlük maaşımız eder. Böyle güzel bir elbisen olduğunu düşünebiliyor musun?”

Elbiseyi koltukaltlarından tutup kendi üzerine koydu, etekler hışırdayarak bacaklarından aşağı döküldü. Sindirella da genç bir lort gibi pantolonu beline tuttu.

“Leydi Louisa, bu dansı bana lütfeder misiniz?” Yere kadar eğildi, Louisa da reverans yaptı; sonra iki genç kız hayali bir vals parçasında dans etti.

“Biliyor musun, ona biraz benziyorsun.”

Sindirella başını hafifçe yana eğdi. "Yaa?"

"Kaçak prensese yani. Bunu sana daha önce söyleyen oldu mu? Bezler ve Çiçekler'den birkaç kız da böyle demişti."

Sindirella'nın ağzı kurudu. Boğazı düğümlendi; Louisa'ya gerçeği söyleyecek kadar güvenebilir miydi? "Şey, ben... eee..."

Şükürler olsun ki tam o anda kapı ardına kadar açıldı ve iki genç kız derhal en yakındaki sandalyeye koştu. Madam Irmına hışımla içeri girip Louisa'nın yanında duran sepet yığınının bir sepet dolusu giysi daha ekledi.

Irmına kaşlarını çatıp Sindirella'ya, "Görüyorum ki senin hakkında yanılmışım," dedi. "Sarayda kalıcı bir iş vererek seni mükâfatlandırdım ve yaptığın ilk şey yeğenimle boş işler peşinde koşmak oldu! Ne zaman genç birini işe alsam hemen ardından hayal kırıklığına uğruyorum, hiç şaşmaz!"

Sindirella, "Hayır, hayır Madam Irmına," dedi. "Ben sadece ekselansları hanımefendinin elbisesini bırakıyordum..."

"Sonra da birkaç onarım işinde bana yardım ediyordu. Gerçekten Irmına teyze."

Irmına kaşlarını çatmayı bırakmadan, "Umarım öyledir," diye yanıtladı. "Siz ikiniz işinize baksanız iyi edersiniz. Bu gece balo var ve ikinizin de buradaki işi tehlikede."

Madam Irmına gidince Louisa kahkahalara boğuldu. "Ucuz atlattık. Ne kadar kızgındı, fark ettin mi?" Louisa ha-

yali bir yelpazeyle kendini serinletiyormuş gibi yaptı. “Ah, yaşlı Oyunbozan Teyze, bence her gün en az birini kovmakla tehdit etmedikçe mutlu olamıyor.”

Sindirella gülümsedi. “O kadar da fena biri değil. Üvey annemle kıyaslanınca, teyzen bir fare kadar sevimli.”

Anıları canlanınca Sindirella’nın neşesi soldu. Louisa geçmişine dair soru sormasın diye başını eğdi, tamiri “acil” pantolonla ilgilenmeye devam etti. Tüm cepleri boşaltınca Sindirella herhangi bir leke var mı diye pantolonu şöyle bir elden geçirdi, özellikle de paçalardaki beyaz şeritleri kontrol etti. Nihayet sökükleri dikmeye başladığında, ayak bileğine bir şey değdi.

Bir başka gizli cepten buruşmuş pek çok kâğıt parçasını çıkarırken kendi kendine “Bu ne?” diye söylendi. Kâğıtlar cepteyken pantolon yıkanmış, mürekkep dağılmıştı; el yazısı küçük ve özenli olsa da, yazılanlar zar zor okunuyordu. Sindirella kâğıt parçalarına şöyle bir baktı, fakat güçlükle okuyabildikleri *iksir* ve *acı* kelimelerinden ibaretti. Ne yapacağını bilemeyince kâğıtları tekrar buruşturup daha sonra çöpe atmak üzere kendi cebine koydu.

Louisa Sindirella’ya bakıp başını hafifçe yana eğdi. “Biliyor musun, herkes Düşes’in hizmet edilemeyecek kadar korkunç bir hanım olduğunu söylüyor ama sen ondan korkuyor gibi görünmüyorsun.”

Sindirella, “Korkmuyorum,” diye onayladı. “Gerçek zalimliği daha önce tecrübe ettim, Düşes’in zalim olmakla ilgisi

yok. Zorlu biri olabiliyor fakat kalpsiz değil. Hem Bruno'yu seviyor, onu sahiplendiğinden beri bana da nazik davranıyor.”

Louisa, “Olabilir ama bence bu meselede Bruno'dan daha fazlası var,” diye hükmetti. “Çok neşeli görünüyorsun Sindirella, neşeli ama hüznü. Bunu nasıl anlatabilirim bilemiyorum ama bahse girerim, insanlar sana kızmakta çok zorlanıyordur. Acaba Düşes seni bu yüzden mi çok seviyor diyorum. Kabul etmese de, Irmina teyzem bile seviyor seni.”

Sindirella soğuk bir sesle, “Buna inanmakta güçlük çekiyorum,” dedi. Pantolonun onarım işi bitince havaya kaldırıp dikişini gözden geçirdi. Bunda gurur duyacak bir şey yoktu, o yüzden bir sonraki giysiyi eline aldı. Pencereleden birinin yanındaki askıda ceketler vardı ve Sindirella içlerinden birinin Prens'in ceketini olup olmadığını merak etti.

Acaba şu an ne yapıyor? diye düşündü. Baloya mı hazırlanıyor; yeni eş adayına mı?

Elinden geldiğince önemsemez görünerek, “Soyluların dedikodu yapmakla ve balolara gitmekle meşgul olduğundan söz etmiştin,” dedi. “Prens de onlar gibi mi?”

“Prens Charles mı? Ah, hayır, hayır, onlara hiç benzemez.”

“Onun... Onun hakkında ne biliyorsun?”

Louisa üzerinde çalıştığı elbise koluna iğnesini batırdı, sonra da sağlam olsun diye bitiş düğümünü attı. “Fazla bir

şey bilmiyorum. Kraliyet Üniversitesi'nde okuduğu için yıllardır saraydan uzaktaydı. Tüm bildiğim, bir önceki balodan hoşlanmadığı."

"Niçin hoşlanmadı?"

"Elbette hepsi dedikodu ama Kral o baloyu Prens'in saraya döndüğü gece düzenleyip evlilik çağına gelmiş tüm genç kızları davet etti. Prens'in, balo gecesine dek bundan haberi yoktu ve herkes, takdim edildiği sırada esnediğini söyledi. Ayıp etmiş diyemeyeceğim; eve dönerken yaptığı yolculuk onu çok yormuş olmalı! Terzi kızlardan birkaçı yarımşar saatlik vardiyalarla gizlice baloya sızmıştı; Prens, kaçak prensesle tanışana dek az kalsın balodan ayrılıp gidecekmiş."

Sindirella, herkesin ondan prenses diye söz etmeyi bırakmasını çok istedi. "Sen kızı gördün mü?"

"Bir anlığına gördüm." Louisa güldü. "Balo hazırlıkları sırasında o kadar çok dikiş dikmişim ki parmaklarım ağrıyordu, kız geldiğinde ben eve dönmek üzere yola çıkmışım. Geç kalmış soylulardan biri sanmışım. Bütün eğlenceyi kaçırdığım için kendime bir tokat atasım var." Göz ucuyla Sindirella'yı süzdü. "Ama bu defa erkenden gitmeyeceğim."

"Teyzenin söyledikleri ne olacak peki?"

"Temkinli davranacağım, hem baloya gizlice girecek tek kişi ben olmayacağım. Birbirine bu kadar yakın zamanda düzenlenen iki balonun ardından, bir yenisinin ne zaman olaca-

ğı belli mi olur?” Louisa, Madam Irmına'nın bıraktığı sepeti karıştırıp bir elbise çıkardı. Az önce dans ederken üzerine tuttuğu, etek uçları incili elbise kadar şatafatlı bir elbise değildi ama rengi ela gözleriyle uyumluydu. “Bak, mükemmel elbise ayağıma geldi.”

Sindirella hayranlıkla, “Çok güzel,” dedi.

Elbiseyi üzerine tutan Louisa sırttı. “Teyzemi duydun, bu sepettekiler gelecek haftanın siparişleri. Yani kimse sepette olmadığını fark etmez.” Derin düşüncelere dalar gibi başını yana eğdi. “Korsesini biraz kıvrıp kollarına dantel dikersem... tam da baloya uygun olur. Sen de gelsene? Birlikte gidersek daha çok eğleniriz.”

“Şey, ben gelemem. Kovulmayı göze alamam... Bu işe ihtiyacım var.” Sindirella bakışlarını onarmakta olduğu elbise koluna indirdi. “Başım belaya girerse beni koruyabilecek bir teyzem yok.”

Louisa, “Sadece bir saatliğine gelsen?” diye yalvardı. “Teknik açıdan, herkes davetli. Biz bile davetliyiz. Ne kadar istese de, Madam Irmına bizi bu yüzden kovamaz. Geçen sefer baloya gizlice giden kızları kovmadı.”

“Ama...”

Sindirella Louisa'ya gizemli prensesin *ta kendisi* olduğunu nasıl söyleyebilirdi ki? Bir yanı, Prens onu tanımasa bile, sadece yeni arkadaşlarıyla vakit geçirmek için baloya gitmeyi *gerçekten* istiyordu.

Bununla birlikte diğ er yanı, üvey annesinin de orada olacağından endişeliydi.

Sindirella nihayet, “Üvey annem,” diye itiraf etti. “Gidecek bir evim olup olmadığını sormuştun. Evim yok ama bir ailem var.” Bakışlarını ellerinden ayırmıyordu. “Üvey annem... beni arıyordur.”

Bir sorun olduğunu sezen Louisa elindeki iş i bırakıp Sindirella’nın yanına oturdu. “Ondan korkuyorsun sanki.”

“Bana iyi davranmazdı.” Sindirella, hatırlayınca yutkundu. “Babacığımın iş leri yolunda gitmiş ve bir tüccar olarak ufak bir servet biriktirmişti. Evlendiklerinde, eski kocasının borçlarını ödemesi için üvey anneme yardım etmişti. Babam öldükten sonra üvey annem mülkü kendi üzerine aldı ama babamın iş lerini devam ettirmekle hiç ilgilenmedi. Onun yerine parayı kendisi için mücevher, kızları için elbise almaya harcadı. Zor zamanlardı, çalışanların çoğunu kovmak zorunda kaldı. Bana ‘Sindirella, hepimiz üstümüze düş eni yapmalıyız’ dedi. ‘Benim kızlarım narindir ama görüyorum ki sen çok güçlüsün, o yüzden ş imdilik ev iş lerine yardım etmelisin.’

Ş imdilik deyiş inin üzerinden on yıl geçti. Ev iş lerinin yanı sıra dikiş , onarım, temizlik ve yemek piş irme iş ini de ben yaptım. Tavukları ve inekleri bile ben besliyordum.”

Louisa ş aş kınılıktan soluk soluğa, “Ailene hizmetçilik etmiş sin,” dedi.

Sindirella, "O kadar da kötü değildi," diye söze başladı ama bunu söyler söylemez, doğru olmadığını fark etti. *Korkunçtu*; sadece bunu kabul etmek istememişti.

Louisa, "O kadar kötü değil miydi?" dedi. "Kulağa *korkunç* geliyor." Oturduğu tabureyi Sindirella'ya biraz daha yaklaştırıp alçak sesle konuştu. "Sen de kaçtın. Ne oldu da canına tak etti?"

Sindirella bilmiyorum dercesine dudağını büktü, kalbi sancıdı. Gerçekler canını yakıyordu. "Beni satmaya çalıştı."

"Seni satmaya mı çalıştı?" Louisa'nın gözleri yuvalarından fırladı.

"Beni Aurelais'ten çok uzaklara götürmesi için bir adam tutmuştu." Sindirella o korkunç geceyi ve çaresiz kaçışını hatırlayınca, eteğini tutup avcunda sıktı. "Geri dönemeyeceğim kadar uzak bir yere."

Louisa'nın yüzünden dehşet okunuyordu, Sindirella'nın kolunu okşadı.

Sindirella, "Geçti artık," dedi ama konuşurken sesi titriyordu. "Beni sokakta bulduğunda bunlar olmuştu... Atlı arabadan atlayıp yola savrulmuşum. Bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu, Bruno'yla gidecek hiçbir yerimiz yoktu."

Louisa, "Artık güvendesin," diyerek onu teskin etti. "Asla geri dönmek zorunda kalmayacaksın."

Sindirella tek söz etmeden başıyla onaylayıp dikiş dikmek üzere bir başka elbiseye uzandı ama Louisa elini onun kolundan çekmedi.

“Bu geceki maskeli balonun, üvey annenin sana yaptığı o korkunç şeyleri silip atacağına söz veremem ama hiç değilse bir başlangıç olabilir. Teyzemden korkup da baloya gitmezlik etme. Sert davranıyor çünkü onun işi bu, ama özünde şefkat doludur.”

“Gerçekten mi?”

“Bizi baloda yakalarsa, fazladan iş verebilir... ama unutulmaz bir gece yaşamak için buna değer. İnsanın zihninde canlanmıyor ama o da bir zamanlar gençti.”

Sindirella kıkırdadı. “O da senin gibi haylaz mıydı?”

“Annem onun benden de beter olduğunu söyler! Bezler ve Çiçekler’in başına nasıl geçmiş, tam bir muamma.” Louisa ellerini kavuşturdu. “Baloda üvey anneni görürsen bana haber ver, derhal oradan ayrılırız. Arkadaşlar birbirini kollar.”

Bu sözler Sindirella’yı gülümsetti. En son ne zaman gerçek bir *insan* arkadaşı olduğunu hatırlamıyordu. Bir yaşıtıyla sohbet etmeyeli yıllar olmuştu.

Louisa’yla baloya gitmek güzel olurdu. Sindirella düşünürken dudaklarını büktü. Ayrıca, balodayken Grandük’ün ne işler peşinde olduğunu da anlayabilirdi. Belki Düşes’in ya

da peri vaftiz annesinin işine yarayacak bir şeyler de keşfedebilirdi.

Sakince, "Bak ne diyeceğim," dedi. "Haklısın. Baloya geleceğim."

Louisa sevinçle ellerini çırpı. "Gün batımında buluşalım mı?"

Keyfi yerine gelen Sindirella arkadaşına gülümsedi. "Olur."

Louisa, "Odana geleceğim," diye söz verdi. "Aklımda senin için mükemmel bir elbise var."

Yirmi Birinci Bölüm

Akşam karanlığı çabucak çöktü ve balo salonunun kapısına varan atlı arabaların gürültüsü sarayın her zamanki sükûnetini bozdu; öyle ki, gürültüler, özel odasında Düşes'i giydiren Sindirella'nın kulağına kadar ulaştı; her geçen dakika biraz daha kaygılanıyordu.

Genevieve, "Pencereden bakıp duruyorsun," diye çıkıştı. "Gökten elmas mı yağıyor yoksa tüm dikkatini bana vermeden daha önemli bir şey mi var dışarıda?"

Kendini toparlayan Sindirella, "İkisi de değil, ekselansları," diye yanıtladı.

Düşes kaşlarını çatıp Sindirella'nın yaptığı ense topuzunu dikkatle inceledi. "Hmm. İş görür. Fakat yüce tanrım, bu akşam resmen aklın başında değil senin. Bir düğmeyi

iliklememişsin.” Sindirella yakasını tekrar ilikleyebilsin diye Genevieve başını yukarı kaldırdı. “Yayın balığı gibi yerinde duramıyorsun kızım, üstelik bu balo senin saraya dönüşünün şerefine verilmiyor!”

İtiraz edemeyen Sindirella, dudağını ısırды.

Düşes, “Ne oluyor?” diye directti. “Baloya gizlice girmeyi mi planlıyorsun?”

“Ülkedeki evlilik çağına gelmiş tüm genç kızlar davetliyen, buna gizlice girmek denebilir mi?”

Genevieve incecik kaşını kaldırıp Bruno’nun kulaklarını okşamak için eğildi. “Bu söylediğin geçen seferki balo içindi Kulkızı. Bu defa sadece özellikle davet edilenler gelecek. Böylece genç kızlardan biri kaçmaya kalkarsa en azından Charles kızın adını bilecek.”

Bruno, Düşes’in iğneleyici sözlerini anlamış gibi yumuşak yatağında tortop oldu. Sindirella, *keşke ben de aynını yapabilsem* diye hayıflandı.

“Bir arkadaşım la sadece bir saatliğine uğrayacaktım. Ben asla...”

“Yeter.” Genevieve yelpazesini kaldırıp Sindirella’yı susturdu. “Yasak ziyaretinin suç ortağı olmak istemiyorum. Eminim Madam Irmına baloya gizlice girmenin cezasını siz kızlara güzelce anlatmıştır.”

Sindirella, “Anlattı,” dedi. Şiddetli bir panik her bir hücre resini yalayıp geçti. “Hanımım, ben...”

“Duymak istemiyorum dedim.” Düşes oturduğu yerden birden kalktı, Sindirella’nın daha önce odasına getirdiği kurdeleyle bağlanmış bir kutuya doğru seğırtti.

Sindirella’ya, “Aç bunu,” diye emretti.

Sindirella kurdeleyi dikkatle çözüp kutunun kapağını kaldırdı. İçinde üç tane maske vardı. Düşes ikisini alıp havaya kaldırdı.

“Bunları maskeli balo için yaptırdım ama satıcı fazla istekli davranıp sipariş ettiğimden fazlasını göndermiş. Bana sadece bir tane lazım.” Genevieve maskeleri masanın üstüne yan yana dizdi. Yeşil olan, eflatun ve koyu mavi mücevherlerle süslenmiş tavus kuşu tüyleri taşıyor, beyaz olan ise bir kuğuya benziyordu; üzerindeki tüyler yanardöner renkteydi, göz oyukları, kadife siyah bir şeritle çevrelenmişti.

Sindirella hayranlığını gizlemeden, “Çok güzeller,” dedi.

“İkisini al. Biri sana biri de arkadaşına.”

Sindirella’nın Düşes’in teklifi karşısında heyecandan ve şaşkınlıktan nefesi kesildi. “Alamam.”

“Al şunları Külkızı. Bu bir emirdir.” Genevieve maskeleri Sindirella’nın eline tutuşturdu. “Kuralları çiğneyeceksen, doğru düzgün çiğne, tarzını da konuşur. Hem bunlar benim elbiseme uygun değil.”

Sindirella kuğuya benzeyen maskenin tüylerini okşadı. “Teşekkür ederim, ekselansları.”

“Bana teşekkür etmene gerek yok. Yarın sabah, yaptığın işlerin raporunu verirken aklın bir karış havada olmasın ye-

ter. Haydi, git. Yeğenim balo salonuna kadar bana eşlik etmek üzere her an gelebilir.”

Prens Charles’ın adını duyunca Sindirella’nın kalbi tekledi. Bir yanı, onunla tekrar karşılaşmak istiyor, bir yanıysa bundan ölümüne çekiniyordu.

“Elbette efendim.” Sindirella reverans yaptı. “Dilerim harika vakit geçirirsiniz.”

Sindirella aceleyle odasına döndüğünde saat sekizi vurmuştu, Louisa balo elbisesini çoktan giymiş, onu bekliyordu.

Sindirella, “Çok güzel olmuşsun!” diye bağırdı.

Arkadaşı, bu iltifatla sevince boğulsa da, “Alçak sesle konuş,” diye fısıldadı. “İrmina teyzem hâlâ üst katta.” Sonra Louisa kendi etrafında bir tur dönüp zeytin yeşili elbisesini ve manşetlerine eklediği altın sarısı biyeleri sergiledi. “Sen bir de seninkini gör!”

“Ben de bir şey getirdim. Bak, Düşes bize ne verdi.” Sindirella şapka kutusunu açınca Louisa’nın gözleri büyüdü.

Kuşu maskesini alıp, “Muhteşemler,” dedi. “Bu senin elbisenle çok güzel durur.”

Louisa bir adım kenara çekildi, Sindirella’nın giysi paravanına asılmış tozpembe elbiseyi aldı. Fırfırlı kollarında şifon kumaşın üzerine serpilmiş minicik kristal taşlar parlıyor, eteklerindeki gümüş renkli narin işlemeler ahşap zeminin üzerine mum ışığını yansıtıyordu.

“Bunu nasıl...”

Louisa gözlerinde hınzır bir pırıltıyla, “Annemin müşterilerinden biri çok fazla istiridye yiyince hastalanmış,” diye açıkladı. “Onun elbisesini birkaç saatliğine ödünç almandan kimseye bir zarar gelmez.”

“Ben bunu asla...”

“Hayır efendim, giyersin. Bu gece bunu giymene annem çoktan izin verdi. Reddetmek gibi bir seçeneğin yok.”

Heyecanlanan Sindirella, elbisenin yumuşacık şifonunu göğsüne bastırdı. “Sanırım bu durumda...”

“Elini çabuk tut da Irmına teyzem geri dönmeden giy şunu.”

Sindirella güle oynaya paravanın arkasına geçti. Ütülenmiş elbise hâlâ sıcaktı, başından geçirince firfırları köprücük kemiğini gıdıkladı.

Louisa beğeniyle Sindirella’yı baştan ayağa süzerken, “Üzerine tam oturacağını biliyordum,” dedi. “Ama bir şey eksik. Bir şal veya kolye gibi.”

Kolye. Sindirella şifonyerinin çekmecesini açıp annesinin kolyesini çıkardı. “Bu olur mu?”

Louisa, “Ah, ne kadar hoş,” dedi. “Bu son dokunuşla mükemmel olacaksın.”

Sindirella kolyeyi boynuna takarken aynadaki aksine baktı. Pembe elbise şık ve abartısızdı, peri vaftiz annesinin bir önceki baloda ona giydirdiği kabarık etekli tuvaletin aksine, dar kesimliydi ve vücuduna tam oturuyordu. Bu kadarı yeterdi. Maskeli baloya Prens’in dikkatini çekmek için gitmiyordu.

Ya da en azından kendime söyleyip durduğum şey bu. Bu düşüncenin zihnine üşüşmesine engel olamamıştı.

Sindirella omuzlarına bir yük gibi binen gerginliğinden arınmaya çalışarak derin bir nefes aldı. Ayak başparmaklarını, ayakkabısının içinde kımıldattı. Bu defa camdan ayakkabıları yoktu, dikilen elbiselerden arta kalan saten kumaşlardan yapılmış ayakkabıları ayağına tam otursun diye kurdelelerle ayak bileklerine bağlanmıştı.

Ne de olsa saat gece yarısını vurunca apar topar kaçmayacaktı.

Louisa'yla birlikte balo salonuna girdiklerinde Sindirella'yı bir keder sardı. Hatırladığı gibi görkemliydi: Tavandan kristal bir avize sarkıyor, mermer zemini pırıl pırıl aydınlatıp yıldızların arasında yürüyormuş gibi hissettiriyordu.

Salondakilere göz gezdirdi, öncelikle Grandük'ü sonra da üvey annesini arıyordu. Leydi Tremaine ve kızları hiçbir yerde yoktu.

Sindirella rahat bir soluk alıp maskesini düzeltti, saçlarının üzerine sıkıca bağladığı maskenin tüyleri yanaklarını gıdıkladı.

Louisa'ya, "Kimsenin bizi tanımayacağından emin misin?" diye sordu.

"Adım gibi eminim. Endişelenme!"

Sindirella son bir kez maskesini düzelterek derin bir nefes çekti. Endişelenecek bir şey yoktu. Nasıl geldiklerini kimse görmesin diye özel locasındayken Kral'a hizmet eden hizmetkârların sık sık kullandığı kapıdan balo salonuna gizlice girmişlerdi. Hem zaten maskeliydiler! Salonda maskeli o kadar çok kişi vardı ki üvey annesi ve üvey kız kardeşleri orada olsa bile onu tanıma ihtimalleri çok düşüktü.

Mermer tırabzana parmaklarını sürttü, Louisa'yla birlikte balo salonunun merdivenlerinden birinden indikleri sırada ayakkabıları pelüş halıya gömülüydü. Geçen sefer yaşadığı anda kendini öyle bir kaybetmişti ki etrafındakilere iyice bakıp hayran olacak vakti olmamıştı.

Ne kadar ahmaktım, diye düşündü. Onun Prens olduğunu bile bilmiyordum! Biz dans etmeye başladığımız anda niçin orkestranın bir parça çalmaya başladığını ya da dans pistinde niçin bizden başka kimse olmadığını bile düşünmedim.

Artık o kadar ahmakça davranamazdı.

Orkestra bir vals parçası çalmaya başladı, kemanlar hareketli bir melodi tutturmıştı ama Düşes salona girmeden kimse dans etmeyecekti.

Sindirella, "Neden herkes sürekli kapıya bakıyor?" diye sordu, ama cümlesini bitirdiği an yanıtı bildiğini fark etti.

“Herkes camdan ayakkabılı kızın bu gece gelip gelmeyeceğini merak ediyor. Saray çalışanlarının hepsi bu konuda iddiaya girdi.”

“Sen ne düşünüyorsun?”

“Ben geleceğini söyleyip elli gümüş sikke yatırdım.” Louisa’nın gözleri, maskesinin ardından parladı. “Sen ne dersin?”

“Ben... geleceğini sanmıyorum.”

“Gel, kızlardan bazıları açık büfenin başında. Dans seremonisi başlamadan gidip biraz enerji depolamak akıllıca bir fikir!”

Sindirella yan gözle, özel bir locanın balkonunda dürbünüyle salonu izleyen iri yarı yaşlı bir adamın yanında alçak sesle bir şeyler anlatan Grandük’ü gözetlerken Louisa’nın peşinden yürümeye başladı.

Acaba Kral bu mu? diye düşündü. Yaşlı adamın, üzerine iğnelenen madalyaların ağırlığından omuzlarından aşağı sarkan üniformasına bakılırsa, öyle olmalıydı.

Louisa’nın omzuna dokundu. “Sen önden gitsene? Ben biraz etrafı keşfetmek istiyorum.”

“Seninle geleyim mi?”

“Hayır, çok sürmez. Şey... Kral’ı görmek istiyorum.”

“Çok geç kalma.” Louisa, Sindirella’ya sinsice tebesüm etti. “Ülkemizin evlenmeye en müsait bekârı birazdan halasıyla birlikte arz-ı endam edecek. Bunu kaçırmak istemezsin.”

Louisa arkasını döndüğünden Sindirella'nın, Prens'in sözü geçer geçmez kıpkırmızı kesilen yanaklarını görmedi.

Sindirella kendini toparlayıp Grandük'ü gözetleme görevine odaklandı, Louisa'yla birlikte balo salonuna gizlice girdikleri kapıya yöneldi. Balo salonunun pek çok bekleme odasından biri olan bu yerin kapısı, sıradan bir duvar paneli gibi görünüyordu, sadece ortasında fildişi bir kulp vardı. İçerisi, Sindirella'nın kaybolma korkusuyla keşfetmeye cesaret edemediği dar tünellerden mürekkep bir labirent gibiydi. Geldiği yoldan geri döndükten sonra tam kapıyı çok az aralamıştı ki Dük'ün sözlerini işitti:

"Söylememde bir sakınca yoksa majesteleri, genç prensi kız kardeşinizle birlikte gördüm. Dün sabah şehre doğru gidiyorlardı; o zamandan beri de Prens'in aklı başında değil."

"Ne demek istiyorsun?"

Dük gözlüğünü çıkarıp mendiliyle temizledi. "Daha önce de söylemeye çalıştığım gibi, kız kardeşinizin Prens'in üzerindeki etkisi beni endişelendiriyor. Şükür ki, Lourdes Prensesi'ni de baloya davet etmiştim ve..."

"Yine başlama Ferdinand. Bırak da biraz huzurun ve sessizliğin tadını çıkarayım."

"Fakat efendimiz, bana kulak vermelisiniz." Dük sesini alçalttı, o andan sonra Sindirella Ferdinand'ın ne söylediğini anlayamadı ama Kral George'un birden beti benzi attı.

Ah, olamaz. Sindirella güçlükle yutkundu. Dük, Geevieve'in ondan saklamaya çalıştığı şeyi öğrenmiş olmalıydı; Kral'ın tacını devretmeyi düşündüğünü.

Nabızı kulaklarında gümbürderken kapıyı birazcık daha aralamaya cüret etti.

Kral'ın sözleri, şüphelerini haklı çıkardı. "Charles bunu biliyor mu?"

"Benden duymamış olacak."

"Sence *bilmeli* mi?"

Uzun, kasıtlı bir duraksama. "Hayır."

Sindirella bu sohbetin devamını dinleyemeden Kral perdeyle ayrılmış bir bölme girip gözden kayboldu ve balo salonunun merdivenlerinin en tepesinden kraliyet tellahı ilanına başladı. "Aurelais'in soylu ve sevilen hükümdarı, majesteleri, Kral George-Louis Philippe'in kız kardeşi Orlanne Düşesi Genevieve."

Pirinç tören boruları tüm salonu inleyen bir marş çalmaya başlayınca gizli bölmeden çıkıp Düşes'i selamlamak üzere davetlilerin arasına karışan Sindirella irkildi.

Orlanne Düşesi, gümüş rengi kedi bıyıklarıyla süslenmiş siyah bir maske takmıştı; neredeyse halıları süpürecek kadar uzun tüylerle bezeli siyah yelpazesini sallayarak merdivenlerden kraliyete yaraşır bir edayla indi. Yanında, yüzünün üst yarısını kaplayan beyaz maskesiyle Prens Charles vardı.

Marş sona ererken, Düşes ve Prens dans pistine varana dek orkestra giriş müziğini çalmaya devam etti. Ardından, yavaş bir üçlük melodi akortlardan yükseldi.

Sindirella tebessümünü gizlemeye çalışarak Prens'in halsıyla dans edişini izledi. Düşes'in dudaklarının kenarında

daima duran keskin çizgiler yumuşamıştı; Sindirella bir an için Genevieve'in yüzünde portrelerin sergilendiği koridor-daki o neşeli, haylaz, genç düşesi görür gibi oldu.

Sonra, dans etmeye devam ederlerken, Genevieve Prens'in kulağına bir şey fısıldadı. Sindirella irkildi, Düşes'in Prens'e, "onu" unutmasını söylediğinden neredeyse emindi.

İstemeyerek de olsa bakışlarını dans pistinden ayıran Sindirella, Louisa'yı bulmak için kalabalığı yarararak ilerledi ama arkadaşı açık büfenin önünde yoktu.

Yolunu tıkayan soylu hanımefendilerden biri, "Bu kadının Kral ile arası hiçbir zaman iyi olmadı," diye mırıldandı, "ama Kraliçe'nin en yakın dostuydu. Majesteleri vefat ettikten sonra Düşes ve Kral George korkunç bir kavgaya tutuştu ve sonra olan oldu."

"Duyduğuma göre kavganın sebebi Düşes'in kocasıymış. Serseri fikir adamlarından biriydi; bir keresinde hapse bile girdi unuttun mu? Kral ona şövalyelik verebilsin ve Genevieve'in onuru alt sınıftan biriyle evlenerek zedelenmesin diye yeni topraklar fethetmek zorunda kaldı. İnsan bu kadından minnettar olmasını bekler."

"Eh, aralarında ne geçtiğini kim bilebilir ki? Bu konuda konuşulmasın diye herkes üç maymunu oynadı."

"O vatan hainiyle evlenmiş olsam ben de üç maymunu oynardım! Artık geri döndüğüne göre, belki işin aslını öğrenebiliriz."

Bu sohbet Sindirella'yı hem şaşırttı hem de öfkелendirdi. Bu iki kadının Düşes'in geçmişine dair kin dolu sözleri mi,

yoksa halktan biri olduğu için kocasını hor görmeleri mi onu daha çok rahatsız etti, bilemedi.

Nihayet soylu hanımefendilerin etrafından bir yol bulup ilerlerken *ikisi de* diye hükmetti.

Sırtını döndüğü dans pistinde Prens'in halasıyla dansı sona erdi ve salonun dört bir yanındaki davetliler hafif bir alkış tuttu. Ardından, herkesçe uygun zaman olduğu düşünülerek, evlilik çağına gelmiş tüm soylu hanımefendiler Prens'in dikkatini çekmek için yelpazelerini sallayarak dans pistine çıktı.

Sindirella, aceleyle piste doğru yürüyen hevesli genç kadınlar onu itip düşürmesin diye bir köşeye sindi. Mücevherler parıldadı, yoğun parfüm kokularıyla karışık bir gözü dönmüşlük salonun havasını doldurdu. Prens'in önünde geçit töreni yapan hanımefendilerden her biri kendince cazibeliydi; kiminin yüzü güzeldi, kiminin elbisesi nefes kesiciydi. Prens kendine yeni bir eş arıyorsa eğer, yüzlerce seçeneği vardı.

Şunu düşünmeyi bırak. Artık seni ilgilendirmiyor.

Asıl sorun şuydu ki, Louisa'yı hiçbir yerde bulamıyordu. Açık büfenin ve çikolata şelalesinin olduğu bölüme, arkaya doğru yürümeye başladığında Grandük'ün Kral'ın yanından ayrıldığını ve mücevherlerle bezeli bir taç takmış genç bir kadınla konuştuğunu fark etti.

Kiminle konuşuyordu?

Sindirella daha fazla gözetleyemeden haddinden süslü giyinmiş üç kadın balo salonunun bir ucundan öbür ucuna

yürüdü. Maske takmış olmalarına rağmen Sindirella bu kumral bukleleri, o siyah lüleleri ve sıkı gri topuzu nerede görse tanırdı; aşına olduğu mavi ve yeşil tüyler, çelik mavisi şal ve kibirli, ucu kalkık burunlar, gördüklerini tasdik etti. Bir panik dalgası tüm vücudunu sardı.

Bunlar Leydi Tremaine ve kızlarıydı.

Yirmi İkinci Bölüm

Sindirella balo salonunun tavanına kadar uzanan çiçek buketlerinden birinin ardına saklanırken kan beynine sıçradı. Ancak sakinleşmek için üçe kadar saydıktan sonra üvey annesine ve üvey kız kardeşlerine tekrar bakmaya cesaret edebildi.

Güzel, onu görmemişlerdi.

Soluğunu düzene sokup masanın hizası boyunca yürüyerek etrafta Louisa'yı aradı.

Sindirella açık büfeyi daha iyi görebilmek için bir adım geriye çıktı ve *Yiyeceklerin olduğu yerde olacağını söylemişti, değil mi?* diye düşündü. Birinin ayağına bastı, arkasını dönünce bu yabancının acıdan hafif bir çığlık attığını duyup korkudan taş kesti.

“Ah, affedin lütfen!” diye ünlledi. “Çok özür dilerim...”

Yabancınn maskesi yüzünden kayınca Sindirella gayri-ihhtiyari eğilip yere düşmeden maskeyi yakalamak için uzandı. Bağlama ipinden yakalayıp muzaffer bir edayla maskeyi yabancıya uzattı.

“Buyurun,” dedi ama konuşmaya devam edemedi.

Bakışlarını kaldırdığında nefesi kesildi. Bu yabancı, Prens’in ta kendisiydi!

Tanınmamak için olduğu aşikâr biçimde giysilerini değiştirmiş, fildişi rengi altın apoletli ceketini bir kenara atıp sade, bronz düğmeli mavi bir ceket giymişti. Fakat Sindirella, ne giymiş olursa olsun, Prens’in yüzünü tanırdı.

Onun gibi hafifçe eğilen Charles, “İçten teşekkürlerimle,” dedi. Prens maskeyi almak için doğruldu ama Sindirella onu gördüğüne öyle şaşırmıştı ki, maskeyi tutamadı ve bu defa yere düştü.

Utançla ağzını avucuyla kapattı. Çabucak, “Özür dilerim,” dedi. “Sakarlık ettim.”

Şükürler olsun ki, Prens güldü. “Ben alırım. Baksanıza, maskenin kendi iradesi var gibi.”

Prens Charles maskesini yerden alıp yüzüne yerleştirdi, ipleri çabucak başının arkasında bağladı. Sonra nihayet doğruldu ve Sindirella’nın gözlerine baktı...”

Hafif bir çığlık attı. “Sensin!”

Sindirella’nın kalbi tekledi. Ne demeliydi? Ne yapmalıydı? Dizlerinin bağı çözüldü, arkasında masa olmasaydı kendi ayağına takılıp sendeleyecekti.

Prens Charles hayretle, "Sensin," diye tekrarladı, yüzüne bir şefkat yayıldı. Boğazını temizledi, Sindirella'ya dik dik baktığını fark edince kulakları hafifçe kızardı. Yeniden konuşmaya başladığında sesi ipek gibi yumuşak bir tınıya büründü. "Sesin tanıdık gelmişti. Seni... seni tekrar görebilmeyi umut ediyordum."

Sindirella balo salonunun da, kendisinin de akıntıya kapılmış gibi sallandığına yemin edebilirdi. Işıldayan avizeler etrafında dönüyor, ışıkları yıldızlar gibi göz kırptıyordu.

Prens onu unutmamıştı. Onu tanımıştı. Üstelik onu gördüğüne sevinmiş gibi görünüyordu.

Dudaklarını araladı. Prens, ondan bir yanıt bekliyordu ama ne söyleyebilirdi ki? O gece neden kaçıp gittiğini ve Charles'ın onu niçin bulamadığını nasıl açıklayabilirdi?

Senden açıklama yapmanı istemedi, diye kendi kendini azarladı.

Kalbinin gümbürtüsünü Prens'in duymamasını ümit ederek "M... merhaba," dedi. Bu kısacık yanıt, Prens'in yüzünde güller açtırınca Sindirella onun da aynı şeyden endişelenip endişelenmediğini merak etti; *kendisinin* onu unutmuş olmasından.

Prens, "Merhaba," diye karşılık verdi.

O daha fazla bir şey söyleyemedi, elinde tazelenmiş içeceklerle dolu bir tepsiyle bir garson geldi. Charles başıyla tepsiyi işaret etti, Sindirella'ya uzatmak için bir bardak suyu alırken hafifçe eli titrediydi; bu, Prens'in de onun kadar gergin olduğunu gösteren tek işaretti. "Acaba... susamış mıydın?"

Sindirella utangaç bir tebessüm etti. “Hayır, teşekkür ederim. Sadece birini arıyordum. Bir arkadaşımı.”

“Bir arkadaş mı?”

“Evet. Baloya birlikte geldik. Ama sanırım dans etmek için piste çıkmış.”

Charles bardağı masaya koydu. “Onu bulman için piste kadar sana eşlik edeyim; hem kendime de pay çıkarıp seninle dans edebilirim.”

Sindirella, *Evet* demek istedi. Onunla dans etmeyi, konuşmayı, onu daha yakından tanımayı çok istedi. Ama... Düşes’in sözleri karabasan gibi zihnine üşüştü.

Bence kızın hayaline âşık.

Eh, aynı şey Sindirella için de söylenebilirdi; Prens hakkında ne biliyordu ki?

Hiçbir şey. Bir kez öpüştünüz diye onunla evleneceğini hayal ediyordun. Grandük’ün camdan ayakkabıyı sana hiç denetmemiş olması iyi oldu. Seni bulutlara çıkaran rüyadan, yere çakılarak uyanabilirdin.

Bu karşılaşmanın güzel bir sonuca bağlanması imkânsızdı. O sarayda bir hizmetçiydi, Charles ise Aurelais tahtının tek varisi. Belki balodan ayrılmak için bir bahane bulursa, koşa koşa hizmetçilerin katına dönüp bunlar hiç yaşanmamış gibi davranabilirdi.

Sonra, tam kendini toparlamışken Charles’ın sevecen kahverengi gözlerinin içi güldü ve Sindirella’nın kalbi eridi.

Prens, "Dilini kedi mi yedi?" diye hafifçe dürttü. "Yoksa Prens'i mi arıyorsun?"

Bu tatlı alay, Sindirella'nın gerginliğini hafifletti.

"Ekselansları, bağışlayın lütfen. Ben öyle..."

"Başını eğme, af dileme." Sözlerinde hiçbir ikaz yoktu, sadece huzur vardı. "Burada olduğun için ne kadar mutluyum bilemezsin."

Mahcup bir edayla, Sindirella girsin diye kolunu uzattı. "Grandük bir kez olsun bana bir iyilik etti gibi görünüyor."

"Ne demek istiyorsunuz?"

Prens Charles başıyla Grandük'ü işaret etti.

Sindirella durumu hâlâ anlamamış hâlde, "Sizi arıyor," diyerek aşikâr olanı mırıltıyla dillendirmişti. "Durumdan pek memnun değil gibi."

"Arkasındaki kızı görüyor musun?"

Sindirella görmek için boynunu uzattı. Evet, daha önce gözüne ilişen mücevherli taç takmış genç kadındı bu.

"Ferdinand'ın o kızla dans edeyim diye yaptığı oyunları atlatılabilmek için balo salonunun bir köşesinde saklanıyordum. Böyle hinlikler yapmaya çalışmasaydı sana tekrar rastlamayabilirdim."

Sindirella'nın yanakları biraz daha kızardı. Prens'in kolunda duran eline baktı. Alçak sesle, "Sizi bekliyorlar sanki" dedi.

Charles, "Oysa *ben* seni bekliyordum," diye yanıtladı. Sindirella'nın maskesini işaret etti. "Bir kuğuyu. Senin gibi."

“Pek fazla seçeneğim yoktu. Ya kuğu olacaktı ya tavus kuşu.”

Prens Sindirella’ya biraz daha yaklaşıp alçak sesle konuştu. “Annemin en sevdiği kuştur kuğular. Eskiden bana kuğular bir kez âşık olursa ömürleri boyunca o aşka bağlı kalır derdi.”

Balo salonunun uğultusu bir marşla kesildi; Sindirella’nın düşüncelerinin akışı da. “Karşınızda, Lourdes Prensesi Marie.”

Aurelais’in veliaht prensi gibi giyinmiş genç bir adam prensesi selamlamak için reverans yapınca Sindirella aniden Charles’a döndü, şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. “Ama sen buradasın.”

Prens güldü. “Pierre bu gece benim kılığımıza girme nezaketini gösterdi. Doğrusu, bana benzeyen, sadık bir kâhyam olması işime yaradı.” Kraliyet çığırtkanı duyuruları yaparken Kral’ın tahtının yanında dimdik duran beyaz maskeli genç adamı işaret etti. Prensesin, genç adamın onu dansa kaldırmasını beklediği aşikârdı ama Pierre esnemesini bastırmaya çalışıyordu.

Hâlinden memnun olan Charles, “Taklidimi yapmakta çok iyi,” dedi.

Düzinelerce soylu hanımefendi sahte prensin etrafını sardı ve Sindirella balo salonunun en köşesinden bile onların, “Ekselansları! Beni hatırladınız mı?” diye bağırıldığını duyabiliyordu.

“Zavallı Pierre.”

Charles alaycı bir tonla, “Bence çok eğleniyor,” dedi. “Her neyse, ben de ona bir iyilik yaparım. Şimdi kılık değiştirmiş hâlimizin keyfini çıkaralım, değil mi? Bu dansı bana lütfeder misin?”

Sindirella gergin gergin maskesine dokundu. Yüzlerce davetli balo salonunu doldurmuştu, hepsinin yüzü mum ışığında bulanık görünüyordu. Kalabalığın içinde üvey annesini ve üvey kız kardeşlerini aradı ama bulamadı.

Kendi kendine, *endişelenmeyi bırak*, dedi. *Bu anın tadını çıkar.*

“Hâlâ dans etmeyi unuttuğun için endişelenmiyorsun değil mi?” Charles gülümsedi. “Unutmadığımı biliyorum.”

Sindirella kızardı, ilk balo sırasında konuştuklarını Charles’in unutmamış olmasına şaşırmıştı. Yine de bu şakayla biraz rahatlayıp Prens’e gülümsedi. “Doğru, unutmadım.”

Sonra Charles’in koluna girdi, dans etmeye başladıklarında bir heyecan kasırgasına kendini kaptırdı.

Ona mı öyle geliyordu yoksa müzik birden daha romantik, daha duygulu bir tona mı bürünmüştü? Ya kemanlar onun her adımıyla kendinden geçiyor, ya da Sindirella gerçekten mutlu hissediyordu. Charles’a kavuştuğu, onunla ikinci bir şansı olduğu için mutlu...

Onu tanımak istedi. Prens her sabah saray bahçelerinde at binerdi, annesine çok düşküncü ve kraliyet balolarına katılmaktan hoşlanmıyordu; yani Sindirella, onun

hakkında *herkesin* bildiğinden daha fazla bir şey bilmediğini anlamıştı.

Peki nereden başlamalıydı? Aralarındaki sohbet artık kesinlikle resmîyetten uzaktı ama Sindirella kendini kibar olmaya, en güzel tavırlarını sergilemeye zorluyordu. O bir prens olduğu için ve artık bu gerçeği bildiği için mi ilk seferkinden daha gergin ve resmî davranmaktan kendini alamıyordu?

“Aklından geçen nedir?”

Sesi müteredditti, sanki Sindirella’nın yine kaçıp gideceğinden korkuyordu.

Gözleri Prens’in gözleriyle buluştuğunda kalbinin nasıl da teklediğini açıkça fark edince Sindirella utangaç bir tebessüm etti. Sanki ilk kez karşılaşmış gibiydiler. Bu defa gece ne kadar isterse o kadar uzun sürebilirdi; Sindirella gece yarısından önce eve dönmek zorunda değildi. Endişelenmesine yol açacak hiçbir sihir yoktu, üvey annesi ve üvey kız kardeşlerini tanıyorsa taklitçi Prens’in peşinden koşup dalkavukluk etmekten gözleri başka hiçbir şeyi görmezdi.

Yine de... Balo salonunda yüzlerce kişi vardı. Müzik kulaklarına doldu, dans eden diğer çiftlerin mırıltıları dört yandan geliyordu. Prens’in omzu üzerinden bakarken nihayet salonun diğer ucundan kendisine el sallayan Louisa’yı gördü. Arkadaşı dans etmek için kendine bir eş bulmuştu, sadece dudaklarını oynatarak Sindirella’ya *O kim?* diye sorup göz kırptı.

Eli ayağına dolaşan Sindirella anlamamış gibi yapıp Prens'e döndü. "Acaba... yine bahçelerde yürüyebilir miyiz?" diye sordu. "Geçen defa çok güzeldi."

Prens, "O yürüyüş bana da çok iyi gelmişti," dedi. "Buradan uzaklaşmak güzel olur. Müzik sesi o kadar yüksek ki sohbet edemiyoruz."

Az sonra balo salonu, güllerle donanmış çalılıklar, yapraklardan çitler ve mermer süs havuzlarından bir labirentin sonunda gümüş gibi parlayan bir kubbe olarak arkalarında kaldı.

Serin bir yel Sindirella'nın ensesini yalayıp kolyesinin yeşil taşlarını nazikçe tıkırdattı.

"Annem buraya bayılırdı," diyerek iç çekti.

"Bahçenin bakımında hâlâ ona yardım ediyor musun?"

"Hayır, yıllar önce vefat etti."

Charles, "Ben de küçük yaşında annemi kaybettim," dedi. Maskesini çıkarıp ceketinin cebine koydu.

Sindirella hüüzünle, "Hatırlıyorum," dedi. Yumuşak kalpli Kraliçe'yi herkes severdi (elbette hiç kimse Charles'tan daha çok sevemezdi); ikisinin de annesi aynı yıl vefat ettiğinden Sindirella, şehirdeki herkesin anneciğinin yasını tuttuğu için mi siyah giysilere büründüğünü merak etmişti. "Babam eskiden annemin Kraliçe'yle birlikte cennette olduğunu söylerdi. Ona göre, tanışsalar arkadaş olur, birbirlerini korurlardı. Güzel bir yerde olduğunu düşünmek, biraz olsun içimi rahatlatırdı."

“Annenin yokluğunda çok mu yalnız kaldın?”

Sindirella, “Evet,” diye itiraf etti. “O hayattayken, her şeyi birlikte yapardık. Kurduğumuz salıncakta sallanalım diye beni bahçeye çıkarırdı. Havadaki her kuşun adını söyleyebilir, hepsini resmedebilirdi. Aurelais’i baştan başa birlikte gezecek, her şehirden çiçekler toplayacak, eve döndüğümüzde hepsinin resmini çizecektik.” Bu anıyı hatırlayınca boğazı düğümlendi; o ana dek unuttuğunu sanmıştı. “Babam, hayal dünyalarımızda birlikte kaybolduğumuzu söyleyip bizimle alay ederdi. Hâlâ gündüz düşlerimde kaybolmak gibi kötü bir alışkanlığım vardır.” Prens daha fazla soru soramadan Sindirella, “Peki sen... yalnız kaldın mı?” diye sordu.

“Kaldım, ama burada yaşasaydın öyle olduğunu düşünmezdin. Etrafımda daima birileri oldu. Özel eğitmenler, danışmanlar... herkes düşüncelerimi şekillendirmeye çalıştı çünkü geleceğin kralı olacaktım. Aslında hiç kimse yoktu etrafımda, gerçek anlamda...”

Sindirella, “Konuşabileceğin mi?” diyerek prensin cümlesini tamamladı.

Charles gülümsedi. “Tam anlamıyla.”

“Anlıyorum. Sandığından daha iyi anlıyorum.”

Özenle kesilmiş çalıların üzerinde gölgeler oynadı, Sindirella birden ürperdi. “Bu da neydi?”

“Bilmiyorum.” Prens çalılıklara doğru sessizce yaklaşıp etrafı kolaçan etti. Yüzünü ekşitti. “Yine Grandük’tür. Bahse girerim. Pierre’le konuşmuş ve kuşkulanmış olmalı.” Charles

olduğu yerde bir süre dikildi. “Haydi, uzaklaşalım buradan. Sana diğer bahçeleri de göstereyim mi?”

Sindirella başıyla onayladı. “Çok isterim.”

Yavaş yavaş gerginliği azaldı; Prens küçük bir çocukken bahçelerde peşinde özel eğitmenlerle nasıl koştuğundan bahsettiğinde Sindirella kahkaha attı.

Prens, “Tarih derslerinden nefret ediyordum,” diye itiraf etti. “Özel öğretmenlerimin tümü hepsinin ismi aynı olan bütün o büyük krallarla kan bağımlı olduğunu durmadan anlatıp beni etkilemeye çalışıyordu. Kralların ismi hep George, Louis, Charles ve tekrar George diye sıralanıyordu. En azından sınavları kolayca geçmemi sağladı bu.” Hafifçe güldü. “Sohbetimden sıkılmışsındır.”

Sindirella, “Hayır, sıkılmadım,” diye temin etti. “Oysa benim en sevdiğim alan tarihtir.”

Babası Sindirella’ya özel eğitmenler tutmuştu fakat vefatından kısa bir süre sonra üvey annesi eğitimine son verdi. Bazen, kütüphanenin tozunu alırken, kimsenin görmediği yerde kitapları karıştırırdı. Üvey annesi kıymetli kitapları uzun zaman önce satmıştı ama Leydi Tremaine kitapların eve gelen birkaç misafiri etkilediğini fark edince, bunları süs eşyası olarak kullanmaya karar verdi; en azından Sindirella’yı okurken yakalayana kadar.

Sindirella, “Babam hayattayken sık sık seyahate çıkardı,” diye açıkladı, “bana dünyanın dört bir yanından ilginç eşyalar getirir, onların tarihini anlatırdı. Çok severdim.”

Charles, mermer merdivenlerden ve budanmış çalılardan sonsuz bir labirentte ona yol gösterirken, “O hâlde bunu da sevebilirsin,” diye yanıtladı. Kısa süre sonra kendilerini, melek kabartmalarıyla bezeli, bir yıldız takımı gibi sıralanmış gümüş fenerlerle aydınlatılmış ve zarif boyunlarında sarmaşıklardan çelenkler taşıyan kuğularla etrafı çevrilmiş görkemli bir süs havuzunun önünde buldular. İki yandan akan su, rüzgârın şarkısına yumuşakça eşlik eden vurmali çalgılar gibi sürekli tıırdıyordu.

Prens Charles, “Bu süs havuzunu büyük büyükbabam yaptırmış,” dedi. “Aurelais’in komşularıyla yirmi yıl süren savaşı henüz bitmiş ve hem barışı kutlamak hem de bizlere savaşın acı bedellerini hatırlatmak için bu süs havuzunu yaptırmış.”

Sindirella parmak uçlarını suyun yüzeyinde gezdirdi, nazik küçük dalgalar tenini gıdıkladı. “Şehir merkezindeki süs havuzu gibi! Ben küçükken babam beni oraya götürürdü.” Ellerini kavuşturup kucağına kovdu. “Oraya tekrar gitmeyeli yıllar oldu.”

“Seni oraya bir gün ben götüreceğim. Gerçi, itiraf etmeliyim ki, ben de şehir merkezini gezme fırsatını pek fazla yakalayamadım. Tanınmadan dolaşmak o kadar da kolay değil.”

Sindirella, “Ama Pierre var,” diye şaka yaptı.

“Pierre sadece çok kalabalık ortamlarda dikkat çekmez. Ne yazık ki, babamla ya da Grandük’le karşılaşırса mahv olur.” Prens Sindirella’yı nazikçe süs havuzundan uzaklaştırdı.

“Sana göstermek istediğim bir şey daha var.”

Bahçeler boyunca yürüdüler, balo salonundan yükselen hareketli müzik gitgide daha uzaktan ve alçak sesle gelmeye başladı. Prens, bir şey söyleyecek gibi dudaklarını aralamış hâlde, Sindirella'nın fark etmediğini düşündüğü her an ona kaçamak bakışlar atıyordu.

Charles, "Biriyle böyle sohbet etmeyeli çok uzun zaman olmuştu," diye itiraf etti. "Yani kendimi... farklı hissetmeden."

"Kraliyet Üniversitesi'nde de mi olmadı?" Bu soru dudaklarından dökülür dökülmez başkalarına onun hakkında ne çok soru sorduğunu açık ettiğini fark eden Sindirella kızardı. "Yani, yıllardır saraydan uzakta eğitim gördüğünü duydum."

Charles'ın yüzüne hınzır bir tebessüm yayıldı, gözleri öyle bir parladı ki, Sindirella mücevher gibi ışıdıklarına yemin edebilirdi. Prens derin bir nefes aldı. "Ben henüz çocukken dahi, okulda pek fazla arkadaşım olmadı. Diğer oğlanların tümüne, bana zarar vermemeleri ve ne söylersem onaylamaları tembihlenmişti. Eskiden, adım değiştirip beni başka bir ülkeye göndermesi için babama yalvarırdım ama o hep reddetti. Sadece bulunduğum yere uyum sağlamaya çalıştığımı anlamadı. Üniversite çağına geldiğimde, okula sahte bir isimle kaydolmaya çalıştım ama işe yaramadı. Adım Dilenci Peter⁴ desem bile herkes benim Prens olduğumu bilecekti.

4 Mark Twain'in *The Prince and the Pauper* (Prens ve Dilenci) adlı eseri, birbirine ikiz gibi benzeyen bir prens ile bir dilenci çocuğun hikâyesini konu eder. Prens Charles, kendisine "Dilenci Peter" diyerek soylu kimliğini gizleme girişiminden ve dolaylı olarak, kendisine ikizi gibi benzeyen kâhyası Pierre'den bahsetmektedir. (çev. n.)

Hiçbir derse girmesem ya da ders kitaplarının bir sayfasını dahi açmasam da, okuldan onur belgesiyle mezun olacaktım.”

“Yani kimseyle arkadaşlık etmedin mi?”

Charles, “Birkaç arkadaşım oldu,” dedi. “Ama o zaman bile, çok yakın değildik.” Bakışları, Sindirella’nın kilerle buluştu; sevecen kahverengi gözlerinde öyle bir şefkat vardı ki Sindirella, *zaman dursa da bana böyle bakışını sonsuza dek hatırlasam*, diye düşündü. “Senin yanımdayken, aramızda bir mesafe varmış gibi hissetmiyorum. Ömrüm boyunca seni aramışım gibi geliyor.”

Prens’in bu itirafı, bir melodi gibi Sindirella’nın kulaklarını doldurdu, sözlerinin ağırlığı elini kolunu bağladı. “O hissi biliyorum,” diye fısıldadı.

Bir çan sesi cümlesine nokta koyunca, Sindirella gayriih-tiyari saat kulesine baktı. Vakit, gece yarısıydı.

Bir an için paniğe kapılıp sarsıldı, sonra, saatin bir önemi olmadığını hatırladı. Ortada, vakit gece yarısına gelince bozulacak bir sihir yoktu; ne balkabağına dönüşecek bir atl araba, ne fareye dönüşecek atlar ne de paçavraya dönüşecek ıslıl ıslıl bir balo elbisesi. İsterse tüm gece burada kalabilirdi.

Nihayet, bahçenin bittiği yere, sarayın girişinin yakınında mermer bir kaide üzerinde pırıldayan camdan bir sandığın başına vardılar.

Charles sandığın kilidini açıp Sindirella’nın geride bıraktığı cam ayakkabıyı alırken, “Göstermek istediğim şey buydu,” dedi. “Sanıyorum ki, bu ayakkabı senin.”

Sindirella, ayakkabıyı kendine yaklaştırıp hayran hayran izledi. “Beni aradığı sırada ayakkabının diğer tekini Dük’e getirmek istedim ama kırıldı. O kadar... yıllardır yaşadığım en güzel gecenin tek hatırasını kaybettim diye o kadar korktum ki... Bu ayakkabıyı bir daha asla göremeyeceğimi sandım. *Seni* bir daha asla göremem sanmıştım.”

“Bir daha asla beni bulmaktan endişe duymana gerek kalmayacak. Söz veriyorum.” Charles önce Sindirella’nın elindeki ayakkabıyı sonra da yakındaki bir bankı işaret etti. “Giydirebilir miyim?”

Utangaç bir tavırla başını sallayan Sindirella, ayakkabıyı Charles’a verdi. Nazik bir meltemin okşadığı maskesini çıkardı, yanaklarını basan ateşi hafifletmek için kendini serin havaya bıraktı.

Ne Prens ne de kendisi banka doğru yürüdü; Sindirella da, Charles’ın ona sevgi dolu bakışları yüzünden midesinde kanat çırpın kelebeklere aldırmadan parmak uçlarında yükselip Prens’i yanağından öptü.

Sindirella bir adım geri çekildiğinde, Prens sarhoş olmuş gibi sallandı, camdan ayakkabıyı düşürmekten korkuyormuş gibi göğsüne sımsıkı bastırdı. “Bu ne içindi?”

Sindirella afallamış ve mutlu görünen Prens’e gülümseyerek, “Bir teşekkürdü,” dedi. “Bana tüm mucizelerin gece yarısı sona ermek zorunda olmadığını hatırlattığın için. Daha sonra...”

Charles onu kendine çekince, cümlesi yarım kaldı.

“Daha sonra... açıklayacağım...”

Sindirella’yı öpmek için eğildiği sırada ağaçlar hışırdadı, çok yakından topuklu ayakkabı tıkırtıları duyuldu. Bu sesle dikkati dağılan Sindirella, başını kaldırdı. Süs havuzundaki suyun tıptırtılarını bastıran, çok yakından gelen ciyak ciyak sesler daha da yükseldi. “İşte burada! Anastasia, Drizella, peşimden gelin.”

Sindirella aniden sarsıldı, kendini Charles’ın kollarından sıyırdı. Gördüğü her şey dönmeye başladı; gökteki Ay erimiş kremaya, çalılardan çitler yeşil birer gölgeye dönüştü.

Paniğe kapılınca arkasını dönüp Prens’ten uzaklaşmaya çalıştı ama Charles’ın elleri ellerine kenetlenmişti, parmaklarını nazikçe gevşetip gidebilirdi; sadece henüz yapamamıştı.

Charles, “Ne var?” diye sordu. “Ne oldu?”

Ne oldu? Bu tanıdık kelimeler zihninde yankılandı. Bir önceki balodan kaçarak ayrılmasından hemen önce sorduğu soruydu bu.

Sindirella bocaladı, ne diyeceğini, nasıl açıklayacağını bilemiyordu.

Charles, Sindirella’nın, yanağına bir öpücük kondururken düşürdüğü maskesini yerden almak için eğildi. Avuçlarındaki maskeyi ona uzattı ama Sindirella’nın hâlâ tereddüt ettiğini görünce, Prens’in kaşları şaşkınlıktan çatıldı. Şaşkınlıktan ve kırgınlıktan...

“Çabuk olun kızlar!” Leydi Tremaine’in sesi bahçeleri inletti.

Sindirella'nın boğazına bir parça kor gibi yakan bir pişmanlık düğümlendi. Charles'ı bir kez daha kıracağını düşünmek yüreğini cız ettirdi. Fakat üvey annesiyle karşılaşmayı da göze alamazdı. Prens'e kim olduğunu söylemek istemişti; niyeti buydu ama biraz daha vakit geçirebileceklerini düşünmüştü. Şimdi hatasının farkına varmıştı ve artık iş işten geçmişti.

"Üzgünüm ama ben... g-gitmek zorundayım."

"Dur, lütfen." Charles maskesini uzattı. "Ben... adını bile bilmiyorum."

"Adım Sin..."

"Ekselansları!"

Üvey kız kardeşinin ciyak ciyak sesini duyduğu an Sindirella paniğe kapılıp Prens'in elini hızla bıraktı. Maskesi avucundan kayıp köprünün altındaki gölete düştü.

İkinci kez, Charles onu durduramadan, Sindirella merdivenlerden koşarak indi.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Sindirella, nabzı kulaklarında gümbürderken kraliyet bahçelerinden hızla geçip hizmetkârların katına vardı. Drizella ve Anastasia'nın çığlıklarını artık duymadığında bile ilerlemeye devam etti.

Louisa, saat kulesine doğru kuzey yönünde ilerle, demişti, sonra mor lale tarhlarının oradan sola dön.

Sindirella gözünü saat kulesinden ayırmadı, demir akrep ve yelkovan, gece yarısını birkaç dakika geçmişti. Mor lale tarhlarına varana kadar soluk soluğa kalmıştı, yorgunluktan ciğerleri yanıyordu. Bezler ve Çiçekler'in girişine çok yaklaşmıştı, saraya ilk gelişinde karşılaştığı muhafızlar hâlâ orada nöbet tutuyordu.

“Bak sen, yeni kız bu. Madam Irmına gece yarısından önce odasında olduğunu kontrol edecek diye yetişmeye mi çalışıyor?”

“E-evet...”

Muhafız hafifçe güldü. “Sanırım biraz geç kaldın. Şansın varmış ki baloya gizlice giren tek hizmetçi sen değilsin...”

Sindirella’nın gözleri büyüdü. “Yoksa Louisa...?”

“İrmina’dan fırça yiyip gönderileli saatler oldu. Çoktan evine varmıştır.”

“Ah.” Yüreğine su serpildi.

Muhafız şefkatle, “Endişelenme,” dedi. “İrmina seni baloya gittin diye kovmaz. Böyle bir şey yaparsa, kalbinde zerre kadar insanlık kalmamış demektir. Tabi yarın sabah uzun uzun azarlayacaktır, hazır ol.”

Sindirella muhafıza belli belirsiz gülümsedi.

Ayaklarını sürüyerek odasına girdiğinde ödünç aldığı elbiseyi çıkarıp koltuğun üzerine serdi. Sonra yüzünü avuçlarına gömüp yatağına yığıldı.

Üvey kız kardeşlerinin sesini duyduğu an içinden gelen ilk şey kaçmak olmuştu. Fakat kalmalı mıydı? Apar topar uzaklaşmadan önce bazı şeyleri Charles’a açıklayabilirdi. Ya da hiç değilse ona adını söyleyebilirdi.

Önemi yok. Kim olduğumu öğrenmemesi en iyisi... *Kendi evinde bir hizmetçi olduğumu.*

Nedenmiş o? diye kendi kendine karşı çıktı. *Beni bir daha asla görmek istemeyeceğinden mi korkuyorum?*

Sindirella, kendi duygularıyla savaştığına inanamayarak başını iki yana salladı. *Hayır, korkmuyorum. Çünkü Charles öyle biri değil.*

Saray üniformasını giymişken Prens'in onu tanımayışını hatırlayınca yumruklarını sıktı. Düğüm düğüm bir acı, boğazına oturdu.

Prens, er ya da geç, onun kim olduğunu öğrenecekti. Fakat adı gibi emindi ki, üvey kız kardeşleri onu tanımış ve gerçekleri Prens'e çoktan söylemişti.

Charles gerçeği öğrenseydi, onu saraydan kovdurur muydu? Onu bir daha görmek ister miydi?

Leydi Tremaine'in sözleri tekrar tekrar kulaklarında çınladı. *Yetimsin, hizmetçisin. Seni kim istesin?*

Hatırlayınca dişlerini sıktı. Üvey annesini tanıyordu, Prens'e Sindirella'nın bir hırsız ve yalancı olduğunu, sonsuza dek uzaklara gönderilmeyi hak eden bir baş belası olduğunu söylerdi.

Yorgun argın duvara yaslanıp, *peşimden hiç kimse gelmedi*, diye düşündü. Ellerini boynuna götürüp annesinin kolyesini tuttu. *Beni görmediler. Sadece Prens'i gördüler.*

Yarının ne getireceğini bilemeden nihayet gözlerini kapattı, uykuya teslim olana dek, hayallerinin kıyılarında gezindi.

Odasının kapısına durmaksızın vuran Madam Irmına, "Uyan, uyan!" diye bağırdı.

Sindirella sıçrayarak yatağından kalktı. Yeşil taşlı kolyesi boynunda tıkırdayınca, Louisa'nın teyzesiyle yüzleşmeden önce kolyeyi hemen cebine sokuşturdu.

Irmina ters ters baktı. “Amelia hastalandığı için izinli, o yüzden bize bu sabah kahvaltıda fazladan bir hizmetçi lazım. O da sen oluyorsun, Sindirella.”

Sindirella dalgın dalgın bakmayı bırakıverdi. “Ben mi? Kraliyet ailesinin kahvaltı seremonisinde hizmet mi edeceğim? Yapamam. Ben... Düşes beni bekliyor...”

Irmina kollarını kavuşturup, “Eh, iki işi bir arada yürütmek gerekcek, değil mi?” dedi. “Gece yarısından önce yatağında olmadığın için de sana kahvaltıdan sonra fazla mesai yazdım. Şimdi elini çabuk tut, hazırlan. Beş dakika içinde ana salona, yanıma gel.”

Beş dakika sonra, Sindirella’nın kapısının önünde telaşlı ayak sesleri duyuldu, peşinden kapı çalındı.

Louisa yüksek sesle, “Dünyanın en kötü arkadaşımı ben,” dedi. “Dün gece görev yapan uşaklardan biri Madam Irmina’nın gece yarısı teftişine çıkacağını söyledi. Seni bulamadım.”

Sindirella yutkundu. Şimdi ona Prens’ten söz etmenin ne yeriye ne de zamanı. Zaten kahvaltıda Prens’e hizmet ederken ne yapacağını düşünüp paniğe kapılmaktan başı zonkluyordu.

Derin bir soluk alıp, *başımı kaldırmayacağım*, diye düşündü. *Mecbur kalırsam, diğer kızların arkasına saklanırım. Beni görmeyecek.*

Louisa, “Sindirella?” dedi. “Beni duyuyor musun sen?”

Çabucak, “Sorun yok,” diyerek arkadaşının içini rahatlatı. “Fazla mesaiyi halledebilirim.”

Baloya gizlice giren bir düzine kızla beraber ana salonda toplandılar.

Madam Irmına hepsinin cezasını birer birer kesti. En sonunda Sindirella'nın önüne gelince dudakları hoşnutsuz, incecik bir çizgiye dönüştü. "Ben bir kural koyduysam, buna itaat edilmesini isterim. Bu durum, özellikle de senin gibi yeni kızlar için geçerlidir. Bir de kalkıp senden umutlanmıştım."

Sindirella yanaklarının kızardığını hissetti.

Kahvaltıda görev yapacak hizmetçiler için bir çan çaldı ve Madam Irmına Sindirella'ya bir mutfak önlüğüyle Amelia'nın turuncu kuşağını fırlatıp eline de bir tepsi tutuşturdu. "Kahvaltı servisini bitirir bitirmez fazla mesai emirlerini almak üzere derhal buraya dön."

Sindirella turuncu kuşağı beline bağlarken Louisa'ya, "Elbise odamda kaldı," diye fısıldadı. "Kahvaltı servisini bitirdikten sonra sana getireceğim."

"Beni takip et." Madam Irmına Sindirella'yı kolundan tutup sürükleyerek mutfığa götürdü. Raflardan birinde duran, hepsi özenle yerleştirilmiş gümüş çatallar, bıçaklar, hamur işleri, çay fincanları, porselen bir çay demliği ve reçel kaplarıyla dopdolu bir tepsiyi işaret etti.

Irmına, "Bunu kraliyet salonuna getir," dedi. "Tanrı aşkına, sakın düşüreyim deme!"

En azından, Sindirella bu görev için hazırlıklıydı. Uzun yıllar boyu, üvey kız kardeşleri için her iki elinde birer tane, üvey annesi için de başının üzerinde bir tane tepsiyle dengesini sağlayarak tüm işleri bir çırpıda halletmişti.

Tepsiyi hiç zorlanmadan kaldırıp kraliyetin yemek salonuna kahvaltı servisini götüren hizmetçilerin sırasına geçti.

Başını kaldırma, diye kendi kendini uyardı ama kendi tavsiyesine dahi uymakta zorlanıyordu. Yemek salonuna girdiğinde yaptığı ilk şey gözleriyle Prens'i aramak oldu.

Charles'ı şıp diye gördü; babasının sağına oturmuştu, parmakları, çay fincanının incecik kulpunu sarmıştı. Ama çayını içmiyordu.

Onu görünce midesinde kelebekler kanat çırpı. Onunla yeniden yüz yüze gelemezdi, dün geceki maskeli balodan bu kadar kısa süre sonra bunu yapamazdı. Ona ne söyleyecekti? Niçin kaçtığını nasıl açıklayabilirdi? Üstelik ikinci kez. Daha fenası, onun sarayda bir hizmetçi olduğunu öğrendiğinde Charles ne tepki verecekti? Babasının gözleri önünde...

Bir de Grandük vardı tabii.

Sütunlardan birinin arkasına saklanma isteğini güçlkle bastırırken salona giren diğer hizmetkârların temposundan biraz geri kaldı. Yetişmek için adımlarını hızlandırınca cebindeki kolye şıngırdadı. Annesinin kolyesini odasında bırakmayı unutmuştu. Artık bırakma şansı da yoktu; iş işten geçmişti. Ayrıca, endişelenecek başka meseleleri vardı.

Kendi kendine, *toparlan*, diye hatırlattı. Belki Prens, bu üniformayla onu tanımazdı. Sonuçta, ilk seferinde tanımamıştı.

Sadece yiyecekleri çabucak servis edip git.

Kral, masanın başında oturuyordu. Sağında Prens, solunda ise yemeğe başlamadan önce peçetesini boynuna bağlayan Grandük vardı.

Dük, “Lourdes Prensesi çılgına dönmüş,” diyordu. “Tam anlamıyla çılgına dönmüş. Aurelais’in şerefli konuklarından biriydi; Prens’le tanıştırmaya götürdüğümde karşısında Prens’i değil de kâhyasını görünce nasıl rezil olduğumu bir düşünün!”

Kral George sertçe, “Charles, kendini nasıl savunacaksın?” dedi.

Prens yanıt vermeyince Ferdinand iki elini havaya kaldırdı. “Efendimiz, bu ulusal bir utançtır. Sonumuz korkunç ol...”

Charles nihayet, “Oradaydı,” diyerek araya girdi.

“Kim?”

“Camdan ayakkabılı genç kız mı?” Ferdinand tek kaşını kaldırdı. “Ee, niçin baştan söylemediniz? Şimdi nerede?”

Charles çay fincanına dalıp gitti.

“Yine kaçtı, değil mi? Tuhaf bir genç kadın, daha önce de söylemiştim. Size bir kez daha hatırlatmak için sözlerimi tekrarlayacağım, ekselansları. Böyle bir kız prenses olmak için münasip olamaz...”

Prens, “Onu kötülemene izin vermeyeceğim,” diyerek Dük’ün sözünü kesti. “Onu tanı mıyorsun.”

Dük, kibirli kibirli, “*Hiç kimse* onu tanımıyor, ekselansları,” diye karşılık verdi.

Sindirella sessizce iç çekip, *demek ki*, diye düşündü, *kızgın değil. Hâlâ beni arıyor.*

Bu sohbet esnasında Kral sessiz kaldı. Sindirella kahvaltı servisini yapmak için yanlarına yaklaştığında, uzanıp meyve kâsesinden bir portakal aldı.

Dük, kâseyi Kral'ın uzanabileceği yere yaklaştırdı. "Yardım edeyim, efendimiz."

"Hı? Ah, teşekkürler."

Charles kaşlarını çattı. "Aklınız başka yerde gibi baba?"

Kral boğazını temizledi ama sesi hâlâ hırıltılı ve kısık çıkıyordu. "Ferdinand'ın haklı olabileceğini düşünmeye başlıyorum." Yüz ifadesi endişeli ve karamsar bir hâl aldı, kalın beyaz kaşlarını hüznle indirdi. "Ben sonsuza dek burada olmayacağım, evlat. Göçüp gitmeden, mutlu olduğunu görmek istiyorum."

"Baba, lütfen..."

"Bundan sonra o kızı aramayacaksın. Öğleden sonra, Lourdes Prensesi'yle nişanlanmanızı konuşmak için bir araya geleceğiz."

Sindirella yutkundu, elinden geldiğince çabuk bir şekilde çilek reçeli ve portakal marmeladı kâselerini, ekmek sepetini ve tereyağını masaya koymaya odaklandı. Son görevi, çay servisi yapmaktı, ardından nihayet buradan gidecekti.

Başını kaldırmadan, çayını tazelemek için majestelerinin fincanına uzandı. Eğilince, yeşil kolye cebinden kayıp elindeki tepside duran çay demliğinin içine cup diye düştü.

Sindirella taş kesildi. Dudaklarından bir özür döküldü ama sözcükleri anlaşılmazdı, kendisi bile anlamamıştı. Kendini toparlayınca Kral'ın fincanını silmek için bir mendil aldı ama birdenbire Madam Irmina yanında bitiverdi.

Irmina Sindirella'yı kenara itip sebep olduğu dağınıklığı bizzat temizledi. "Sindirella!" diye azarladı. "Affınızı istirham ederim majesteleri. Bu kız yeni ve biraz da sakar."

Kral yanıt verdiyse de Sindirella işitmedi. Mermer bir sütunun arkasına gizlenmiş, Prens'in, Lourdes Prensesi hakkında Grandük'ün, "hayat dolu bir güzelliği ve emsalsiz bir zarafeti var," sözlerine kulak vermekle meşgul olmasını umuyordu.

Saniyeler yıl gibi uzun geldi ama çok geçmeden Madam Irmina kahvaltı masasını temizledi, bu kaza unutuldu gitti.

Madam Irmina yemek salonundan çıkarken Sindirella'yı da önüne kattı ve "Ağzı açık ayran budalası gibi neye bakıyorsun sen?" diye fısıltıyla azarladı. "Mutfağa dön."

"Şey... Kolye." Sindirella, Madam Irmina'nın tepsisinde ne kolyeyi ne de Kral'ın çay demliğini görmüştü.

"Sonra alırsın." Sindirella'yı ite kaka götüren Irmina homurdandı. "Çabuk olsana, zaten olay çıkardın. Majestelerinin kahvaltısını mahvetmen yetmemiş gibi..."

Sindirella, Louisa'nın teyzesinin bundan sonra söylediklerini işitmedi. O konuşurken, kendi kendine Prens'e bakmamayı tembihleyip durdu. Fakat dışarı çıkarken bir anlık

gafletle şöyle bir baktı ve... Prens'in şaşkınlıkla kendisine baktığını fark etti.

Derhal gözlerini kaçırıp apar topar salondan çıktı. Prens'in ne düşündüğünü asla bilemezdi. Yer yarılısın da içi-ne düşün ne kadar isterdi.

Tekrar mutfağa dönünce rahat bir soluk aldı. Üzerinde dumanı tüten bir çay demliği olan gümüş bir tepsi ve içinde taze orkideler olan zarif bir vazo onu bekliyordu. "Düşes kah-valtısını odasına bekliyor."

Sindirella tepsiyi kapıp aceleyle yola çıktı. Şaşkınlıktan gözleri yuvalarından fırladığında mutfaktan henüz çıkmıştı.

İşte oradaydı; Prens Charles, hizmetçi kızlardan birine onun nerede olduğunu soruyordu.

Arkasını dönmeye yeltendi ama Prens ondan önce davrandı. Üniformasının manşetini yakalayıp nazikçe koluna dokundu.

"Gitme, Sindirella. Lütfen gitme."

"Adımı biliyor muydun?"

"Bunu düşürdüğünde, Madam Irmına söyledi." Prens, fildişi rengi bir peçetenin içinden annesinin kolyesini çıkarıp Sindirella'ya uzattı. "Seni yakalayabilmek için o kadar acele ettim ki güzelce temizlemeye vaktim olmadı. Nemini aldım ama hâlâ ahududu ve limon kokuyor olabilir; bu sabahki şifalı çay." Hafifçe başını eğdi, Sindirella'nın elini avucuna alıp dudaklarına götürdü. "Sindirella."

Elini çekip annesinin kolyesini alırken kızardı. Taşlarda hâlâ çayın sıcaklığı vardı, ona ve babasına kahvaltı servisi yaptığını görünce Charles'ın ne kadar şaşırdığını hatırlayıp irkildi. "Masaya geri dönmelisin. Seni merak ederler."

"Ne oldu?"

Anlaşılmaz bir şekilde, "Ben... ben prenses değilim ek-selansları," dedi. "Soylu bir hanımefendi de değilim. "Ben sadece..."

Charles, "Ömrüm boyunca aradığım kadın mısın?" dedi. "Her şeyden önce, lütfen bana ekselansları diye hitap etme."

"Ama..."

"Charles de. Sadece Charles."

"Pren..." Sindirella soluğunu zor çevirdi. "Yani şey, Charles."

Charles. Bu ismin tadı damağında kalan Sindirella'nın yanakları kızardı. Ona adıyla seslenmek ne kadar kolaydı ve ne büyük bir fark yaratmıştı.

Prens gülümseyerek, "Sindirella," dedi. "Bir olsun yolumuz da kalbimiz de. İlelebet."

"Bu... çok güzel."

"Annemle babam, evlilik yeminini böyle etmiş. Şimdi bu yemini benimle etmeni istiyorum. Kabul edersen."

Kabul edersen. Sindirella kulaklarına inanamıyordu. Prens ondan eşi olmasını istiyordu. Eşi! Charles'ın bakışlarında ufacık da olsa bir tereddüt aradı ama tek gördüğü sevgi

ve bağılıktı. Kesinlikle kimsenin zoruyla ona evlenme teklif ediyor gibi görünmüyordu.

Mutluluk, yüreğinde bir gül gibi açıp baştan ayağa bedenini sardı. Onunla evlenmek, uzun yıllar boyunca çektiği yalnızlığın acısını dindirebilirdi. Yeni bir ailesi, yeni bir evi olabilirdi.

Yine de, tereddüt etti. Onu sevecek birini istemek başka bir şeydi, bu başka bir şeydi. Yıllarca, kendini korumak için, yeni bir aile kurma fikrinden uzak durmuştu. Fakat şimdi böyle bir fırsatı vardı... Sindirella bu düşünceyle boğuştu. Tüm düşünceleriyle boğuştu. Prens'le evlenmesi prenses olması anlamına geliyordu. Herhangi bir aileye katılmıyordu; kraliyet ailesinin gelini olacaktı.

Ömrünün çoğunu numara yaparak geçirmişti; babasının şatosunda, üvey annesinin hizmetçiliğini yapmaktan memnunmuş gibi, hayatının geri kalanını orada geçirip sadece hayal kurarak ve dilek tutarak mutlu olabilecekmış gibi. Baloda bile olmadığı biri gibi davranmıştı. Charles'la evlendiğinde de numara mı yapacaktı? Prensес numarası?

"İnsanlar seninle evlenmemi münasip bulmayacaktır," diye fısıldadı.

"Öyle yapmalarını ben söylersem, kabul ederler." Derin bir nefes aldı. "Güven bana."

"Güveniyorum ama..." Ona peri vaftiz annesinden ve ilk baloya gelişinden nasıl bahsedeceğini bilemeden, kelimeleri

ağzında yuvarladı. O an içinde birbirine karışıp düğüm olan tereddüdü ve kafa karışıklığını ona nasıl açıklayabilirdi?

“Ama?”

“Sanırım biraz zamana ihtiyacım var.” Charles’ın elini avucuna alıp sıkıca tuttu. “Hayır demiyorum, Charles, ama evimden ayrılalı çok olmadı. Hayata dair öğrenmem gereken hâlâ o kadar çok şey var ki... Önemsemişim biri de var, yardımuma ihtiyacı olan bir arkadaşım.” Sesi çatallandı. Lenore için yardım talep etmek ve Aurelais’teki sihir yasağını kaldırıp kaldıramayacağını sormak istedi ama bunları nasıl ifade edeceğini bilemiyordu.

Prens, “Anlıyorum,” dedi. Sindirella onun kalbini kırdıysa bile, Prens bunu gizlemeyi başardı. “Birkaç gün düşün. Hatta istediğin kadar düşün. Bu sırada ben de halamın seni görevinden azat etmesini isteyeceğim...”

“Hayır, bunu yapma.”

Charles tek kaşını kaldırdı.

Sindirella, “Henüz halanın bunu öğrenmesini istemiyorum,” diye açıkladı. “Hazır olduğumda, ona ben söyleyeceğim. Hem istifa edersem Madam Irmina ona yeni bir hizmetkâr atamak zorunda kalır. Bir hizmetkârı daha en baştan eğitmek zorunda kalmak halanın hoşuna gitmeyecektir, hizmetkârlar da halanın hizmetine gönüllü olarak değil kura usulü giriyor.”

“O hâlde ona bir şey söylemem.” Charles, ikisinin birbirine kenetlenmiş ellerine baktı. “Peki, sen benimle ilgili

kararını düşünürken görüşebilir miyiz? Seni daha yakından tanımak istiyorum, sen de beni tanı isterim.” Gözlerinde öyle bir umut titreyordu ki Sindirella tebessümünü gizleyemedi.

“Olur ama...”

Charles, “Ama ne?” diye sordu.

Prens, Sindirella’ya dudaklarındaki ekmek kırıntılarını ve ağzının kenarındaki bir parça marmeladı görebileceği kadar yakında duruyordu. Sindirella önlüğünün köşesini kıvrıp prensin dudaklarını sildi.

Marmeladı silerken, “Bir Prens’in kahvaltı masasına ağzının kenarında bir damla marmelatla dönmesi yakışık almaz,” dedi. Parmak uçları kazara Prens’in dudak kıvrımlarına değince, baştan ayağa ürperdi.

Önlüğünün bir ucunu tuttuğunu unutup elini hızla geri çekti. Önlüğün katları Charles’ın göğsüne düşünce Sindirella Prens’in üstüne başına çeki düzen vermek için gayriihtiyari uzandı. Eli prensin göğsünün sol yanında havada dururken bile genç adamın kalbinin düzensiz gümbürtüsünü hissetti, sonra avucunu Prens’in göğsüne bastırdı.

Ardından, dünyanın en doğal şeyiymiş gibi dudaklarını Prens’in dudaklarına mühürledi.

İlkinden çok daha güzel bir öpücüktü, Sindirella tepsiyi bırakmış olmasına şükretti çünkü elinde olsaydı, o an düşürmesi kaçınılmazdı. Parmak uçlarında yükseldi, fısıltıyla konuşabilmek için Charles’ı bir nefeslik mesafeye uzaklaştırdı.

“Rüya görmüyorum, değil mi? Sen, burada yanımdasın... birbirimizi bulduk, değil mi?”

“Rüya olsaydı, nabzımın kulaklarıma vuran gümbürtüsü beni çoktan uyandırırdı.” Charles Sindirella’nın parmak uçlarını öpüp kendi göğsüne bastırdı. “Sen olduğunu düşünmüştüm; portrelerin sergilendiği koridorda karşılaştığımız zaman hani... Genevieve halamın hizmetindeki kızların taktığı kuşağı taktığın zaman... Anlamalıydım. Seni o zaman bulmalıydım.”

Sindirella’nın soluğu kesildi. Şefkatle, onun sözlerini tekrar ederek, “Bir daha asla beni bulmaktan endişe duymana gerek kalmayacak,” dedi. “Söz veriyorum.”

Dudakları tekrar buluştu.

Fakat aşklarının sarhoşluğuna kapılıp bir hata yaptılar. Karşı köşeye gizlenip bu romantik fasılda sarf ettikleri her kelimeyi aklına kazıyan Grandük’ü ikisi de fark etmedi.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Şahit oldukları, Ferdinand'ı derin bir endişeye gark etmişti. Bunca zamandır, camdan ayakkabılı genç kız o idi.

Sindirella.

Ferdinand bu kızın tanıdık geldiğini *düşünmüştü*. Ona Genevieve'in casusluğu görevini vermekle ne büyük ahmaklık etmişti. Kız artık haddinden fazla şey biliyordu. Üstelik Charles dediğini yapacak olursa, Sindirella Aurelais'in prensesi olacaktı; sonra da günün birinde kraliçesi...

Olanlara inanmakta güçlük çeken Ferdinand kendi kendine, "Soyluya dönüşen hizmetçi," diye homurdandı. "Bu, korktuğumdan da fena bir durum. Ülkenin felaketi bundan olacak."

Hoşnutsuzluğu, yüz ifadesini daha da karartırken, gözlüğüyle oynadı. Prens, bir hizmetçiyle evlenemezdi. Halk çok-

tan dedikodulara başlamıştı; özellikle gençler artık rütbeye ve soya eskisi kadar saygı göstermiyordu. Daha dün, ülkenin batısındaki köylerde, toprak sahibi beye karşı bir ayaklanma başlamıştı; Ferdinand'ın Kral'dan gizlemek için canını dişine taktığı bir ayaklanma... Doğuda ise bir grup genç devrimci, Kral'ın halktan kişileri de meclisine dâhil etmesini talep etmişti. Tanrı aşkına!

Charles Sindirella'yla evlenirse, halk neler yapardı kim bilir?

Hükümdarlık ayakta kalabilir miydi, muallaktı...

Sırtını dikleştirip ceketinin kırıklıklarını düzeltti, sırf alışkanlıktan, var olmayan toz zerrecikleri kolundan silkeledi. Kral'ın yanına, görevinin başına dönmek üzereydi ki, Prens ile yeni kavuştuğu gelininin bir anına daha şahit oldu.

Çifte kumrular gibi başlarını birbirine dayamış hâlde, hâlâ konuşuyorlardı. Charles'ın ulu orta sergilediği romantik tavırlar Ferdinand'ın midesini bulandırmıştı ve başka zaman olsa bu manzaranın kepezeliğine sırt çevirip uzaklaşırdı. Ama o an, hizmetçi kızın, Prens'e gülümserken dahi, sıkmaktan beyazlaşmış yumruklarını önlüğüne bastırıldığını fark etti.

Bu, bir şeylerin ters gittiğine dair apaçık bir kanıttı. Ferdinand'ın üçkâğıtçılık ve dalavereyle geçen onca zamanı düşünüldünce, kızın Prens'e itiraf etmeyi çok istediği bir şey sakladığına emindi.

Ferdinand kaşlarını çatı. Onunla, yani Grandük'le işbirliği yapmaktan duyduğu suçluluğu itiraf edecek olabilir miydi?

Hayır, aşkın doruklarında salınırken saray entrikaları ve casusluk tezgâhları bu basit köylü kızının aklına dahi gelmezdi. Başka bir şey olmalıydı.

Dük'ün her zaman güçlü sezgileri olmuştu; bulunduğu rütbeye yükselebilmesini sağlayan da buydu. İçinden bir ses, Prens ile gelinini her ne konuşuyorsa, dinlemenin işine yaracağını söylüyordu.

Sezdirmeden, çifte biraz daha yaklaştı, söylediklerini duymak için başını yana eğdi.

Sindirella, "Niyetim öyle gitmek değildi," dedi. "Ama işte, görüyorsun ya, başka şansım yoktu. Ben... gitmek zorundaydım çünkü..." Kızın sesi çatallanıp da sözüne devam edemeyince Dük biraz daha eğildi, az kalsın kendi ayaklarına dolanıp düşecekti.

Charles, "Niçin gitmek zorundaydın?" diye sordu.

Ferdinand içinden, *Evet, niçin?* diye sordu.

"Peri vaftiz annem yüzünden. Baloya gelmemi sağlayan onun yaptığı sihirdi ve saat gece yarısını vurduğunda her şeyin eski hâline döneceğine dair beni uyarmıştı."

"Peri vaftiz annen mi var?"

Peri vaftiz anne ha! İşin içine sihrin karışmış olma ihtimaliyle şaşkına dönen Ferdinand, kalın kaşlarını iyice çatı. Hayır, böyle bir şey olamazdı; tüm sihirli varlıklar yıllar önce Aurelais'ten sürülmüştü. Babası bu durumun icabına bakmıştı. Kontrolsüz ve kontrol edilemeyen perilerin yaptığı büyüler ve lanetlerle sihir, bir ucundan dokunduğu tüm ül-

kelere kargaşa getirmişti. Sihrin bir şekilde yeniden Aurelais sınırlarından geçmiş olması, korkunç bir haberdir.

Charles, "Tuhaf," diye mırıldandı. "Çok, çok uzun zamandır hiç kimsenin sihirden söz ettiğini duymamıştım. Bu meseleyi neredeyse unutmuşum."

Ferdinand çömeldi, parmak ucunda ilerleyip duvarın köşesine biraz daha yaklaştı. Kızın söylediklerini yanlış anlamış olmaktan korkarak nefesini tuttu. Şimdi ne diyeceğini pür dikkat dinlemesi gerekiyordu.

Sindirella gerin gergin ellerine bakarak, "Evet," diye yanıtladı. Sonra başını kaldırıp Prens'e baktı. "Hepsi sihirdi; elbise, atlı araba, atlar... Hepsi yok oldu."

"Ama ayakkabılar yok olmadı."

"Evet, onlar yok olmadı."

"Sen de yok olmadın."

"Evet, ben de yok olmadım." Biraz duraksadı. "İşte böyle, gitmek için o kadar acele etmemin sebebi buydu. Şimdi kulağa saçma geliyor ama bilmeni istemedim... gördüğün her şeyin peri vaftiz annemin sihrinden ibaret olduğunu. Atlı arabamın aslında bir balkabağı, atların da gerçekte dört fare olduğunu bilmeni istemedim. Elbisemin de paçavradan başka bir şey olmadığını öğrenmeni istemedim."

"Umurumda olmazdı."

"Sanırım korkmuştum." Sindirella yutkundu. "Biriyle sohbet etmeyeli gerçekten çok uzun zaman olmuştu; beni kabul etmeyeceğinden korktum. Kalsaydım, sana delice âşık

olup da eski hayatıma dönmenin imkânsız hâle gelmesinden korktum.”

Sindirella, Charles’ın gözlerine baktı, alçak sesle konuşuyordu. “Bana inanıyor musun?”

Charles Sindirella’nın çenesini tutup yüzünü kendininkine yaklaştırdı, yüz ifadesi öyle sevgi doluydu ki Ferdinand öğrenerek yüzünü buruşturdu. “Evet, sana inanıyorum.”

Ferdinand çömelerek geldiği yere ihtiyatla geri dönüp doğruldu. İşine yarayacak her şeyi duymuştu.

Şu işe bakın ki, *olup bitenler* büyücülüktü!

Görevlendirdiği adamların kızı neden bulamadığı da böylece açıklığa kavuşmuştu. Dört fare tarafından çekilen bir balkabağını takip etmek kimin aklına gelirdi ki?

Ferdinand, kızın ortadan kaybolduğunu Kral’a bildirmek zorunda kaldığında yaşadığı utancı hatırlayıp yumruklarını sıkı. O zaman, kızın neden bulunamadığını o da anlayamamıştı; atlı arabayla giden genç bir kadın nasıl olurdu da düzinelerce eğitilmiş muhafızı atlatıp günlerce izi bulunamayacak şekilde ortadan kaybolabilirdi?

Oysa şimdi yapbozun eksik parçaları tamamlanmıştı.

Kızın hakkını vermek gerekirdi; o gece *büyüleyiciydi*. Baldaki en güzel genç kadındı. Peri vaftiz annesinin yardımı olmasına şaşmamalıydı!

Ferdinand suratını buruşturdu. Çok ama çok dikkatli bir şekilde hareket etmeliydi. Eğer bu Sindirella denen kızın si-

hir yapabilen bir yardımcısı varsa, o hâlde krallık için ve herkes için tehlike arz ediyordu.

Daha da beteri, Charles kıza resmen âşık olduğu için bu kız tehlikeliydi.

Ferdinand bunu derhal Kral'a bildirmeliydi. Ama önce, Kral'ın kendisiyle hemfikir olacağından emin olması gerekiyordu. Bu günlerde, Charles da saraya döndüğünden, Kral'ın Ferdinand'la hemfikir olma ihtimali daha da azalmıştı. Eh, o da Kral'ı ikna etmek için sıkı önlemler alırdı. Bunun için biz-zat sihre başvurması gerekse bile...

Güvenilir eczacısını bir kez ziyaret etmesi yeter de artardı.

Yirmi Beşinci Bölüm

Düşes Genevieve nihayet öğleden sonra uykusuna yatmış, Sindirella da parmak uçlarına basa basa Düşes'in yatak odasından çıkıp kapıyı sessizce kapatmıştı.

Hemen arkasında, ayak bileklerine dolanan Bruno, alçak sesle havladı.

"Ekselansları uyuyor." İşaret parmağını dudaklarına götürüp Bruno'ya susmasını işaret etti. "Uslu dur bakalım. Birazdan döneceğim."

Bruno'nun su kabını doldurduktan sonra Sindirella peruğunu çıkarıp önlüğünün bağını çözdü. Charles'la buluşmadan önce odasına gidip üstüne başına çeki düzen vermesi gerekiyordu, ama hem Düşes'e hizmet etmek hem de Amelia'nın mesaisini tamamlaması bütün gününü almıştı. Saat çoktan dördü geçmişti.

Bruno'ya hoşça kal dedikten sonra koşar adımlarla odasına gitti. Hizmetkârların saray içinde *koşar adım yürümesi* aslında yasaktı ama Sindirella dikkat çekmemek için elinden geleni yaptı. Ahşap döşemede topuklarından çıkan tıkırtı, düzensiz kalp atışlarının aksine bir melodi gibi ahenkliydi. Kalbinin dans edebildiğini bilmiyordu, ama ediyordu işte, bir trampet gibi göğsünde çılgın bir ritimle çarpıyor, kulaklarından uğulduyordu.

Kalp atışları, odasında giysilerini değiştirirken de yavaşlamadı; yepyeni bir başlangıç fikriyle ruhu dolup taşmıştı. Zihni arı gibi vızıldarken, bunları anlatmak istediği tek bir kişi vardı; kendi hayatı ne kadar değiştiyse, onunki de o kadar değişebilecek tek bir kişi.

Sindirella aynaya bakarken fısıldadı: "Peri vaftiz anne? Lenore?" Yanıt gelmedi. Belki de peri vaftiz annesi bir önceki gelişi için çok fazla sihir ödünç aldığından bu defa yanına gelemiyordu. Sindirella, peri vaftiz annesinin, her neredeyse, onu işitmesini umut ederek konuşmaya devam etti. "Her şey yolunda; yani Prens'le aramız iyi ama seni de unutmadım. Sihrin yasaklandığını Charles'a anlatacağım. Bu durumla ilgili daha fazla şey öğrendiğinde biliyorum ki Grandük'le yüzleşecek ve bu yasağı kaldırmak için babasıyla konuşacak."

Sindirella duraksadı, sözünün söz olduğunu belirtmek için parmak uçlarıyla aynayı okşadı. Sonra, Prens'le buluşmaya hazır bir hâlde, hizmetçilerin katından çıktı. Öğleden sonranın ne getireceğini bilmiyordu ama kalbinde çok uzun

zamandır olmadığı kadar büyük bir umut taşıyordu.

Tanıdık bir sesin adını çağırdığını duyduğunda, portrelerin sergilendiği koridorun bitiminden dönmek üzereydi.

Sindirella. Sindirella.

İrkilen Sindirella birden durdu. Sergi koridoru boştu... Bu ses nereden geliyordu?

Fısıltıyla, "Lenore?" dedi. "Sen misin?"

Sağındaki portre ışıldadı. Daha önce gözüne ilişen tabloydu bu; Genevive ve Arthur'un portresi. Duyduğu ses, Orlanne Dükü'nün kolunun arkasında resmedilen, *Efsunlar* adlı ciltli kitaptan geliyor gibiydi.

Peri vaftiz annesi, "Benim," diye fısıldadı. Sesi titrek ve alçaktı. "Evladım..."

"Az önce sana seslendiğimde duymuş muydun? Öyle muhteşem haberlerim var ki! Charles'la ilgili." Sindirella kızardı. "Yani, Prens demek istedim. Balodaki kızın ben olduğumu biliyor ve bana... Sanırım beni seviyor. Sana yardım edecek, adım gibi eminim."

"Ah benim güzelim, sorunu çözdüğünü düşünüyorsun biliyorum ama... belki de geçmişte neler yaşandığına dair daha çok şey bilsen iyi olur. Sihrin niçin yasaklandığını yani."

Sindirella portreye biraz daha yaklaştı. Lenore'yi göremiyordu ama resmedilen kitabın sırtında inci beyazı bir asanın silueti parlıyordu. Peri vaftiz annesi oradaydı. "Dinliyorum."

"Yıllar önce, Kraliçe doğduğunda, Aurelais'in ileri gelen tüm perileri ona armağanlar sunmuştu; güzellik, cazibe,

zarafet, nezaket, zekâ ve son olarak da diğerkâmlık. Kraliçe büyüyünce tanıştığı herkesin hayatına neşe getirdi, en çok da Kral'ın hayatına. Fakat onun nezaketinden faydalanmaya çalışanlar oldu; Grandük'ün babası da onlardan biriydi.

Bir kış mevsiminde, korkunç bir salgın hastalık ülkenin dört bir yanını sardı. Kraliçe, o kadar iyi kalpliydi ki, halka hizmet etmeleri için kraliyetin tüm doktorlarını ülkenin dört bir yanına gönderdi. Yeterince doktor yoktu, o yüzden bazı günler kendisi de gitti. Sonra işler daha da kötüleşti ve Kraliçe salgın hastalığa yenik düştü."

Sindirella dehşete kapılıp hafif bir çığlık attı. "Zavallı Charles."

Lenore, "Korkunç zamanlardı," diyerek anlatmaya devam etti. "Grandük'ün babası, Kral'ın kederli hâlinde faydalandı. Yıllar boyunca, güç sahibi perilere ve bizlerin meclise yaptırabileceklerine karşı içinde bir nefret büyümüştü. Ülke de soydaşlarına karşı hâlihazırda artan güvensizliği ve öfkeyi kendi lehine kullandı. Bizleri ve Kraliçe'yi haddinden fazla nazik ve diğerkâm kılmakla suçladı. Çoktan perileri avlayıp katletmeye başlayanları galeyana getirerek Kraliçe'yi kutsayan büyük perileri avladı ve asalarını yok etti. Kederden gözü kör olmuş Kral, Grandük'ün babasını dinledi ve Aurelais'te sihri yasaklayıp bir daha geri dönecek olursak asalarımızı kırmakla kalmayıp hepimizi sonsuza dek zindanlara tıkacağını söyleyerek tüm perileri sürgüne gönderdi." Lenore'nin sesi derinden geliyordu. "İşte bu yüzden sürgünde yaşıyoruz."

Sindirella, "Ah, sevgili Lenore," diye fısıldadı. "Çok üzüldüm."

Vaftiz annesi, "Bunu sana yalnızca dikkatli ol diye anlatıyorum, evladım," dedi. "Bu sarayda, mevcut durumdan gayet memnun olanlar var; şu anki Grandük de onlardan biri. Babasının öğretilerini büyük bir memnuniyetle devam ettirdiğini duydum."

Sindirella, "Peki Orlanne Dükü ve Düşesi?" diye sordu. "Kütüphanede, yıllar önce birbirlerine yazdıklarını düşündüğüm bir not buldum, sizlere yardımcı olmakla ilgiliydi."

Lenore hüznle gülümsedi. "Orlanne Dükü, yasakları koyanlarla savaşmak için elinden geleni yaptı ve böyle yaparak, meclisteki itibarını ve destekçilerini kaybetti. Bir önceki Grandük peri avına çıkmadan önce Düşes ve kocası pek çok periyi uyarmıştı."

Sindirella, "Düşes artık saraya geri döndü," dedi. "Yardım edebilir. Prens de..." Sindirella her şeyin bambaşka olabileceğine dair fikirlerini bir türlü zihninden silip atamıyordu; hepsi için bambaşka olabilirdi.

Lenore'nin sesine hafif bir kuvvet geldi. "Prens'in sevgisini hak ediyorsun, güzel kızım. Fakat Dük, Charles'ın ilgisinden haberdar olduğunda senden şüphelenmeye başlayacaktır. Sihir hakkında bir şeyler söylemeye başlarsan, bu kuşkusu katlanarak artacaktır. Mutlu olmaya, kendini tehlikelerden uzak tutmaya bak. Hiçbir şeye karışma."

"Ama peri vaftiz anne, ben..."

Koridorun sonundaki büyük sarkaçlı saat, saat başını vurup Sindirella'nın konuşmasını böldü. Etrafı kolaçan edip kimsenin koridora girmediğinden emin oldu. Hâlâ Lenore'yle baş başaydılar ama Sindirella tekrar portreye baktığında, bir daha ses duyamadı.

"Sana yardım edeceğim," diye söz verdi.

Charles, bahçelerin girişinin önündeki camdan serada onu bekliyordu. Bakışları buluşunca ilerlemeye başladı, hafifçe öne eğildiğinde neredeyse kendi ayaklarına dolanıp düşüyordu. Sindirella kıkırdadı, Prens'in gözlerine bir sevinç yayıldı.

Sindirella, "Beklettiğim için özür dilerim," dedi. Lenore'nin Kraliçe'yle ilgili sözlerini hatırlayınca, sesi titredi. Charles'a sihir hakkında bir şeyler sormak istiyordu ama Lenore'nin bu konuda dikkatli olmasına dair uyarısı hâlâ kulaklarında tazeydi. Saraydan ve Dük'ün her yerdeki "kulaklarından" uzaklaşana dek bekleyebilirdi. "Portre galerisinden geçerken biraz dikkatim dağıldı."

Charles, "Ben de burada durmuş Genevieve halamın seni oyaladığını düşünüyordum," diye alay etti.

Sindirella, Charles'ın onunla evlenmeyi planladığını Düşes'e söyleyip söylemediğini sormamasına şükrederek, "Hanımefendi bana fazladan birkaç görev verdi," dedi. "Şu sıralar benden pek memnun değil sanırım; kendisine üç defa yanlış çayı servis ettim."

Utançtan kızarınca, Charles'ın gülümsemesi tüm yüzüne

yayıldı, Sindirella'nın midesindeki kelebekler dansa başladı. O da Charles'a gülümsedi. "Herhâlde aklım başka yerdeydi," dedi.

Charles kendi giysilerini işaret ederek, "Bu hissi son zamanlarda ben de sık sık yaşıyorum," diye itiraf etti. "Bugün bu gömleği iki kez ters giydim sanırım."

Sindirella şakacı bir tavırla, "Sen mi?" dedi. "Seni giydiren bir uşağın var sanıyordum. Belki de iki tane."

Charles ciddiyetle, "Doğduğum günden beri var," diye yanıtladı.

"Gerçekten mi?"

"Hayır." Charles güldü. "Kendi başıma giyinebiliyorum. Bazen, başarabildiğim tek şeyin bu olduğundan endişeleniyorum."

Saklamaya çalıştıysa da, Prens'in son sözcükleri, beraberrinde bir hüznle dudaklarından döküldü.

Sindirella şefkatle, "Endişeli gibisin," dedi.

Charles, "Öyleyim," diye mırıldandı. "Çok şey değişti. İnsanın annesinin ya da babasının yaşlandığını düşünmesi tuhaf... Çocukluğumuzda bizim için çok endişeleniyorlar. Şimdi bu durum tam tersine dönmüş gibi hissediyorum ve yakında benden babamın sorumluluklarını devralmam beklenecek. Hazır mıyım bilmiyorum."

Sindirella bir yanıt veremedi Charles neşelenip bahçelerin giriş kapısını işaret etti. "Burada çok fazla oyalandık. Gel, sana göstermek istediğim çok şey var."

Sindirella, “Muhafızlar nerede?” diye sordu. Sarayın bu bölümüne gelirken muhafızların ona izin vermemesinden endişelenmişti. Ama yolda tek bir muhafıza dahi rastlamamıştı.

“Hepsine izin verdim. Bugün, bu çatı altındaki herkes, saray bahçelerinin tadını çıkarabilecek.”

Sindirella’nın gözleri hayretle büyüdü. “Ciddi misin?”

“Veliaht prensin fermanı.” Charles, abartılı jestlerle bir adım kenara çekilip camdan kapıya astığı yeni bir tabelayı gösterdi.

Sindirella, “Kral’ın emriyle,” diye okumaya başladı, “kraliyet ailesinin bir mensubu olsun ya da olmasın, majestelerinin misafiri ya da hizmetlisi olsun, bundan böyle saraydaki herkes kraliyet bahçelerine girebilir.” Heyecanla ellerini kavuşturdu. “Çok güzel bir şey bu!”

Fakat hâlâ bir şeyler eksikti ve Sindirella’nın yüzünden belli oluyordu.

Prens, “Ne oldu?” diye sordu.

Sindirella, “Saraydaki herkes,” diye tekrarladı. “Niçin Aurelais’te yaşayan herkes, ya da sadece herkes desek olmaz mı?”

Kafası karışan Charles, “Elbette herkes saraya öylece giremez,” dedi.

Sindirella, “Valors’ta park yok,” diye açıkladı, “ama sarayda... Baloya gelmenin hayallerimi süslemesinin bir sebebi de ömrüm boyunca saraya uzaktan bakmış olmaktır. Bahçeleri halka açmak, sarayı ya da hükümdarlarını görmeleri için herkese bir şans tanımak olur. Bahçelerin *sadece biri* dahi olsa da.”

“Haklısın. Bu konuyu babamla görüşeceğim; olur mu?”

Sindirella’nın tebessümü tüm yüzüne yayıldı; Charles için bu tebessüm en güzel yanıt oldu.

Prens’in, girmesi için uzattığı koluna kolunu dolayan Sindirella, çift kanatlı kapılardan geçip bahçelere adımını attı. Güneş batmak üzereydi, yumuşacık bir ılık çiçekleri yıkıyordu.

Charles bir göletin üzerindeki ahşap köprüyü işaret ederek, “Bu taraftan,” dedi. “Ne zaman dönmen gerekiyor?”

Sindirella, “Düşes’in yanına mı?” diye sordu. “Şekerleme uykularının genellikle bir saat sürdüğünü sana söylediğim için umarım bana kızmaz.”

“O hâlde yeterince vaktimiz var.”

“Ne için?”

Prens, zambaklarla bezeli bir bahçenin içinden ona yolu gösterirken, “Sürprizim için,” diye yanıtladı. Zambakların karşısında bir gölet vardı, göletin suları, etrafındaki ağaçların yansımasıyla canlı bir yeşil renkteydi. Orta yerinde ise uzun boyunlarını birbirine eğmiş iki zarif, beyaz kuş yüzüyordu.

Sindirella heyecanla, “Kuğular!” dedi. Köprünün tırbazanına yaslanıp gölette süzülen kuğuları izledi.

Charles, hemen yanında, tırbazana dirseklerini yaslamıştı. “Her akşam güneş batmadan önce buradalar. Bazen güneşin batışı esnasında, son ışınların tüylerine vurup göle yansıdığını görebilirsin. Bak.”

Altın rengi güneş ışınları, kuğuların durgun suda ışıltıyan tüylerini okşadı.

Prens Charles, “Eskiden, ne zaman vaktim olsa buraya gelip onları izlerdim,” dedi. “Bu kuğu çiftinin yıllardır birlikte olduğundan eminim. Onları görünce, yalnızlığım hafiflerdi.”

Sindirella kuğuların kanatlanıp göğe yükselirken göletin yüzeyini süpüren ayaklarını izlerken, “Ne kadar mesut görünüyorlar,” diye iç çekti. “Ne zaman isterlerse gelip ne zaman isterlerse gitmekte özgürler.”

Sindirella, bulutların arasında ilerleyip nihayet gözden yitene dek onları izledi.

Prens, “Neyi düşünüyorsun?” diye sordu.

Sindirella, Prens’in maskeli baloda ona söylediklerini tekrarlayarak, “Kuğular bir kez âşık olursa ömürleri boyunca o aşka bağlı kalır,” diye mırıldandı. “Annemle babamın aşkı da böyleydi. Her zaman birlikte güler, birbirlerine hikâyeler anlatır, beni aralarına alıp dans ederlerdi. Bana vals yapmayı öğreten annemdi. Bir de şarkı söylemeyi.”

Sindirella köprünün diğer ucundaki ağaçlardan birine doğru yürüdü. “Aile mülkümüzün bahçesinde bir salıncağımız vardı, tıpkı bunun gibi sağlam bir meşe ağacından sarkardı. Annem salıncağa binip başının üzerindeki dallara konan güzel bülbülden söz eden şarkılar söylerdi. Bazen beni de kucağına oturturdu, babam da ikimizi gökyüzüne uçacakmışız gibi sallardı. Sonra büyüdüm ve kuşlar o zaman da pencereme konardı; her gün, aynı kuşlar. Ev işlerine başlamadan önce onların şarkısını dinlerdim.”

“Ev işleri mi?”

Sindirella bocaladı. Geçmişinin bu kısmından söz etmek niyetinde değildi fakat Prens’e, gerçeği anlatacak kadar güveniyordu. “Evet... Babam vefat ettikten sonra üvey annem maddi durumu dengeleyebilmek için hizmetkârları işten çıkardı. Üvey kız kardeşlerim benim odama yerleşip giysilerimi kullanmaya başladı ve ben de... Ben de onların hizmetçisi oldum.” Vereceği tepkiyi bekleyerek, elini Prens’in eline koydu. “Bunlar geçmişte kaldı. Artık mutluyum ve kesinlikle yalnız değilim. Köpeğim Bruno ve üvey annemin evindeki farelerden sonra, yıllardır edindiğim ilk arkadaşım, Louisa var. Artık bir de sen varsın.”

Charles parmaklarını Sindirella’nın parmaklarına kenetledi. “Benim kardeşim olmadı,” diye hüznle iç geçirdi, “babam da sürekli meclis toplantılarıyla meşguldü. Çok arkadaşım yoktu ama birkaç bilge profesörle tanışınca eğitim hayatımı sevmeyi öğrendim; her gün, saatlerce kütüphaneden çıkmazdım. Kitaplar arkadaşım oldu çünkü gerçek arkadaşım yoktu.”

Sindirella özlem dolu bir sesle, “Okumayı ben de severdim,” dedi. “Eskiden, annemle babamın çok güzel bir kütüphanesi vardı.” Kitapların büyük bir kısmını üvey annesinin sattığını söylemedi. “Komşu ülkelerden bahseden hikâye kitapları vardı. Şimdi çoğunu unuttum. Dünyanın ne kadar büyük olduğunu ve onun ne kadar kısıtlı bir parçasını gördüğümü unutmak ne kolay. Ben... başkent dışına bile hiç çıkmadım.”

Charles, “O hâlde ben seni götüreceğim,” diye söz verdi. “Seninle dünyanın dört bir yanını gezeceğiz. Komşu ülkelerin tümünü ziyaret edeceğiz. Birlikte. Ama seni uyarayım, kraliyet ailesi mensubu olarak seyahat etmek, görüldüğü kadar muhteşem değildir.”

Sindirella, “Her öğünde otuz farklı çeşit yemek ve daima yanında hazır bekleyen hizmetkârların olmamasını mı kastediyorsun?” diye alay etti.

“Her zaman için değil. Her şey hep senin için önceden planlanmış olur. Nereye gitmek istediğini ya da ne yapmak istediğini kendin seçemezsin. Fakat dünyaya dair daha fazla şey öğrenir, pek çok opera ve bale görürsün.”

Sindirella kahkahasını bastırmak için eliyle ağzını kapattı. “Başkası olsa bunu mükemmel bulur. Özellikle de bale söz konusuysa. Çocukluğumdan beri baleye gitmedim ama her öğünde otuz farklı çeşit yemek ve hizmetkârlar olmadan da idare edebilirim.”

Prens Charles yüzünü ekşitti. “Kulağa çok şımartılmışım gibi geliyor, değil mi?”

“Sen büyürken, nasıl davranacağın dikte edildi. Ne giyeceğin, ne söyleyeceğin, nereye gideceğin ve ne yiyeceğin bile. Anlayabiliyorum... Benim için de durum pek farklı değildi.”

Charles, Sindirella'nın elini tuttu. “Bir prense üzölmek çok saçma olabilir. Fakat şu ana dek, hiçbir konuda seçim şansım olmadı benim. Üniversiteye gitmek üzere saraydan ayrılmadan önce bu çatının altından uzaklaştığım tek zaman babamla

birlikte resmî göreve gittiğim zamandı. Çıktığımda da sadece Aurelais'in ufacık bir parçasını görebilmiştim. Ülkemi tanıma şansım olmalıydı. Bir gün Aurelais'in hükümdarı olacağım ve yaptığım her şey meclisimin üyeleri ve halkım tarafından incelenecek. Kimselere yar etmeyeceğim tek bir özgürlüğüm varsa, o da, kimi seveceğim ve kiminle evleneceğimdir."

Prens'in sözlerindeki samimiyet, Sindirella'nın midesindeki kelebeklerin kanatlarını pır pır ettirdi. Tuhaftı, en fazla birkaç saatır birlikteydiler ama Charles'ı yıllardır tanıyor gibiydi.

Sindirella, Prens'in gözlerinin içine baktı, birden cesaretlenmişti. "Seninle her yere gitmek istiyorum. Nereye gideceğimizi seçen biz olsak da olmasak da." Aklına bir fikir gelince, yüzü aydınlandı. "Louisa'yla maskeli baloya gizlice girdik; *sen ve ben* tüccar kılığına girip herkes uyurken şehre inebiliriz." Hınzırca sırıttı. "Senin deyimimle, gerçek Aurelais'i görürüz."

Charles, "Ciddi misin?" diye sordu. Sindirella başıyla onaylayınca Prens ellerini göğsünde birleştirdi. "Bunu bu gece yapalım. Genevieve halamın seni bu akşamüzeri erkenden odana göndermesini sağlamaya çalışacağım. Kraliyet hangarının önünde buluşalım olur mu? Seni götürmek istediğim bir yer var."

Hangar, Sindirella'nın düşesin kahvaltısını götürdükten sonra Bruno'yla sabah yürüyüşlerine çıktığında sık sık yanından geçtiği ahırın fazla uzağında değildi. Burayı daha önce pek dikkatle incelememişti; hangarda atlı kraliyet arabaları duru-

yordu. Her birinin kapılarında altın süslemeleri, en kaliteli kadifeden döşemeleri ve kalın mavi bayraklarıyla bir düzine-den fazla araba olmalıydı.

Etrafta ne Prens vardı ne de tek bir seyis.

Sindirella, "Charles?" diye seslendi.

Yanıt gelmedi.

Hangar boştu.

Sindirella, *Prens nerede acaba*, diye düşünerek ahıra doğru yürüdü. Hangarın önündeki patikada onu beklemesini söylemişti ama...

İşte, patikanın bitiminde, kraliyet arabalarına hiç benzemeyen bir atlı araba duruyordu. Köşeleri soyulmuş, soluk beyaz boyalı, ne perdesi ne de camı olmayan pencereleriyle sade bir arabaydı. Loş fener ışığında kim olduğunu tam olarak anlayamadığı karanlık bir silüet sürücü koltuğunda oturuyordu. Tekerlekler çakıllı patikada homurtular çıkardı ve atlar kişnedi.

Araba önünde durunca, Sindirella şaşkınlıktan hafif bir çığlık attı.

Sürücü koltuğundaki Charles'tı.

Dizginleri bırakıp koltuğundan atlayan Prens, yanaklarına hafif bir gölge gibi düşen pembelikle, Sindirella'ya hınzırca gülümsedi. Taktığı şoför şapkası siyah saçlarının büyük bölümünü örtüyordu, üzerine fazla büyük gelen ve epey özensiz dikilmiş fitilli kumaştan bir palto giymişti. Yüzü görünmese, neredeyse kimse onu tanıyamazdı.

Sindirella açıklama beklemese de Charles, "Tüm görevlilere bu gece için izin verdim," diye açıkladı. Gergin görünüyordu ama bu durum Sindirella'ya tuhaf bir huzur verdi.

O da gergindi.

Kendi kendine, *ahmaklık etme* dedi. Ortada endişelenecek hiçbir şey yoktu ve Charles onun kim olduğunu biliyordu; halktan biri, eskiden üvey annesinin evinde hizmetkâr olan biri. Üstelik bunların hiçbiri Prens'in zerre kadar umurunda değildi. Peki kalbi niçin yerinden çıkacak gibi çarpıyordu?

Çünkü nihayet Charles'la vakit geçirebilecekti; camdan ayakkabılı genç kadın ya da maskeli prenses olarak değil de kendisi olarak. Tabii bir de, Charles'tan peri vaftiz annesi için yardım isteyecek ve Lenore'nin Aurelais'e geri dönmesine yardım edip edemeyeceğini soracaktı.

Sindirella'nın aklından neler geçtiğinden bihaber Charles, arabayı işaret etti. "Umarım sorun olmaz."

"Tabi ki olmaz."

Charles binmesi için arabanın kapısını açmaya çalışıyordu ki Sindirella hayır dercesine başını salladı. "Yanına oturmaçam, şoför koltuğuna."

Charles, "Ama orada üşürsün," diye itiraz etti.

Sindirella arabanın yolcu vagonundaki battaniyelerden birini aldı. "O zaman üstüme bunu örterim."

Charles'ın ona uzanmış eline aldırmadan elbisesinin eteklerini toplayıp şoför mahalline tek hamlede çıktı.

“Orası biraz yüksek; yardım istemediğine emin...”

Sindirella kendini koltuğa atıp Charles’a sırttı. Elini Prens’e doğru uzattı. “Çıkmak için yardıma *ihtiyacın* var mı?”

Prens de sırtarak Sindirella’nın elini tuttu, onun yardımıyla şoför koltuğuna yerleşti. Sadece sürücünün oturması için yapılmış küçük ve dar bir alandı, dizleri birbirine sürtmeden oraya birlikte sığmaları neredeyse imkânsızdı, kolları birbirine öyle yakındı ki sanki kenetlenmişlerdi ama Sindirella umursamadı. Hem battaniyeye de ihtiyacı kalmayabilirdi; hemen yanında Charles’ın varlığı, yanaklarına ateş bastırarak kadar içini ısıtmıştı.

Prens ilerlemek için atları dürttüktan sonra Sindirella, “Nereye gidiyoruz?” diye sordu.

“Sürpriz.”

“Bir sürpriz daha demek? Beni şımartıyorsun.”

“Tüm Aurelais senin kim olduğunu öğrenmeden; daha sonra istediğimiz gibi dışarı çıkma lüksümüz olmayacak.”

“Belki de bu o kadar da kötü bir şey değildir.”

Charles, “Belki de,” dedi. “Ama prens olduğum okulda duyulduktan sonra herkes benden ailesi için yardım istemeye ya da beni görmezden gelmeye başladı. Hatta kimi öğrenciler benden nefret etti.”

“Nefret mi ettiler? Prens olduğun için mi?”

Charles dişlerini sıktı, başıyla onayladı. “Onları suçlayamam. Pek çok kişi soyluların elindeki gücün ve servetin

haddini aştığını düşünüyor. Bir şeyler değişti, Sindirella, ama yeterince değil. Değişmeyenler de, Ferdinand gibi adamlar amir olduğu sürece değişmeyecek.”

“Amir baban sanıyordum.”

“Babam halkını ve ülkesini gerçekten önemser... ama sanırım yaşlandıkça Aurelais’in nasıl yönetileceğine dair sağduyusunu kaybetmeye başladı. Kraliyet Meclisi’nde, ağzından altın kaşık başından kaz tüyü yastık eksik olmayan adamları dinleyerek haddinden fazla zaman kaybediyor. Annem hayat-tayken her şey farklıydı.”

“Nasıl mesela?”

“Babam, annemi tüm kalbiyle severdi ama her zaman anlaşamazlardı. Babamın saman alevi gibi bir anda parlayan bir öfkesi vardır, bildiğin üzere, keçi gibi de inatçıdır. Aurelais’in nasıl yönetilmesi gerektiği üzerine annemle ateşli tartışmalara girerlerdi. Annem babamdan, meclistekileri memnun etmekten çok halkı memnun etmeye odaklanmasını istiyordu. Bir tartışma sırasında annemin, karar alırken kalbine değil de Ferdinand’ın ve meclisin sözlerine kulak verdiği için babama çocuk gibi davrandığını söylediğini hatırlıyorum. Ben, kalbine kulak veren bir kral olmak istiyorum.” Charles iç çekti. “Bak işte, senden söz etmemiz gereken zamanda ben siyasetten söz ediyorum.”

Sindirella, aşağıda kalan şehri izlerken, “Dinlemek isterim,” dedi. Binlerce fenerin ışığı tepenin eteklerinde ışıltıyor, yıldız kümeleri gibi göz kırpyordu. “Aurelais benim de evim.

Etrafımda neler olup bittiğinden bihaber, üvey annemin çatısı altında sıkışıp kaldığım uzun yıllar geçirdim.”

Prens, “O hâlde anlatacağım,” diye söz verdi. “Ama bu gece ikimizin.”

Charles, Valors’un sayfiye bölgesinin biraz ilerisinde, bir açık hava tiyatrosunun önünde arabayı durdurdu. Yakındaki bir ağaca atları bağlarken gergin bir tonla, “İşte geldik,” dedi. “Bu sadece prova ama duyduğuma göre dansçılar Kraliyet Balesi’ndekilerden bile daha iyiymiş. Hoşuna gidebileceğini düşündüm.”

“Doğru düşünmüşsün.” Sindirella, yüzlerce mumla süslenmiş meşe ağaçlarıyla çevrili, basit, ahşap bir yükseltiden ibaret sahneye hayranlıkla baktı. Çayırın muhtelif yerlerinde yarım düzine kadar başka araba vardı; bunlar, bu gece yapılacak provadan haberdar olan diğer gediklilerdi. Sahnenin yakınında banklar ve eğreti sandalyeler vardı, her birinde gösterinin başlamasını sabırsızlıkla bekleyen insanlar oturuyordu. Orkestra, bir önceki gece maskeli baloda çalandan çok daha küçüktü ama yaptıkları müzik rüzgârın kollarında salınıyor, berrak, hoş bir melodi Sindirella’nın kulaklarını okşuyordu.

Giriş müziği tüm canlılığıyla çalmaya başlamadan önce orkestra şefi, “Bu geceki bale gösterimizin adı *Dans Eden Prensesler*,” diye ilan etti.

Sindirella “Ah!” dedi.

“Masalı biliyor musun?”

“Sen bilmiyor musun?” Prens hayır anlamında başını sallayınca Sindirella gülümsedi. “Sihirli bir periler ülkesinde, on iki prensesin dans etmek için gizlice baloya gitmesini anlatıyor. Babaları bu durumdan o kadar endişe duyuyor ki, kızların her gece nereye gittiğini bulanı, prenseslerden biriyle evlendireceğine söz veriyor.”

Charles tek kaşını kaldırdı. “Gizemi çözebilen oluyor mu?”

Sindirella hınzırca, “Bunu öğrenmek için bale gösterisini izlemen gerek,” dedi. “Büyürken çok severek dinlediğim masallardan biridir.”

“Artık sevmiyor musun?”

“Hayır. Ben çocukken, sarayda yaşayan, lanetlenen ve bir prensin gelip laneti kaldırmasını bekleyen bir prensesmişim gibi davranmaya bayılırdım. Ama büyüdükçe, kapana kısılmışlık hissi gitgide gerçeğe dönüştü...” Sesi titredi. “Anneciğim ve babacığım öldükten sonra her şey değişti. Gerçek hayatın peri masalları gibi olmadığını fark ettim.” Charles’ın koluna sıkıca girdi. “Bazen böylesi daha iyi oldu diyorum.”

“Ne tuhaf. Eskiden, bale gösterilerini izlemek zorunda kalmamak için hasta numarası yapardım. Gitmek zorunda kaldığımda da gösteri sırasında uyuyakalırdım. Kendi isteğimle bale gösterisi izlemeye geldiğimi annem görse kahkahalarla gülerdi.”

Sıcacık bir şefkat Sindirella’nın kalbine doldu ve “Bu gece de uyuyakalacak mısın?” diye alay etti.

“Bu defa, yanımda sen olduğun için farklı olacak gibi geliyor.” Battaniyeyi ikisinin de kucağını örtecek şekilde sardı. Ay ışığının altında, elleri birbirine değiyordu. “Ayrıca, babamın kraliyet locası hep bayat *cheddar* peyniri ve siyaset kokar. İkisi de insanın uyuyakalmasına sebep olur.”

Hafif bir yel Sindirella’nın ensesini yaladı, temiz havayı içine çekerken ürperdi. Burada ne bayat *cheddar* kokusu vardı ne de sarayın her tarafına yayılan hafif, tatlı parfüm kokusu. Sahnenin yakınındaki bir satıcının tezgâhından incecik bir ceviz şekerlemesi ve çuha kokusu geldi. Sindirella umursamadı.

“Siyasetin kokusu olmaz.”

“Elbette olur. Birileri babamın dikkatini çekmeye çalıştığı için bazen müziği bile duyamazdım.”

“Grandük gibi mi mesela?”

Prens, “Yüz kere olduysa doksanında bunu yapan Ferdinand’dı,” diye onayladı.

Grandük’ün bahsi geçince, Sindirella’yı bir kasvet sardı. Girişi müziğinin tadını çıkarmak için oturduğu yerde hafifçe öne eğildi.

Charles, “Canını sıkan bir şey var,” dedi. “Anlat bana.”

Sindirella, sahnenin girişinde bekleyen, kostümlere bürünmüş balerinlere bakarken dudağını ısırды. İçlerinden birkaç tanesi peri kılığındaydı. “Senden bir şey isteyebilir miyim?”

“Benden her şeyi isteyebilirsin.”

“Peri vaftiz annem, bir zamanlar Aurelais’te sihrin gündelik hayatın bir parçası olduğunu söyledi. Ama şimdi o ve soydaşları sürgünde. Ben... bana yaptığı iyiliğin karşılığını vermek istiyorum.”

Charles, “O hâlde vereceğiz,” diye söz verdi. “Yakın zamanda meclis oturumlarına katılacağım. İlk fırsatta bu konuyu gündeme getirmeye çalışacağım.”

Prens’in yanıtıyla içi ısınan Sindirella, elini tutmak için uzandı ama sonra tereddüt etti. Ondan herhangi bir şey saklama fikri hoşuna gitmedi. “Vaftiz annem, Kral’ın, soydaşlarını sürgüne gönderdiğini de söyledi. Şey yüzünden... annenin başına gelenler yüzünden.”

Prens’in kafası karışmıştı, kaşlarını çattı. “Başına ne gelmiş?”

Sindirella titrek bir sesle, “Bilmiyor musun?” diye sordu.

“Annem hastalanmıştı; ülkedeki pek çok insan hastalanmıştı. Babamla ikisi, hasta olmayayım diye beni o kış köye gönderdiler.”

Sindirella yutkundu. “Peri vaftiz annem, annenin tüm kraliyet hekimlerini hasta vatandaşları tedavi etmesi için gönderdiğinden söz etti. Annenin de onlarla gittiğini ve hastalandığında... her şey için çok geç olduğunu. O zamanki Grandük, annen doğduğunda ona perilerin bahsettiği nezaket ve diğerkâmlığı ölümüne sebep göstermiş. Sonra da... babamı, tüm perileri Aurelais’ten sürmeye ikna etmiş.”

Charles dişlerini sıktı. En sonunda, “Bunu hiç bilmiyordum,” dedi. “Babama ne zaman annemi sorsam, ondan bahsetmeyi reddetti. Annemin ölümü babamı çok üzmüştü.”

Onlardan bir sıra önde oturan birkaç soylu hanımefendi dönüp baktı.

Sindirella Charles'ın koluna dokunup sesini alçalttı. "Yardım etmek konusunda fikrin değiştiyse, bunu anlarım."

"Hayır, değişmedi. Annem, tanıdığım en nazik insandı ve onu özlemeden geçirdiğim bir gün dahi olmadı." Charles hüznüyle iç çekti. "Fakat sihirle ilgili bana anlattığı her şeyi ele alırsak, insanın iradesine ve seçimlerine sihrin etki etmediğini biliyorum. Babamın perileri sürgüne göndermesine asla razı gelmezdi. Yüzlerce periye adaletsizce zulmedilmesine asla izin vermezdi... hem de yalan ithamlar yüzünden."

Prens, Sindirella'ya döndü. "Bir sonraki meclis oturumuna benimle gel. Bu yasayı değiştirmesi için babamı ikna etmek üzere ne yapmam gerekiyorsa yapacağım. Sen de peri vaftiz annenden tanıklık etmesini isteyebilirsin..."

"Olmaz, onun için güvenli bir seçenek değil bu. Ferdinand oradayken olmaz. Bu olaylar yaşanırken, senin babanı ikna etmesi için babasına yardım ediyormuş. Elbette şimdi de bir şeylerin değişmesini istemeyecektir. Ama... Mümkünse, vaftiz annemi ben savunabilirim."

"Bu işte Ferdinand'ın da parmağı olmasına niçin şaşırmadım acaba..." Charles öfkeyle dişlerini gıcırdattı ama sonra Sindirella'ya hafifçe gülümsedi. "Endişelenme, Sindirella, ona edecek iki çift lafım olacak."

Sindirella Charles'ın elini sıktı. "Birlikte konuşacağız."

"Birlikte." Charles Sindirella'nın elini avucuna aldı. Ba-le gösterisi başlamak üzereydi. "Sana bir şey söylemek isti-

yorum. Dünyayı görmeni sağlayacağıma söz verdim ama bu geceki gibi pek fazla gecemiz olacağına söz veremem; böyle baş başa.”

Sindirella, “Söylediğimiz her şeyi dinleyip yaptığımız her hareketi gözleyen kraliyet muhafızları olmadan mı yani?” diye alay etti ama Charles’ın yüzünde hâlâ bir hüznün vardı.

“Aurelais’in daha önce hiç halktan bir prensesi olmadığına dair söylediklerini düşündüm.” Charles, Sindirella’nın elini okşadı. “İlki sen olacaksın.”

Sindirella iç geçirdi. Bu konu onu da derin düşüncelere gark ediyordu. “Prenses olmaya dair en ufak bir şey bilmiyorum. Nasıl yürüneceğini, nasıl konuşulacağını ya da...”

Charles Sindirella’nın içini rahatlatmaya çalışarak, “Resmî nezaket ve görgü kuralları çok abartılıyor,” diye araya girdi. “Kuşkonmaz, zeytin ya da istiridye için hangi çatalın kullanılması gerektiği kimin umurunda? Ya da bir kontesle bir baron eşine hitap etmenin farkından kime ne? Ama eğer seni endişelendiren buysa, insan her türlü kuralı zamanla öğrenebilir. Sonradan öğrenilmeyen şey, kahkahalarının çevrendekilere saçtığı mutluluk ya da gülümsediğinde gözlerinde ışıyan yaşama sevincidir.” Charles sözlerine, “Senden istediğim öyle ufak, önemsiz bir şey değil,” diye devam etti. “Fikrini değiştirirsen ya da düşünmek için daha fazla zamana ihtiyaç duyarsan da, anlayışla karşılarım.”

Duygularının ve düşüncelerinin düğümünü çözmeye çalışan Sindirella yanıt vermedi. Charles’ın evlilik teklifini

hemen kabul etmesine bunca zamandır engel olan neydi? Herkesçe kabul görmemekten, Prens'in bizzat ona değil de ilk balodaki kızın hayaline âşık olmuş olmasından korkması... Üvey annesinin boyunduruğundan kurtulmasından bu kadar kısa süre sonra hayatını bu denli değiştirecek bir karar vermeye hazır olmamaktan korkması...

Oysaki belki de *zaten* hazırды. Kalbinin denizinde köpüren en güçlü duygular, kulak verdiğinde, onu mutluluğun kollarına koşmaya çağırıyordu. Lenore'nin ona öğrettiği de bu değil miydi? Yaşanan her şeyin varış noktası bu değil miydi? Kontrol edemeyecekleri çok fazla şey vardı; diğerlerinin kibri ve dalavereleri, hastalık, ölüm. Yaşamaya fırsatları varken, mutluluğa tutunmaları gerekmez miydi? Geçen birkaç günde bile, Charles'la birlikte olduğu için ömrü boyunca olduğundan daha mutlu olmuştu zaten. Yanıt gün gibi ortadaydı.

"Ben hazırım," diye fısıldadı; bu iki kelime dudaklarından dökülür dökülmez içinde bir kelebek ordusu kanat çırpmaya başladı.

Charles Sindirella'ya baktı, gözlerinde sevinçten bir alev titreyordu. "O hâlde..."

Sindirella duraksamadan, "Evet," dedi. "Kabul ediyorum."

Charles, Sindirella'yı kendine çekti, prensesinin her iki elini de tutup dudaklarına götürdü.

Sindirella bu anın sonsuza dek sürmesini dileyerek Prens'in omzuna yaslandı. Nihayet biliyordu.

İşte bu, aşktı.

Yirmi Altıncı Bölüm

Ferdinand, tam da korktuğu gibi, akşam yemeğine davet edilmemişti. Bunun için Genevieve'i suçladı.

Başı sihrin Aurelais'e geri döndüğü bilgisiyle kazan gibi kaynarken Kral'ın özel odasına dönmesini bekledi. Fakat nihayet fırsat yakaladığında, kapıdaki muhafızlar içeri girmesine engel oldu.

"Kral uyuyor, Dük Hazretleri. Rahatsız edilmek istemedi."

Dük, muhafızları küçümsercesine burnunu çekti. "Efendimize vermem gereken önemli, *acil* haberlerim var."

"Özel emir aldık, Dük Hazretleri. Korkarım ki içeri girmenize izin veremem..."

"Önemli, dedim!" Ferdinand, muhafızların itirazlarına ve onu durdurma girişimlerine aldırmadan aralarından zorla geçip Kral'ın yatak odasına girdi.

Kral'ın odasını gölgelerle donatan ağır kadife perdeleri açıp, "Majesteleri, majesteleri!" diye bağırdı. George'un kolunu tutup onu sarstı, Kral yan dönüp ona bakmaya çalışırken Ferdinand akbaba gibi başında bekliyordu. "Efendimiz, çok önemli haberlerim var."

Kral George yatağın diğer yanına dönüp yastıklardan birini yüzüne kapattı. "Ferdinand? Baş belası adam, rahatsız edilmek istemediğimi söylemiştim! Defol! Bu bir emirdir!"

"Ama majesteleri, Prens gizemli prensesi buldu."

Haberi duyan Kral aniden yatağında doğruldu. "Bunu kutlamalıyız! Çabuk, çabuk ol da..."

Grandük Kral'ın yatağının yanındaki mumu yakarken, "Önce söyleyeceklerimi dinlemelisiniz," diye araya girdi.

"Ne oldu? Söyle haydi, bütün gün seni bekleyemem."

Ferdinand ters ters, "Sorun şu kız," dedi. "Görünüşe göre oğlunuz, Prens Hazretleri onun kim olduğunu öğrenmiş ve..." Sözlerinin etkisini artırmak için bilerek duraksadı.

Kral, "Ve..." diye sorarcasına tekrar etti. "Ses tonuna bakılırsa, bu sözlerin devamı pek hoş değil. Dur tahmin edeyim; dul bir soylu kadın. Yok yok; bir tüccarın kızı. Gizemli bir varis mi?"

Ferdinand kupkuru bir sesle, "Bir hizmetçi," dedi.

"Hizmetçi." George sırtını yatağın başına yasladı, çenesini ovuşturdu. Boğazından kesik kesik bir hırıltı yükseldi, Ferdinand bunun bir kahkaha mı yoksa öksürük mü olduğundan emin olamadı. "Bunu beklemiyordum."

Ferdinand öfkesini dizginlemekte zorlanıyordu. Kral, her geçen gün kız kardeşine benzeyen tepkiler veriyordu. “Sorum size, efendimiz, bu konuda ne yapacağız? Prens bu kızla evlenmeye kararlı, fakat bildiğiniz üzere böyle bir şey mümkün değil. Kız sadece hizmetçi değil, üstüne üstlük de yetim.”

“Bunun ne önemi var ki?”

Ferdinand iki elini de havaya kaldırdı. “Çünkü Prens bu kızla evlenmek için sizin rızanızı almayı düşünüyor.”

“Ben razıyım.”

Ferdinand’ın ağzı açık kaldı. Bu yanıtı hiç mi hiç bekle-miyordu. “A-a-a-ama...”

“Yeter, Ferdinand. Fermanı kendi ellerinle yazmadın mı?” Kral George fermanın bir nüshasını Dük’ün yüzüne fırlattı.

“Adı geçen soylu Prens, bahsi geçen genç kadının önünde diz çöküp evlenmeyi rica edecek, gerekirse bunun için yalvaracaktır. Bunun üzerine, bahsi geçen genç kadın, Prens’in teklifini kabul ederse, o zaman mutlu çift bağıllık yeminlerini edecek...”

Ferdinand, “Ve zamanı gelince, merhametlilerin en yücesi Kralımız majestelerinin kaçınılmaz vefatından sonra tahta geçecek, güzel ülkemizin kralı ve kraliçesi olarak hüküm sürecektir,” diye okumayı bitirdi.

Kaçınılmaz vefat.

Ferdinand bir süre düşündü ve bu iki kelimenin nasıl gözünden kaçtığını hatırladı. Her fermana yer alabilecek kadar alelade bir ifadeydi; bu tip fermanları bir karara bağlamak için yazılırdı. Üstelik Dr. Coste'nin raporlarında daima George'un sağlığının eskiye nazaran kötüleştiği, fakat tehlike arz edecek bir sorun olmadığı yazıyordu. Her şey, olması gerektiği gibiydi. Ferdinand *daha önce* böyle olsun istemişti.

Oysa o kahrolası balo düzenlendiğinden beri... Şimdi bu fermanın cümleleri Ferdinand'ın aklına takılmıştı.

George'un vefatının ardından Aurelais'e hükmetmesi gereken Ferdinand'dı; Prens ve o *bulaşıkçı kız* değil!

Keşke Charles, Ferdinand'ın seçtiği, uzak ülkelerin prenseslerinden biriyle evlenecek kadar görgülü olsaydı, ama gidip bir hizmetçi mi bulmuştu? Bir de bu kızın peri vaftiz annesi vardı ha?

Her zamanki gibi Ferdinand'ın dizginleri eline alması gerekiyordu. Kral bu kızın ne kadar tehlikeli olduğunu anlamayacaktı. O yüzden kızın hikâyesini abartabildiği kadar abartmalı, geçmişine dair kötü hikâyeler uydurmalıydı. Bir büyücü... Evet, Kral'a bu kızın geçmişte bir büyücü olduğunu ve karanlık büyüler yaptığını anlatacaktı. Hiç olmazsa bunu duymak, Kral'ın dikkatini çekecekti.

Kral'ın bakmadığı bir anda Ferdinand, koyduğu şeyin yerinde olduğundan emin olmak için pantolonunun ceplerinden birini yokladı. Bir şeyler *yolunda gitmeyecekti* ve bu çok kısa süre içinde olacaktı.

Kral George sözlerine, “Benim oğlum verdiği sözden dönemez,” diye devam etti. “Ayrıca balo salonu zaten kutlama yapmak için süslenmiş ve hazır hâlde. Düğünü yarın yapacağız! Hayır, bugün!”

Kral’ın dikkatsizliği Ferdinand’ın ekmeğine yağ sürdü.

Kendi kendine, *sabret*, dedi. *Tehdidi kökten yok et.*

Son kozunu oynamak için beklerken, “Fakat anlatacaklarım henüz bitmedi,” dedi.

“Ne demek istiyorsun?”

Ferdinand, “Ah keşke biraz mantığınıza kulak verseniz, efendimiz,” diye sitem etti. “Prens’in anormal bir şekilde birdenbire âşık olduğunu biliyorum.” Kral’ın yatağının kenarına biraz daha sokuldu. “Bu gizemli genç kız, onu büyüledi, zavallı genç adamın kızla tanıştığı o geceden beri aklının başından gitmesinin sebebi de bu. Kız Prens’e büyü yaptı!”

“Tanrı aşkına Ferdinand. Bu meseleyi haddinden fazla uzattın.” Kral George öksürük nöbetini güçlkle bastırdı. “Charles’ın halktan biriyle evlenmesi fikrine katlanamadığını biliyorum ama zaman değişti artık. Beni uykumdan alıkoymana geçecek bir şey değil bu.”

“Doğru söylüyorum majesteleri. Bunları kızın ağzından kendi kulaklarımla duydum.” Ferdinand yakındaki bir sandalyeyi kapıp Kral’ın yatağının iyice yakınına çekti. Sesini alçalttı. “Kız, sihir yapabildiğini itiraf etti. Balodan bu yüzden apar topar ayrıldığını anlattı.”

Kral, artık dinlemiyordu. “Haydi, giyinmeme yardım et. Kız sarayda mı? Birine söyle onu buraya getirsin.”

“Beni dinleyin majesteleri, kızın gerçek yüzünü bilmiyorsunuz. Bu kız şey olabilir...”

“Büyücü mü?” Kral gevrek bir kahkaha attı. “Oğluma büyü yapmışsa da varsın olsun. Evlensinler!”

“Efendimiz!”

“Bana efendimiz deyip durma.” Kral George bir kez daha öksürüp boğazını temizledi, iyi görünmüyordu.

“Kara büyü yapıyor olabilir.”

“Öyle olsa, bana söylemekle uğraşmazdın. Çoktan zindana attırılmış olurdun.

Bu doğruydı, Ferdinand Kral’ın mantıklı konuşacağı tuttu diye şanssızlığına lanetler yağdırdı. Ne yazık ki bu, yedek planını devreye sokmak zorunda kalacağı anlamına geliyordu. Büyük bir samimiyetle soruyormuş gibi ses tonunu ayarlayıp, “İyi misiniz majesteleri?” dedi. “Öksürüğünüz için bir şurup içseniz iyi olabilir.”

“Peh, şurupların bir işe yaradığı yok. Bana uyku ilacımı uzat.”

“Nerede?”

“Kör müsün Ferdinand? Arkanda, yazı masamda duruyor. Çayıma biraz kat. Şimdilik bir damla yeter, hemen uykuya dalmak istemiyorum.”

Grandük, Kral’a arkasını dönüp pantolon cebinden gizlice küçük bir cam şişe çıkardı: çok güvendiği eczacısından istediği ufak bir şey.

Daha önce istediklerinden çok daha güçlü bir şeydi. Çok daha etkili... Eczacı ne için istediğini dahi sormamıştı. Ferdinand'a herkes güvenirdi. Haklı olarak tabii. Kraliçe ölüp de Kral'ı yas içinde bıraktığında Aurelais'in yönetimine kim yardım etmişti? Soylular ne zaman kavgaya tutuşsa, meclisi bir arada tutup her oturuma kim katılmıştı?

Titreyen elini sabit tutmaya çalışıp Kral'ın ilacına kendi şişesindeki sıvıdan birkaç damla damlattı. Sıvının acı tadını örtsün diye bir damla uyku ilacı ekledi. Suçluluk hissi görünmez bir el gibi boğazına yapışınca, huzursuzca yakasını çekti.

Bazen biraz huzursuz olmak gerekiyordu; elbette ülkenin iyiliği için.

Eğer majestelerinin kısa süre sonra tacını devredeceği doğruysa, Ferdinand'ın en sadık destekçileriyle gizlice bir araya gelip yürürlükte olan yasaya bir ekleme yapmayı teklif etmesi gerekecekti. Prens Charles'ı değil, kendisini iktidar yapacak bir ekleme. En fazla birkaç gün vakti olacaktı, elini çabuk tutmak zorundaydı.

"Buyurun efendimiz."

Kral homurdanarak karışımı içti. "Rezil bir şey bu. Şunun tadını daha güzel yapamazlar mı?"

"Eğer sıhhatinizi iyileştirecekse, tadı önemli değildir efendimiz."

"Peh. Şu hekimler ne bilir ki? Bana duymak istediklerimi söylerler, torunlarımı, hatta torunlarımın torunlarını görecektir."

kadar yaşayacakmışım!” George alayla güldü. “Hepsi şarlatan. Oğlumun evlendiğini görebilirim şükredeceğim.”

“Böyle konuşmayın majesteleri.”

Kral, “Nasıl istersem öyle konuşurum!” diye gürledi ve o anda bir öksürük nöbetine daha yakalandı. Kendini toparlayınca iç çekti. “Bu ülkede biraz sihir olsa fena olmaz. Keşke *ben de* biraz sihir yapabilseydim.”

Dük, “Majesteleri ağzınızdan çıkamı kulağınız işitiyor mu?” diye isyan etti. “Sihir kati surette yasaklandı. Bu babamın önerisi ve sizin verdiğiniz hükümdü. Haklı bir hükümdü elbette! Kötü niyetli birinin ellerinde ne büyük tehlike arz ederdi bir düşünün!”

“Doğru ama sihri yasaklamış olmasaydık diğer ülkelerle savaşa girme ihtimalinden endişelenmemize gerek kalmayacaktı. Ya da iç savaş yaşanmasından endişelenmezdik. Charles, yabancı ülkelere birinin prensesiyle evlenmeyi düşünmek zorunda bile kalmayabilirdi.”

Bunu duyan Dük tebessümünü gizledi. Gözlüğünü çıkarıp temizler gibi yaptı, söyleyeceklerini vurgulamak istediğinde gayet farkında olarak yaptığı bir şeydi bu.

Hazırladığı karışımın tesir etmesini sabırla beklerken sandalyesini Kral’ın yatağına biraz daha yaklaştırdı.

George, “Meclis oturumu esnasında konuşulanlara kulak vermiştim,” dedi. “Halk, Aurelais’i yaşamak için daha güzel bir yer yapmadığımdan bana kızgınmış. Artık onlar için yapabileceğim pek fazla bir şey yok ama Charles... Charles benim hatalarımı düzeltecektir.”

“Ben de ona yardım edeceğim, majesteleri.” Ferdinand duraksadı. “İzin verirse.”

Kral ona güvenmişti. Bunca yıl ona danışmıştı. Charles kısa süre sonra tahta geçerse... Grandük bu düşüncenin gerçekliğini fark edince ürperdi. Aurelais’in nasıl yönetileceği konusunda on yıllardır Kral’ı yönlendirmeleri ve yıllardırilmekilmek işlediği planları boşa gidecekti. Ferdinand’ın bir sonraki hamlesini büyük bir dikkatle planlaması gerekiyordu ve en güvendiği adamlarla gizlice yapacağı toplantı ilk işi olacaktı.

Elbette ki, Prens Charles onu, babasının dinlediği gibi dinlemeyecekti. Önceleri Ferdinand, prensin okumak için saraydan uzaklaşmasını kendi lehine bir durum olarak görüyordu. Charles geri döndüğünde, kendisinden daha sağduyulu ve tecrübeli adamları dinlemeye hazır olabilirdi.

Heyhat, Prens, aklında bir sürü fikirle ve Ferdinand’a tepeden bakan bir tavırla dönmüş, Kraliyet Üniversitesi’nde bir şeylerin değiştiği açığa çıkmıştı; üniversite öğrencileri soyluluğuna göre değil becerilerine göre kabul etmeye başlamış, kendi “fikirleri” olan öğretmenleri bünyesine katmıştı. Öyle ki, Charles’ın tabiatı üzere ayrıcalıklı bir soylu gibi değil halktan bir öğrenci gibi eğitim alabilmek için sahte kimlikle okuduğunu bile duymuştu.

Üniversiteye yakın yerlerde ayaklanmalar çıktığını duyar duymaz Charles’ın eve dönmesinin iyi olacağını Kral’a söyleyen Ferdinand’dı.

Kral, “Bırak da oğlan gençliğini yaşasın,” demişti. “Halk niye ayaklanmış ki?”

Ferdinand makine gibi, “Vergiler,” diye yanıtlamıştı.

“Vergiler mi?” Kral kaşlarını çatmıştı. “Ne olmuş vergilere? Son zamanlarda miktarı artırdık mı?”

Dük, “Hayır,” diye yalan söylemişti. Hâlbuki son derece zorlu bir kış mevsimi yaşanırken vergilere bizzat yüzde 20 oranında zam yapmıştı. Halk, yiyecek bulamadığı için kızgındı. Zamlı vergilerin halkı ayaklanmaktan caydırması gerekiyordu ama belli ki, bu durumun insanlar üzerinde tam tersi bir tesiri olmuştu.

Bu yüzden Dük, yaptığı hatayı örtbas etmek için Kral’ın mührünü ödünç alırken ayaklanmayı bastırmaları için bir asker alayını halkın üzerine salmıştı. Bütün bu felaket ortadan kalktığında nasıl da rahatlamıştı.

Nihayet üniversiteden mezun olup saraya dönen Prens, bir meclis oturumunda bunun sözünü açana dek.

Charles’in mantığa ve sağduyuya direnen bu tutumu, Ferdinand’ı dehşete düşürmüştü. Kral George, oğlundan derhal günlük raporlarını dinlemek üzere yanına gelmesini istemiş, fakat Charles’in söz alır almaz yaptığı ilk şey meclis yapısını eleştirmek olmuştu.

Prens, “Danışman görevi yapan herkes soylu birer beyefendi,” diye saldırıya geçmişti.

Öfkesini kontrol altında tutan Dük, “Hepsi, kefil olduğum insanlar,” diye yanıtlamıştı. “Senin henüz dünyaya

gelmediğin zamandan beri bu meclise hizmet etmiş adamlar.”

“Hepsi sadece kendi çıkarlarını gözeten adamlar. Geriye bir zerreleri kalmayınca dek yoksulları seve seve sömürecek adamlar. Vergilere zam yapıldığında çıkan ayaklanma sırasında oradaydım. O insanların hâlini asla unutmayacağım.”

Kralın yüz ifadesinden, kafasının karıştığı belli olmuştu. “Ferdinand, vergilere zam yapmadığınızı söylemiştin.”

Grandük hemen, “Fark edilmeyecek kadar az bir zam yapıldı,” diye kesip atmıştı. Tanrıya şükür o anda Kral’ın bir balo düzenlemek istediğini hatırlamıştı. “Belki de bu geceki balodan söz etsek yerinde olur.”

Afallayan Charles, “Balo mu?” diye sormuştu.

Kral George’un yüzü aydınlanmıştı. “Evet, evladım. Eve dönüşünün şerefine bir balo düzenliyorum. Kimse bu ihtişamı yıllarca dilinden düşüremeyecek!”

“Böyle bir şeye gerek yok baba. Eminim kısa süre sonra herkesi mecliste selamlama fırsatım olacaktır. Ayrıca, sarayın duvarları ardında bunca acı yaşanırken ihtişamlı balolar düzenlememiz doğru mu?”

Dük hırçın bir tonla, “Herkes davetli,” demişti. “Sadece soylu kesim değil.”

“Herkes mi?”

“Evet, herkes.”

Herkes derken *evlilik çağına gelmiş tüm genç kızları* kast etmişti.

Bu kadarı, Prens'i yatıştırmaya yetmişti. Dük, Charles'la yaşayacağı sorunların burada son bulduğunu düşünerek ahmaklık etmişti. Charles'a bir eş bulup sarayda yuva kurmasını sağlamak konusunda Kral'ın haklı olabileceğini düşünmesi, ahmakçaydı.

Oysa bitmemişti! Bir de başlarına bu kaçak prenses belası açılmıştı. Keşke, kızı daha önce tanımış olsaydı; dönemeyeceği kadar uzak bir yere gönderebilirdi.

Kaldı ki, bunun için hâlâ çok geç olmayabilirdi.

Kral, "Ferdinand?" diyordu. "Sen beni dinliyor musun?"

Dük emme basma tulumba gibi başını salladı. "Elbette dinliyorum."

Farkında olmadan böğrünü tutan George, "Diyordum ki," derken burnu seğirdi, "belki de sihir yasağını kaldırmalıyız. Belki de bu, yaslıken verilmiş, insafsızca bir karar ve kontrol edemeyeceğimiz bir şeyi baskılama girişimiydi."

"F-f-fakat majesteleri, perilerin ne yaptığını hatırlamıyor musunuz? Bunu affedip unutamazsınız; halk sizin zayıf olduğunuzu düşünür, hem..."

"Perileri suçlayan sendin Ferdinand. Baban ve sen. Ben olanların perilerin suçu olduğuna hiçbir zaman ikna olmadım. Şimdi düşünüyorum da, geçmişte bırakmanın vakti geldi mi acaba..."

Ferdinand şaşkınlığını gizlemekte zorlandı. Aurelais'teki sihir yasağını kaldırmak mı? Bunun sebep olabileceği kargaşayı hayal dahi edemiyordu. Umutsuzluğunu gizlemeye çalışarak bir kez daha, yüksek sesle boğazını temizledi. "Bir

sonraki meclis oturumunda tartışılacak konular listesine bunu da ekleyeceğim efendimiz.”

“Güzel. Sana güvenebileceğimi biliyordum.” Kral yüzünü ekşitti, böğrüne saplanan bir başka sancıdan olmalıydı. “Bu, son zamanlarda üzerine düşündüğüm bir şeydi; çok uzun zaman boyunca üzerine *düşünmedikten* sonra...”

“Belki de en iyisi böylesiydi efendimiz.”

“Ama artık Genevieve döndüğüne göre... Biliyorsun, eskiden perilerden falan söz edip biriyle tanışmayı ne çok istediğini söyler durur, başımı şişirirdi. Kocası...”

Ferdinand, “Evet, Orlanne Dükü’nü hatırlıyorum,” diye araya girdi. “Sihri daima destekleyenlerden biriydi kendisi.”

“Belki de haklıydı. Belki ben yasak koymak için çok aceleci davran...”

Ferdinand sağduyuyla, “Gündelik hayatın sorunları sihirle çözülmez,” dedi.

“Öyle, öyle, biliyorum. Ama bazen mutluluk getirir mi diye de düşünüyorum. Ölmeden önce olağanüstü bir şeye tanık olmak isterim.” Kral gözlerini kapattı, başı yastığına gömüldü.

Ferdinand, *daha solgun görünüyor, gözleri de iyice çukurlarına kaçtı*, diye düşündü.

“Majesteleri, iyi misiniz?”

“İyi mi? İyiyim tabii.” Kral, başından düşmemesi için uyku bonesini düzeltti. “Uykumu bölmeseydin daha iyi olabilirdim.”

Ay ışığı George’un soluk benzine ürkütücü bir hava verdi ve bir an için Kral’ı böyle hasta görünce Ferdinand ufacık bir suçluluk duydu. *Minicik* bir suçluluk.

Dük bunu derhal zihninden kovaladı. Bir ülkeyi yönetmek katı bir disiplin gerektirirdi; suçluluk ve pişmanlık sadece zayıflar içindi. “Charles’ın kaçak prensesiyle ilgili haberlerin dikkatinizi çekeceğini düşündüm.”

“Hah, şimdiden başa mı sardın? Eskiden çok daha becerikli bir yalancıydın Ferdinand.”

Ferdinand yanıt vermedi. Bu doğruydı, eskiden çok daha becerikli bir yalancıydı. Şimdi yalnızca düşüncelerini saklamakta başarılıydı. Yıllar içinde serpilip gelişen ve Kral George’un hiçbir zaman kuşku duymadığı, faydalı bir beceriydi bu.

“Bana... şu...fermanı...getir...Ferdinand.”

“Hangisini majesteleri?” Grandük Kral’ın omzuna dokundu. “Majesteleri?”

George’un kısık gözleri fal taşı gibi açıldı. “Yazı masamın çekmecesinde. Sağ taraftaki üçüncü çekmecedeydi. Açtığın gibi göreceksin”

Dük söyleneni yaptı.

Çekmecedeydi buruş buruş bir parça kâğıt çıktı. Ferdinand ilk satırı okuyunca gerisini okumasına gerek bile kalmadı.

Kral’ın emriyle, tüm perilerin Aurelais’ten sürgünü son bulmuştur.

George, odanın diğer ucundaki yatağından, “Çoktan mühürlendi,” dedi. “Bunu bir sonraki meclis oturumundan önce Charles’a vermeni istiyorum.”

“Siz gelmeyecek misiniz?”

“Ben locada şekerleme yapıyor olacağım.” Kral bir kez daha öksürdü. “Bir sonraki oturuma Charles başkanlık etsin.”

Ferdinand *sizin yokluğunuzda meclise başkanlık etmesi gereken ben değil miyim?* diye sormak istedi. Yirmi yıldır meclis oturumlarına başkanlık eden *Ferdinand* olmuştu. Prens’in katıldığı oturum sayısı bir elin parmaklarını geçmezdi, hatta belki de neler olup bittiğini anlayacak yaştaiken katıldığı bir ya da iki oturum olmuştu.

Yine de Ferdinand bir kez daha düşüncelerini dillendirmemeyi başardı. Ellerini arkasında bağladı. “Oğlunuzun bu hafta büyücüye evlilik teklif etme niyetiyle üçüncü bir balo düzenlemeyi planladığına dair sizi bilgilendirmem gerektiğini düşündüm efendimiz.”

Göz kapakları kapanan Kral horlamaya başladı.

“Efendimiz, sözlerimi işittiniz mi?”

“Ne demiştin? Ah, doğru. Bir balo daha. Fevkalade.” George parmağını Dük’e doğru salladı. “Charles’in bu kızla evlenmesine mani olacak en ufak bir şey yaparsan... eh, ne olacağını biliyorsun.” Kollarını bağlayıp yorganların altına iyice gömüldü. “Şimdi çık. Gecenin yarısı oldu, dinlenmem lazım.”

Dük, soğukkanlılığını dikkatle koruyarak reverans yaptı. “O hâlde gidiyorum majesteleri. İyi geceler.”

Kral çoktan tekrar horlamaya başlamıştı. Ferdinand gözlerini kapatıp ertesi sabah neler olacağını hayal etti. Dr. Coste kahvaltıdan hemen önce saraya gelecek, majesteleri de hastalığının birdenbire ciddileştiğini öğrenecekti. Ferdinand onu

sakinleştirmek için yanında olacaktı. Majesteleri tacını beklenenden daha önce devretmesi gerektiğine hükmedecek ve Ferdinand onu tereyağından kıl çeker gibi Prens'in Aurelais'i yönetmesine yardımcı olacağına ikna edecekti. Hatta Kral'ın bunu yazıya dökmesini bile sağlayabilirdi...

Bu tür düşünceler, fırtınalı zihnini Kral'ın dairesinden çıkarken biraz sakinleştirdi. İşler planladığı gibi gitmezse, sonu felakete varabilirdi. Kral George başta Charles'ın bir hizmetçiyle evlenmeyi düşünmesinden pek hoşnut görünmüyordu. Şimdi Aurelais'teki sihir yasağını kaldırmaktan söz ediyordu!

Kesinlikle bir şeyler yapılması gerekiyordu ve Ferdinand'ın nereden başlayacağına dair bir fikri vardı. Kral'ın fermanını buruşturup cebine soktu.

Sonra sarayın batı kanadına yöneldi, doğruca hizmetkârların katına gidiyordu.

Babası ona *Aurelais'in geleceğini tehdit eden en ufak bir fizelin kökünü kurut*, diye tembihlemişti. *Büyüyüp serpilmeden*.

Yaşadığı sorunun kökünü gayet iyi biliyordu ama bu kökü kurutmak çetrefil bir iş olabilirdi.

Epey çetrefil.

Ferdinand burnunu çekti. Şükürler olsun ki, böyle bir zorlukla başa çıkabilirdi.

Yaptığı son şey olsa bile, Sindirella'dan kurtulmanın bir yolunu bulacaktı.

Yirmi Yedinci Bölüm

Henüz şafak sökmemişken kapı öyle bir gümbürtüyle çalındı ki Sindirella yatağından koşarcasına kalktı.

“Günaydın Madam Ir...”

Irmina sözünü kesip, “Kalk giyin çabuk,” dedi. Başına buyruk bukleleri yüzüne düşmüştü; ilk kez hizmetkârların yöneticisi Madam Irmina’nın saçları kusursuz bir şekilde toplanmış değildi.

“Neler ol...”

“Bu gece bir balo daha düzenlenecek ve kim var kim yoksa hemen çalışmaya başlamalı. Orada öylece durup şaşkın şaşkın bakma, sen de çalışacaksın Sindirella!”

Bir balo daha!

Charles sözünü tutmuştu. Onunla evlenmek istediğini herkese ilan edecekti; bu gece!

Sindirella giyindi, saç örgülerini çözerken, peruğunu tatkarken ve eflatun kuşağını beline bağlarken heyecandan elleri titriyordu. İncecik bir endişe iğne gibi midesine battı. Bu geceki balodan sonra... Prens olacaktı.

Louisa'ya söylemem lazım; o başkasından duymadan.

Huzursuzluğu yüzünden akan Madam Irmına, sorumluluğundaki genç kadınlardan oluşan uzun sırayı gözden geçirdi. Sindirella, sıranın en sonundaki yerine aceleyle geçti ama önce, toplantı çağrısına son anda yetişen Louisa'ya el salladı.

Irmına, "Bir balo daha," diye homurdandı. "Salonun süslemelerini neden kaldırdık ki o zaman?" Dönüp kızlara baktı. "Görev dağılımınız yapıldıktan sonra derhal işe koyulacaksınız."

Kızlar birer birer görevlerini dinledi. Sıra Sindirella'ya gelince Madam Irmına kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Ne bu tebessüm? Hepimiz sarayın mermerlerini bir daha ovalamak zorundayız diye çok mu *sevindin*, yoksa senin payına düşen temizlik işlerinden kaytaracağını sandığından mı ahmak gibi sırtıyorsun?"

Sindirella, "H-h-hayır hanımefendi," diye kekeledi.

"Eee, o hâlde?"

"Hiç." Sindirella yüzünden akan neşeyi saklamaya çalıştı. Başaramayınca, yüzü daha da neşeli bir hâl aldı.

"Bugün hava ne kadar güzel, değil mi? Dans etmek için mükemmel bir gün."

"Üst katlardaki parfüm kokuları aklını bulandırmış senin." Irmına gözlerini kıstı. "Düşes benden seni öğlene dek

azat etmemi istedi ama görünüşe göre senin kendine gelmen lazım. Sadece Düşes'e karşı değil, bana karşı da sorumlulukların var. Doğruca mutfağa git. Bulaşıkların yıkanması için yardıma ihtiyaç var."

Gitmesine izin verildiği an Sindirella rahat bir soluk aldı, sonra üniformasını değiştirmek için aceleyle odasına döndü.

Giyinirken yanına gelen Louisa, "Dün gece neredeydin?" diye sordu. "Elbiseyi almak için geldim ama odanda değildin."

Sindirella yutkundu. Hangi birini anlatacaktı? "Ben... şey..."

Bu tepkisini yanlış anlayan Louisa sırıttı. "Aha, maskeli balodaki oğlanla birlikteydin değil mi? Her şeyi anlatmanı istiyorum. Her şeyi. Ama önce, sana verecek haberlerim var."

"Haber mi?"

Hizmetkârların katından görevlerinin başına gitmekte olan iki genç kız yanlarından geçerken sesini alçaltan Louisa, "Prens'in gizemli prensesi bulunduğunu duydum," dedi. "Herkes bu geceki baloda Prens'in prensese evlenme teklif edeceğini konuşuyor. İflah olmaz romantik ruhun buna bayılır diye düşündüm."

Sindirella'nın nabızı kulaklarında gümbürdedi. "Bunu nereden duydun?"

"Birincisi, camdan ayakkabı artık sarayın girişindeki sandıkta değil. Bir de," Louisa Sindirella'nın yüzüne doğru bir zarf salladı, "Bu var! Sana da gelmedi mi?"

“Hayır, nedir bu?”

“Bizzat Prens’ten bir mektup! Balodan sonra herkes ma-
aşına zam alacak *ve* tatile çıkacak. Kraliyet ailesi hizmetkârla-
ra öyle durup dururken tatil hakkı vermez... Kraliyet düğünü
yapılacağı için böyle cömert davranmış olmalı. Sana da bir
zarf gelmiş olmalı. Odana iyice bak.”

Oysa Sindirella bu zarflardan kendisine gelmediğinden
emindi ve artık sebebini arkadaşına söylemenin vakti gelmiş-
ti. “Louisa,” diye konuşmaya başladı.

Daha fazlasını söyleme fırsatı olmadı. Madam Irmına bu-
yurgan sesiyle Sindirella’nın adını seslenip ikisinin arasına
giriverdi.

Kafası karışmış bir hâlde kaşlarını çatmıştı, “Düşes seni
huzuruna bekliyor, Sindirella,” dedi. “Saray üniformanı giy-
memeni ve kendisiyle derhal özel odasında buluşmanı istedi.”

Üvey annesinin evinden kaçarken giydiği gömlek ve etekten
başka giysisi olmadığından bunları giyen Sindirella, Düşes’in
odasına doğru titreyerek ilerledi. Genevieve o günkü özel
hizmetinden öğle vaktine kadar onu azat ettiyse, şimdi niçin
tekrar odasına çağırmıştı?

Eh, her hâlükârda, ilk balodan kaçarak ayrılan genç ka-
dının kendisi olduğunu ve Prens Charles’ın evlenme teklifini
kabul ettiğini Düşes’e söylemek için bundan daha iyi bir fir-
sat olamazdı. Söyleyeceklerini zihninde tekrar edip cesaretini
topladı.

Kanatlı kapılar açılınca sevinçten çılgına dönen Bruno havlayıp Sindirella'nın kucağına koştu. Kendine engel olmayıp Bruno'nun kulaklarını sevmek için eğilmişti ki sert bir ses duyuldu.

"Bruno. Yeter."

Düşes'in sesini duyunca köpeğin kulakları dikildi. Afallamış, bir Düşes'e bir Sindirella'ya bakıyor, hangisine itaat edeceğine karar veremiyor gibiydi.

Sindirella, "Sorun yok, Bruno," diye fısıldadı. "Git bakalım."

Bruno tereddütle Düşes'in yanına döndü.

Sindirella üvey annesinin huysuzluklarına çok kez şahit olmuştu. Hiçbir geçerli sebep yokken cezalandırılmaya, ortada bir kusur olmasa bile yaptığı her işe Leydi Tremaine'in kusur bulmasına çok alışkındı. Fakat Düşes'in ne yapacağını kestiremiyordu.

Genevieve karşısındaki koltuğu işaret etti. "Otur."

Bu bir rica değil, emirdi.

Boğazına oturan yumruyu bastıran Sindirella, bu emre itaat etti.

Genevieve konuşmaya başlamadan önce yazı masasındaki çay fincanını alıp çayından uzun uzun, yavaş yavaş yudumlar aldı. "Pekâlâ." Fincanı tabağına geri koyup bir kenara bıraktı ve peçeteyle dudaklarının kenarını sildi. "Charles'ın bunca zamandır arayıp durduğu gizemli kız *senmişsin*."

Sindirella'nın balo gecesi taktığı kuğu maskesi, Düşes'in yanındaki masanın üzerinde duruyordu. Genevieve maskeyi aldı, bir dedektif edasıyla maskeyle kendi omzuna hafifçe vurdu. "Bunu bahçede bulmuşlar; muhafızlar da balo gecesi Charles'ın yanındaki genç kadına ait olduğunu söylemiş. Acaba bu maskeyi ona kim verdi?"

Sindirella oturduğu yerde yay gibi gerildi. "Ben de tam size söylemek üzere..."

Genevieve tek elini kaldırdı. "Sana güvendim. Ailemden biri gibi davrandım. Oysa sen bunu benden sakladın."

Sindirella süklüm püklüm bir hâlde başını eğdi. "Haklısınız."

Genevieve elini indirdi. "Ama yine de, içime su serpildi."

Sindirella aniden başını kaldırıp Düşes'e baktı, onu gülümserken gördüğüne çok şaşırdı. "Her iki balodan da apar topar ayrıldığını duyunca kuşkulandım. Yeğenim pahalı elbiselere ve abartılı saç tuvaletine bürünmüş şımarık kızın birine, ya da daha fenası, Prens'i kara sevdaya salıp onunla eğlenecek melek yüzlü bir şeytana âşık oldu diye korkmuştum. Parmaklarını yanaklarına hafif hafif vurdu. "Ama sen... sen öyle değilsin. Ya da en azından, içimden bir ses böyle diyor."

Sindirella büyük bir şaşkınlıkla, "Ah, böyle düşünmenize o kadar sevindim ki," dedi. "Sizin beni... yani belki münasip bulmazsınız diye endişelendim."

"Eh, buldum işte. Erkek kardeşim münasip bulmuyorsa da ne kadar ahmak olduğunu ona ispat ederim." Bahçeler-

den bir gıcırtı duyulunca Genevieve yüzünü buruşturdu. “Şu pencereleri kapatır mısın? Sana anlatmam gereken önemli şeyler var ama böyle bir curcunada insan nasıl odaklanabilir?”

Az sonra, “curcuna”nın aslında yüzlerce çiçeğin tekerlekli arabalarla balo salonuna taşınması yüzünden olduğu anlaşıldı. Güller, orkideler, zambaklar, nergisler, süsenler ve daha adını sayamadığı bir sürü çeşit çiçek... Büyük balo salonunun ve saray bahçelerinin her yanına yerleştirilen ağır, porselen vazolar, özenle hazırlanan çiçek buketlerini tüm ihtişamıyla sergiliyordu. Fakat bir vazodaki buket, diğerlerinden farklıydı.

Sindirella, Düşes’in penceresinden bahçıvanların güllerle bezenmiş bir çardağı kurmalarını izledi. Saray çalışanları gün doğumu gibi ışıldayan pembe güllerle birbirine sarılmış inci gibi parlak bir yük tablası dolusu beyaz gülü bahçeye getirince Sindirella az kalsın çığlık atacaktı.

Bunlar, annesiyle babasının en sevdiği çiçeklerdi. Mersin yapraklarıyla süslenmiş beyaz ve pembe güllerden bir demet...

Charles onu *can kulağıyla* dinlemişti.

“Sen benim söylediklerimin bir kelimesini dahi işittin mi bakayım?” Genevieve, Sindirella’nın omzuna yelpaze siyle vurdu. “Bir prenses çevresinin farkında olmalı, gündüz düşlerine kapılıp gitmemeli.”

Sindirella başını aniden pencereden çevirdi. “Özür dile-
rim. Çiçeklere bakıyordum.”

“Charles’ın marifeti, değil mi?” Genevieve manzaraya bakıp dilini şaklattı. “Babası gibi tam bir romantik! Her kral, kardeşimle yeğenim gibi sevdiğiyle evlenmenin kıymetini bilmez. Ama bazen sevmek yetmez. Kraliyet eşrafının seni kabullenmesi için daha fazlası, çok daha fazlası gerekir.”

Sindirella o an Genevieve’i pür dikkat dinlemeye başladı. “Aurelais’te halktan biri daha önce hiç prenses olmadı, biliyorum.”

“Karşı karşıya kalacağın tek zorluk bu olmayacak.”

Genevieve’in ses tonundaki kasveti fark eden Sindirella kaşlarını çatı. “Ne demek istiyorsunuz?”

Düşes mücevherli tacını taktı, sesine iyiden iyiye bir hüznün çöktü. “Bu konuştuklarımız ikimizin arasında kalsın Sindirella ama Kral’ın sıhhati yerinde değil. Ne kadar hasta olduğunu kimse bilmiyor; bu sarayın kahrolası hekimleri sorduğum hiçbir soruyu açıkça yanıtlamıyor. Tek söyledikleri, hastalığının birden ilerlediği oluyor.”

Sindirella dehşet içinde eliyle ağzını kapattı. Duyduklarına inanamamıştı. “Ama maskeli baloda ve kahvaltıda gayet sıhhatli görünüyordu.”

“Evet, bir rahatsızlığı olduğunun ben bile farkına varmamıştım. Ama şimdi anlıyorum; tacını devretme ve köşesine çekilme isteğini.”

Öyle miydi? Sindirella, bir şeylerin ters gittiğine dair hislerini silip atamıyordu ama belki de sadece şaşırdığı için böyle düşünüyordu. “İyileşecek mi?”

“Öyle umuyorum, canım. Ama Dr. Coste dinlenmesini ve sıkıntılı sohbetlerden uzak durmasını önerdi.” Genevieve Sindirella’nın koluna şefkatle dokundu. Alçak sesle, “Bunun ne anlama geldiğini anlıyorsun, değil mi?” dedi. “Kardeşim, herkesin beklediğinden daha erken bir vakitte köşesine çekilebilir, yani Charles kral olacak.”

Bu da demek oluyordu ki, Charles’la evlendiğinde Sindirella...

Güçlkle yutkundu. *Kraliçe olacaktı.*

“Ben henüz prenses olmaya bile hazır değilim,” dedi. “Yani, hayal dahi edemiyorum...”

“Yeğenimin eş olarak seni seçmesinin sebeplerinden birinin de bu olduğunu sanıyorum. Seni bu yüzden sevdiğini düşünüyorum.” Düşes’in ses tonunda şefkat daimdi. “Çok az genç kadın prenses olacağını duyunca üzerine düşünür ve senin bunu düşünmen, zeki olmanın çok önemli bir göstergesi. Kraliçe olmak ağır bir sorumluluk getirebilir fakat genç kızların çoğu bunu anlamayacaktır. Onlar, prensle evlenmeyi sadece güzel elbiseler giyme, sarayda yaşama ve kraliyet ailesinin bir ferdi olma fırsatı olarak görür.”

Sindirella, Düşes’in sözleri üzerine düşündü. Üvey kız kardeşlerinin baloya gitmeye nasıl can attığını, prensin dikkatini çekmeleri için üvey annesinin onları nasıl yüreklendirdiğini hatırladı. Leydi Tremaine’in *niçin* bu kadar acımasızca davrandığını sorgulamayı asla bırakmayacaktı.

Üvey annesi yıllar önce ona, *sen yoksulluğun ne demek olduğunu asla bilemezsin Sindirella*, demişti. *Başının üstünde bir çatın, her öğünde yiyecek yemeğin var. Baban seni doğduğun andan beri şımartmış.*

Sindirella güçlkle soluk alıyordu. “Ben Prens’le daha iyi yaşam koşullarına erişmek için evlenmek istemiyorum.”

“Biliyorum, canım. Ama diğerleri bunu anlamayacak. Doğrusunu istersen, yeğenimin teklifini kabul ettiğin gibi büyük bir tepkiyle karşılaşacaksın, özellikle de Grandük’ten gelecek bu tepki.” Genevieve yüzünü buruşturdu. “Asıl soru şu, Charles’ı seviyor musun?”

Sindirella hiç tereddüt etmeden, “Evet,” dedi. “Elbette seviyorum.”

“O da seni seviyor. Senin yeğenim için en münasip eş ve Aurelais için en münasip prenses olduğundan zerre kadar şüphem yok.”

Düşes Sindirella’ya nadiren görülen o en güzel tebessümünü bahsetti. “Aurelais’i yönetmek Charles için kolay olmayacak. Bazen bu görev ona, tek başına omuzlamaması gereken, korkunç bir yük gibi dahi gelebilir. Artık hayatında sen olduğuna göre, dilerim birbirinize yardım edersiniz; ben de, bu görevi layığıyla yerine getirmen için elimden gelen her şeyi yapacağım.”

Genevieve konuşmayı sürdürdü. “Bir saray hizmetkârından Aurelais’in müstakbel kraliçesine dönüşmene sadece saatler var. Pek çok kişi, özellikle de soylu hanımefendiler bu haberi sevinçle karşılamayacak, onları değil de seni seçtiği için Prens’e kızacak.”

Sindirella, yıllarca ona eziyet etmekten zevk alan üvey kız kardeşlerini düşündü. “Bununla baş edebilirim.”

Sindirella bu durumu uzun uzadıya açıklamadı, Genevieve bu tavrını takdir etti. “Charles senin Aurelais Prensesi olacağını ilan ettiğinde, herkesin gözü senin üzerinde olacak. Herkesin sana dair ilk izlenimi olacak bu. Çoğu prensesin edinmek için yıllarca uğraştığı zarafet sende doğuştan var ama yetmez. Doğuştan soylu olsaydın dahi hiçbir şey yeterli bulunmayacaktı.” Düşes, Sindirella’nın çenesini tutup başını kaldırdı, göz göze geldiler. “Benim zamanımda, üç temel kural vardı. Ben bunların bir avuç saçmalık olduğunu düşünmüştüm ama yine de sana da aktaracağım. Bir prensesin üç temel özelliği vardır; öz güvenli, güzel ve...”

“Sevimli mi?” diye tahmin yürüttü.

Düşes, “Bakımlı,” diye düzeltti. “Tüm o peruklar, pudralar, rujlar filan bunun içindir. Geçmişin aksine, son zamanlarda kadınlar, doğal görünmenin peşindeler. Sanıyorum ki bu, senin için sorun teşkil etmez.” Düşes, onaylarcasına *hmm* dedi. “Pekâlâ, bu gece hangi renkte bir elbise giymek istersin?”

Sindirella dalgın dalgın, “Mavi bir elbise,” dedi. “Mavi annemin en sevdiği renkti, Charles’ı tanıyıp bizi bir arada görmesini çok isterdim.”

“Çok zarif bir düşünce bu, Külkızı.” Düşes şefkatle Sindirella’nın omzunu okşadı. “Bu gece sana dirayet verecek güzel düşüncelerden biri olsun bu.”

“Ne demek istiyorsunuz?”

“Sarayda bir hizmetkâr olmanı Charles da ben de umursamıyoruz fakat kraliyet eşrafı bunu önemseyecektir. Birilerinin sende en ufak bir kusur bulmasına izin vermeyelim. Hele de Grandük’ün.”

Genevieve ikinci kez Dük’ten bahsediyordu. Sindirella, aklını kurcalayan soruyu dillendirmekte bir sakınca olmayacağına hükmetti.

“Geçen hafta kütüphaneye gittiğimde, bir kitaptaki eski bir sayfaya rastladım. Bir macera romanından koparılmış bir sayfaydı. Sizin romanlarınızdan biri olabileceğini düşündüm; kocanızın ve sizin... Sayfada bir mesaj vardı: ‘Sihri geri getirmeliyiz.’”

Düşesin yüzüne hafif bir şaşkınlık yerleşti. “Mesajı buldun ha?”

Sindirella en sonunda, “Sihir hakkında merak ettiklerim vardı,” diye itiraf etti. “Biliyorsunuzdur, benim bir peri vaftiz annem var ve korkarım ki ilk baloya gitmeme yardım ederken başı belaya girdi. Charles beni meclis oturumuna çağırıp vaftiz annemi savunmamı sağlayacağına söz verdi ama beni dinlemeyeceklerinden endişeleniyorum.”

Genevieve, “Dinlemezler,” diye onayladı, “Ferdinand oradayken olmaz.” Dudaklarını sımsıkı kapattı. “Sihre dair pek çok şeyi elimizden geldiğince korumaya çalışırken Ferdinand bizi yakalamasın diye Arthur, kütüphanedeki sanat kitaplarının içine benim için mesajlar bırakırdı. Sanat eserleri, kitaplar, perilerden gelen hediyeler... Heyhat, yine de perileri koruyamadık.”

Gökyüzünden bir bulut geçti, Düşes'in yüz ifadesine kasvet yayıldı. "Tehlikelere rağmen kocam kendini ülkedeki sihir yasağını kaldırmaya adanmıştı. Aslında, o da peri soyundan geliyordu, sihir yapma gücü yoktu elbette fakat bununla gurur duyardı. Sanırım Ferdinand onu bir tehdit olarak gördü, kardeşimin üzerinde hoşuna gitmeyecek kadar etkisi olabilecek biri olarak... Bir önceki Grandük vefat ettiğinde, George'un danışman olarak Ferdinand'ı değil de Arthur'u seçme olasılığı her geçen gün artıyordu. Ferdinand da perilerin Aurelais'te gizlenmesine yardım etmesi ve bizzat peri soyundan geldiği için tehlike arz etmesi sebebiyle kocamı vatan hainliğiyle suçladı. Arthur, kaçırabildiği kadar çok sayıda periy Aurelais'ten kaçırmak için bu saraydaki gizli geçitleri kullanırdı. Perilerin yerini söylemediğinde Ferdinand kocamın itibarına leke sürdü. Kardeşim de ona kulak verdi, sanırım acısını akıtacak bir çıkış yolu aramıştı. Sonra da ülkeden sürüldük."

Sindirella'nın boğazına taş gibi bir yumru oturmuştu ama duyduklarına da şaşırılmamıştı. "Bunlar... korkunç şeyler."

Genevieve buz gibi bir sesle, "Ferdinand *korkunç* bir adam," diye yanıtladı, "fakat sihir yasaklandığında, Aurelais halkı büyük zorluklar çekti. Gerçi, siz gençler ülkede sihir varken her şeyin nasıl olduğunu hatırlamazsınız sanıyorum. Fırtınanın diğer yanında gün ışığını görmek ya da eve doğru koşarken adımlarını hızlandıran bir rüzgârı tabanlarında hissetmek gibiydi."

Sindirella alçak sesle, “Hayal edebiliyorum,” dedi. “Bir şeylerin iyiye gideceğine dair hiç umudum kalmadığında peri vaftiz annem geldi. Artık diyorum ki, sihirlerin en güçlüsü umut mudur acaba...”

Genevieve mantıklı bir yorumla, “Umut ve biraz direyet derim ben,” dedi. Sindirella’nın omzuna dokundu. “Peri vaftiz annen olduğunu anlamalıydım. Periler, kalbinde iyilik olanlara, etraflarını saran kötülüğü yok etmek için gelir. Sen de onlardan birisin, Kulkızı.”

Düşes derin derin iç geçirdi. “Ona yardımcı olmak için elimden geleni yapacağım fakat sen bu gece bu konuda endişelenmeyi bir kenara bırak. Bu gece senin için yepyeni bir başlangıç olacak, benim de sana, birkaç tavsiyem olacak: Şu anki dostlarına sıkı sarıl. Kraliyet ailesinin bir ferdi olduğunda, insanlar sadece onlara ne yararın dokunacağıyla ilgilenecektir. Üç temel özelliğe ek olarak, annemin bana hatırlattığı gizli bir özellik daha vardır.”

“Nedir o?”

“Bir prenses, *-miş gibi yapmayı* bilmelidir; alaylı kahkahalardan rahatsız olmuyormuş ya da fısıltılı dedikodular onun hakkında değilmiş gibi yapmayı bilmelidir.” Düşes’in dudaklarına hüznünlü bir tebessüm yayıldı. “Eh, bunun o kadar da iyi bir tavsiye olduğunu düşünmüyorum artık.”

Sindirella, üvey annesinin hizmetçiliğini yaparken nasıl kendi kendine şarkılar söylediğini, yaşadığı hayattan bıkmış ve öfke doluyken nasıl gülümsediğini, yapmak istediği tek şe-

yin yatağına gömülüp hayal kurarak gerçekleri unutmak olduğunu hatırladı. “Üvey annemle geçirdiğim yıllar boyunca çok kez *-miş gibi* yaptım...” Sesi çatallandı. “Mutluymuş gibi yaptım ama değildim. Perişan bir hâldeydim.” Yutkundu. “Artık *-miş gibi* yapmak istemiyorum.”

Genevieve, “O hâlde yapma,” dedi. “Bana kalsa son özellik *yumruk atabilen* olurdu.” Düşes kıkırdadı. “Tanrı biliyor ya suratının ortasına sağlam bir yumruk indirmek istediğim bir sürü insan var. Bu listenin en başında da Dük var. *Ben* senin gayet münasip bir prenses olacağına inanıyorum. Charles da inanıyor. Seni tanıdıktan sonra Aurelais’teki diğer herkes de inanacak.”

Sindirella gerginliğini yatıştırmaya çalışarak derin bir soluk aldı. “Umarım öyle olur.”

“Olacak. Bu geceden itibaren olacak. Bu gece, Aurelais nihayet kaçak prensesiyle, Prens Charles’ın kalbini *ve* tüm ülkenin aklını çelen gizemli genç kadınla tanışacak. Bu gece, herkese, adın gibi güzel olduğunu göstereceksin.”

Sindirella, içinden *adın gibi güzelsin* diye tekrar etti.

Drizella ve Anastasia, onun adıyla alay ettiğinde babasının söylediği bir söze çok benziyordu.

Babası şakayla karışık bir paylamayla, *senin adın güzel, derdi, tıpkı senin gibi. Sana yalnızca Ella diye mi seslenmemi istiyorsun?*

Hayır babacığım. Sindirella adını seviyorum.

O hâlde onları duymazdan gel. Sen tüm bunları göğüsleyecek kadar güçlüsün canım yavrurum.

Sindirella Düşes'e, "Teşekkür ederim," dedi. "Gerçekten."

"Daha iyi misin?"

"Çok daha iyiyim."

Düşes ellerini çırpı. "Şimdi sana bu gece giymen için seçtiğim elbiseyi göstereyim o hâlde. Ah, o mavi gözlerini nasıl da güzelce ortaya çıkaracak Külkızı! Kraliyet eşrafı, kız soylu olsaydı keşke, deyip durabilir ama mesele giyim kuşama gelince sana tek söz etmelerine mahal vermem!"

Yirmi Sekizinci Bölüm

Sindirella kendi kendine, *Bir prensesin üç temel özelliği vardır; öz güvenli, güzel ve bakımlı*, diye tekrar etti. *Bunlar işe yaramadığında, -mış gibi yapabilmesi işe yarayacaktı. Ah, tanrım umarım bu gece -mış gibi yapmak zorunda kalmam. Ya da kimseyi yumruklamam.*

Midesinde pır pır eden kelekleri dizginlemeye çalışarak eteklerini elleriyle düzeltti. Elbisesi deniz mavisiydi, fırfırlarında inci dizileri ve Düşes'in odasından balo salonuna bağlanan Amber salona yürüdüğü sırada ayak bileklerini gıcıklayan narin danteller vardı.

Koluna girmesini bekleyen Charles'la karşılaştığında şefkatle, "Çiçekleri gördüm," dedi. "Çok güzeller."

Charles, Sindirella'nın elini tutup dudaklarına götürdü, parmak uçlarına öpücükler kondurdu. "Evini hatırlatan gü-

zel anılarından bir buket var artık, burayı da evin olarak benimsemem için.”

Sindirella, Prens’in koluna girdi, Charles onu bahçelere bakan bir giriş salonuna götürdü. Dışarıda, bahçıvanların kurduğunu gördüğü çiçekli çardak tamamlanmış hâlde duruyordu; şimdi üzerinde özenle yerleştirilmiş pembe ve beyaz güller vardı. Sindirella hayranlıktan hafif bir çığlık atınca Charles Sindirella’nın avucuna nazikçe bir şey bıraktı.

Avucunda, ortasında yıldızlı bir gökyüzü gibi parlayan soluk mavi safir taşıyla, zamanla biraz yıpranmış, sade, altın bir yüzük duruyordu.

Charles, “Annemindi,” dedi. “Başka hiçbir şey onu, bu yüzüğü sana vermemden daha fazla mutlu edemezdi.”

Sindirella söyleyecek söz bulamadı. “Daha önce hiç bu kadar... bu kadar...”

“Beğendin mi?”

“Evet.” Sindirella kızardı. “Yani, çok güzel.”

Hafifçe gülen Charles yüzüğü Sindirella’nın parmağına taktı. “Camdan ayakkabıların gibi rahatsız etmiyordur, umarım.”

“Hayır.” Bu defa Sindirella güldü. “Merak etme, kaçmak gibi bir niyetim yok.”

Charles, şefkatle Sindirella’ya baktı ama buna yanıt veremedi. Tam o sırada Pierre yanlarına geldi. “Takdim etmek için sizi bekliyorlar.”

Sindirella ve Prens balo salonuna el ele girdiler. Geldiklerini haber veren ne bir trompet ne de haberci vardı ama tüm

davetlilerin başı onlara çevrildi, dillendirilmemiş beklentileri resmen vücuda gelmişti.

Yüzlerce gözün Sindirella'yı baştan ayağa süzdüğü ilk sefer değildi, ama Charles'ın yanında olmanın güzelliğine kendini kaptıramadığı ilk seferdi. Charles, onun aklını okumuş gibi içini rahatlatmak istercesine elini sıkınca, Sindirella da ona gülümsedi. Sonra yavaş yavaş, adım adım balo salonunun merdivenlerinden indiler.

Davetliler, bir kuş sürüsü gibi hızla hareket edip daha yakından görebilmek için etraflarına toplandı.

"Kim bu kız?" diye fısıldaştıkları duyuluyordu.

"O olabilir mi? Camdan ayakkabılı kız?"

Yüzünü daha yakından görmeye çalışan davetliler opera dürbünlerine ve yakın gözlüklerine sarılıp onu tanımaya çalışıyordu. Başta, bu ilgi Sindirella'nın cesaretini kırmıştı ama Kral'ın tahtına yaklaştıkça fısıltıları ve dedikoduları duymazdan gelmesi kolaylaştı. Cesaretini daha çok kıran, az sonra Kral George'la tanıştırlacak olmasıydı.

Müzik, bir dalga gibi köpürüp kıydan uzaklaşır gibi azalırken Sindirella'nın kalbi göğsünü yarıp çıkacak kadar şiddetle çarpıyordu. Kral George'un onu görünce yüzünü buruşturması, Sindirella'nın endişelerini daha da artırdı.

Bir anda farkına vararak içinden, *Bir dakika*, dedi, *beni görmek istemediği için değil, acı çektiği için yüzünü buruşturuyor.*

Hükümdarın şimdiki hâli, maskeli balo esnasında özel locasından davetlileri dürbünüyle izleyen o sıhhatli duruşun-

dan ne kadar da uzaktı. Kamburlaşmış ve solgundu, bedeni tahtta emanet gibi duruyordu. Kral öksürdü, sonra oturduğu yerde, yapabildiği kadar doğruldu. Yanında dikilen Grandük, pis pis sırtmamak için kendini zor tuttu.

Sindirella bu sırtışın kendisine doğrultulduğunu biliyordu ama yine de, beti benzi atmış Kral'ın yanında böyle pişkince duran Dük'ün hâli, sinirlerine dokundu. Yanlış giden bir şeyler vardı.

O ana kadar neredeyse hiçbir kelimesini işitmediği Charles şöyle dedi:

“İşte, evlenmeyi seçtiğim kadın karşınızda duruyor, baba.”

Sindirella bu cümleyle kendine geldi. Kral'ın sert yüz ifadesi, yerini mutlu bir tebessüme bıraktı ve Prens herkes görsün diye Sindirella'nın ardında bıraktığı camdan ayakkabıyı havaya kaldırdı. Ayakkabı, avizelerden yansıyan ışıklarla parladı ve Pierre, Sindirella'nın oturup tüm davetlilerin gözleri önünde ayakkabıyı giyebilmesi için rahat bir tabure getirdi. Fakat Sindirella oturamadan kalın ve şirret sesli bir kadının sözleri salonda yankılandı:

“Prens bu kızla evlenemez!”

Bir keman yayının tellerde kayarken çıkardığı çığlığa benzer tiz bir ses duyuldu ve orkestra birden durdu.

Sindirella bedeninin kaskatı kesildiğini hissetti. Arkasına dönüp bakmasına gerek yoktu, konuşanın kim olduğunu biliyordu. Kalabalığın uğultusu azaldı, fısıltılar durmaksızın sürüyordu.

Kral'ın nazırlarından biri, "Muhafızlar, tutuklayın şu kadını!" diye emretti.

Sindirella'nın elini tutan Charles da yay gibi gerilmişti ama onu ilerlemeye, arkasına bakmamaya ve Kral'a doğru yürüyemeye teşvik etti. Ama Sindirella yapamadı. Bacakları taşlaşmış, damarlarında dolaşan kan buz kesmişti. Hem arkasına bakmasına gerek yoktu. Az önce konuşanın kim olduğunu adı gibi biliyordu ve onunla yüzleşmesinin vakti gelmişti.

Olduğu yerde arkasına dönen Sindirella, üvey annesiyle hesaplaşmak için balo salonunun ortasına doğru ilerledi.

Leydi Tremaine hiddetle, "Prens bu kızla evlenemez!" diye bir kez daha bağırdı. Kral'ın huzurunda yerlere kadar eğildi. "Yalvarırım, majesteleri, söyleyeceklerime kulak verin."

Kral, "Bu ne kepezelik!" diye gürlledi. "Hanımefendi, bu gösteri ile bizleri incittiniz. Daha fazla bir şey duymak istemiyorum. Muhafızlar, çıkarın bu kadını buradan."

Grandük, "Efendimiz," diye söze girdi, "belki de hanımefendiye kendini izah etme fırsatı tanınmalıyız."

Leydi Tremaine, "Minnettarım, Dük Hazretleri," dedi. "Sindirella yıllarca benim gözetimimdeydi."

Ferdinand kaşlarını çattı. "Yani kendisi, kızınız mı?"

"Hayır, o bir hizmetçi. Bir hiç."

Sindirella kendinden emin bir tonla, "Bir hiç değilim ben," dedi. Üvey annesi Sindirella'nın, onunla kaldığı zamanlarda olduğu gibi yumuşak başlı ve sessiz duracağını sanıyor-

sa çok yanıliyordu. Sindirella değişmişti ve bu kadının bir kez daha hayallerini yok etmesine izin vermeyecekti.

Leydi Tremaine küçümseyerek güldü. “Doğru, sen bir hiç değilsin. Sen bir hırsızsın.” Tek hamlede Sindirella’nın kolyesini boynundan söküp aldı. “Sorun bakalım bu kolyeyi nereden bulmuş. Bu kolye benim kızlarımın.”

“Hayır! O kolye...”

“Camdan ayakkabılar da, elbiseler de öyleydi. Onları çaldı. Onun gibi bir kız ömrü boyunca çalışsa bile öyle pahalı elbiseler alamazdı. Onu evimden niçin kovdum sanıyorsunuz? Bu kız hem hırsız hem de yalancı!”

Sindirella, “Hayır!” diye bağırdı. “Bu doğru değil.”

“O zaman, bu kolyeyi nereden buldun?” Leydi Tremaine yeşil taşlı kolyeyi havaya kaldırdı. “Peki ya camdan ayakkabıları? O gece giydiğin elbiseye ne demeli? Senin ne arkadaşın var, ne ailen ne de beş kuruş paran!”

Dük, “Evet, evladım,” dedi. “Bu kolyeyi nereden *buldun?*”

Sindirella söyleyecek söz bulamadı. Lenore’nin hayatını tehlikeye atmaktan korktuğu için elbiseye de camdan ayakkabılara da onun efsunlarıyla ulaştığını ulu orta söyleyemezdi. Aurelais’te sihir hâlâ yasakken, bunu yapamazdı.

“Bunların hiçbir önemi yok.” Prens’in sesi sakindi, koyu kahverengi gözlerini Sindirella’nın üvey annesine birer bıçak gibi saplamıştı. “Leydi Tremaine, babamın gelecekteki eşimle tanışma merasimini aksattınız. Sindirella’nın eşyalarına na-

sıl sahip olduğu sizi hiç alakadar etmez. Kendisi, bu geceden itibaren, sizin sorumluluğunuzda değildir ve ithamlarınız sebebiyle ondan özür dilemenizi istiyorum.”

“Özür mü?” Leydi Tremaine konuşurken ağzından tükürükler saçıldı.

“Evet, sonra da lütfen sarayı terk edin. Muhafızlarım size ve kızlarınıza dışarıya kadar eşlik edecek.”

Anastasia ve Drizella annelerinin kollarından sağa sola çekıştirmeye başladı. “Anne! Bir şeyler yap anne!”

Leydi Tremaine şaşkınlıktan ağzı bir karış açık halde Prens’e baktı. “Ekselansları,” diye konuşmaya başladı, “Ben sadece sizi korkunç bir hata yapmaktan alıkoymaya çalışıyordum. Sindirella’yı çocukluğundan beri tanıyorum. O insanı kendi çıkarlarına göre yönetebilen, küçük, korkunç...”

“Doğru değil bu!” Sindirella bir kez daha haykırdı. Sakinleşmek için derin bir nefes alıp anlatmaya başladı. “Babam öldükten sonra dokuz yıl boyunca üvey annem ne istediye yaptım. Ondan hiçbir şey çalmadım, ona hiçbir zaman yalan söylemedim. Elimde avcumda, aile diyebileceğim bir tek o kalmıştı ve hem ona hem kızlarına her zaman saygılı davrandım.”

Charles, herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle, “Leydi Tremaine onu öz babasının evinde hizmetçilik etmeye zorladığında bile,” diye ekledi.

Kalabalıktan hayret çığlıkları yükseldi ve Leydi Tremaine Prens’in ithamını inkâr etmek için olduğu yerde döndü. “Babası onu bana emanet etmişti...”

Sesi birdenbire her zamankinden daha sert çıkan Grandük, “Hanımefendi,” diyerek araya girdi. “Elimde camdan ayakkabıyla mülkünüzü ziyaret ettiğimde sadece iki kızınız olduğunu söylediğinizi hayal meyal hatırlıyorum. O sırada Sindirella neredeydi?”

Sindirella Dük’e baktı, kendisini desteklemesine şaşır-mıştı.

Leydi Tremaine tekrar onlara dönüp dudaklarını incecik bir çizgi hâline getirdi. “Yapmayın, Dük Hazretleri, bir hata olmalı. Buna inanıyor olamazsınız...”

Ferdinand yeniden, “Kayıtlarımız var,” diye araya girdi. “Majesteleri, eğer görmeyi arzu ederseniz Kral’ın hanede yaşayan ve evlilik çağına gelmiş tüm genç kadınların ayakkabıyı deneyeceği yönündeki fermanına Leydi Tremaine’in açıkça karşı geldiğinin kanıtını sunabilirim.”

Prens elini havaya kaldırıp, “Bu kadarı yeter,” dedi. “Muhafızlar, Leydi Tremaine ve kızlarına çıkışa kadar eşlik edin. Yarın sabah gün doğumuna müteakip bir daha asla dönmemek üzere Aurelais’i terk edecekler.”

Anastasia ve Drizella’nın benzi kül rengine döndü, çevrelerini saran, ayıplayan kalabalığa endişeyle baktılar. Kısılmış gözler ve küçümseyen tebessümler gördüler.

Lenore ve soydaşlarının Aurelais’ten nasıl sürüldüğünü hatırlayan Sindirella’nın yüreği sızladı. Elini Prens’in koluna koydu. “Onları sürgüne gönderme. Zaten yeterince küçük düştüler. Hatırım için yapma, lütfen.”

Sindirella'nın dokunuşuyla Charles'ın yüz ifadesi yumuşadı, üvey annesi ve üvey kız kardeşlerine dönüp ters ters baktı. "Müstakbel prensesimizin merhametine şükrediniz ki, siz ve kızlarınız Aurelais'te kalabilirsiniz, fakat bir daha asla saraya adım atmayacaksınız."

Ferdinand, Sindirella'nın üvey annesi ve üvey kız kardeşlerini saraydan çıkarma işine devam etmelerini işaret ederek, "Muhafızlar!" diye ünledi fakat Leydi Tremaine kibirle reddetti.

Muhafızlara eliyle kenara çekilmelerini işaret ederek, "Kızlarım ve ben, kendimiz gideriz," dedi. Eteklerini topladı, kızları da onu taklit etti ve üçü birden ayaklar altına alınan gururlarını toparlamış oldular.

"Durun."

Sindirella kendi sesini tanımakta zorlandı. Sesi kulağa güçlü, kendinden emin geliyordu; bir zamanlar olduğu kıza hiç benzemiyordu.

"Üvey anne, Anastasia, Drizella."

Durdular, yavaşça dönüp Sindirella'ya baktılar. Sindirella derin bir soluk aldı, Leydi Tremaine'in kibirli burnunu ve dimdik başını görünce hiç de şaşırmamıştı. Eskiden bu çehreden, üvey annesini huzursuz etmekten korkardı.

Artık korkmuyordu.

Kalabalık kesif bir sessizliğe büründü fakat öyle olmasaydı dahi Sindirella salondaki düzinelerce davetliyi fark etmeyecekti. Tuhaf bir sakinlik tüm benliğini sardı; az sonra

söyleyeceği sözler, daha önce sarf etmeye cesaret edemediği ama yıllardır söylemeyi hayal ettiği sözlerdi. Artık birer hayalden ibaret olmak zorunda değildi.

“Keşke aile olabilseydik,” derken sesi alçak fakat güçlüydü. “Babam seninle evlendiğinden beri en büyük dileğim buydu. Ama sen, beni hor gördün, kendine hizmetçi yaptın, sonra da satmaya çalıştın.” Duraksadı. “Ama sana kızgın değilim.”

Şimdi Leydi Tremaine’in dikkatini çekmişti.

Sindirella, “Kızgın olacağımı sanmıştım,” diye itiraf etti. “*Kızgındım*. Ama sonra bunun yalnızca beni mutsuz edeceğinin farkına vardım. Senin çatının altında o kadar uzun zaman mutsuz olmamın ardından, bir daha asla bunu yaşamamayı seçtim. Bir aile olmadığımızı ve asla olamayacağımızı kabullendim. Bana zalimlik ettiğin onca yılı unutamayacağımı da kabullendim.”

Leydi Tremaine dimdik tuttuğu başını belli belirsiz indirdi. Sindirella’ya bakmıyordu, ama üvey kız kardeşleri bakışlarını yere indirdi, utançtan yanakları kızardı.

“Sizi affediyorum üvey anne, Anastasia, Drizella. Size kızgın değilim; bilakis, size acıyorum. İnsan, hayatını kinle doldurursa mutluluk nedir bilemez. Kendi iyiliğiniz için, dilerim kalpleriniz yumuşar.”

İşte. Söylemek istediği her şeyi söylemişti; salonun dört bir yanından hafif bir mırıltı yükseldi. Üvey annesi ve üvey kız kardeşleri başlarını eğip saraydan apar topar uzaklaştı ve

Charles Sindirella'nın yanına geldi. Kraliyet eşrafı arasındaki konuşmalar devam ederken Grandük bir yılan gibi süzülüp Sindirella ve Prens'in yanına vardı.

"Ekselansları, lütfen, müstakbel eşinizi Kral hazretlerine takdim etmeden önce bu talihsiz felaketten kalan huzursuzluğun yatışması için bir süre ara vermelisiniz."

Dük çifti balo salonundan çıkarıp kadife perdelerle donatılmış bir bekleme odasına götürürken Sindirella olan bitenin farkında değildi.

Leydi Tremaine ile geçen onca yıl nihayet son bulmuştu ve artık özgürdü; sonsuza dek. O kadını istemediği sürece bir daha asla görmesi gerekmeyecekti. Sindirella koltuklardan birine yığıldı, Kral'la tanışmadan önce kendini toparlayabileceği biraz vakti olduğu için şükretti.

Yanına oturan Prens, "İyi misin?" dedi.

Karmakarışık bir duygu seli Sindirella'nın zihnine tutunmuştu; üzüntü, rahatlama, acıma... Bunları nasıl anlamlandıracağını henüz bilemiyordu, ama emin olduğu bir şey varsa o da Charles'a duyduğu aşktı. Güçlülükle de olsa ona tebessüm etti. "Onu sürgüne göndermediğin için teşekkür ederim."

Charles, "Sen ne istersen yaparım," dedi. "Söylemeden edemeyeceğim, korkunç bir kadınmış, senin anlattığından çok daha korkunç."

Grandük, "Kesinlikle öyle," diyerek söze karışıp ikisine de varlığını hatırlattı. Sindirella oturduğu yerde sıçradı.

Ferdinand, “Bu sorunu büyük bir zarafetle çözdünüz, ekselansları,” dedi. “Üvey kızını hizmetçilik etmeye zorlamak nasıl da fena bir acımasızlık! Böyle zalimleri, müstakbel prensesten uzak tutmak en iyisi olacaktır.”

Prens huzursuz bir sesle, “Evet,” dedi. “Yardıma için teşekkürler, Ferdinand.”

“Benim için zevktir. Tremaine mülküne ziyaretimi dün gibi hatırlıyorum.” Ferdinand ürperdi. “O evde böyle güzel bir genç kadının da olduğu kimin aklına gelirdi?” Sindirella’ya bakıp ağzı kulaklarına varana dek gülümsedi. “Siz burada biraz dinlenin, ben de Pierre’in camdan ayakkabıyı emniyetli bir yere götürmesini sağlayacağım. Bir de balo salonunda sükûnetin hâkimiyetinden emin olduktan sonra majestelerinin yanına giderken size eşlik edeceğim.”

Dük yanlarından ayrılınca Prens, “Ferdinand’ın bu kadar yardımsever olması hayra alamet değil,” diye mırıldandı. Sonra çenesini ovuşturdu. “Tremaine mülkü, ziyaret edilecek yerler listesinde vardı. Seni *niçin* bulamadığımı merak ettim.”

Sindirella hüznle, “Beni bulamadı çünkü görebileceği bir yerde değildim,” dedi. “Ferdinand camdan ayakkabıyla evimize geldiğinde üvey annem beni odama kilitlemişti. Üvey kız kardeşlerim seninle evlenmek için ondan faydalanamam diye ayakkabının bendeki tekini kırdım.” Yutkundu. Boğazı kurumuştı, Leydi Tremaine ve üvey kız kardeşleriyle aralarında geçen konuşmanın etkisiyle hâlâ zor nefes alıyordu.

“Baban benim bir hırsız olduğumu düşünmüyor, değil mi? Camdan ayakkabıları çalmadım...”

Charles, “Çalmadığımı biliyorum,” diye yanıtladı. “Durumu açıkladığımda babam anlayışla karşılayacaktır.”

“Peki ama ona bahsedecek misin, yani peri vaf...”

Grandük girişteki perdeyi aralayıp, “Öhhöm” diyerek sözünü kesti. İnsanları gafil avlamakta gerçekten ustaydı, Sindirella Dük’ün konuşulanların ne kadarını duyduğunu merak etti. “Babanız sizi görmek istiyor.”

Charles bakışlarıyla af diledi. “Babama her şeyi anlatacağım, sonra da seni çağıracağım.”

Sindirella Prens’e, “Git,” dedi. “Ben burada seni bekleyeceğim.”

Ne var ki Prens Grandük’le birlikte odadan çıktığı anda birdenbire düşmanca bakan kraliyet muhafızları içeri girdi.

Sindirella irkildi, duyduğu korku zihnini keskinleştirmişti. Bunlar Prens Charles’a daima eşlik eden muhafızlar değildi; aralarında Pierre yoktu. Sindirella tam bunu söyleyeceği sırada muhafızlardan biri reverans yaptı ve konuşmaya başladı:

“Hanımefendi, can güvenliğiniz için balodan ayrılırken size eşlik edeceğiz.”

Sindirella, “Balodan ayrılırken mi?” diye tekrarladı. “Ben Prens’i bekliyorum. Babasıyla görüşmek için gitti.”

“Emir böyle.” Muhafız, daha önce hiç geçmediği bir kapıdan Sindirella’yı çıkardı.

Onu loş, dar bir koridora doğru götürürken sertçe, “Bu taraftan,” dedi.

Paniğe kapılan Sindirella, *çok hızlı yürüyorlar*, diye düşündü. “Sanırım Charles’ı beklemem gerekiyor.” Geri dönmeye çalıştığında muhafızlar onu omuzlarından yakaladı.

“N-n-nereye gidiyoruz?” diye sordu, sesi korku doluydu.

“Grandük açıklayacak. Sizinle baş başa görüşmek istiyor.”

Sindirella kaşlarını çatı. “Prens’in yanında olduğunu sanıyordum.”

Muhafız Sindirella’yı süzdü fakat yanıt vermek yerine omzunu iyice sıkıp daha hızlı yürümesi için itekledi. Balo salonundan gelen müzik sesi o kadar uzakta kalmıştı ki Sindirella artık duyamıyordu.

Korkunç bir şeyler olduğunu düşünmekten kendini alamayarak dudağını ısırıldı. Pencereleler gitgide küçülüyor, koridorlar gittikçe kısalıyor gibiydi. O kadar çok kez köşeleri döndüler ki Sindirella sarayın neresinde olduklarını artık bilemiyordu.

Başını dik tuttu. Grandük ona her ne söyleyecekse, onu nasıl küçük düşürmeyi ve prenses olmaya münasip olmadığını nasıl başına kakmayı planlıyorsa planlasın, Sindirella’yı Charles’la evlenmekten vazgeçiremeyecekti.

Muhafız odayı işaret ederek, “Grandük sizinle burada görüşecek,” dedi.

Biri ardından boğuk bir gürültüyle kapıyı kapattı. Sindirella arkasına baktı ama muhafızların hiçbiri ona eşlik etmemişti. Yalnız kalmıştı... Grandük’le.

Baştan ayağa ürperdi. Girdiği odada çok az eşya vardı; kare şeklinde ahşap bir masa ve etrafın ıssızlığında sırttan iki kadife kaplı koltuk. Bunların tam ortasında, iki yanında iki büyük mum olmasına rağmen karanlığa bürünmüş Dük oturuyordu.

Dük, "Evladım," diyerek Sindirella'yı selamladı. Kalemini bırakıp bir şeyler yazmakta olduğu kâğıdı ikiye katladı. "Otur. Bu gece seni balodan uzaklaştırdığım için kusuruma bakma, ama seninle görüşmem gereken acil bir mevzu söz konusu."

Sindirella Dük'ün gösterdiği koltuğa şöyle bir baktı. "Ayakta beklemeyi tercih ederim. Teşekkürler."

"Pekâlâ, öyle olsun."

Sindirella kupkuru bir sesle, "Charles'ı Kral'ın yanına götürmedin," dedi. "Yalan söyledin, değil mi?"

Dük gözlüğünü çıkarıp gözlük zincirini parmağına dola-
dı. Sonra gözlüğü avcuna alıp yumruğunu sıktı.

"Evladım," diye tekrar etti, "Kötü haberlerin elçisi olmak benim makûs talihimdir fakat bu ülkenin geleceğini temin etmek de asli görevimdir. Bilirsin, ülke dediğimiz narin bir şeydir ve böyle zamanlarda..." Cümlesini kasten yarım bıraktı.

"Ne demeye çalışıyorsunuz?"

"Korkarım ki bunu söylemenin daha kibar bir yolu yok fakat sana âşık olması için ekselansları, soylu ve sevgili Prens Hazretleri Charles Maximilian Alexander'a kara büyü yaptığın dikkatimden kaçmadı."

Sindirella dehşet içinde, eliyle ağzını kapattı. “Doğru değil bu. Ben...”

“Genç bayan, siz bunun ayırdında olmayabilirsiniz fakat Aurelais’te sihir yasaktır ve sihir yapabilen herkes ülkeden sürülmüş ve bu meşgalelerini devam ettirmeleri katiyetle yasaklanmıştır. Dolayısıyla, büyü yapmanız, özellikle de bunu kraliyet ailesinin bir ferdine yapmanız, vatan hainliğidir. Başka söze gerek yok, tutuklusunuz.”

Grandük ile görüşmesi için onu getiren üç muhafız, omuzlarından sallanan kalın urganlarla geri döndü.

Sindirella’nın gözleri dehşetle büyüdü. Kapiya koştu ama nafileydi. Muhafızlar etrafını çevirmişti. Biri ağzına bir parça bez tıkarken diğer ikisi ellerini arkasında bağladı.

Sindirella’nın boğuk çığlıklarını kesen sesiyle Dük, “Bir dakika,” dedi.

Sindirella duraksadı. Belki de tüm bunlar bir hataydı.

Oysaki Grandük bir şeyler söylemek için ona dönünce, Sindirella umudunu yitirdi. Dük’ün gözlerinde olanların hata olmadığını ima eden bir parıltı vardı.

“Bana öyle bakma evladım,” dedi. “Böyle olmasını ben de istemezdim. Fakat Aurelais’in veliaht prensi bir hizmetçiyle evlenemez. Düzen bozulur ve yüzyıllardır süregelen gelenekler, adabımuaşeret yerle bir olur. Bu hiç hoş olmaz. Zamanla sen de anlayacaksın.”

Sanki Sindirella’yla değil daha çok kendi kendine konuşuyordu.

Dük, acımaya benzer bir yüz ifadesi takınarak sözlerine “Leydi Tremaine ile yüzleşmenizden anladım ki, kolay bir hayatın olmamış,” diye devam etti. “Ben acımasız biri değilim evladım, sağduyusu olmayan biri de değilim elbette. Sana cömert bir teklifim olacak.”

Ferdinand’ın ufacık bir el hareketiyle, Sindirella’nın en yakınındaki muhafız, onu masaya doğru itip ağzındaki paçavrayı ve bağlarını çekip çıkardı.

Dük çığlık atmamasını söylemek için işaret parmağını dudaklarına götürdü. “Önce söyleyeceklerimi dinle: Prens Charles’a kendi el yazınla evlenmek konusunda fikrini değiştirdiğini ve onu hiç sevmediğini anlatan bir mektup yazmanı istiyorum.”

“Asla!” Sindirella muhafızın pençesinden kurtulmak için kıvrandı ama adam demir gibiydi. “Yazsam bile Charles buna inanmaz.”

“Genç bayan, Prens’i sadece birkaç gündür tanıyorsun. Oysa ben onu doğduğundan beri tanırım.” Dük Sindirella’nın eline bir kalem tutuşturdu ama Sindirella bunu fırlatıp attı. Muhafız, pençelerini etine geçirecekmiş gibi sıktı.

Ferdinand olanlara aldırmadan, “Bunun karşılığında da,” diye devam etti, “rızkının temin edilmesini sağlayacağım. Aurelais’in güneyinde, sana armağan edilecek muhteşem bir mülk ve yılda on bin akçe gibi cömert bir maaş alacaksın. Pek tabii ki, böyle bir teklif, senin gibi genç bir hanıma fazla bile... yetiştirilme tarzın düşünülünce.”

“Ne kadar para, mücevher, toprak vaat edersen et fikrim değişmeyecek. Bunların hiçbirisi umurumda değil.” Sindirella başını iki yana salladı. “Durma, beni uzaklara gönder. Charles beni aramaktan asla vazgeçmeyecektir.”

Ferdinand keyifle kıkırdayarak başını iki yana sallayıp, “Ah, gençlik aşkı,” dedi. “O hâlde, cömert teklifimi reddediyorsun, öyle mi?” İç çekti. “Kabul etmediğin takdirde ne yapacağıma dair hazırladığım planı uygulamak zorundayız demek ki.”

Dük Sindirella’yı bileğinden yakaladı, Charles’ın verdiği yüzüğü parmağından çıkarması için muhafızlar onu kıpırdamayacağı kadar sıkı tuttu.

“Hoş, fakat değersiz bir takı. Sevgili kraliçemizin yüzüğü sanıyorum? Ruhü şad olsun.”

Sindirella, “Ver onu bana!” diye bağırdı.

Ferdinand, “Tek kelime daha etme,” diye uyarınca muhafızlardan biri Sindirella’nın ağzını kocaman eliyle birden kapatıp çığlıklarını bastırdı.

Dük, yüzüğü parmağında çevirdi, safir taşın mum ışığında parlamışını izledi. “Sanırım, genç prensimiz Charles’a yazdığım mektuba bunu da eklemeliyim.”

Elini ceketinin cebine atıp güzelce ikiye katlanmış bir kâğıt çıkardı. “Teklifimi reddedeceğini sezmiştim, ben de seni mektup yazma zahmetinden kurtardım.”

Sindirella’nın tüm vücuduna bir panik yayıldı. “Hayır!” diye bağırdı ama sesi boğuk çıkıyordu. Umutsuzca kıvranıp

kurtulmaya, muhafızın elini ağzından çekip savurmaya çalıştı ama muhafız kuvvetini biraz daha artırdı.

Dük, mektubu Sindirella'nın yüzüne doğru salladı. "Şunu derhal Prens Charles'a iletelim, ne dersin? Yokluğum fark edilmeden, baloya dönmek zorundayım. Endişelenme Sindirella, Prens sana çok düşkün olabilir ama üzgünüm, çabucak da unutacaktır."

Ferdinand hemen yüzüğü mektup zarfının içine koydu.

Sonra muhafızlardan biri başına bir çuval geçirdi ve Sindirella'nın dünyası karanlığa gömüldü.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Biricik Charles'ım,

Seninle evlenmek ve Aurelais'in prensesi olmak konusunda fikrimi değiştirdim. Sırf Leydi Tremaine'in boyunduruğunda yaşadığım hayatın hazin zincirlerinden azat olabilmek için seni seviyormuş gibi yaptığımı itiraf etmeliyim. Gel gör ki, suçluluk duygum ağır bastığından bu izdivacı bir neticeye bağlayamam. Fikrim değişmeyecek. Lütfen beni arama.

Hürmethkâr kulunuz,

Sindirella

Charles, anlam veremediği tuhafılığı çözebilmek için mektubu tekrar tekrar okudu.

Aslında, ortada hiçbir tuhafılık yoktu. Anlatılmak istenen şey gün gibi açıktı.

Sindirella onu sevmemişti. Onunla evlenmek istemiyordu.

Charles şimdi, duygulardan mürekkep bir harabe gibiydi. Mektubu her okuyuşunda, yazılanlara daha da inandı.

“Bütün suç benim,” diye mırıldandı. Sindirella’ya, bütün samimiyetiyle, Aurelais Prensesi olmanın kolay olmayacağından söz etmişti. Bu yüzden fikrini değiştirdiyse, ona saygı duyardı.

Yine de, derinde bir yerde, Sindirella’nın onu terk ettiğine inanamıyordu. Bu mektubu onun yazdığına inanamıyordu. Sözcükler, resmî ve tumturaklıydı, biricik sevdiceği Sindirella’nın kaleminden dökülmüşe hiç benzemiyordu.

Fakat bu tuhaf mektubun en gizemli yanı, yüzüktü...

Mektubun arasına sıkıştırılan, Sindirella’ya dün gece verdiği yüzük. Alyansın iç yüzüne kazınmış, babasının annesine duyduğu aşkı ilan eden yazıyı parmağıyla okşadı. *Bir olsun yolumuz da kalbimiz de. İlelebet.*

Peki, o hâlde, bu mektubu Sindirella’nın yazdığına inanmayı niçin reddediyordu?

Çünkü beni gerçekten terk ettiyse, demek ki, onca zamandır olduğunu düşündüğüm kadın değilmiş.

Mektubu sımsıkı tutan Charles, Pierre’i çağırmak için çanı çaldı.

Charles daha sormadan, kâhyası, “Hanımefendiden hâlâ bir haber yok, ekselansları,” dedi. Yarım saat içinde Pierre’i altıncı çağırışydı. Bir gece önceki balo aniden son bulduğundan beri de muhtemelen yüzüncü kezdi.

“Her yere bakın. Hizmetkârların katı, ahırlar, hangar...”

“Arıyoruz, ekselansları.” Pierre başını eğdi. “Grandük emrindeki herkesi hanımefendiyi aramak üzere gönderdi. Şimdiki vaziyete bakılırsa, ne yazık ki, hanımefendi sırra kadem bastı.”

Sırra kadem bastı. Üçüncü kez.

Charles aklını toparlamaya çalışarak mantığına tutundu. İlk seferinde, saat gece yarısını vurduğunda, peri vaftiz annesinin ona yaptığı sihrin bozulacağından korkarak ortadan kaybolmuştu. İkincisindeyse, üvey annesi ve üvey kız kardeşleriyle karşılaşmaktan korktuğu için balodan ayrılmıştı.

Ya bu defa?

Sırf Leydi Tremaine’in boyunduruğunda yaşadığım hayatın hazin zincirlerinden azat olabilmek için seni seviyor-muş gibi yaptığımı itiraf etmeliyim.

Charles yumruklarını sıkıp böğrüne dayadı. Bu sözlere inanmayı hâlâ reddediyordu.

Kendi kendine, “Dün gece onun peşinden gitmeliydim,” diye mırıldandı.

Ferdinand, *Onun peşine düşmenizi önermem, demişti. Hele de salonda bunca davetli varken, ekselansları, kimseye perişan görünmemelisiniz. Böylesi ancak dedikoduların yayılmasına yol açacaktır; Leydi Tremaine’in kepezeliğinden doğan şamatayı da düşünecek olursak, başka her türlü rezilliğin ihtimalini dahi önlememiz gerekir. Babanızın yanında kalın, bu gece yaşananların gerginliği, sıhhatine iyi gelmiyor.*

Kendisi, dinlenmek üzere odasına çekildi. Yanına gidin, ben de genç kızı arayayım.

Sindirella'nın ortadan kaybolmasına o kadar şaşırmış, babasının sıhhatinden o kadar endişe etmişti ki, Ferdinand'a gerçekten güvenmişti.

Ne olursa olsun bu defa eli kolu bağlı oturmayacaktı. Paltosunu aldı. "Kahvaltıya teşrif etmeyeceğimi babama bildir, halama da özürlerimi iletmeyi unutma lütfen."

"N-n-nereye gidiyorsunuz?" Pierre kekeledi.

Charles hiç duraksamadan, "Onu bulmaya," diye yanıtladı. "İlk yapmam gereken şeydi aslında bu."

Prens saray bahçelerinden geçip terzilerin çalıştığı kata doğru ilerledi. Saraydan çıkmadan önce görmesi gereken biri vardı.

Selam dahi vermeden Louisa'ya, "Onu gördün mü?" diye sordu. "Sindirella'yı?"

Terzi kızların hepsi şaşkınlık içinde ona bakınca Louisa çarçabuk reverans yaptı. "Hayır, ekselansları. Dünkü balodan sonra görmedim. Hiç onun yapacağı türden bir hareket değil bu, genellikle çok güvenilir biridir."

Charles bıkkınlıkla omuzlarını saldı. Sanmıştı ki, *ummuştuk ki*, Sindirella nereye gittiğine dair arkadaşına hiç değilse bir ipucu bırakmış olur. Louisa'dan sevgiyle bahsetmişti.

Köpeğim Bruno ve üvey annemin evindeki farelerden sonra, yıllardır edindiğim ilk arkadaşım, Louisa.

Prens, orada onları dinlemiyormuş gibi yapmak için şekilden şekle giren pek çok başka terzinin de bulunduğu

nihayet farkına vardı ve alçak sesle, “İsmin Louisa’ydı, değil mi?” diye sordu. “Onu görürsen, kâhyam Pierre’e derhal haber verir misin lütfen?”

“Emredersiniz ekselansları. Haber vereceğim.” Louisa’nın yüzü endişeyle kırıktı. “Kaybolduğunun farkında değildim. Köpeğini bulmalısınız, adı Bruno, halanız onu sahiplenmişti; Sindirella, onsuz hiçbir yere gitmez. Bruno hâlâ saraydaysa, Sindirella’yı o bulabilir.”

Bruno! Charles derhal harekete geçti. Bu neden aklına gelmemiştii?

Terzilerin katından apar topar ayrılmadan önce, Louisa’nın omzuna dokunup teşekkür etti. “Çok zekice bir fikir bu! Teşekkürler. Gerçekten, çok teşekkür ederim.”

Ne var ki Düşes’in odasına vardığında, Bruno’dan iz yoktu.

Genevieve halası, “Charles!” dedi, kasvetli görünüyordu. “Ben de Pierre’i seni çağırmaya göndermek üzereydim. Baban seni görmek istiyor.” Duraksadı. “Derhal.”

Görünüşe göre Kral’ın huzuruna çağırılan sadece Charles değildi. Elinde bir dolmakalem ve bir kâğıtla Grandük, Kral George’un odasında bekliyordu. Yine, bir aldatmaca peşindeymiş gibi bir hâli vardı.

Ferdinand, “Prens’in münasip bir eş bulamaması durumunda,” dedi, “Kral George’un sadık danışmanı ve Aurelais’in saygın koruyucusu ben, Malloy Grandükü Ferdinand,

ülkenin güvenliğini temin etme görevini üstleneceğim. Ne şekilde yapmam gerekirse.”

Kral zayıf bir sesle, “Ne şekilde yapman gerekirse,” diye tekrar etti.

Dük, Kral’ın elindeki kalemi alarak, “Teşekkürler, efendimiz,” dedi. Kendini beğenmiş bir sevinç ifadesi Ferdinand’ın yüzüne yayıldı, Charles’ın hiç de hoşuna gitmeyen bir ifadedi bu.

Prens Charles, “Dur!” diye bağırdı. “Baba, ne yapıyorsunuz sen?”

Charles’ın sesini duyan Kral’ın dudaklarına dermansız bir tebessüm yerleşti. “Charles, oğlum. Sen misin?”

Prens babasının yatağının başına koşup kâğıdı Grandük’ün elinden almaya çalıştı. “Baba, yoksa imzaladın...”

Ferdinand, “Babanızı üzmemeniz daha iyi olur,” dedi.

Charles Grandük’e ters ters baktı. Buzdan bir kılıç gibi sesiyle “Defol,” dedi.

Ferdinand şaşkınlıktan nutku tutulmuş numarası yaparak gözlerini kırıştırdı. “Ekselansları, tavrınız hiç yakışık almıyor ve kesinlikle bu duruma uygun...”

Charles, “Defol,” diye tekrar etti. “Bir daha söylemeyeceğim. Şu kâğıdı da bana ver.”

Dük yeniden sırtıtmaya başladı. Rulo hâline getirdiği kâğıdı yeşil bir kurdeleyle bağlarken sakince, “Korkarım ki böyle bir ayrıcalığınız yok, ekselansları,” dedi. “Babanızın danışmanı olarak, bu fermanı meclise iletme benim göre-

vim. Müsterih olun, ben yalnızca bu ulusun kutsallığını muhafaza etmeye ve...”

“Sen yalnızca *kendi çıkarlarını* korumaya çalışıyorsun.”

Kral hırıltıyla, “Ha... Hayır, çalışmıyor,” dedi. “Ferdinand’ın sözlerine kulak ver, Charles.”

Prens endişeyle babasının yatağının kenarında diz çöktü. “Genevieve halam beni çağırdığını, durumun acil olduğunu söyledi.”

“Babanızın sıhhati yerinde değil.” Ferdinand yakasını düzeltti. “Ülkenin geleceği hakkında sizinle istişare etmek üzere beni görevlendirdi. *Sizin* geleceğiniz hakkında da.”

Charles sakinliğini korumakta zorlandı. Duydukları hiç hoşuna gitmemişti.

“Görünen o ki, Sindirella isimli genç kadın, dün gece saraydan ayrılırken görülmüş, ekselanslarının kendisiyle evlenmeye dair takdire şayan niyetine karşılık vermemiş ve soylu prensimizi tüm kraliyet eşrafının gözü önünde küçük düşürerek...”

Charles dişlerini sıkarak, “Dün gece olanları hatırlatma- na gerek yok,” diye tısladı. “Ne demeye çalışıyorsun?”

Ferdinand, “Demem o ki, bir eş adayınızın bulunmaması, veraset yoluyla Aurelais tahtına çıkma sıranızı da muallakta bırakmaktadır,” dedi. “Siz ekselanslarının komşu ülkelerden birinin prensesiyle izdivacının gerçekleşmesi hususunda, majesteleri de ben de, ilkeli olmanın gerektirdiği üzere, hem-fikiriz.”

“Ben zaten seçimimi yaptım.”

Dük hiç vakit kaybetmeden, “Seçiminiz de sizi terk etti,” diye cevabı yapıştırdı. “Üçüncü kez.”

Kral, “Seçtiğin eş adayına son derece açık fikirli bir tavırla yaklaştım, Charles,” dedi. “Ama o kız... Sindirella, münasip bir aday değil.”

“Baba...”

Kral, “Sen artık çıksan iyi olur, Ferdinand,” dedi. “Bu konuşmaya oğlumla baş başa devam edeceğim.”

Ferdinand kendini beğenmiş sırtışını gizleyerek, “Nasıl arzu ederseniz, majesteleri,” dedi.

Kapı kapanınca, Charles Kral’ın yatağının yanına oturdu. Babasının bu kadar güçsüz görünmesine inanamıyordu. Benzi sararmış, gözleri yuvalarının içine çöküp kan çanağına dönmüştü. Kral, daha birkaç gün öncesine kadar gayet sıhhatli görünüyordu. Ne olmuştu?

“Oğlum, gönlünü Sindirella’ya kaptırdığını biliyorum. Senin için doğru kişi olmasını ben de istemiştim. İkinizin evlendiğini, evladınızı dizimde hoplattığımı dünya gözüyle görmek istemiştim.” Kral’ın sesi titredi. Yorganların altına biraz daha gömüldü, görkemli yatak başı, hasta bedenini ufacık gösteriyordu.

“Ne yazık ki, dün gece olanlara bakılırsa, o kızın senin için doğru kişi olduğunu sanmıyorum.”

“Baba, Sindirella balodan kaçmış gibi görünüyor, biliyorum...”

“Bir kez de değil, üç kez. Kız üç kez balodan kaçıp üç kez sırra kadem bastı.” Kral başını iki yana salladı. “Seni sevseydi, kaçmazdı.”

Bu sözler Charles’ın kulaklarında yankılandı, yutkundu, bunlara inanmak istemiyordu.

Sindirella’nın mektubu, *Lütfen beni arama* diye bitiyordu.

Ne bir veda, ne bir özür, ne nereye gittiğine ya da niçin birdenbire fikrini değiştirdiğine dair bir ipucu vardı. Bu, canını yakmıştı.

Herkesin gözü onun üzerindeyken Sindirella’nın ne kadar huzursuz olduğuna şahit olmuştu. Halası, Sindirella’ya balo gecesi nasıl bir elbise giymek istediğini sorduğunda onun, “Mavi bir elbise. Mavi annemin en sevdiği renkti, Charles’ı tanıyıp bizi bir arada görmesini çok isterdim.” dediğini anlatmıştı.

Ülkedeki diğer genç kadınlar, prenseslere layık bir elbise, kristallerle süslü saten eldivenler, yakut kakmalı bir taç istedi. Sindirella bunların hiçbirini istememişti.

Charles onu bu yüzden sevmişti. Konuşmadan önce sözcüklerini itinayla seçişindeki samimiyeti ya da gülümserken dans eden kaşları, ya da onunla alay ederken şarkı söyleyen bir bülbüle benzeyen sesi yüzünden...

Sindirella’yı bu yüzden özlüyordu.

Babası uzanıp Charles’ın elini tuttu. “Ben iyi değilim, oğlum.”

Prens dikkatini babasına yöneltti. “İyi olacaksın. Dr. Coste sana...”

“Dr. Coste hastalığımın ne olduğunu anlayamadı. Ne kadar vaktim kaldığını bilmiyorum, lafı uzatmanın da âlemi yok. Bana bir konuda söz vermeni istiyorum.”

Prens nefesini tuttu. Babasının söylemek üzere olduğu şeylerin hoşuna gitmeyeceğini biliyordu ama yine de kendini, “Elbette baba, ne istersen,” derken buldu.

“Sen Aurelais’in geleceğisin, Charles. Dük’ün teklifini dikkate al ve prenseslerle görüş. Evlenmek için birini seçip ülkemizin güvenliğini temin et.”

Charles hüznüyle, “Peki ya aşk, baba? Daha iyi bir hükümdar olmana olanak verenin anneme duyduğün aşk olduğunu söyleyen sen değil miydin?”

Kral’ın yüzü karardı, sonra acıyla buruştu. Güçlülükle, “Belki de yanıldım,” dedi. “Belki de o zaman her şey daha kolaydı.” Kral soluk aldı. “En azından bu teklifi bir düşün, oğlum. Ülkenin iyiliği için.”

Charles, babasının elini kendi avucunda ısıttı. Boğazına bir yumru oturmuştu, dudaklarından dökülen her bir kelime, kalbinden yola çıkıp canını yakarak sese dönüşüyordu. “Elbette baba.”

Islanan gözlerini, ağlamamak için kırıştırdı, yavaşça ayağa kalkıp babasını alnından öptü. “İyice dinlen, babacığım. Kısa süre sonra seni tekrar ziyaret edeceğim.”

George gömleğinin kolundan yakaladığı Charles’ı kendine doğru çekti. Yastığının altından rulo hâlinde bir kâğıt çık-

ıp Charles'ın eline tutuşturdu. Hırıltıyla, "Artık kral sensin," dedi.

"Ne?"

Babası öksürdü, Charles'ın kolunu bırakırken elleri titriyordu. "Sen evlenene dek beklemek istemiştım ama hep tacımı sana devretmeyi düşünüyordum. Keşke daha uzun yaşasaydım."

Charles işittiklerini anlayamıyordu. "Ölmüyorsun."

Babası yastığına gömüldü. "Sonumun geldiğini hissediyorum." Sesi çatallandı. "Gençsin, Charles ama benim tahta çıktığımda olduğum kadar da genç değilsin. İyi bir kral olacaksın. Ferdinand... Ferdinand sana yardım edecek."

"Baba?"

Babasının dudaklarından hafif bir hırıltı döküldü, sonra da horlamaya dönüştü. Babasının uykuya daldığından emin olunca Charles rahat bir soluk aldı. Daha sonra tekrar gelecekti.

Kral'ın odasından çıkmadan önce, "İyi ol baba," diye mırıldandı.

Kapının önünde bekleyen kâhya, "Ekselansları, siz... iyi misiniz?" diye sordu.

Prens derin derin iç çekti. Bu soruya ne yanıt verebilirdi? Babasının sıhhati gittikçe kötüleşiyor ve bu konuda konuşmak istediğı, muhtemelen daha iyi hissetmesini sağlayacak, bu dünyadaki sevdiği tek kiş i bir veda bile etmeden ortadan kaybolmuştu.

Nasıl iyi olabilirdi?

Yine de, belli belirsiz bir baş selamı vermeyi başardı.
 “Evet, ilginize teşekkür ederim kâhya efendi. Lütfen günün
 geri kalanında kimsenin beni rahatsız etmemesini sağlayın.”

“Elbette, ekselansları... Yani, majesteleri.”

Majesteleri sözcüğü Charles’ın kulaklarında çınladı. Hiç-
 bir şey söylemeden arkasını döndü, daha önce hiç olmadığı
 kadar çaresiz ve yalnız hissediyordu.

Otuzuncu Bölüm

Tan yeri, kalın fırça darbeleriyle pembeye boyanmış gibiydi. Charles'ın daha iki gece önce Sindirella'yı götürdüğü bale gösterisinde dans eden balerinlerin ayakkabıları gibi pembe... Sanki üzerinden bir ömür geçmişti.

Saat kulesinden yayılan çan sesleri Sindirella'nın sınırlarını bozdu. Saat altıyı vuruyordu. Daha dün, Düşes'in odasında, Kral'a ve kraliyet eşrafına takdim merasimine hazırlanıyordu. Yarım günde her şeyin bu kadar değişmesi ne tuhaftı.

Saat kulesinin çanları susunca Sindirella, *bu sesleri son kez mi duyuyorum acaba* diye düşündü. *Ya da Aurelais'i son görüşüm mü olacak bu?*

Hücreesindeki tek pencereye yanağını dayayıp sarayı izledi. Ne kadar yakınındaydı, o kadar ki, her bir pencerenin

kapalı perdelerinin renklerini seçebiliyordu, gel gör ki bir o kadar da uzaktaydı, öyle ki bağırarak olsa yardım çığlıklarını hiç kimse duyamazdı.

“Bay Laverre’in elinden kurtulduktan sonra kendime bir daha asla bu kadar çaresiz hissetmemek üzere söz vermiştim.” Yumruklarını sıktı. “Ama ne yapabilirim?”

Her şeyi denemişti; dışarıdaki muhafızlara yalvarmak, penceresindeki demir parmaklıkları sallamak, kapıyı tekmelemek... Hiçbiri fayda etmemişti. Peri vaftiz annesi, kilitli bir hücreden kaçmasına yardım edemezdi ve onu çağırmak yalnızca Sindirella’yı daha da suçlu gösterirdi. Bir şeyler yapabilecek tek kişi Charles’tı fakat Dük’ün Sindirella’nın ağzından yazdığı mektubu okuyup inandıysa...

Hayır. İnanmazdı. Sindirella, Charles’ın onu aradığına dair umuduna tutundu. Arıyor olmalıydı.

Peki, Grandük ülkeden sürmeden önce Charles onu bulabilecek miydi?

Gece boyunca Dük’ün geri dönmesinden, Aurelais’ten Charles’ın onu asla bulamayacağı kadar uzak bir yere sürülmekten korktu. Uyuyamayınca duvara yaslandı, ulaşamadığı dünyanın güne uyanmasını beklerken penceresindeki demir parmaklıkları sıktı. Herkes için sıradan bir gündü.

O hariç herkes için.

Sonunda, parmaklıkları bıraktı, parmakları kaskatı kesilmiş, en ufak bir harekette acıyordu.

Üç fare, hücreesindeki yılan gibi urganın parçalarını kemi-riyordu. Sindirella farelerin yanında diz çöktü, varlıklarında teselli buldu. Üvey annesinin evinden kaçışından bu güne geçen haftalarda geçmişini unutmaya çalışmıştı fakat birden, ardında bıraktığı minik dostlarını özledi.

Belli belirsiz ama bildik bir yalnızlık acısı kalbine sap-lanınca Sindirella dizlerini göğsüne çekip kendine sarıldı. Hücresi soğuktu, elbisesinin tül den kolları, üşümekten ürpe-ren tenine takılıyordu.

Göğsüne çöreklenen hüznü belki hafifletir diye mutlu bir anıyı hatırlamak için gözlerini kapattığı anda, hücresinin ka-pısında döndürülen bir anahtar sesiyle sıçradı.

Hemen ayağa fırladı. Gelen Charles olabilir miydi? Ya da Düşes, belki de...

Ne yazık ki, gelen Dük'tü. Uzun, sıırım gibi bedeni hücre kapısının ardında belirdi, omuzlarından sarkan mavi püskül-leri sallandıran buz gibi bir yel de peşinden içeri doldu.

"Defolun!" Fareleri korkutup kaçırmak için topuğunu yere vurdu. Duvarın deliklerine girip gözden kayboldukla-rında, Dük rahat bir soluk aldı ve nihayet Sindirella'ya selam verdi.

"Yolculuğun için gerekli hazırlıkların yapıldığından ha-berdar olmak istersin diye düşündüm."

Sindirella cüretkâr bir sesle, "Ben büyücü değilim," dedi, "bunu sen de biliyorsun."

“Kesinlikle biliyorum. Öyle olsaydın, hâlâ bu hücrede olmazdın elbette, biz de sana çok daha acımasızca bir ceza verip işimizi şansa bırakmazdık.”

Ferdinand’ın bu yanıtı Sindirella’yı şaşırtmıştı. “O zaman neden buradayım?”

Dük bıkkınlıkla iç geçirdi, üzülüyormuş numarası yaparak dudaklarını büktü. Gözlerindeki parıltı olmasa, Sindirella’ya gerçekten acıyor gibi görünecekti. “Kral’ın danışmanı olmak, kolay bir vazife değil. Seni köklerinden koparmaktan ve Prens’i üzmekten hiçbir zevk almıyorum.”

Sindirella, “O hâlde beni serbest bırak,” dedi. “Doğru olanı yapman için hâlâ vakit var...”

“Görünüşe göre, söylediklerimi anlamıyorsun. Her neyse, artık her şey daha karmaşık bir hâl aldı...” Dük bilerek duraksadı. “Hele de Kral ölüm döşeğindeyken.”

Sindirella donakaldı. Düşes Genevieve, Kral’ın sıhhatinin kötüye gittiğinden söz etmişti ama bunu Grandük’ten duymak, korkularını teyit etti. “Ölüm döşeği mi?”

“Evet, dün gece yatağa düştü, balo bittikten kısa süre sonraydı. Doktorlar, gizemli prensesin gerçek kimliğinin ortaya çıkmasıyla vuku bulan rezalet sebebiyle yaşadığı stresi sorumlu tutuyor.”

“Yatağa mı düştü?” Sindirella yalpalayarak birkaç adım geri çekilip Dük’ten uzaklaştı. “Şimdi nasıl? Charles nasıl?”

Ferdinand, sorularını duymazdan geldi. “Oğlunun hizmetçi kadının biriyle evlenmeyi düşündüğünü öğrenince

Kral'ın nasıl dehşete düştüğünü bir düşün! Sen, Sindirella... bunun sorumlusu sensin."

"Ben mi?" Sindirella, yanlış bir şeyler olduğuna artık eskisinden de emindi. Grandük, Kral'ın ölüm döşeğinde olmasına hiç de üzülüyor gibiydi. Fakat aynı anda o kadar çok şey oluyordu ki Sindirella, Dük'ün ithamları ve Kral'ın hastalığıyla ilgili haberlerde boğulurken, tüm bunları anlamlandıramıyordu.

Ferdinand, "Aslında," diye konuşmaya devam etti, "Charles Kral'ın komşu ülkelerimizden birinin prensesiyle evlenmesi yönündeki talebini çoktan kabul etti."

Sindirella, "Hayır," diye fısıldadı.

"Evet, korkarım ki böyle. Görüyorsun, vazifeyi aşktan üstün tuttu, tam da beklediğim gibi."

Sindirella, "Charles iyi mi?" diye sordu, sesi zar zor duyulacak bir fısıltı hâlindeydi. Dört yılın ardından evine henüz dönmüştü. Babasını ölüm döşeğinde görmenin Charles'ı ne kadar üzdüğünü Sindirella tahmin dahi edemiyordu.

"Prens iyi olacak. Gözyaşına değmez, tatlım."

Sindirella, "Peki ya Kral?" diye fısıldadı.

Dük, ona doğru yaklaşıp eğildi, balo salonunda yüzünden düşmeyen o pis sırtış dudaklarında tekrar peyda olmuştu. "Majestelerinin sıhhati seni hiç ilgilendirmez."

"Sen nasıl bu kadar..." Farkına vardığı an Sindirella, ağzını iki eliyle birden kapattı. Onardığı pantolonun cebinde bulduğu küçük cam şişe, Kral öksürdükçe Dük'ün yüzüne

yayılan bu sırıtış... “Kral aslında hasta değil, değil mi?” Sindirella’nın Kral’ın sıhhatinden duyduğu endişe, yoğun bir dehşete dönüştü. “Sen... onu sen zehirledin!”

Ferdinand hafifçe gülümsedi. “*Zehir* ne kadar da nahos bir sözcük... Pek tabii ki aylardır bu dengeleri yöneten benim. Başta sadece birkaç küçük müdahalede bulundum, çoğunlukla önlem amaçlıydı, lakin yönetimdeki etkimin *za-yıfladığını* fark edince, bir şey yapılması elzem oldu. Fakat hiç merak etme. Panzehri de tatbik edeceğim... ülkenin baş idarecisi unvanım ilan edilir edilmez.”

“Böyle bir şeyi nasıl yapabildin?”

Ferdinand burnunu çekti, gözlüğünün zincirini arsızca parmağında salladı. İşlediği şeytanca suçu beyan etmekten zevk alıyor gibiydi. “Majesteleri güçsüz düştü. Bundan yirmi yıl önce, sihri yasaklayan yasayı yürürlükten kaldırmayı *aklının ucundan bile geçiremezdi*. Evet, Sindirella, Kral George’un son fermanına göre senin sevgili peri vaftiz annen Aurelais’e geri dönebilecekti.” Sindirella’ya küçümseyerek baktı. “Şaşırmış gibi bakma öyle. Evet, Prens’i baştan çıkarmana onun yardım ettiğini biliyorum. Senin gibi iri gözlü ve masum bakışlı bir genç kadın, büyücü olabilir mi hiç.”

Ferdinand kahkaha attı. “Güç bende olduğu sürece, peri vaftiz annen Aurelais’te asla güvende olmayacak. Bugün öğle saatlerinden itibaren de güç bende olacak.”

“Neden...” Sindirella öfkeden köpürmüştü. “Bu hâlinle nasıl yaşayabiliyorsun anlamıyorum.”

“Bilmek istiyorsan, gayet memnunum. Genevieve Kral’ın tacını Charles’a devretmeyi düşündüğünü söylemişti, değil mi? Başta, George’un bu kararı beni korkutmuştu. Charles hükümdar olmaya hazır değildi ve bunu o da biliyordu. Sonra kendi kendime biraz düşündüm... Yönetim sistemini yeniden inşa etmek için bundan daha iyi bir fırsat bulunmazdı. Charles vaktinden önce tahta geçerse, doğal olarak ona yol gösterecek bir yardımcıya ihtiyacı olacaktı.”

Ferdinand bıyığının uçlarını çekiştirdi. “Bugün meclis toplandığında, Kral Naibi ve Baş İdareci olarak ülkenin güvenliğini temin eden *ben* olacağım. Prens Charles, kral olmaya yeterince hazır olana dek bu böyle olacak; tabii ki, bunun kararını da ben vereceğim.”

“En başından beri Kral’a yalan söyledin!”

“Ben ona *yol gösterdim*, genç bayan, yapmam gerektiği gibi... vazifem bu! Ya, işte görüyorsun Sindirella, tüm sırlarımı bildiğin hâlde sarayda kalmana izin veremem. Hele de Aurelais prensesi olarak. Daha temiz bir zindana götürüleceksin; yerini sadece *benim* bildiğim. Orada ömrünün sonuna dek...”

“Prensine bunu nasıl yaparsın?” Sindirella durmaksızın konuşuyor, Dük’ün sözlerini doğru düzgün duymuyordu. “Kralına nasıl yaparsın? Sana güvendi.”

Ferdinand alay etti. “Ülkeme duyduğum sevgiyi kralıma duyduğum sevgiden üstün tutarım.”

“Bu ikisinin birbirinden ne farkı var?”

“Beni kalpsiz sanıyorsun, evladım. Ama zamanla, yaptığım her şeyi Aurelais’in iyiliği için yaptığımı sen de göreceksin.”

Sindirella, “Kulağa, yaptığın her şeyi kendi iyiliğin için yapmışsın gibi geliyor,” dedi.

“İtibar kazanmak bir ömre bedeldir. Prens Charles kendine eş olarak münasip olmayan bir kız seçti diye ne itibarımı yerle bir ederim ne de bunun sonucunda tüm ülkenin kargaşaya sürüklenmesine göz yumarım. Aurelais’e geleneksel bir prenses lazım, varlığıyla hükümdarlığın gerektirdiklerini tehlikeye atmayacak bir prenses.”

Sindirella, “Belki de halk kendileri gibi bir kraliçeye kucak açardı,” diye karşı çıktı.

“Halk, kendileri için en iyisinin ne olduğunu bilmez.” Dük şapkasını taktı, gözünün önüne gelen tüyü eliyle kenara itti. “Biz soyluların, tüm gücü ve altını elinde tuttuğundan şikâyet ederler fakat köylülerin yasaları düzenlemesine izin verecek olsak ortaya çıkacak kargaşayı var sen düşün! Halktan her bir insana yüz akçe altın versek tarlaları sürüp toprağı işlemeye kim tenezzül eder? Aurelais tarumar olur. Hayır, hayır, bunun olmasına izin vermemeliyim. Bu düzen korunmalı, bu her şeyden daha önemli.”

Sindirella alçak sesle, “Bu ülkeyi koruduğunu sanıyorsun,” dedi, “ama korumuyorsun. Bu ülkeye asıl senin gibiler zarar veriyor.”

“Göreceğiz, Sindirella. Göreceğiz. Artık bunlar seni ilgilendirmiyor. Şimdi gitmem gerek, pek yakında Charles’ın Lourdes Prensesi’yle evleneceğini meclise bildireceğim. Peri vaftiz annen gelirse, muhafızlar bana derhal haber verecek.”

Eğilip kasten fısıldayarak, “Görüyorsun ya, yardımına koşacağından çok eminim. Geldiğinde de... Aurelais’e adım attığına bin pişman olacak.”

Ferdinand korkunç bir kahkaha atınca Sindirella’nın kanı çekildi. “Hayır!”

Ne var ki Dük hemen dönüp çıktı, hücre kapısı kapandı, soğuk, karanlık taş zeminde ayakkabılarının tıkırtısı duyuldu. Sindirella az kalsın geri dönmesi için yalvaracaktı ama ona muhtaç olmamak için sustu.

Soğuk ve kasvetli hücrelerini iyice incelerken yutkundu. *Bir yolu olmalı.*

Kuşkuları içini kemiriyordu. Ne muhafızların dikkatini dağıtacak Bruno vardı, ne de hücreden kaçmasına yardım edecek Louisa... Lenore’yi çağırması söz konusu bile olmazdı; Grandük’ün istediği de buydu.

Bu işi tek başına halletmek zorundaydı. Ama nasıl?

Ellerini ovuşturup başını duvara yasladı, ayaklarında dolanan fareleri umursamadı. Sokaklarda bir başına kalıp bir daha asla bu kadar çaresiz hissetmeyeceğine yemin edişi bundan sadece birkaç hafta önce miydi?

Düşün, Sindirella. Dişlerini gıcırdattı. Düşün.

Muhafızlar gelip onu saraydan uzaklaştırmadan önce, sadece öğleye dek vakti vardı; Dük meclise varıp da kendini ülkenin baş idarecisi ilan etmeden önce...

Ferdinand'dan önce meclise gitmesi gerekiyordu.

Otuz Birinci Bölüm

Sindirella, buradan çıkmasını sağlayabilecek bir şey, *herhangi bir şey* bulabilmek için eteğinin ipekli katlarını yüzüncü kez tekmeledi. Böyle narin bir elbisede dikkatsiz bir terzinin bir toplu iğne ya da bir dikiş iğnesi unutmuş olma ihtimali yok denecek kadar azdı fakat Sindirella çaresizdi.

Eteğinin katlarını birer birer çevirip yokladı, elbisenin kollarını kıvrıp içlerine baktı. Hiçbir şey bulamadı.

Zaten ne arıyordu ki? Bir dikiş iğnesi, bir düğme mi? Hiçbiri hücresinin kapısında bekleyen muhafızları alt etmeye yaramazdı.

Hiçbir şey olmamasından daha iyi olurdu. Elimde hiçbir şey yok.

Hayal kırıklığı içinde birkaç adım geriledi, başını tuğla duvara yasladı. Annesinin kolyesi Sindirella'nın boynunda tıkrdayınca, elini boncukların üzerine koydu.

Muhafızlara kolyeyi rüşvet olarak vermek birçok kez aklından geçmişti. Fakat bu kolye annesinden yadigârdı, onu kimseye veremezdi.

Aklına bir fikir geldi.

Elleri titriyordu, daha önce muhafızlardan birinin hücreye fırlattığı bir somun ekmeğe uzandı.

Muhafız, "Kahvaltı," diye bağırıyordu. Sindirella'nın bileklerindeki urganları kemiren fareleri görünce tiksiniyordu. "Fareler yemeden yesen iyi olur."

Sindirella muhafızı duymazdan gelmiş kaçmak için yol ararken ekmeğin yarısını onlarla paylaşmıştı. Fareler arasında yiyecek bulunduğu haberi yayılmış olmalıydı ki şimdi hücrelerinde sağa sola koşturan neredeyse bir düzine fare iştahla payını bekliyordu.

Aklında yavaş yavaş bir kaçış planı şekillenirken, Sindirella yere birkaç parça ekmeğe serpti.

Ufacık penceresinin ardında güneş parlıyordu, öğle vakti ulaştığı tepe noktaya varmasına çok az kalmıştı. Hücre kapısının dışındaki muhafızlar konuşmaya başlayınca Sindirella taş kesildi. Onu götürecek araba mı gelmişti?

"Dük Hazretleri mahkûmun saraydan çıkışını kimsenin fark etmediğinden emin olmak istiyor."

“Git de getir şu kızı o zaman. Bütün gece uyumayıp kapıyı tırnakladı. Şimdi de aynı şeyi yapıyor galiba, uysal küçük fare. Ben arabayı hazırlayacağım.”

Sindirella yumruklarını sıktı. Ne kadar “uysal” olduğunu onlara birazdan gösterecekti.

Acele etmeliyim, diye düşündü. Kalan ekmeği bölebildiği en küçük parçalara dikkatlice bölüp hepsini cebine doldurdu. Sonra diz çöküp ayaklarının dibinde dolaşan farelerden beş tanesini aldı, eteğinin katlarına gizledi.

Nihayet kapının dışından gelen ayak seslerini duyduğunda, asırlar geçmiş gibi hissetmişti.

Muhafız, “Günaydın küçük fare,” diyerek alay etti. “Kahvaltını bitirdin mi?”

Sindirella içinden, *aç şu kapıyı*, dedi. *Çabuk ol, aç şu kapıyı*.

Elbisesinin eteklerini sıkıca kavrayıp, “Vakit geldi mi?” diye sordu. Eteğindeki fareler içeride kımıldanınca, planını gerçekleştiremeden kaçacaklarından korktu. “Beni buradan götürmek için mi geldiniz?”

Muhafız kahkahalarla gülerek nihayet hücre kapısının kilidini açtı. Uzun bir şalı Sindirella’ya uzattı, tehditkâr bir tavırla tutuyordu. “Önce, çok fazla ses çıkarmayacağından emin olmam gerek. Valors’tan çıkana kadar yol boyunca çığlık atamazsın.”

Muhafız, kolundan tutmaya çalışınca Sindirella bir adım yana sıçradı. Elinden geldiğince hızlı davranarak cebindeki

ekmek parçalarını muhafızın saçına attı. Sonra elbisesinin sıkıca tuttuğu eteklerini bırakıp fareleri saldı.

Fareler koşarak muhafızın deri postallarından ve bacaklarından yukarı tırmanıp başına üşüştü. Muhafız dehşetle bağırırken Sindirella hücreden kaçıp özgürlüğün kollarına koştu.

İnsanın gözünü korkutan bir tepe, zindanı saraydan ayırıyordu; şüphesiz ki, atılacak yüzlerce adım, Grandük'ün pençelerinden kaçmaya cüret eden esirler yorgun düşün diye vardı. Sindirella aç ve yorgundu, sonu gelmek bilmeyen tırmanışı sırasında kaslarının yandığını hissediyordu ama yılmadan ilerledi.

Düşe kalka tırmandığı her adımda, dengesini kaybetmek için bir elini tepenin sert kayalarına dayadı. Saraya daha hızlı ulaşmanın bir yolu olmalıydı.

Peşindeki iki muhafız, çok yaklaştı. Şimdi dinlenemezdi.

Yolun yarısını tırmanmıştı ki, sıkıca tuttuğu bir kaya parçasından gümbürtüler yükseldi. Yosunla kaplı gizli bir kapı ardına kadar açıldı ve Sindirella karşılaşmayı umabileceği son kişiyle göz göze geldi.

Orlanne Düşesi Sindirella'yı kolundan tutup çekerek gizli kapıdan geçirdi, kapıyı kapatıp Sindirella'nın ağzını da eliyle kapattı.

"Sessiz ol, Külkızı. Louisa, mumu söndür."

Bir başka sürpriz de buydu: Louisa Düşes'in yanında dikiliyor, titreyen elleriyle derhal söndürdüğü mumu sıkı sıkı tutuyordu. Bir de Bruno vardı!

Sindirella'nın kan tazısı, kendiyle gurur duyarcasına bakıyordu, Sindirella eğilip onu kucakladı. "Beni bulan sen miydin?" diye fısıldadı. "Benim canım, cesur Bruno'm. Teşekkür ederim."

Dördü birden kesif bir karanlıkta bekledi, Sindirella'nın kalp atışları bu sessizlikte duyulan tek şeydi.

Muhafızlar birbirine, "Nereye gitti bu kız?" diye sordu. "Şuralarda bir yerlerde ortadan kaybolduğunu gördüm." Dışarıda yapraklar hışırdadı.

"Yosundan ve sarmaşıktan başka bir şey yok burada. Yer yarılıp da içine girmedi ya!"

"Neden olmasın? Grandük kızın büyücü olduğunu söylememiş miydi? Belki de buhar olup uçmuş ya da şuralarda ötüp duran kuşlardan birine dönüşüvermiştir."

Sesler uzaktan gelmeye başlayınca, Louisa mumu tekrar yaktı, Düşes de Sindirella'yı loş bir tünele doğru itekledi.

Sindirella, "Burası neresi böyle?" diye sordu.

Genevieve memnuniyetsizce, "Sarayda sadece hizmetkârların gizli geçitleri olduğunu düşünmüyordun herhâlde?" diye homurdandı. "Tüm giriş çıkışları biliyorum, çoğu öyle ustaca gizlenmiştir ki fark etmek mümkün değildir. Bu geçitler, kraliyet ailesi kaçmak zorunda kalırsa diye zorlu zamanlarda inşa edildi. Yıllar önce Arthur'un perileri tahliye ettiği

geçitler bunlar. İki yol var, biri saraya dönüyor biri Valors'a gidiyor."

Düşes cümlesini bitirdiği an, yol ayrımına vardılar. "Seçim senin, Külkızı. Prenses olmanın başına ne belalar açacağını kendin gördün, üstelik bu sadece başlangıç. Soldan gidersen Valors'a çıkarsın. Sağdan gidersen..."

Sindirella çabucak, "Charles'a döneceğim," dedi. Sesinde en ufak bir tereddüt yoktu; neyi seçtiğinin farkındaydı.

Yolu göstermek için mumu alan Düşes gülümsedi. "O hâlde sağdan gidiyoruz."

Sindirella Louisa'nın yanında yürümeye başladı. "Sana söylemek istedim ama... bir türlü... nasıl söyleyeceğimi bilemedim."

Louisa Sindirella'nın koluna girip, "Özür dilemene gerek yok," dedi. "Anlıyorum."

"Arkadaş mıyız?"

Louisa, "Daima," diye yanıtladı. Göz kırptı. "Sayende, bu sabah Prens'le tanıştım."

Sindirella'nın nabızı hızlandı. "Beni mi arıyordu?"

"Evet, ama senin nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Huzursuz oldum, Charles'ı Bruno'yu bulmaya gönderdim. Ama..."

Genevieve, "Fakat seni aramaya fırsatı olmadı," diye araya girdi. "Kral onu huzuruna çağırttı, şimdi de bir meclis oturumuna kısıp kaldı. Şükürler olsun ki Bruno bir şeylerin yolunda olmadığını hissetti. Bütün gün mızıldandı, do-

laşmaya çıkardığımda da saraydan kaçtı; inan bana az kalsın yüreğime inecekti! Sürekli koşup havladı, ben de parçaları birleştirdim ve seninle ilgili bir durumdan kaynaklandığını anladım. Ferdinand yılanının seni kaçırdığını anlamak için dahi olmaya gerek yok.”

Genevieve, Sindirella'nın saçına takılmış bir saman parçasını aldı. “Çok haklıymışım.”

Louisa bir başka gizli kapıyı itip açtı, bu kapı saraya açılıyordu. İçeri girdikleri gibi Genevieve onları Lourdes Prensesi'yle evlenmek üzere olan Charles'ı bulup bu izdivaca engel olmak için balo salonuna doğru götürdü. Fakat koridorun ortasında, Sindirella durdu. Yapması gereken bir şey daha vardı.

“Ekselansları... Louisa,” dedi, “siz gidip Charles'ı bulmalı ve acele etmelisiniz. Mecbur kalırsanız merasimi yarıda kesin.”

“Sen nereye gidiyorsun?”

“Grandük... Onu durdurmak zorundayım. Aylardır Kral'ı zehirliyormuş.”

“Ne?”

“Yalanlar da söylemiş, sırf yönetimi ele geçirmek için. Onun bir vatan haini olduğunu ispatlamam gerek.”

Louisa, Sindirella'nın morarmış kollarına ve parçalanmış elbisesine bakıp “Dük'ün çalışma odasına bu hâlde gidemezsin,” dedi. “Üstelik muhafızlar seni arıyorken hiç olmaz. İşte, al şunu.”

Elindeki sepeti karıştıran Louisa, Sindirella'ya bir kucak dolusu giysi verdi. "Bunlar senin. Kaçak prensesin *sen* olduğunu öğrendiğimiz zaman Irmina teyzem bunları atölyeye geri götürmemi söylemişti. İyi ki saklamışım."

Sindirella aceleyle eski üniformasını giydi. Sonra ayrıldılar, Sindirella, Bruno'yla birlikte Grandük'ün çalışma odasına yol aldı.

Ne aradığını bilmiyordu. Nabızı kulaklarında uğuldarken Dük'ün çekmecelerini karıştırdı. Haritalar, Aurelais'teki soylu ailelerin soy ağaçları, vergi tutanakları ve pek çok meclis üyesinden gelen mektuplar vardı ama yıllardır Kral'a yalan söylediğini kanıtlayabilecek hiçbir şey yoktu. Kral George'un sihir yasağını kaldırdığına dair fermanını yok ettiğini ya da kendi hükümdarını zehirlediğini kanıtlayacak hiçbir şey yoktu.

Sindirella belgelere bakarken, birden durdu. Dük'ün el yazısını daha önce hiç görmemiş olmasına rağmen, tanıdık geliyordu. Dikkatle süslenmiş, özenli bir yazıydı; kullandığı mühür de *daha önce gördüğü* bir şey gibiydi.

Hafızasını yoklarken kaşlarını çattı. Nerede, ah daha önce nerede görmüştü bunu? Louisa'ya dikiş işlerinde yardım ettiği sırada... Hah!

Önlüğünün ceplerini karıştırıp terzi atölyesinde arkadaşına yardım ederken bulduğu kâğıt parçalarını çıkardı. Bunları çöpe atmayı unutmuştu.

Mühür aynıydı. El yazısı aynıydı.

Peki, ama bu kâğıdın diğer parçaları neredeydi?

Kâğıt parçalarını koklatıp Bruno'ya, "Bunu bulmama yardım edebilir misin?" dedi. Birkaç dakika sonra Bruno'nun burnu seğirdi. Sonra yere eğildi, çalışma odasından hızlıca Dük'ün yatak odasına doğru iz sürdü, geniş, ahşap bir dolabın önünde durdu.

"Burada mı?"

Bruno homurdanarak onayladı.

Sindirella, Dük'ün gardırobunu açıp giysilerini alt üst etti, askılara asılmış hepsinde aynı saten çizgiler olan bir sürü pantolon buldu. Her birinin ceplerini yoklamaya başladı ama Bruno daha hızlıydı. En sondaki pantolonu burnuyla dürtünce Sindirella askısıyla birlikte pantolonu aldı.

İşte buradaydı.

Pantolonu parmaklarıyla yoklarken, bir hışırtı duydu. Büyük bir umutla kâğıdı çıkarınca, aradığını buldu! Kâğıdın geri kalan parçalarını bulmuştu. Hepsini bir araya getirip pencereye doğru havaya kaldırdı. Yüksek sesle okudu: "İstirap verecek bir iksir istiyorum; insana her türlü sorumluluğunu bir kenara bırakmayı düşündürecek kadar." Hafif bir çığlık attı. Buydu işte, Ferdinand'ın Kral'ı aylardır zehirlediğinin kanıtı!

Dük'ün odasının kapısı gıcırdayarak açılınca Sindirella kâğıtları çabucak cebine tıktırdı.

"Siz ne yaptığınızı zannediyorsunuz genç bayan?"

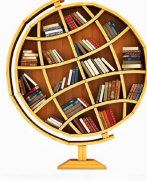
Dük'ün kâhyasının dik bakışlarına maruz kalan Sindirella ellerini arkasına sakladı. "Ben... Dük Hazretlerinin dolabını temiz..."

"Elinizdeki nedir?"

"H-hiçbir şey."

"Sizi... sizi bir yerden gözüm ısıyor. Siz," Kâhya daha fazla kuşkulananmadan Sindirella Dük'ün odasından koşar adımlarla koridora çıktı. Öyle aceleyle gidiyordu ki, önüne bakmadı...

Ve doğruca Grandük'le çarpıştı.

Otuz İkinci Bölüm

Ferdinand, “Kraliyet zindanından kaçacak kadar zekisin, hakkını vermek lazım,” dedi. “Fakat saraya dönmekle büyük bir hata yaptın. Senin suyun ısındı, evladım.”

Ellerini çırpınca muhafızlar Sindirella’nın etrafını sardı.

Aralarından sıvışıp Dük’ün çalışma odasında bulduğu kâğıtları havaya kaldırdı. “Bunlar! Dük’ün bir hain olduğunun kanıtı bunlar!”

Muhafızlar tereddüt etti, kuşkuyla Dük’e baktılar.

Ferdinand, “Onun yalanlarını mı dinleyeceksiniz?” diye bağırdı. “Beş para etmezsiniz, hiçbiriniz!” Sindirella’yı koldundan yakalayıp kâğıtları almaya çalıştı ama Bruno hırlayıp Dük’ün üzerine atıldı, var gücüyle ayaklarını ısırды.

Dük Bruno’yu bir tekmede muhafızların üzerine savurdu. Gömleğinin yakasını çekiştirdi, öfkeden köpürmüş bir

hâldeydi. Muhafızlara, “Alın şu kâğıtları!” diye bağırdı. “Tutuklayın onu!”

Muhafızlar istemeye istemeye harekete geçti fakat Sindirella olduğu yere mihlanmış gibi dikilip meydan okurcasına muhafızlara baktı. Bulduğu kâğıtları havaya kaldırıp bağıra bağıra okumaya başladı: “İstirap verecek bir iksir istiyorum; insana her türlü sorumluluğunu bir kenara bırakmayı düşündürecek kadar.”

Ferdinand, “Durdurun kızı!” diye gürledi.

Muhafızlar Sindirella’yı kollarından yakalamaya çalıştı ama o sıyrılıp balo salonuna doğru koşmaya başladı. Portre sergisine kadar koşmuştu ki, koridorun diğer ucunda birdenbire Düşes Genevieve belirdi.

“Neler oluyor burada?”

Muhafızlar derhal durdu, Grandük, Kral’ın kız kardeşini görünce irkildi. Düşes’i, “Bu işe karışma, Genevieve,” diye uyardı. “Kız tutuklu.”

“Hangi suçtan?” diyen bir ses duyuldu.

Charles! Halasının ardından ortaya çıktığını görünce, Sindirella’nın kalbi umut doldu.

Ferdinand tükürükler saçarak, “Hangi suçtan diye siz mi soruyorsunuz?” dedi. “Bu kız bir büyücü, ekselansları ülkemiz için tehlike arz eden...”

Charles, “Yeter,” diye buyurdu. “Ülkemiz için tehlike arz eden tek kişi sensin.”

“Hatanızın farkına varınız majesteleri. Bu kız size büyü yaptı. S-s-iz kendinizde değilsiniz.”

Prens artık dinlemiyordu. Sindirella’ya döndü, içinin ne kadar rahatladığı bakışlarından belli oluyordu; müstakbel prensesin elini tuttu. “O mektubu senin yazmadığını biliyordum. Ama zarfın içinde yüzüğü görünce...”

Charles’ın avuçlarını parmaklarıyla okşarken, “Seni asla bırakmazdım,” dedi. “Meclis oturumunda izdivacını ilan ettiğini...”

“Bunu yapamazdım. Genevieve halam beni buldu ve her şeyi anlattı.” Charles gözlerini Sindirella’dan ayırıp Dük’e hiddetle baktı. “Sindirella’ya yaptıklarından sonra saraydan ayrılmamış olman büyük cesaret, Ferdinand.”

Doğrusu, Dük, hiç istifini bozmamıştı.

“Sihir yasaklandı. Yasayı biliyorsunuz, bu kızın ilk baloya gelmek için sihir yaptığını da *ben* biliyorum.”

Prens, “O hâlde yasanın değişme vakti gelmiş,” diye yanıtladı.

“Ne yazık ki, bu kararı siz veremezsiniz.” Grandük, yeşil kurdeleyle bağlanmış kâğıdı salladı. “Babanız beni Aurelais’in Baş İdarecisi ilan etti.”

Düşes, “Yerinde olsam o fermanı bir kez daha okurdum,” dedi. “Usulünce imzalanmadığını göreceksin.”

Ferdinand fermanı açarken kaşlarını çatı. “Fermanı Kral i-i-imzaladı. Kendi gözlerimle gördüm!”

“Bir daha bak. Senin gerçek yüzünü ortaya çıkarma planıma dâhil olmaya George’u *ben* ikna ettim. Sana ne kadar güvendiğini düşününce, pek kolay olmadı. Şükürler olsun ki, bunca yıldan sonra bile, hâlâ *bana daha çok* güveniyor.”

Dük’ün gözleri yuvalarından fırladı, bayılmak üzereymiş gibi görünüyordu. “Seni... seni sinsi yaşlı cadı!”

Genevieve neşeyle, “Bunları işin ehlerinden öğrendim, Ferdinand,” dedi. “Kardeşime, ülkeyi *sana* emanet etmesini öğütleyemezdim, değil mi?”

Sindirella, Dük’ün ellerinden kayan fermanı yakaladı. “Hükümdarlığın bana verdiği yetkiye dayanarak, Malloy Grandükü Ferdinand’ı, oğlum ve varisim Prens Charles’ın hükümdar olmaya yetkin olduğuna karar verene dek, Aurelais’in Baş İdarecisi ve Kral Naibi ilan ediyorum. İmza...” Sindirella güldü. “İmza, Sırtık Ginny.”

Ferdinand boğulur gibi bir ses çıkardı.

Charles buz gibi bir sesle, “Unvanınızı ve sahibi olduğunuz toprakları sizden alıyorum,” dedi. “Ferdinand, bir daha asla dönmemek üzere Aurelais’ten sürüldün.”

“A-a-ama ekselansları, yani, *majesteleri*, beni hiç anlamamışsınız. Ben sadece...”

“Ülkeyi korumaya mı çalışıyordun?” Charles Ferdinand’ın gevelediği cümleyi tamamladı. “Daha fazla güç kazanmak için babamı sırtından vurarak mı?”

Kapıya yönelen Dük kaçmaya çalıştı, fakat muhafızlar kollarına öyle sıkıca yapıştı ki gözlüğü cebinden çıkıp ileri geri sallandı.

Ferdinand yalvarırcasına, “Hata yapmak üzeresiniz,” dedi. “Bir hizmetçiyle evlenerek Aurelais’i savaşa sürüklüyorsunuz. Halk bunu hiçbir zaman anlamayacaktır. Bu kızı asla kabullenmeyecektir.”

Düşes, “Sindirella halktan biri olabilir,” dedi, “fakat senin seçebileceğin tüm o adaylardan çok daha saygın ve sevilen bir kraliçe olacağından zerre kadar şüphem yok.”

Sindirella bir adım öne çıktı. Yumuşak bir sesle, “Herkesin beni kabullenmeyeceğinin farkındayım,” dedi, “ama öğrendim ki, hayat mükemmel değil. İnsan daima mutlu olamaz; herkesten de beni sevmesini bekleyemem. Fakat halkımız, geleceğimizdir. Bu gerçeğin ayırdına varmaz, geçmişe sınıksız tutunmayı bırakmazsak, işte Aurelais o zaman yerle bir *olacak*.”

Koridorun bitimindeki kanatlı kapı ardına kadar açıldı, Kral, üzerinde pijamalarıyla fırtına gibi içeri girdi.

Hırıltıyla, “Nerede o hain?” diye sordu. Kral George’un gözleri gölgelere esir olmuştu, sesiyse fısıltıdan ancak bir perde daha yüksek çıkıyordu. Tüm bunlara rağmen, güçten düşmemişti ve Grandük’e yumruklarını sallarken iki kâhya peşinden koştu.

“Baba, burada ne işin var? Dinlenmelisin.”

“Peh! Dinlenmek ha? Kız kardeşim, bu *alçak herifin* beni aylardır zehirlediğini söyledikten sonra mı?” Kral George oğlunun yakarışlarına aldırmadan bakışlarını nişan alır gibi Ferdinand’a doğrulttu. “Nasil yapabildin, Ferdinand? Zehir ha... Nasıl yaptın?”

Grandük olduğu yerde iki büküm oldu. “Majesteleri, lütfen, durun... açıklamama izin verin.”

Charles öfkeden köpürmüş hâlde yumruklarını sıkıp, “Bunda açıklanacak bir şey mi var?” diye bağırdı. “Kral’ı zehirlemeye kalkıştın. Panzehri yoksa vay hâline Ferdinand!”

Kral’ın muhafızları Dük’ün üstünü aradı ama Ferdinand bir hamlede ellerinden kurtuldu.

“B-b-ben, panzehri sizin için imal ettirebilirim,” diye kekeledi. “Fakat efendimiz, merhamet gösteriniz, s-s-sonuçta eser miktarlarda tatbik edildi ve k-k-kimseye bir zarar gelmedi...”

Bruno Ferdinand’ın üzerine atlayıp ceplerini yırttı. Küçük bir cam şişe, buruşturulmuş bir parça kâğıtla birlikte, yumuşak halının üzerine yuvarlandı.

“İşte, efendimiz! Panzehir. Görüyorsunuz ya, zararsız bir eylemdi. Gerçekten. O kadar ileri gitmek gibi bir niyetim yoktu.”

Kral George muhafızlara, “Atın zindana,” diye emretti. Bu adamı bir daha asla görmek istemiyorum.”

“A-a-ama efendimiz!”

“Hücresinin anahtarını da yok edin.” Kral, Ferdinand’a sırtını döndü, muhafızlar Grandük’ü sürükleyerek götürüp gözden yitene dek çatık kaşlarıyla öfkeli öfkeli baktı. Sonra mendiliyle burnunu sildi. “Onu dost bilmiştim, biliyorsunuz. Hep böyle korkunç bir adam değildi.”

Genevieve kardeşinin omzunu okşayıp, “İnsanlar değişir,” dedi. “Bazen daha iyi bazen de daha kötü olurlar.”

Sindirella nazik bir sesle, “Ülkeyi korumak istedi,” dedi. Dük’ün cebinden yere yuvarlanan cam şişeyle kâğıt parçasını alıp Kral’a uzattı. “Bazen en şeytani planlar bile iyi niyetle başlar.”

Aynı şey, üvey annesi için de söylenebilir miydi? Sindirella, artık bunu öğrenmeye ihtiyacı olmadığını ve belki de en iyisinin bu olduğunu fark etti.

Panzehri avucunda sımsıkı tutan Kral, cam şişedeki sıvıyı bir yudumda içip yüzünü buruşturdu.

Kral’ı izlerken soluğunu tutan sadece Sindirella değildi. Soluk benzi yavaş yavaş eski rengine kavuştu, yanaklarına hafif bir pembelik geldi.

Kral George derin bir oh çekti. Sindirella’yı işaret edip “Ve sen, genç bayan,” dedi. “Doğru dürüst tanışmamızın vakti geldi.”

Genevieve, “Müstakbel gelininle, üzerinde pijamalar varken mi tanışacaksın George?” dedi. “Hem de bir hainin gözleri önünde? Ne kadar gayriresmî!”

“Kaçıp gitmesine mahal vermekten iyidir. Bu defa camdan ayakkabıların yok, değil mi?”

Sindirella gülmeden edemedi. “Hayır, majesteleri, kaçmayacağım. Bir daha asla.”

“Bunu duyduğuma çok sevindim. Camdan bir ayakkabıdan başka bir ipucu bırakmadan tüm ülkeyi peşine düşürmek, bırak bir prensesi, kimseye yakışmayan bir davranış.” Kral hafifçe güldü. “Bu hikâye yıllarca dilden dile dolaşacak.”

Camdan ayakkabıların sözü geçince, sihir konusunu hatırlayan Sindirella'nın kahkahası soldu. "Grandük, benim sihre başvurduğumu söylerken haklıydı, efendimiz. Büyücü değilim, fakat baloya gelirken giydiğim elbiseyi ve camdan ayakkabıları, peri vaftiz annem verdi. Dünyanın en iyi kalpli varlığıdır; Aurelais'teki sihir yasağını kaldırırsanız, ona ve tabii ki bana dünyaları vermiş olursunuz."

Kral hayretle baktı. "Sihir yasağını kaldırayım mı? Bu hususu Ferdinand'la çoktan açıklığa kavuşturmuştuk..."

Buruşturulmuş kâğıdı açarken, cümlesi yarım kaldı. "Benim fermanım! Bunu... meclise ilan etmesi için Ferdinand'a daha bu sabah vermiştim."

Genevieve, "Görünen o ki, hiçbir zaman ilan etmeye niyeti yokmuş," dedi.

Kral George, "Dük'ün zindanda geçireceği süreye yirmi yıl daha eklemem gerektiğini hatırlatın bana," diye homurdandı. Boğazını temizleyip Charles'a döndü. "Sanıyorum ki Aurelais tahtını sana teslim ettim. Artık bu sorumluluk senin, oğlum."

Charles, Sindirella'nın elini tuttu. "Artık bu sorumluluk bizim," dedi. "Kraliyet kararnamesiyle, sihir becerileri olan herkes, Aurelais'e dönebilir."

Charles cümlesini bitirir bitirmez, etraflarında ıslıl ıslıl haleler belirdi. Ellerini göğsünde kavuşturmuş, kara gözleri sulanmış Lenore, gözlerinin önünde belirirken, hepsi hayranlıkla izledi. Gözleri yaşaran sadece Lenore değildi. Dü-

şes'in de gözleri yaşlarla dolmuştu; Sindirella bir an sonra, sebebini anladı.

"Majesteleri, ekselansları, Charles," Sindirella Lenore'yi işaret etti, "sizlere peri vaftiz annemi takdim edeyim."

"Nihayet sizinle tanışabildiğimiz için bahtiyarız." Önce Düşes konuştu. Sesi boğuk ve çatallıydı, boğazını temizlemeden önce burnunu çekti. "Kocam bu günlere şahit olsa çok mutlu olurdu."

Lenore Düşes'in ellerini avucuna aldı. "Kocanı gayet iyi hatırlıyorum, Genevieve. Dostlarıma ettiği yardımlar için keşke ona teşekkür edebilseydim; bir de bugünlere nihayet ermemiz uğruna yaptığı fedakârlıklar için..."

"Keşke daha fazlasını yapabilseydik. Soydaşlarınız çok uzun süre Aurelais'e hasret kaldı. Sihir, unutulmaya yüz tutmuştu; bunun için gerçekten çok üzgünüm."

Peri vaftiz annesi, hepsini kucaklamak üzere Genevieve'in elini bırakırken "Bak, bu doğru değil işte," dedi. "Sihir dediğimiz, küçük bir mucize değilse nedir? Benim yardımım olsa da olmasa da, her gün, her şekilde yolumuza çıkan mucizelerdir. Çoğu zaman sevgi ve neşe olarak gelse de, başka biçimlerde de gelebilir. Sihir sadece mucizeleri daha hızlı gerçekleştirir."

Lenore elini Sindirella'nın omzuna koydu. "Benim güzel yavrum, hepimizin yararına nasıl da büyük bir mucize yarattın. Sonsuza dek mutlu yaşamana yardımcı olmak istemiştım ama asıl sen bana yardım ettin."

Sindirella, "Benim için yaptıklarına ne kadar teşekkür etsem az kalır," diye yanıtladı. "Sihir artık Aurelais'te yasak değil ve bir daha hiç olmayacak."

Gözyaşlarını elbisesinin koluna silen peri vaftiz annesi topuklarını yere basıp Charles'a sert bir bakış attı. "Pekâlâ, genç adam, tüm gün ayakkabıyı geri vermeni mi bekleyeceğiz?"

"Anlayamadım?" Şaşkına dönen Charles, avucuna bakınca, Sindirella'nın camdan ayakkabısını gördü.

"Yanlış hatırlamıyorsam, bu ayakkabıyı baloda Sindirella'ya geri verecektin. Bundan daha iyi fırsat mı olur?"

Sindirella'nın dengesini sağlamasına yardım etmek için kolunu uzatan Charles, diz çöküp ayakkabıyı müstakbel prensese giydirdi.

Camdan ayakkabı, Sindirella'nın ayağına tam oldu.

Kral, "Peki ama diğer teki nerede?" diye sordu.

Sindirella hüznle, "Artık yok," dedi. "Mecburen..."

"Kendini yorma." Lenore göz kırptı. Asasını sallayınca ayakkabının diğer teki Sindirella'nın ayağında belirdi ve sarayın dört bir yanında hafif bir yel esti.

Sindirella gözünü açıp kapayınca dek, pembe ve beyaz güllerle donatılmış beyaz çardaklar koridorda belirdi. Üstelik sadece sarayın içinde değil, bahçelerinde de çardaklar vardı! Başını çevirip baktığı her yer, pembe ve beyaz güllerle donanmıştı.

Peri vaftiz annesi muzaffer bir edayla, "Düğün hediyenizi önden vermiş oldum," dedi.

Pencereden başını uzatan kral, temiz havayı içine çekti. Mutlulukla iç çekip kız kardeşine baktı. “Görünen o ki, ülkeyi emine ellere teslim ettim, ne dersin? Sayfiyeye yerleşmenin vakti geldi; ya da Orlanne’a gidelim mi?”

Genevieve, “Koşarak Aurelais’e dönmen en fazla üç hafta sürer,” dedi. “Seni tanırım, George. Saraydan uzak kalamazsın, hele de ileride torunların olacaksa.”

Sindirella’nın ve Prens’in yanakları kıpkırmızı oldu.

Kral, başıyla Lenore’yi işaret ederek gözlerinde haylaz bir parıltıyla, “Dilekleri gerçekleştirmek sizin işiniz, değil mi?” diye sordu. “Kraliyet soyunu devam ettirdiklerinden emin olun! Sarayın duvarlarında on torunun portresini asacak yer var. Ya da daha fazla!”

Genevieve kardeşini, “Tanrı aşkına George,” diye payladı, “önce düğünü yapalım. Zavallı kızı ürkütüp kaçıracaksın.”

“Hayır, o artık kalıcı. Bunu görebiliyorum.” Kral, pencerede baş başa vermiş alçak sesle konuşan Sindirella ve Prens’in yanına gitti.

Durumdan bihaber çift, sevgiyle öpüşüyordu. Sindirella’nın kalbi mutlulukla dolarken, bahçelerden bir avuç gül yaprağı göğe doğru yükseldi; sihrin, aşkın ve umudun kutlamasıydı bu.

Alnını Charles’inkine dayadı, ikisi de bu manzarayı tebessümle izledi.

Gün batana dek, Prens’in nihayet prensesine kavuştuğunu ve sihir yasağının kalktığını tüm Aurelais öğrenecekti.

Bir sonraki hafta, Sindirella ve Prens Charles evlendi. Muazzam bir törendi: Sindirella, ıslıl ıslıl camdan ayakkabılarıyla mükemmel görünen, elbette Louisa ve annesinin diktiği, göz alıcı, beyaz bir elbise giymişti. Nikâh masasına yürürken ona Genevieve eşlik etti, Bruno da başının üzerinde dengede tuttuğu kadife yastıklı bir kutuda, yüzükleri gururla taşıdı.

İyi kalpliliğine ket vuramayan Sindirella, Leydi Tremaine'i ve üvey kız kardeşlerini bile düğününe davet etti. Hayatının en mutlu gününe, üvey annesine duyduğu tatsız hislerin gölge düşürmesini istememişti. Leydi Tremaine davete icabet etmese de, Anastasia ve Drizella geldi; Sindirella ve üvey kız kardeşleri, yıllar içinde, samimi olmasa da saygılı bir ilişki kurdu.

Kral, sayfiyedeki mülküne hiçbir zaman taşınmadı, onun yerine, Orlanne'a gidip Genevieve'i ziyaret etti, üzerine çok büyük gelse de oğlunun üniversite ceketini sık sık ödünç alıp tebdilikıyafetle Aurelais'e gelerek özgürlüğünün tadını çıkardı.

Sihir, Aurelais'te artık yasak değildi, peri vaftiz anneler ve babalar ihtiyacı olanlara umut ve mucizeler bahşetmeye devam ederken Malloy Grandükü ülkeden sürüldü ve onu bir daha gören olmadı. Kral George ve Genevieve, Dük'ün katına yerleşip burayı görevine geri dönen perilere yardım merkezi olarak kullanırken Sindirella ve Charles, mevcut meclisi feshedip rütbesine ya da servetine bakılmaksızın açık fikirli kadınlar ve erkeklerden, ülkeyi yönetirken kendilerine yol gösterecek bir kurul oluşturdu.

Camdan ayakkabılı Sindirella'nın hikâyesi dört bir yana yayıldı, pek çok kişi bunları onun ağzından dinlemek istiyordu. Charles'la birlikte ülkenin en ücra köşelerine gidip nasıl tanıştıklarını ve âşık olduklarını anlatırken, camdan ayakkabıların bulunup Sindirella'ya iadesiyle hikâyelerinin bitmediğinin altını çizdiler. Hayır, onların peri masalı, her yeni günde, birlikte ve daha sonra da çocuklarıyla devam etti.

Camdan ayakkabılara gelince, Sindirella ve Charles, herkesin görebilmesi için onları bahçede sergiledi; ne kadar harika olursa olsun, sihrin, insanın hayallerini gerçekleştirmesinin ya da mutlu olabilesinin anahtarı olmadığını hatırlatsın diye. Ne de olsa, büyüler bozulur, umutlar kırılır, hayaller de hayal olmaktan öteye geçmeyebilirdi.

Çok yakından ve dikkatle bakılınca, camdan ayakkabıların üzerine konduğu yastıkta, Sindirella ve Prens'in, sihirden, hayallerden, sonsuz mutluluktan, hatta umuttan bile muhteşem bulduğu bir söz yazıyordu:

İşte bu aşktı.

Ya Sindirella camdan ayakkabıyı hiç denemeseydi?

Sindirella'nın baloda geçirdiği o gece, hayal ettiğinden bile güzeldi. Başka bir yaşamın fevkalade ve esrarengiz büyüünü deneyimlemiş, üvey annesi Leydi Tremaine'in zulmünden birkaç saatliğine kaçıp mutlu olabilmiş ve bir de görür görmez birbirlerine bağlandıkları çekici bir yabancıyla tanışmıştı. Ertesi gün, Sindirella Grandük'ün, ardında camdan bir ayakkabı bırakan gizemli bir prensesi aradığını öğrenip daha güzel bir geleceğin hayalini kurma cüretini gösterir. Pek tabii, Leydi Tremaine olaya el atana dek...

Kayıp "prensesin" kendisi olduğunu kanıtlayamayıp Leydi Tremaine'in himayesinde yaşamaya daha fazla katlanamayan Sindirella, yepyeni bir başlangıç yapmak için sarayda terzi olarak çalışmaya başlar. Fakat Grandük onu, sarayda misafir olarak konaklayan Kral'ın kız kardeşinin hizmetine verir. Sindirella bu görevde, Kral'ı -ve Prens'i - tahttan indirmek ve uzun yıllardır var olan ön yargılar sonucunda kendi peri vaftiz annesi de dâhil olmak üzere tüm perileri güçten düşürmek için kurulmuş bir kumpasa şahit olur. Aşkın ve krallığına duyduğu sadakatin çıkmazlarıyla karşı karşıya kalan Sindirella, geçmişten gelen ve yoluna çıkan düşmanları alt etmenin bir yolunu bulmalıdır. Çok geç olmadan...

ISBN 978-625-423-381-4

9 786254 233814

www.byoukitap.com

Kapak tasarımı: Scott Pichel
Kapak illüstrasyonu: Jim Tierney

Copyright © 2023 Disney Enterprises, Inc.